

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

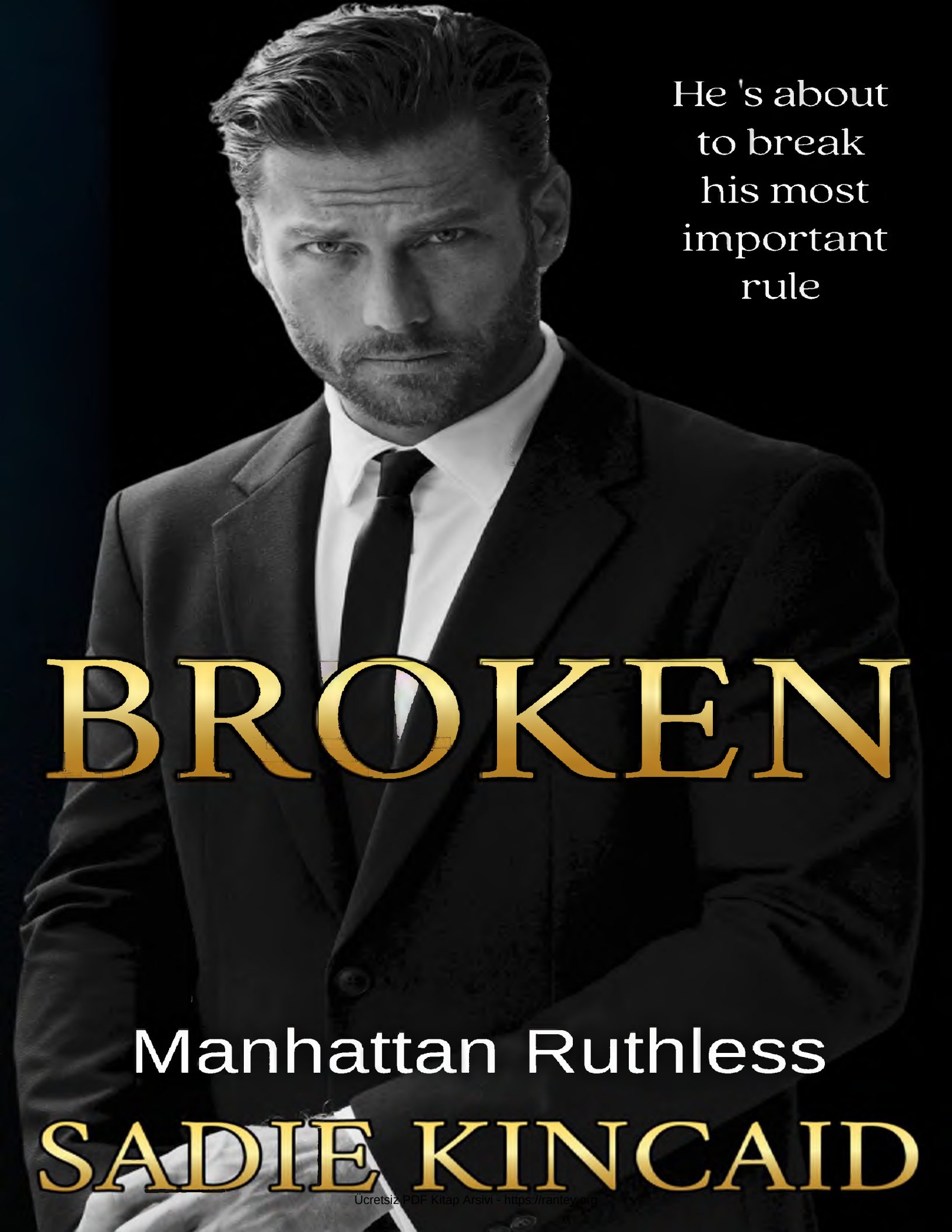
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He 's about
to break
his most
important
rule

BROKEN

Manhattan Ruthless

SADIE KINCAID

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Kırık
MANHATTAN ACIMASIZ

SADIE KINCAID

Telif hakkı © 2024 Sadie Kincaid Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı saklıdır Kapak Tasarımı: Red

House Press Ltd Fotoğrafçı: Ren Saliba

Düzenleme: Baker Street Revisions

Biçimlendirme: Red House Press Ltd

Bu yayındaki, açıkça kamu malı olanlar dışındaki tüm karakterler ve olaylar kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından kasıtlı olarak yapılmamıştır.

"Hepimiz biraz kırılmışız, bu iyi yaşanmış bir hayatın kaçınılmazlığıdır." Nathan James.

Kitap erkek arkadaşlarının sokakta bir beyefendi, yatakta ise sapkın olmasını isteyen kitap severlerim için, Nathan James'i tam da sizin için yazdım.

Sevgilerimle, Sadie x

İÇERİK UYARISI

Bu karanlık bir romantizm romanı değildir, ancak bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek duygusal olarak yüklü temalar içermektedir.

Son tetikleyici aynı zamanda bir spoiler olduğundan, kitabı hiçbir şey bilmeden okumayı tercih ediyorsanız lütfen şimdi okumayı bırakın. Ancak, önceden uyarılmanız gerektiğini düşünüyorsanız, bu kitapta ana karakterlerle doğrudan bağlantısı olmayan bir karakterin cinsel saldırı/intiharına ilişkin tartışmalar yer almaktadır. Ayrıca hamilelik kaybı/düşük de ele alınmaktadır.

İçindekiler

<u>Prolog</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>23. Bölüm</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70 Epilog](#)

[Sadie Kincaid'in Diğer](#)

[Eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

NATHAN — 26 YAŞINDA, YILBAŞI GECESİ

Babam, elli yıllık Macallan'dan altı bardak doldurup kardeşlerime ve bana dağıtır. Pencereden dışarı bakarak, gece gökyüzünü aydınlatan havai fişekleri izleriz.

En küçük kardeşim Maddox, bardağına bakıyor ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi kehribar rengi sıvıyı bardağın dibinde döndürüyor. Henüz on altı yaşında ama bunun onun ilk içkisi olmadığına eminim.

Mason başını sallayıp iç geçiriyor. “Sadece biz olmamızın tuhaf olduğunu düşünen başka kimse var mı?”

Ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Bu ev genellikle insanlarla, kahkahalarla, yüksek seslerle ve müzikle doludur, özellikle de Yılbaşı gecesi. Ama bu gece sadece acı ve sessizlik var.

"Televizyonu açabiliriz. Topun düşmesini izleyebiliriz," diyor en büyük ağabeyim Elijah.

Drake başını sallar. “Yok. O bundan nefret ederdi, hatırladın mı? Zamanın birkaç saniye yanlış olduğuna hep inanırdı.”

Mason gülüyor. “Gece yarısının geldiğini belirlemek için her zaman büyük büyükbabamın eski donanma dalış saatini kullanmakta ısrar ettiğini hatırlıyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “O şey nerede ki?”

Maddox kot pantolonunun cebine uzanır ve gözleri yaşlarla dolmuş halde saati çıkarır.

Mason viskisini bir dikişte içip kanepeden fırlar. “Tanrım, o burada olmadan çok garip geliyor. Sanki bu evin artık ruhu kalmamış gibi. Hadi buradan defolup bir yerlere gidelim.”

Drake gözlerini devirdi. “Nereye, gerzek?”

“Bilmem. Bir kulüp falan. Hayatın olduğu bir yer.” Maddox somurtur. “Peki ya ben, sık kafalı?”

“Kimse hiçbir yere gitmiyor,” diye bağırır babamız. “O yüzden sızlanmayı bırak da viskini iç.”

Mason iç çekerek kanepeye geri çöker. “Üzgünüm, baba.”

Babam içkisini bir dikişte içip pencerenin önüne geçer, hepimizin görüş alanında olduğundan emin olur. Beşimize de bakıyor. James kardeşler. Annemizin gözbebeği. Dalton James her zaman dev gibi bir adam olmuştur, iş hayatında korkutucu ve babasının ona asla olamayacağını söylediği adam olmak için acımasızdır. Otuz beş yaşında ilk milyarını kazanmıştır. Sevgi dolu, ama katı bir baba. Örnek alınacak bir adam.

Ama şimdi omuzları yenilginin ağırlığı altında çökmüş durumda. Bir zamanlar kaslı vücudunun hatlarına göre özenle dikilmiş olan takım elbisesi, omuzlarında bol duruyor. Hâlâ bu dünyada herkesten daha çok saygı duyduğum adam olsa da, artık eski halinin sadece bir gölgesi.

Derin düşüncelere daldığında ya da efsanevi bilgeliğinden bir parça paylaşmak üzereyken yaptığı gibi, üst dudağını emiyor. “Hepinize bir tavsiyem var çocuklar. Buna göre yaşarsanız, hayatınızda bir gün bile keder çekmeyeceğinize söz veriyorum.”

Elijah ona bakıyor. “Peki o nedir, baba?”

Beşimiz, onun bu özel bilgelik parçasını paylaşmasını bekliyoruz.

Boğazını temizler, derin gri gözleri kederle doludur. “Asla aşık olmayın.”

Bölüm

Bir

NATHAN

Babam parlak dergiyi masanın üzerine fırlatır. "Yine mi, Nathan?" der derin bir iç çekişle.

Sayfalara göz gezdiriyorum ve iki gece önce saat 3:00'te bir gece kulübünden çıkan ben ve bir sosyetik kadının paparazzi tarafından çekilmiş fotoğrafını görüyorum. "En azından bu sefer elimi onun kışına koymamışım." Hatırladığım kadarıyla bu durum onu özellikle kızdırmıştı.

Babam başını salladı. "Mesele o değil, evlat. Otuz sekiz yaşındasın. Ne zaman büyüüp hayatının sorumluluğunu üstleneceksin?"

Omuzlarımı silktim ve çenemi sıktım. Küçük kardeşim Drake ile birlikte, ülkedeki en büyük hukuk bürosunun sahibiyiz. Son zamanlarda ceza hukuku üzerine uzmanlaşmış olsam da, Drake ile birlikte babamın şirketine yüz milyonlarca dolar kazandıran anlaşmalar yaptık. Ailem için, kardeşlerim için her zaman elimden geleni yaptım. Ve o bana sorumluluk hakkında vaaz vermek istiyor.

"Sen mi konuşuyorsun, baba? Geçen ay kaç kadınla yattın?"

Bana kızgın bir bakış attı. "Annen seni böyle konuşman için yetiştirmedi, Nathan. Kaç kadınla yattığın umurumda değil, ama en azından bu konuda ihtiyatlı ol."

Gözlerimi devirdim. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Ben bekârim. Bu kadınların hepsi rıza gösteren yetişkinler."

"Sorun şu ki, hoşuna gitse de gitmese de, sen bu ailenin mirasisin. Annen, senin bizim iyi

adımızı dedikodu dergilerinde lekelediğini bilse nasıl hissederdi?”

Öfke içimi kemiriyor. “Annemi bana karşı kullanma.”

“Eğer bu lanet olası gerçekse kullanırım!” Yüzü koyu kırmızıya dönerken yumruğunu masaya vurur. Sandalyeye geriye yaslanıp onunla yüzleşmek için içimden gelen dürtüyü bastırırım. Daha dört ay önce kalp krizi geçirmişti ve tansiyonu tavan yapacak gibi görünüyor.

Üst dudağımı ısırarak, onu daha fazla kızdırmamak için söylemek istediğim her şeyi içime atıyorum. Şakaklarındaki damar atarken bana öfkeyle bakıyor. Sonra bir iç çekerek deri koltuğuna yaslanıyor. “Bu dünyada kendi yolunu çizmek istediğini anlıyorum. Aile işine katılmak yerine kendi hukuk büronu açtığında hiçbir şey demedim. Küçük kardeşlerinden birini de işine dahil ettiğinde de ağzımı kapalı tuttum.”

Drake’i yoldan çıkardığımla ilgili o eski tartışmaya girmeden önce dudağımı ısırıyorum.

“Neden soyadımı devam ettirmeye bu kadar direniyorsun, hiç anlamıyorum. Kim olduğundan utanıyor musun?”

Başımı salladım. “Bu çok haksızlık, baba. Sırf teknoloji sektörüne girmek istemedim diye, ailemden utandığımı mı düşünüyorsun?”

Aramızdaki masanın üzerinde duran dergiye işaret ederek başını salladı. “O zaman neden adımı bu şekilde sergiliyorsun? Bir James erkeği böyle davranmaz.”

“Peki bir James erkeği tam olarak nasıl davranmalı, baba? Elijah gibi mi?”

Ağabeyimin adının geçmesi üzerine yüzünü buruşturur. “O görevinin ne olduğunu bilir.”

“Ona bok gibi davranan bir kadınla evli ve lanet olası bir mutsuzluk içinde.”

Babam başını salladı. Buna karşı çıkamazdı, bu yüzden tecrübelerim bana onun farklı bir taktik deneyeceğini söylüyordu. “Bu dünyada ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum, oğlum.”

Siktir, işte başlıyoruz. “Şu lafı keser misin? Altmış sekiz yaşındasın, doksan değil. Elijah ve Mason şirketi devraldılar ki sen kendine daha iyi bakabilesin. Öyle yaparsan hepimizi geride bırakırsın.”

Bana bakıyor, gri gözleri yumuşuyor. Birbirimize benzemiyoruz; ten rengimi İspanyol annemden aldım, ama o her zaman en çok ona benzediğimi söylerdi. Ben hiç öyle görmüyorum. “Hepinizden daha uzun yaşamak istemiyorum. Ama

gurur duyabileceğim bir miras bırakmak istiyorum. James soyadının yüzyıllar boyunca yaşamasını istiyorum. Ve sen, oğlum, bunun için en büyük umudumsun.”

O zaman başın belada, baba! Bunu söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. “Beş oğlun var. Neden birdenbire bu yük bana yüklendi?”

“Elijah, onu mutlu etsin ya da etmesin, o evliliğin içinde sıkışıp kalmış durumda ve çocuk sahibi olamayacağını biliyoruz. O da onu terk edemeyecek kadar sadık bir adam.” Babam başını salladı. “Maddox ise kafası bulutlarda yaşıyor, bir şehirden diğerine sürükleniyor, hiçbir şeye ya da kimseye bağlanmayı reddediyor, hayatında anlamlı bir şey yapmıyor.”

“Bu onun için anlamlı.” En küçük kardeşimi savunma ihtiyacı hissediyorum. Sanki hayatında yeterince sorun yaşamamış gibi. Ne halt isterse onu yapma hakkını kazandı.

Babam burun kıvrır. “Bir de Mason var.” Ellerini havaya kaldırır. “Onun çocuk sahibi olma şansı yok.”

“Bu tam bir saçmalık. Eşcinseller de çocuk sahibi olabilir ve oluyorlar, baba,” diye ısrar ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Benim bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun, Nathan. Mason’ı çocuklu bir hayat sürerken hayal edebiliyor musun? Bu onun yapısına uygun değil.”

Haklı olduğunu düşündüğüm için iç geçiriyorum. “Peki ya Drake? Ondan da vazgeçmedin, değil mi?”

Başını salladı. “Drake işine çok bağlı.” Bu sefer ben burun kıvrıdım. “Peki sen benim öyle olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Drake günde yirmi saat, haftada yedi gün çalışıyor. Sen ise her hafta sonu dışarı çıkıp kadınlarla çıkıyor ve partilere katılıyorsun. Kardeşlerinin hiç elde edemediği şeyleri sen kolayca elde ediyorsun, Nathan. Yarı yarıya daha az çabayla aynı sonuçları elde ediyorsun. Her zaman böyle oldu.”

Tüylerim diken diken oldu. “Çok çalışmadığımı mı söylüyorsun?”

“Senin inanılmaz yetenekli olduğunu söylüyorum, evlat. Bütün çocuklarım arasında her şeye sahip olabilecek tek kişi sensin ve aile adımızı devam ettirme fırsatını heba etmene izin vermeyeceğim. Öldüğümde öbür tarafta annenle buluştuğumda, ona torunlarımız olduğunu söyleyebilmeliyim. Bunu anlayamıyor musun?”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Yani bir çocuk yapmamı istiyorsun, öyle mi?” “İki tane olması ideal olur.”

“Bir varis ve bir yedek, ha?”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kaba olma.”

“Peki bu ne zaman olacak, baba? Karşıma çıkan ilk kadını hamile mi bırakacağım? Öyle mi?”

Başını salladı, yanakları yine kızardı. “Tabii ki hayır. Uygun bir kadınla evleneceksin ve o da senin çocuklarını doğuracak.”

"Oh." Ellerimi havaya kaldırdım. "Yani şimdi ben de mi evleniyorum?"

Bana sertçe bakar, çenesi sıkı sıkıya kapanmıştır. Tamamen ciddidir. “Senden istediğim tek şey bu, Nathan. Sana isteyeceğim tek şey.”

Mizahsız bir kahkaha atıyorum. “Evlenmek ve birkaç çocuk sahibi olmak oldukça büyük bir istek, baba.”

İçini çekerek, kalın gri saçlarını eliyle taradı. “Her zaman senin olacağını biliyordum. İlk çocuğum değilsin, ama kendimi en çok gördüğüm çocuksun. Şanslı doğdun, oğlum. Tıpkı benim gibi. Her durumu ele alıp, işler hale getirebilirsin. Sanki aşık olacakmışsın gibi de değil, o halde gerçekten neyi feda ediyorsun ki? Birkaç yıllık anlamsız karşılaşmaları mı?”

“Ya çocuk istemiyorsam, baba?”

Gözlerini kısarak beni dikkatle süzdü. “İstemiyor musun?”

Yutkunuyorum. Lanet olsun ona. Kendi ailemi kurmak istediğim konusunda her zaman dürüst oldum ve şimdi bu durum başıma bela oluyor. “Tabii ki istiyorum. Bir gün.”

“O zaman o günü bir an önce getir. Ben hala burada torunlarımın tadını çıkarırken. Neyi bekliyorsun ki?”

“Benimle çocuk sahibi olmak isteyen birini bulmak iyi bir başlangıç olurdu.”

Bana zafer dolu bir gülümseme atıyor. “Merak etme. O konuyu hallettim.”

Bölüm

İki

MELANIE

“Çay **ister misin**, Melanie?” annem, elinde porselen çaydanlığı tutarken şeker gibi bir gülümsemeyle sorar.

“Hayır, teşekkürler anne. Yakında eve gitsem iyi olacak. Yarın erken kalkmam gerekiyor.”

Annemin evinde pazar öğleden sonra çayı, haftalık bir işkence gibidir. En azından annemin gözünde, berbat bir kız olduğum için çektiğim bir ceza. Bana küçümseyerek bakar. İşimi sevmez, bana yakışmadığını düşünür. Aslında *bana* yakışmadığından çok, veteriner hemşiresi bir kızı olmasının *kendisine* yakışmadığını düşünür.

Dudakları hafif bir alaycı gülümsemeyle kıvrılıyor. “Bryce, gitmeden önce seninle konuşmak istediği bir şey var.”

Kalp atışlarım hızlanır ve gözlerim odanın içinde dolaşır. “Bryce burada mı?”

“O burada yaşıyor, canım,” diye cevaplıyor burnunu çekerek.

Dişlerimi sıkıyorum. “Biliyorum. Genelde buralarda olmaz, hepsi bu.” Ve ben de tam olarak böyle olmasını seviyorum.

Kız kardeşim, sanki ağabeyimin dünyadaki en sevdiğim kişi olmadığına dair herhangi bir imayı silkeliyormuş gibi, başını hafifçe salladı. Ağabeyim ilk yirmiyeye bile girmiyor. “Şey, sana iyi haberleri var. Bir mucize gerçekleştirmeyi başarmış.”

Mucize mi? Kendi kafasını kışından ameliyatla mı çıkardı? Dudaklarımı sıkıştırarak, bir kıkırdamayı bastırıyorum. Şöminenin üzerindeki saate bakıp içimden inliyorum. Saat altıda Tyler'la planım var.

ve ben o gitmeden önce onunla geçirebileceğim her saniyeyi geçirmek istiyorum. Ama annem ve Bryce ne isterse onu alırlar.

Fincanımı karmaşık desenli tabağa koyup parmaklarımla masaya vuruyorum.

“Kıpırdamayı kes, Melanie,” diye annem beni azarladı.

Gözlerimi devirip derin bir nefes veriyorum. Otuz yaşındayım ve hâlâ bir ergen gibi azarlanıyorum. “Bryce bu harika haberi yakında verecek mi?”

"O meşgul bir adam. Hazır olduğunda aşağı iner," diye homurdanıyor.

Evet, online poker oynamakla ya da web kamerası kızlarına mastürbasyon yapmakla meşgul.

Saate bakıyorum, annemle sessizce oturup onun değerli ilk çocuğunu beklerken dakikaların yavaş ve acı verici bir şekilde geçmesini izliyorum. On beş dakika sonra, nihayet bizi şereflelendirmek için odaya girmeye karar veriyor, sanki lanet olası dünyanın kralıymış gibi havalı havalı yürüyor. Kendi yatak odasının kralı bile değil. Şımarık ana kuzusu.

Gözlerinden kül sarısı saçlarını çekip aynada kendini beğenmiş bir şekilde düzeltir, sonra masaya oturur. Onun efsanevi öfkesini ateşlemek istemediğim için gözlerimi devirme dürtüsüne direnirim.

Göğsünü şişirir. "Para sorunlarımıza bir çözüm buldum, sevgili kardeşim."

Benim para sorunlarım değil, ahmak. Vakıf fonundan *sen* sorumluydun. Onu kötüye kullandın ve ailemizi neredeyse iflasın eşiğine getirdin. Ama dilimi ısırp tatlı bir gülümseme atıyorum. Onunla ve annemizle başa çıkmanın tek yolu bu. “Bunu duymak güzel. Senin adına sevindim.”

Sağ göz kapağı seğiriyor. “Bu sadece benimle ilgili değil. Bunu hepimizin geleceği için yapıyorum. Senin ve Ashley için de.”

Küçük kız kardeşimizin adının geçmesi, içimde bir rahatsızlık uyandırıyor. O, ona zarar vermekten başka hiçbir şey yapmadı. Onun yüzünden, kız kardeşim hayallerindeki üniversiteye giremeyecekti.

“Paraya ihtiyacım yok, Bryce. İşimden memnunum ve Tyler’la yaşamayı seviyorum.”

O burun kıvrır. “Otuz yaşındasın ve eksantrik kuzenimizle yaşamaktan mutlu musun?”

“Eğer eksantrik derken inanılmaz derecede başarılı, girişken ve komik demek istiyorsan, o zaman evet, çok mutluyum, teşekkürler.” Bryce, Tyler’dan hep nefret etmiştir. O, ağabeyimden daha hızlı, daha güçlü, daha zeki ve daha yakışıklıdır ve bu onu her zaman sinirlendirmiştir. Eksantrik kelimesini eşcinsel demek için kullandığından şüpheleniyorum, çünkü

diğer birçok kusuruna ek olarak, kardeşim aynı zamanda şiddetli bir homofobik. Hâlâ annesiyle yaşayan otuz beş yaşındaki bir adamın, tesadüfen kuzenim olan en iyi arkadaşımın yaşadığım için beni eleştirmesinin ironisini saymıyorum bile. Tyler ve ben aynı gün doğduk ve o günden beri neredeyse ayrılmaz bir ikiliyiz.

Bryce'ın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Eh, bu *evlilik teklifi* Luke ve Miranda Edison'un kızına çok daha yakışır."

Teklif kelimesini söyleme şekli, ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Tam olarak neden bahsediyorsun? Bunların benimle ne ilgisi var? Söyledim ya, ailenin parasıyla ilgilenmiyorum. Gerçi geriye bir şey kalmadı."

Son sözüm yüzünden bana tokat atacakmış gibi elini kaldırır, ama bir anda nerede olduğunu hatırlar. Annem ve hizmetçisi bizi izliyor ve onların önünde kız kardeşine vurmak, iyi adam imajını zedeleyebilir. Hayır, bunun için yalnız kalmamızı beklemeyi tercih eder. Annemin umursayacağını sanmıyorum gerçi.

"Hiçbir şey kalmadı çünkü babamız çok kötü iş kararları aldı," diye tükürdü.

İçimde öfke kaynıyor. Bu alçakça bir yalan ve o da bunu biliyor. Ama dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. On üç yaşından beri Bryce Edison'u asla sorgulamamaya şartlandırıldım. Ellerimi kucığıma koyup, tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve içimden fişkırmak isteyen öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

Bryce kravatını düzeltir. "Ama *ben* tüm bunları düzeltmek üzereyim." Artık son derece şüpheliyim. "Tam olarak nasıl?"

"Senin için bir eş ayarladım, küçük kardeşim."

Kaşlarımı çattım. "Bir eş mi?"

"Evet. Bir koca."

"Ne?" Ne oluyor be? Ailem bir zamanlar zengin olabilir ve annem New York'un soylu ailelerinden gelebilir, ama burada Jane Austen romanında yaşamıyoruz.

"Sana bir koca ayarladım. Hem de bir milyarder."

Tanrım, o tamamen ciddiydi. "Koca istemiyorum." "Beni duymadın mı? O bir milyarder, Melanie."

"İngiltere kralı olsa bile umurumda değil, onunla evlenmeyeceğim."

Hırladı. "Bu ailenin geleceğini güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacaksın, nankör küçük sürtük."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine, şok içinde ona göz kırptım.

Annem, kapının eşiğinde bekleyen hizmetçisine dönüyor. “Margarite. Lütfen bizi yalnız bırak.”

Margarite, sanki Kraliçe'ye hitap ediyormuş gibi başını eğdi ve odadan çıktı.

“Anne!” diye yalvarırım. “Ciddi olamaz. Huysuz, yaşlı bir milyarderle evlenmeyeceğim.”

Bryce masanın altından elini uyluklarıma koyar ve o kadar sıkı sıkı ki, cildimde morluklar bırakacağını biliyorum. Yüzümü buruştururum, bu da onun daha da sıkmasına neden olur. Annem her zamanki gibi başka yere bakıyor. O öne eğiliyor, dişlerini gösteriyor. “Sana kiminle evlenmeni söylersem onunla evleneceksin, Melanie. Bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi sensin. Babamızın ölümünden sorumlu olan sensin. Yoksa bunu mu unuttun?”

Gözlerim yaşlarla bulanır ve başımı sallarım. Ondan çok nefret ediyorum. Parmakları daha da derine batar ve uyluklarımda yakıcı bir acı hissedirim. “Şimdi, o güzel ağzını kapalı tutup söyleyeceklerinizi dinleyecek misin?”

Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve başımı sallıyorum. “Evet.” Elini çekiyor ve içimi rahatlama kaplıyor.

“Neyse ki senin için, benim küçük Melanie’ım,” diyor Bryce; ses tonu yine o alışılmış tüyler ürpertici, şarkı söyler gibi halini alıyor. Annem masaya dönüp aramızdaki konuşmayı izliyor. “*Geçmişine* rağmen, sana oldukça iyi bir parti ayarlamayı başardım.”

Yanaklarımdan akan gözyaşlarını silerim. “Kim?”

“Nathan James,” der alaycı bir gülümsemeyle.

“Nathan James mi? Her hafta farklı bir kadınla çıkan adam mı? Mafya için avukatlık yapan ve damarlarında buz aktığı söylenen adam mı? Onu iyi bir parti mi buldun?”

“Çok yakışıklı,” der annem soğukkanlılıkla. Ona şaşkın şaşkın bakarım. “Evet, Ted Bundy de öyleydi.”

“Biraz ikna etmem gerekti, ama seni karısı olarak kabul etti ve karşılığında tek istediği iki varis vermen.”

Boğazım düğümlenir. Bana bu kadar yakın biri nasıl bu kadar acımasız olabilir? “Bunu yapamayabileceğimi biliyorsun, Bryce. Üniversitede ne olduğunu biliyorsun.”

Mavi gözleri buz gibi soğuk, bana dik dik bakıyor. “Aynen öyle. Senin kolayca hamile kaldığını biliyoruz, küçük kardeşim. Ve merak etme.

önce onun çocuklarını doğurmana gerek kalmadan milyonlarından bir kısmını elinden almak için bir planım var.”

Az önce söylediği şeyde o kadar çok yanlış var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. “Peki ya buna razı olmazsam? Ya bu adamın parasından hiçbir şeyini elinden *almak* istemezsem?”

Bryce bir kez daha dişlerini göstererek, hastalıklı bir hayvan gibi görünüyordu. “O zaman annemiz evini kaybeder ve küçük kız kardeşimiz gittiği o lüks üniversiteden ayrılıp geçimini sağlamak için tuvalet temizlemek zorunda kalır, değil mi?”

Tuvalet temizlemenin nesi yanlış ki, seni kendini beğenmiş pislik.

“Ve hepsi senin suçun olacak, Melanie. Önce babamızı öldürttün, sonra da nihayet bunu düzelterip bu ailenin geleceğini güvence altına alma şansın eline geçtiğinde, bunu reddediyorsun.” Bryce bıçağı daha da derine saplıyor. “Elbette bunu yapacak kadar bencil değilsin, değil mi?”

Küçük kız kardeşimi incitecek hiçbir şey yapmam. Ashley ve Tyler benim her şeyim ve o tüm bu olaylarda gerçekten masum. Harvard’da hâlâ iki yılı var ve okul ücreti pahalı. Köşeye sıkıştırılmaktan nefret ederim ama yine de beni oraya sürükledi. Her zamanki gibi.

“Düşüneceğim.” Çantamı alıp odadan çıkıyorum ve bu eve her geldiğimde olduğu gibi, babamın hâlâ burada olmasını diliyorum. Çünkü Bryce’ın insanlara inandırmaya çalıştığının aksine, babam zeki ve nazik bir adamdı ve tamamen yoksul olsak bile benden bunu yapmamı asla istemezdi.

"Perşembe günü avukatlarıyla bir toplantımız var," diye arkamdan seslendi Bryce. "Orada olmanı bekliyorum."

MELANIE

Tyler, mutfak adasının diğer ucundan, aramızda kocaman bir pepperoni pizzası varken, gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. “Senden ne yapmanı istiyor?”

“Rastgele bir adamla evlenip birkaç çocuk yapmanı.” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Buna inanabiliyor musun?”

"Tatlım, kardeşin hakkında her şeye inanabilirim. Ama vay canına!" Başını sallıyor ve ağzına yarım dilim pizza tıktırıyor.

"Ve beni tanıştırdığı bu adamın neden benimle evlenmek isteyeceğini hiç anlamıyorum. O, New York'un en gözde bekârlarından biri. Kanıtlanmış bir playboy. Ve mafya için çalışan bir avukat; söylentilere inanacak olursak, damarlarında kan yerine buz akıyor."

Tyler yutkundu ve kaşlarını kaldırdı. “Yakışıklı mı?”

Yumru haline getirdiğim peçeteyi ona fırlatıyorum.

“Mesele o değil.” Sırıtarak yavaşça başını sallıyor.

“Demek yakışıklı.”

“Adı Nathan James. Google’da ara ve kendin karar ver,” diyorum omuz silkerek.

Tyler cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. “Vay anasını, Goose. Bu adam gerçekten çok yakışıklı,” diye duyurur sadece birkaç saniye sonra. “Şu çene hattını gördün mü? Vay canına! Gel babacığa.”

Adanın etrafında dolaşp, smokin giymiş sözde müstakbel kocamın resmine bakıyorum. Kameraya gülümsemiyor. Aslında, fotoğrafının çekilmesinden rahatsızmış gibi kameraya somurtuyor, ama Tyler'a hak vermem gerek. Yakışıklı. Eğer huysuz, kibirli pislikleri seviyorsanız tabii ki—ki ben kesinlikle sevmiyorum.

Tyler resme bakıyor, neredeyse salyası akıyor. “Boş zamanlarında rugby oynayan başarılı avukatlar hakkında bir filmde Henry Cavill’in daha seksi kardeşi rolünü oynayabilir gibi görünüyor.”

Gözlerimi devirdim ve gülmemeye çalıştım. “Bu garip bir şekilde spesifik.”

Derin bir nefes veriyor. “Yani, sen gerçekten istemiyorsan ben o adamla evlenirim.”

Omzumla onun omzuna hafifçe vuruyorum. “Onun tipi olmadığından eminim, Mav.” Dramatik bir şekilde iç çekip başka bir resme geçiyor, sonra bağıyor:

“Vay canına!”

“Ne?” Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama o ekranı göğsüne sıkıca bastırıp bana bakıyor.

"Dört erkek kardeşi olduğunu ve hepsinin de deli gibi seksi olduğunu biliyor muydun?" Telefonu uzatır ve ben de Nathan'ın kardeşleri ve babasıyla birlikte bir hayır galasında çekilmiş fotoğrafına bakarım. "Babası bile seksi."

“Ty!”

“Ne?” Omuz silkiyor. “Öyle. Çok iyi genleri var, bebeğim. Biriyle çocuk yapacaksan, en azından bu adam güzel bebekler doğuracağını garanti ediyor.”

"Bütün bebekler güzeldir," diye hatırlatıyorum ona.

Burnunu kırıstırıyor. “Hayır. Ashley doğduğunda hatırlıyor musun? O trol bebeklerinden birine benziyordu.”

“Öyle değildi!” Kıkırdamamı bastırıyorum. “Çok sevimliydi.”

"Evet, şimdi öyle. Ama lanet olsun, o zamanlar çirkin bir bebektir." Bana sırtıyor. Telefonuna tekrar bakarak, gizemli Nathan James'in her detayını inceliyorum. “Çok yakışıklı. O yüzden neden benimle evlenmeyi kabul ettiğini merak ettiğimi anlıyorsun, değil mi? Kesin korkunç bir sırrı vardır.”

Tyler kolunu omuzlarıma doladı. “Dalga mı geçiyorsun? Sen akıllı, nazik, güzel ve komiksin, seni elde ederse çok şanslı olacak. Sen her şeye sahipsin, bebeğim.” Serbest eliyle daha fazla fotoğrafa göz attı. “Her zaman yanında fotoğraf çektiği o sahte mankenler gibi değilsin.”

“Evet, bu beni pek rahatlatmadı, Ty.”

Kafamın üstüne bir öpücük kondurur. “Sen tanıdığım en iyi insansın Melanie Edison, bunu sakın unutma.”

Bölüm Dört

NATHAN

"Tanrım, Nathan." En büyük ağabeyim Elijah, babamın bu sabah bana söylediklerini anlattıktan sonra başını salladı. Aramızda her şeye sahip olabilecek tek kişinin ben olduğumla ilgili saçmalıkları atladım. Ne saçmalık ama.

Bir yudum bira içip garsona üç tane daha istediğimi işaret ediyorum. "Evet, siz iki salak Pazar brunch'ına gelmediğinizde ne olacağını gördünüz."

"Üzgünüm kardeşim," diyor Mason utangaç bir şekilde. "Dün gece müthiş bir randevum vardı." Gözlerimi deviriyorum. "Katalog mankeniyle çıkıyor sanıyordum. Carter mıydı değil miydi?"

"Yok." Başını sallar. "O iş sönüp gitti. Seçeneklerimi açık tutmayı sevdiğimi bilirsin, ayrıca o benim için fazla yapışkandı."

"Evet, çok da yakışıklıydı," diye ekler Elijah. Mason ve ben, yüzümüzde aynı sırıtışla ona bakarız. "Ne?" Elijah bize gözlerini kırıştırır. "Bir erkeğin yakışıklılığını takdir edebilirim. Sadece senin normal tipin gibi görünmüyordu, hepsi bu. Sen genelde biraz daha sert hatlı erkeklerden hoşlanırsın."

"Mmhmm, ne kadar sertse o kadar iyi." Mason dudaklarını yaladı.

Gözlerimi devirip tiksiniş gibi yapıyorum, oysa sadece küçük kardeşim, iyi bir seks umuduyla her hafta farklı biriyle aynı sıradan sohbeti yapmanın sonsuz monotonluğundan bıkmamış olmasına kıskanıyorum. Ve o bile artık cazibesini yitiriyor.

"Benim sorunuma geri dönelim mi?" diye hatırlatıyorum onlara.

Garson taze biraları getirirken, onlar mırıldanarak kabul ediyorlar.

"Yani sana bir eş seçmiş bile mi?" diye soruyor Mason.

"Evet." O konuşmanın ne kadar saçma olduğunu hatırlayarak başımı sallıyorum. "Hatta perşembe günü onun ailesinin avukatlarıyla bir toplantı ayarlamış."

Elijah kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun, Nathan!"

"Evet, bunu zaten söylemiştin, pislik," diyorum.

"Biliyorum, ama tekrar etmeye değer bence." Nadiren bu kadar heyecanlanır ve tepkisi, babamın bugün bana yaptığı teklifin görüldüğü kadar saçma olduğunu doğruluyor.

Birayı uzun bir yudumla içiyorum. "Peki ne yapacağım ben?"

"Öncelikle, bu kız kim?" diye soruyor Mason.

"Şey, o bir *kadın* ve adı Melanie Edison." Elijah'ın kaşları havaya kalkar. "Luke Edison'ın kızı mı?" Başımı sallarım.

"Ta kendisi."

Mason sırtıyor. "Lisede benden iki sınıf altındaydı. Arkadaşlarımın hepsi onu seksi bulurdu."

Sosyal medyada pek aktif değil ve internette bulduğum birkaç fotoğraf, çeşitli hayvan hakları ve çevre yardım etkinliklerinden. Kusursuz görünüyor — esmer, vücudu tam yerinde kıvrımlı, güzel bir gülümsemesi var — ama fotoğraflar, kameradan nefret ettiği izlenimini veriyordu. O hissi çok iyi bilirim. Pozlu fotoğraflarda gülümsemenin izi yoktu, ama birkaç doğal fotoğrafta gülüyordu. Beni en çok meraklandıranlar da onlardı. "Hâlâ seksi," diyorum onlara. "Ama konu bu değil."

Mason derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatıyor. "Şu anda veteriner asistanı falan olarak çalıştığını duydum."

Başımı sallıyorum. "Evet, bulduğum bilgilerle örtüşüyor. O da bir barınakta gönüllü olarak çalışıyor

."

Mason başını salladı. "Bu mantıklı. Lisedeyken hep yerel hayvan barınağı için bağış toplardı."

Elijah bir yudum bira içip onaylayarak başını sallıyor. "O zaman iyi birine benziyor. En azından bu var."

Mason dişlerinin arasından hava çeker. "Üniversiteyi bırakıp birkaç ay rehabilitasyona girdiğine dair bir şey hatırlıyorum. Bu onu kötü bir insan yapmaz tabii, ayrıca bu sadece bir söylenti de olabilir."

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Evet, bir yıl ara vermiş ve bulduğum tüm haberler rehabilitasyondan bahsediyordu." Babamın evinden ayrıldıktan sonra dört saatimi onun hakkında bilinecek her şeyi araştırarak geçirdim. Ohio State'ten üniversite diploması var, jöleli donutlara sağlıksız bir takıntısı var,

Meatpacking District'te kuzeni Tyler ile birlikte yaşıyor ve şu anda Harvard'da okuyan yirmi yaşında bir kız kardeşi var. Melanie Edison ilginç bir kadın. Ama kardeşinin yarısı kadar bile ilginç değil.

Elijah kaşlarını çattı. "Demek babam torun istiyor. Bir miras. Peki Melanie Edison bundan ne kazanacak?"

"Şey... Yakışıklı bir milyarderle evleniyor, seni salak," diye karşılık verdi Mason.

Elijah başını salladı. "O bir veteriner asistanı olarak çalışıyor." "Veteriner hemşiresi," diye onu düzeltti.

"Tamam, ama bilemiyorum." Omuz silkiyor. "Altın avcısının yapacağı bir iş gibi görünmüyor. Babam ne düşünüyor acaba? Seni bir mirasçı ya da sosyetik biriyle tanıştırmasını anlayabilirim, ama bir veteriner hemşiresi?"

İç çekiyor. "Teknik olarak o bir mirasçı, sadece Edison Holdings'den miras kalacak hiçbir şey kalmadı ve babam onun babasını severdi. Anlaşılan bir etkinlikte annesi ve erkek kardeşiyle karşılaşmış ve sohbet etmişler. Meğer şirketleri batıyormuş ve yatırımcı arıyorlarmış."

Elijah inler. "Onların şirketine yatırım yapmıyor, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bunun kesinlikle söz konusu olmadığını açıkça belirtti. Ama James ailesine evlilik yoluyla girmek, batmakta olan işlerine güvenilirlik katar ve potansiyel yatırımcılara – doğru olsun ya da olmasın – bir tür güvence sunar."

"Demek ailesi bundan bu kadar kazançlı çıkıyor, peki ya o?" diye sordu Elijah diye sorar.

Omuz silkerim. Yaptığım tüm araştırmalar beni Elijah'ın az önce vardı. Mütevazı bir hayat sürüyor ve son on bir yıldır Edison Holdings'in kârından pay almadı, bu yüzden birdenbire para için evlenmeye karar verdiğini hayal edemiyorum. "Bilmiyorum dostum. Belki çocuk istiyor ve flört dünyasından bıkmıştır. Ya da belki işini bırakıp ev hanımı olmak istiyordur."

Mason bira şişesinin etiketini soyup bana bakıyor. "Yani bu işi mi düşünüyorsun?"

Burnumdan nefes alıyorum. Durmak bilmeyen flörtlerin artık yorucu olduğu inkar edilemez ve bu randevuların sonunda kaçınılmaz olan seks bile artık eskisi gibi kanımı kaynatmaya yetmiyor. Annemi ve ne kadar harika bir büyükanne olabileceğini düşünüyorum, babamın da oğullarından sonra şirketini devredecek birini bulmak için ne kadar çaresiz olduğunu. Artık gençleşmiyorum. Üç eyalet bölgesindeki neredeyse tüm bekar kadınlarla çıktım gibi hissediyorum ve hiçbir

dördüncü randevuyu geçecek kadar ilgimi çekmedi. Kaybedecek neyim var ki? "Perşembe günü bu toplantıya gidip Melanie Edison'ı ve motivasyonlarını şahsen kontrol etmeye yetecek kadar, evet."

Mason burun kıvrarak güldü ama Elijah sırtıma bir şaplak attı.

Bir yudum daha bira içip neden daha sert bir şey sipariş etmediğimi merak ediyorum. "Drake'i de yanımda götüreceğim."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diyor Elijah. "Sözleşmeler onun uzmanlık alanı."

Onu davet ediyorum çünkü o da benim kadar insanları okumakta iyidir ve belki biraz moral desteği için. Elijah'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen benim değil mi diyorsun?"

"Sen mahkemede parlıyorsun Nathan. Her zaman öyle oldun. Sen ve Mase en çok sahnenin ortasında rahat hissedersiniz. Sözleşmeler, Drake ve benim gibi detayları sevenler için arka planda yapılan bir iştir."

Mason onaylayarak başını sallar. "Hey, kardeşlerden bahsetmişken, bu hafta Maddox'la konuşan var mı?"

Beklenmedik bir hüznün dalgası göğsümü kaplar ve boğazımı temizlerim. "Birkaç gün önce konuştum, neden?"

"Sadece kontrol ediyordum. Son konuştuğumda Floransa'ya gittiğini söylemişti, ama üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Bu sabah aramama cevap vermedi. Sence iyi midir?"

Başımı sallarım. Maddox, canı istediğinde günlerce, hatta haftalarca ortadan kaybolmasıyla bilinir. "Evet, iyi olduğunu söyledi. Ama Floransa konusunda fikrini değiştirdi ve şu anda Berlin'de."

Elijah ıslık çalar. "O çocuk gerçekten çok geziyor. Şanslı herif."

"Evet," diye mırıldanıyorum, hepimiz en küçük kardeşimizde şanslı olan hiçbir şey olmadığını bilmemize rağmen.

Bölüm

Beş

MELANIE

“Hoşça kal Cass. Yarın görüşürüz.” Meslektaşımınla vedalaşıp metroya doğru yola çıkıyorum. Ayaklarım ağrıyor, attığım her adımda acı çekiyorum ve taksiye binmeyi düşünüyorum ama çok pahalılar. Tyler, neredeyse bedavaya muhteşem dairesinde kalmama izin vererek bana büyük bir iyilik yapıyor, bu sayede ara sıra lüks harcamalar yapabiliyorum ama taksiye binmekten vazgeçip yürümeye devam ediyorum. İleride tanıdık bir araba görünce içimden bir inilti çıkıyor. Keşke arkamı dönüp yürüyebilseydim... Hayır, tam tersi yöne koşabilseydim, ama o çoktan bana doğru koşmaya başlamış bile.

"Ne istiyorsun, Bryce?"

Sahte bir üzgün yüz ifadesi takınıyor. “Geçen günkü davranışım için özür dilemek istedim, abla. Stresliydim ve...” Saçlarını gözlerinden çekiyor. “Gerçekten endişeliyim. Annem için. Ash için.”

O zaman kumar oynamayı ve berbat iş kararları almayı bırak, Bryce! Tam da bunu söylemem gerekirdi, ama on yedi yıllık alışkanlıktan kurtulmak zor. Bryce bir zorba ve bir korkak, ve asla değişmeyecek.

“Seni eve bırakayım.” Kobra gibi çekici bir gülümsemeyle gülümsüyor.

“Gerek yok. Metroyla gidebilirim.”

Tavrı bir anda değişir ve gülümsemesi bir hırlamaya dönüşür. “Olay çıkarma Melanie, bin şu lanet arabaya.”

Gözlerimi devirerek, dediğini yapıyorum. Onunla tartışmaktan daha kolay. Zaten her zaman istediğini elde eder; çocukluğumuzdan beri hep böyle olmuştur. Ceketimi omuzlarımdan sıyrıp Bryce’in BMW’sinin yolcu koltuğuna yerleşiyorum. En azından bu lüks arabası rahat.

Birkaç dakika sürdükten sonra, gelmesinin asıl nedenini söyler. "Teklifimi biraz daha düşündün mü?"

Bu kelime omurgamdan bir ürperti geçiriyor. Sesi kulağa çok ürkütücü geliyor. "Nathan James ile evlenip ondan çocuk sahibi olmak mı?" diye tersliyorum.

O içini çeker ve bana sempatik bir bakış atar, ki bunun sahte olduğunu varsayabilirim çünkü onun duygusal zekası bir gölet yosunu kadar. "Bak, bunu pek iyi satamadığımı biliyorum, ama bunun uzun vadeli bir şey olması gerekmiyor. Kartlarımızı doğru oynarsak, bir yıl içinde boşanabilirsin. En fazla iki yıl."

"Peki bu işe nasıl yardımcı olacak, Bryce? Nathan James çok başarılı bir avukat. Kardeşi de öyle. Öyle olmasa bile, ailesinin bir avukat ekibi var. Sence sağlam bir evlilik sözleşmesi yapmayacaklar mı?"

"Elbette olacak." Burnunu çeker. "Ama ailemizin itibarını korumak için ahlak maddesi konulmasında ısrar edeceğiz."

Kaşlarımı çatarak kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ahlak maddesi. Temel olarak, eğer o senin itibarını lekelemek için herhangi bir şey yaparsa, bir yığın parayla çekip gidebilirsin."

"Benim itibarımı lekelemek için ne yapabilir ki?" diye tersliyorum, üniversiteden ara verdiğimde o ve annemin hakkımda yaydıkları dedikoduları hatırlayarak. O zamanlar kalbim o kadar kırılmıştı ki, planlarının ne kadar saçma olduğunu ya da dedikoduların gerçeğinden daha kabul edilebilir olduğunu düşünmelerinin ne kadar berbat bir şey olduğunu görememiştim.

"Bu madde çoğunlukla eşini aldatanlar için kullanılır," diyor, elini küçümseyici bir hareketle sallayarak.

"Ama aldatmayabilir, özellikle de evlilik sözleşmesinde o tür bir madde varsa. O aptal değil," diye ısrar ediyorum. Sanırım, evlilik sahte olsa bile kocamın beni aldatması fikrini sevmiyorum.

Uyluklarımı nazıkçe sıkıyor. "O zaman, sevgili kardeşim, onu aldatmaya zorlarız."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Onu aldatmaya mı zorlayacağız?"

"Melanie, canım, alınma ama sen onun normalde ilgilendiği türden bir kadın değilsin," diyor acımasız bir alaycı gülümsemeyle ve zihnimde kendimi ona yumruk atarken görüyorum. "Tek yapmamız gereken, ona karşı koyamayacağı güzel bir kadın sunmak, eminim ki yemi yutacaktır."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, o kadar çok açıdan kırılmış durumdayım ki düzgün düşünemiyorum. "Bal tuzağı gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Hayır, Bryce. Bu adamla evlenmeyi kabul edersem, onu beni aldatmaya teşvik etmeyeceğim. Neden böyle bir şey yapayım ki? Bu delilik."

"O zaten aldatacak, Mel. Ama bu, bize onun suçunun kanıtını garanti eder."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana sertçe baktı. "Çünkü o Nathan James. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Her hafta farklı bir güzel kadınla çıkıyor. Süper modeller. Aktrisler. Fahişeler. Ayrıca İrlanda mafyası ve Cosa Nostra'nın avukatı, kim bilir başka kimlerin de. O iyi bir adam değil. Peki, milyonlarından birazını alsak ne olur? Onun gibi bir adam için bu cep harçlığı bile sayılmaz." Ondan uzaklaşarak pencereden dışarı bakıyorum. Bir an önce Bryce bana Nathan James'in ne kadar iyi bir parti olduğunu anlatırken, bir an sonra ne kadar berbat bir adam olduğunu söylüyor. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum, ama Bryce'ın bunu umursamadığını biliyorum. Eğer bundan hızlı para kazanabileceğini düşünse, beni Lucifer'in kendisiyle bile evlendirirdi.

"Bunun doğru şey olduğunu biliyorsun, Melly," diyor, sesi artık çok daha yumuşak. Bana çocukluktan kalma takma adımı kullanması boğazımda bir yanma hissi yaratıyor. "Annem ve Ashley için."

Ashley için, evet. Annem için değil. Ve kesinlikle Bryce için değil. Ama küçük kız kardeşimin kaderi maalesef onlarınkiyle bağlantılı ve kendi ayakları üzerinde durabilene kadar ona bakmak bana düşüyor. Çünkü bunu yapacak başka kimse yok.

"En azından yarınki toplantıya gelir misin?" diye soruyor, ses tonu mide bulandırıcı bir tatlılıkla doludur.

Gözümün köşesinden süzülen bir gözyaşını siliyorum. "Melly?"

"Evet! O lanet toplantıya gideceğim."

Bölüm

Altı

NATHAN

Pencereden, uzaklaşan randevumun arkasını izliyorum, iki hafta önce spor salonunda ilk tanıştığımında beni büyüleyen o aynı kıcı seyrediyorum. Peki neden şimdi bana hiçbir şey ifade etmiyor? Apartmanının kapıcısı selam vermek için başını sallıyor ve onun için opak cam kapıyı açıyor. İçeri girmeden önce topukları üzerinde dönüyor, güzel yüz hatları somurtkan bir ifadeye bürünüyor ve bana orta parmağını gösteriyor.

Sert bir kahkaha atıyorum, en azından ateşli tavrından etkilenmişim. Zaten felaketle sonuçlanan randevumuzun berbat sonundan sonra, onun küçümsemesi hak ettiğimden az değil. Dizlerinin üstüne çökmüş, dudaklarını aletimin etrafına sarıp beni emdiği anı hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. Ya da en azından ben onu yarıda durdurmadan önce denemişti. O, oral seks konusunda istekli ya da olağanüstü yetenekli değildi değil, ama bana kirpiklerini kırıştırıp, koyu kahverengi gözlerini yaşlarla doldurduğunda, bu benim aletimi titretip beni doruğa yaklaştırmalıydı. Oysa hiçbir şey olmadı. Ve ben onun başını geri çekip durmasını söylediğimde, yüzündeki o saf şaşkınlık ifadesi, hayatında ilk kez reddedilip reddedilmediğini merak etmeme neden oldu.

Yine de boşalmaya yaklaşamamış olmam benim için sürpriz değildi. Son birkaç randevum da benzer şekilde tatmin edici olmayan bir şekilde sona ermişti.

"Eve mi, efendim?" Şoförümün tanıdık sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Randevumun binaya güvenli bir şekilde girdiğinden emin olduktan sonra, Teddy'nin ensesine bakacak şekilde bölmeyi indirdim. "Evet, eve."

KÜÇÜK KARDEŞİM ofisimde bir o yana bir bu yana dolaşıyor, elleri ceplerinde ve Melanie Edison ve ailesi hakkında az önce verdiğim bilgileri sindirirken kaşları çatılmış durumda.

“Bunun için buraya geldiğin için teşekkürler, Drake.”

Masamın önünde durur. “Ne zaman istersen. Bunu biliyorsun.”

Boynumu çevirip omuzlarımı esnetiyorum, ama bu kaslarımda biriken gerginliği pek azaltmıyor.

Drake başını eğip merakla beni izliyor. “Peki, bugünkü görüşmeyi ne kadar ciddiye alıyorsun? Bu sadece babamı yatıştırmak için mi, yoksa onun teklifini gerçekten değerlendiriyor musun?”

Masamın arkasına oturup, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek cevabımı düşünürüm. “Aslında bu kadınla evlenmeyi ve birkaç çocuk sahibi olmayı düşünüyorum. Bu delilik mi?”

Çenesini eliyle ovuşturup dudaklarını sıkıştırdıktan sonra karşımda oturdu. “Delilik olduğunu söyleyemem, ama senin için doğru olup olmadığına gelince... Sanırım nedenlerine bağlı. Bunu sadece babam istediği için mi yapıyorsun, yoksa senin için de bir çıkar var mı? Gerçekten istediğin bir şey.”

Dün geceki randevumu ve aynı eski, yapmacık sohbeti dinleyip tekrarlamaktan ne kadar sıkıldığımı hatırlıyorum. Ve genellikle ardından gelen kaçınılmaz yakınlaşmanın, randevumun Manhattan’ın en iyi biftek restoranında akşam yemeği için sipariş ettiği sade salata kadar itici olduğunu. “Biliyor musun, birkaç ay önce bile, benim için hiçbir şey olmadığını söyledim, ama son zamanlarda...” Ofis duvarımdaki resme bakıyorum, çocukluğumuzda geçirdiğimiz tüm o mükemmel yazları sürekli hatırlatan resme. Babamızın bize yüzmeyi öğrettiği, annemizin voleybolda hile yaptığı ve biri ona bunu söylediğinde yüksek sesle masum olduğunu ilan ettiği günleri.

"Peki şimdi?" diye sordu Drake.

Dilimle dişlerimi yalıyorum. Peki şimdi ne? “Bilmiyorum Drake, ama sonsuz kadın akışının artık bana yetmediğini biliyorum. Anlamsız ilişkiler boş geliyor ve...” Kafamı sallıyorum, bunu kendime bile açıklayamıyorum.

“Yani daha fazlasını mı arıyorsun? Bir ilişki mi? Bu anlaşılabilir bir şey, ama bu, babamın senin için seçtiği rastgele bir kadınla evlenmen gerektiği anlamına gelmez

bir kadınla evlenmen gerektiği anlamına gelmez."

"Ama ben bir ilişkiyle birlikte gelen tüm o aşık olma saçmalıklarını istemiyorum, Drake. Bu bana göre değil ve asla da olmayacak. Belki de yol budur. Melanie Edison ve ben yeterince uyumluysak, neden babamın yolunu denemeyelim? Çünkü evlenip çocuk sahibi olacağım birini bulmak için bir yıl ya da daha fazla süre boyunca flört dünyasında dolaşma fikri, aşık olmamakla ilgili tüm beklentileri yönetmekten bahsetmiyorum bile, düşünmek bile beni yoruyor."

Drake gözlerini devirdi. "Senin aşk hayatın beni yoruyor. Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Evet, belki de bunu çok uzun süre yapmayacağım."

O kahkahayı patlatır. "Tamam, o zaman bunun yerine bunu yapacaksın. Planın tam olarak ne? Bu kadınla tanışacaksın ve ilk görüşte ondan nefret etmezsen, bu işi mi yapacaksın?"

Ona gözlerimi kısarım. "Sanki onu anlayamayacağımı düşünüyormuş gibi konuşuyorsun. Beş dakika sonra uyumlu olup olmadığımızı anlarım, bunu sen de biliyorsun."

"İnsanları okuma yeteneğinden şüphe etmiyorum dostum. Ama bu senin hayatın, bir dava değil. Eğer birlikte çocuk yaparsanız, bu kadına ömür boyu bağlanacaksınız."

"Biliyorum, Drake. Ama bu tür bir düzenleme..." Aniden farkına varınca derin bir nefes verdim. "Benim gibi biri için mantıklı. Aşk ve romantizmle uğraşmak gibi bir niyetim hiç yok, ama çocuk istiyorum ve onları güvenilebileceğim ve saygı duyabileceğim bir kadınla yapmak istiyorum. Ve Melanie'nin bu iki şeye layık olup olmadığını öğleden sonuna kadar anlayabileceğime eminim. Yani evet, belki de iyi bir iş anlaşması olan bir evlilik benim için doğru seçimdir."

Drake kollarını kavuşturdu ve başını bir kez salladı. "Yani bu konuda benimle aynı fikirde misin?"

"Her zaman, kardeşim."

Ofisimin kapısı açılır ve sekreterim başını içeri uzatır. "Misafirleriniz geldi efendim. İsteğiniz üzerine toplantı odasında yerlerini aldılar."

Onaylayarak başımı sallıyorum ve sekreterim gözden kayboluyor.

Drake bana kaşlarını kaldırır. "Potansiyel kayınvalide ve kayınpederle tanışma zamanı." Ayağa kalkıp takım elbise ceketimi iliklerim. "Hadi gidelim."

Drake, ben arkasındayken toplantı odasının kapısında durur, parmakları kapı kolunu kavrar. Omzunun üzerinden bana sırtıtarak bakar. "Sen

gergin misin?"

Ona somurtarak bakıyorum. Kiminle konuştuğunu unuttu mu? "Hayır, tabii ki gergin değilim."

Kıkırdar. "Sadece kontrol ediyordum."

Odaya giriyoruz ve hemen, internette bulduğum fotoğraflardan Bryce Edison olduğunu tanıdığım bir adam tarafından karşılanıyoruz. Elini uzatmadan önce sarı saçlarını gözlerinden çekiyor. Drake elini sıkarken, ben onun arkasındaki, aile avukatları olduğunu düşündüğüm adama bakıyorum, ta ki gözlerim Drake dışında bu odada konuşmak istediğim tek kişiye takılana kadar.

Kadın pencereye dönük, sırtı odaya doğru duruyor ve şehir silüetini arka plan olarak kullanarak kum saati vücut hatlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran siyah kalem eteğin içine sokulmuş beyaz bir bluz giyiyor.

"Bayan Edison," diyorum ve o arkasını dönüyor, gözleri Drake ve kardeşine kayıyor, sonra benimkilerle buluşuyor.

Bana doğru birkaç adım atıyor, her adımda kalçaları hafifçe sallanıyor. "Bay James." Sesi sakın ve net, ama sol elinin yan tarafında sıkı bir yumruk haline geldiğini ya da boynunun dibindeki yumuşak pembe kızarıklığı gözden kaçırmıyorum. Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve işte o anda irislerinin çarpıcı yeşili dikkatimi çekiyor. Gördüğüm fotoğraflarda olduğundan çok daha güzel.

Ona doğru bir adım atıyorum ve artık aramızda sadece otuz santim var. Nefesi kesiliyor, bakışlarımı boynuna çekiyor. Yutkunurken boğazındaki ince kıvrım kalınlaşıyor ve yakınlığım karşısında vücudunun verdiği tepki nabzımı hızlandırıyor.

"Melanie, gel otur," diye emrediyor kardeşi, burunlu sesi aramızdaki bağı koparıyor. Hemen ona çenesini kapatmasını söylemek ve daha da önemlisi, kime karşı konuştuğunu sanıyor da ona köpek gibi oturmasını emrediyor diye sormak istiyorum. Ta ki onun benim olmadığını hatırlayana kadar.

Henüz değil.

Bölüm Yedi

MELANIE

Aynı anda konuşan o kadar çok ses var ki, hepsi de benim zar zor anladığım hukuk jargonuyla konuşuyor ve başım dönmeye başlıyor. Bryce ve aile avukatımız en yüksek sesle konuşuyor, dinlenilmeyi talep ediyorlar.

Şakaklarımı ovuşturup gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, toplantı masasının diğer ucundan Nathan'ın karanlık bakışları beni karşılıyor. "Odayı bize bırakın," diyor ve alçak, emredici ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Bryce'ın burun kıvırdığını duyuyorum, ama gözlerimi tam önümdeki adamdan ayıramıyorum. "Bunun olacağını sanmıyorum," diyor Bryce, sesindeki küçümsemeyi gizlemeye bile zahmet etmiyor. Bunun benim için mi yoksa Nathan James için mi olduğunu bilmiyorum — muhtemelen ikisi için de.

Nathan, sakın bir şekilde sözlerini tekrarlarken hâlâ kardeşime bakmıyor. "Odayı bize verin."

Gözümün ucuyla, kardeşinin masadan kağıtlarını topladığını ve Nathan'ın sırtına hafifçe vurduğunu görüyorum. "Onları biraz yalnız bırakalım," diyor Drake, sesi Nathan'ınki kadar emredici.

Bryce homurdanarak sandalyesini geriye itip Drake ve avukatımızın ardından odadan çıkarken, Nathan ve beni yalnız bırakıyor. Oda sessiz ve gerilim her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Nathan öne eğiliyor ve birleştirilmiş ellerini masanın üzerine koyuyor. Gözlerini kısarak yüzümü inceliyor ve bakışlarının sıcaklığı kalp atışlarımı hızlandırıyor, içimi kıpır kıpır ediyor.

Bu kadar yakın mesafedeyken, onun baskın varlığını fark etmemek imkansız. Ayrıca, bu kadar aceleyle bir gelin bulmaya ihtiyaç duyacak kadar yakışıklı olmadığı da

. Onda bir sorun olmalı. Ya aslında eşcinselse ve fotoğraflarında görünen tüm o kadınlar sadece bir aldatmacaysa? Belki de benim onun paravanı olmam gerekiyor. Bu pek çok şeyi açıklardı.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve bacaklarım titriyor olsa da göz teması kurmaya devam ediyorum.

"Bunu neden yapıyorsunuz, Bayan Edison?" diye soruyor sonunda, sesi yoğun ve koyu, sanki erimiş çikolata gibi.

"Çünkü bu ailelerimiz için iyi," diyorum, iyice ezberlediğim mantrayı tekrarlayarak. Ailemin geleceğini güvence altına almak için bu adamla evlenme fikrini ilk kez aklımdan geçirdiğim andan beri her an kendime söylediğim mantrayı.

O hafifçe başını salladı. "Hayır. Aileniz bu yüzden sizden bunu yapmanızı istedi. Ama *siz* bundan tam olarak ne kazanıyorsunuz?"

Onun sorusuna hiç hazırlıklı olmadığım için ona şaşkın şaşkın bakarım. Bunun avukatlar arasında bir sözleşme görüşmesi olması gerekiyordu, bu arkaik teklifi neden kabul ettiğimin sorgulanması değil. "Senin için ne kazanç var, onu sen söylemeye ne dersin?" diye meydan okurum.

"İyi bir aileden gelen bir eşin saygınlığı. Bir ya da iki varis," diye cevaplar, ifadesiz bir yüzle.

"İsteddiğiniz herhangi bir kadını elde edebileceğinizden eminim Bay James, o halde neden eski usul bir yol izleyip birini bulmuyorsunuz? Ve evlenmiyorsunuz... bilirsiniz, aşk için?"

Bu sözlerim alaycı bir homurtuya neden oluyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Aşk için evlenmeye inanmıyor musunuz?"

"Siz inanıyor musunuz, Bayan Edison? Çünkü aşk için evlenmek konusunda romantik fikirleriniz varsa, belki de bu anlaşma sizin için uygun değildir."

Boğazımı temizliyorum. Lanet olası ukala. Neden bu kadar iyi bir avukat olduğunu anlayabiliyorum. "İnsanların aşk için evlenebileceğine inanmam, benim de bunu istediğim anlamına gelmez."

"Peki ne istiyorsun, Melanie?" Bu, bana ilk kez ilk adımla hitap edişi ve bu sesin dudaklarından çıkması, göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

"Ailemin refahının devam etmesini ve babamın mirasının sürmesini istiyorum. Çocuklarımın iyi bir hayat sürmesini istiyorum."

Sandalyede geriye yaslandı, gözlerini kısarak elini kare çenesinin üzerinde gezdirdi. "Peki ya *sen*?"

Yutkunuyorum. Benim ne istediğimin ne önemi var ki? Bana bakmaya devam ediyor, cevabını bilmediğim sorunun yanıtını bekliyor. Çünkü mesele asla ben değilim, sadece aile için en iyisi neyse o. Başımı sallıyorum, gözlerimin arkasında beklenmedik gözyaşları yanıyor.

“Bu zor bir soru değil,” diyor, sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi ses tonu keskinleşiyor.

Yüzüm kızarıyor. Nabzım hızlanıyor. Bu odadan çıkmak istiyorum. “Melanie.” Sesi otoriter ve emredici.

“Sadece biraz huzur istiyorum, Nathan. İşe gidip sevdiğim işi yapmak, sonra da eve dönüp küçük kız kardeşimin üniversite harçlarını ya da annemin, kardeşim aptal olduğu için aile evimizi kaybetme ihtimalini dert etmemek istiyorum.” Sözler ağzımdan dökülüyor ve bu patlamamdan utanç duyarak yanaklarım kızarıyor. Muhtemelen her şeyi mahvettim. Avucumu kızaran yüzüme bastırıyorum. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim... Kardeşim çok iyi bir iş adamıdır.”

“Kardeşin hakkında araştırma yapmadan bu anlaşılmaya girer miydin sence? Aile servetinizden geriye kalan azıcık parayı da Vegas’ta bir hafta sonu geçirmekle kaybedebileceğinin çok iyi farkındayım.” Parmaklarıyla masaya vuruyor. “Ve dürüstlüğünü takdir ediyorum.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Neredeyse hiç paramız kalmadığını biliyor, ama yine de benimle evlenmeyi düşünüyor mu? Neden?

“Bunu yapmak için bu yeterli mi? Ailenizi mutlu etmek için hayatınızın geri kalanını, ya da en azından önümüzdeki on ila yirmi yılı feda etmek mi?”

“Son on yedi yılımı ailemi mutlu etmeye çalışarak geçirdim Bay James, benim işim bu.”

Başını eğdi, gözleri vücudumu tararken yumuşadı. Sonra tekrar öne doğru eğildi. “Hâlâ bir seçeneğin olduğunu bilmeni istiyorum, Melanie. Aşk evliliği umurumda olmasa da, hayatımızı birlikte paylaşacağız. En azından dostça davranabilirsek çok daha katlanılabilir olurdu. Eğer bana bu yüzden kin duyarsan, ikimiz de oldukça mutsuz olacağız ve çocuklarımın, birbirlerinin yüzünü görmekten bile bıkmış ebeveynlerin olduğu zehirli bir evde büyümesini istemiyorum.”

Rahatlatıcı bir dalga gibi içimi bir rahatlama kaplar. O kadar derinlemesine düşünmüş olması, bu tuhaf durum hakkında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. “Ben de bunu istemiyorum.”

Onaylar gibi başını sallıyor. “Peki, bu geri çekilme fırsatın. Eğer bunu istemiyorsan, şimdi söyle. Buradan çıkıp bir daha beni görmek zorunda kalmayabilirsin. Bryce’a bunun benim kararım olduğunu söylerim.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. “Sana inanmaz.”

Tek kaşını kaldırıyor. “Çok ikna edici olabilirim, Bayan Edison.”

Ağzının köşesinin hafifçe kıvrıldığını gördüğümünden eminim ve ben de ona gülümsememek için dudagımı ısırıyorum. Onun hakkında ne tür söylentiler olursa olsun ve kardeşim onun nasıl bir adam olduğu konusunda ne derse desin, Nathan James önemli olan her açıdan iyi bir adam. Ve bu, umduğumdan çok daha iyi. “Bunu yapmak istiyorum.”

Bana yine kısa bir baş sallama ile cevap verdi, yüzündeki yumuşaklık çoktan kaybolmuş, yerini doğal bir soğukkanlılığa bırakmıştı. “İyi.”

“Ama...” O kaşlarını çatığında ben de irkildim. “İşimi bırakmayacağım. Çocuklarımız olsa bile, onlar yeterince büyüdüğünde yarı zamanlı çalışmak isterim. Belki sen, günlerini sana güzel görünmekten başka bir şey yapmayan bir gösteriş karısı istersin, ama ben işimi seviyorum. O olmasa deliye dönerim sanırım.”

“Veteriner hemşiresi olarak çalışıyorsun, değil mi?”

"Evet." Gözlerini kaçırarak başımı eğiyorum. Muhtemelen başarılı bir milyarderin karısından beklediği türden bir iş değil. En azından annem bana öyle inandırmaya çalışırdı.

“Ben gösterişli bir eş istemiyorum, Melanie.”

İstemiyor mu? Kalbim bir an durdu ve başımı kaldırıp onun yoğun bakışlarıyla bir kez daha göz göze geldim.

“Sadece bana karşı dürüst olan ve çocuklarıma iyi bir anne olacak biri. Bunu yapabilir misin?”

“Evet.” Cevap dudaklarımdan kolayca dökülüyor. “Gerçi bebek yapmaya çalışmak için biraz beklemeyi tercih ederim. Çok uzun değil, belki altı ay? Sanırım birlikte yaşamamız gerekecek ve her şey zaten çok hızlı ilerliyor. Biz... yapmadan önce seni biraz daha yakından tanımak isterim.” Bu yarı tanrı ile seks yapma düşüncesi yüzümü kızartıyor. “Aramıza bir çocuk eklemekten önce.”

Sanki bunu düşünüyormuş gibi üst dudagını emiyor. “Sanırım bir bekleme süresi, hamile olduğun için bu kadar çabuk evlendiğimize dair olası dedikoduları da önleyecektir. Yani altı ayını alabilirsin ve tabii ki işini de koruyabilirsin.”

Takdirle başımı salladım.

“O zaman anlaştık. Akşam yemeğinde sözleşmenin ayrıntılarını konuşuruz.”

Kaşlarımı çatarak kaşlarımı çattım. “Akşam yemeği mi?”

Gözlerini devirdi. “Akşam yemeği. İnsanların akşamları yedikleri yemek.” “Bunu burada halledemez miyiz?”

Ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini ilikler. “Yapabiliriz, ama ben istemem. Ayrıca nişanımızı duyurmadan önce birkaç kez kamuoyuna görünmemiz gerekiyor. Restoranın dışında *randevumuzu* fotoğraflayacak fotoğrafçılar olmasını sağlayacağım.”

Boğazımda aniden oluşan endişe yumrularını yutuyorum. “Oh. Ben... Bunun bir tür medya şovu olmasını istemiyorum, Nathan.”

Alt dudağını yaladı. “Ben de istemiyorum. Ama insanlar nişanımız hakkında spekülasyonlar yapacak ve görünüş için bunun gerçek bir ilişki gibi görünmesi gerekiyor. Birkaç kamuya açık randevu yeterli olacaktır. Sonra özel bir törenle evlenebilir ve düğünden sonra evlilik mutluluğumuzu duyurabiliriz.”

“Sanırım her şeyi planlamışsın.”

Öne doğru eğildi ve kocaman ellerini toplantı masasına yaydı. “Hiçbir şeyi şansa bırakmaya inanmam, Melanie.” Tekrar dik durdu ve başını salladı. “Seni saat sekizde alacağım. Leonardi’s’e gidiyoruz, o yüzden uygun bir şeyler giy.”

Dilimin ucunda dolanan cevabı geri yuttum. *Uygun*. Orasının Manhattan’daki en seçkin restoran olduğunu çok iyi biliyorum. Beni kot pantolon ve tişörtle ya da popomu ortaya çıkaran mini bir elbiseyle mi göreceğini sanıyor? Ona neyin uygun olduğunu göstereceğim. “Elbette,” dedim yumuşak bir sesle, ona ağırbaşlı bir gülümseme sunarak.

Bölüm Sekiz

NATHAN

“Onu yukarıdan almamı ister misiniz, efendim?” Şoförüm Teddy, Melanie’nin apartmanının önünde arabayı durdururken sorar.

"Hayır. Eğer zamanında gelmezse, onu kendim alırım." Kalabalık kaldırıma, kalın camın arkasından bana doğru aceleyle giden insanlara bakıyorum, sonra saatime göz atıyorum. Saat sekize kadar hazır olması için ona kesin talimatlar vermiştim ve o da hazır olacağına söz vermişti. Ona giymesi için bir elbise göndermeyi düşündüm ama seçkin bir restoranda akşam yemeği için nasıl giyinmeyi tercih ettiğini görerek onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenebileceğimi düşündüm.

Birkaç saniye sonra apartmandan çıkıyor ve vay canına, beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Uzun siyah saçları bir tarafa çekilmiş, omzuna yumuşak dalgalar halinde düşüyor. Zarif yeşim yeşili elbisesi baldırının ortasına kadar uzanıyor, sol uyluğunun uzunluğunu ortaya çıkaran bir yırtmaçla bronzlaşmış teninin küçük bir bölümünü sergiliyor. Kumaş, sanki vücuduna püskürtülmüş gibi kıvrımlarının her santimini sarıyor, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi gösteriyor.

"Bu o mu, efendim?" diye sorar Teddy. Boğazımı temizlerim. "Evet."

Teddy arabadan atlar ve ben, topuklu ayakkabılarla attığı her emin adımda kalçaları baştan çıkarıcı bir ritimle sallanarak bize doğru yürüyen kızı izlerim. Dudaklarımı ısırır ve lanet bir hayvan gibi homurdanırım.

Arabanın kapısı açılmadan önce boğuk sesleri kulağıma ulaşır. İçeriye bakıp, yaklaşışını izlediğimi ve her saniyesinden zevk aldığımı biliyormuş gibi bana tatlı bir gülümseme atar. Sonra şoförüne döner. “Teşekkürler, Tedward,” der, melodik bir kakhaha atarak.

Kapıyı kapatmadan önce sırtışını zar zor bastırıyor ve o benim yanıma oturuyor, elbisesinin sırtını tamamen açıkta bıraktığını ortaya çıkarıyor. Elimi kumaşın içine sokup külot giyip giymediğini kontrol ettiğim bir görüntü zihnimden geçiyor ve pantolonumun içindeki sikim seğiriyor.

“Tedward çok tatlı,” der, uygunsuz düşüncelerimi keserek.

Bir kaşımı kaldırıyorum. “Adı Teddy, Theodore’un kısaltması.”

“Evet, kendini Teddy olarak tanıttı, ama Tedward’ı da gayet beğenmiş görünüyor.” Bana şeytani bir sırıtış attı. “Her neyse, bu akşam yemeği için yeterince *uygun* mu?” Elbisesini işaret etti ve ben ona gözlerimi kısarak baktım. Henüz kaldırımdan ayrılmadık bile ve o şimdiden benimle dalga geçiyor. Bu kadın tam bir ateş parçası. Bugün kardeşi ile birlikte ofisime giren o uysal kadına hiç benzemiyor.

Sanki her ayrıntıyı hafızama kazımadışım gibi, kıyafetine göz gezdirmişim gibi yaptım. “Bu iş görür.”

Derin bir nefes verdi. “Vay canına, Bay James, ne kadar da nazıksınız.” Kıkırdarak koltuğa yaslandı.

“İçki mi içtin, Melanie?”

Burnunu kırıştırdı. “Henüz içmedim. Neden?”

“Akşamı atlatmak için başka bir şey aldın mı?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve boynu hoş bir pembeye boyandı, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Son dokuz yılda onun hakkında bulduğum bilgilerde, devam eden bir uyuşturucu sorunu olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bu çok alçakça bir soruydu.

Omuzlarını geriye atar ve bana sert bir bakış atar. “Sanırım evleneceksek, geçmişimi bilmeye hakkınız var, Bay James.”

“Geçmişin umurumda değil, sadece şimdiki zaman.”

“Evet, şey, *rehabilitasyonda* kaldığım süre çok abartıldı diyelim. Evet, ara sıra bir ya da üç kadeh şarap içerim ve kuzenim Tyler beni kulübe gitmeye ikna ettiğinde, bir ya da dört tekila shot içtiğim de olur. Ama uyuşturucu kullanmıyorum.”

“Bunu bilmek güzel. Ama farklı davranıyorsun.”

Başını yana eğdi. “Farklı derken iyi mi, kötü mü?”

Dudaklarımı sıkıştırıp soruyu düşünürüm. “İyi.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Gergin olduğumda şakalar yaparım.” Omuzlarını silkti. “Ayrıca, bugün ofisinde durum biraz...” Derin bir nefes aldı. “Garipti. Ben de gergin olduğumda sessizleşirim.”

“Yani sessiz mi oluyorsun, yoksa şaka mı yapıyorsun? Hangisi?”

Bana kaşlarını kaldırır. “Sanırım gerginliğin türüne bağlı.”

Parmak uçlarımı boynunun dibinden geçip sırtındaki açıkta kalan cilde doğru kaydırıyorum, dokunuşumla titrediğinde gülümsememi zor tutuyorum. “Peki şu anda ne tür bir gerginlik hissediyorsun, Melanie?”

Kirpikleri pembe yanaklarına değişiyor. “İlk buluşma türünden.” Ona yaklaşıyorum. “Çok ilk buluşman oldu mu?”

Gülümsüyor. “Sizin kadar çok değil, Bay

James.” Keskin cevabına gülmeme engel

oluyorum. “Evet, ben de araştırmamı yaparım, Iceman.”

Yüzümü buruşturarak dişlerimin arasından nefes alıyorum. Bu lakabı üniversitede almıştım ve kariyerim boyunca peşimden geldi. Damarlarında buz akan bir adam olarak bilinmekten rahatsız olmasam da, yüzüme karşı böyle çağrılmak yine de rahatsız edici.

Yumuşak bir kahkaha atar. “Sorun değil, anlıyorum. *Top*

Gun hayranısın, ha?” Omuz silkerim. “Kim değil ki?”

Bana doğru eğilir ve nefesi yanağıma dokunur, zaten gergin olan sikim sertleşir. “Sana hakkımda küçük bir sır vereyim, Nathan. *Top Gun* en sevdiğim filmlerden biri ve ben her zaman Maverick’ten çok Iceman’ı tercih etmişimdir.”

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve burnuma onun tatlı kokusu doluyor. Benimle flört ediyor, ki bunu hiç beklemiyordum. Bir saniye sonra gözlerimi açtığımda, sanki şu anda pantolonumun içinde neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Boynumu uzatıyorum. Eğer oynamak istiyorsa, oynayalım. “Sinirlerini yatıştırmak için biraz şampanya ister misin, Melanie?”

Dudaklarının köşeleri kıvrılıyor ve parlak yeşil gözleri ışıltıyor. Uyuşturucu kullanıp kullanmadığını anlamak için göz bebeklerini incelediğimde utanıyorum, ama zaten tahmin ettiğim gibi, hiçbir iz görmüyorum. Peki ofisimden ayrıldığımdan bu yana ona bu değişimi getiren ne oldu? Sanki tamamen

farklı bir kadın gibi. Ofisimde tanıştığım kadını sevmiş olsam da, itiraf etmeliyim ki bunu daha çok seviyorum.

“Hmm. Evet, lütfen, Nathan.” Yemin ederim ki adımı mırıldanıyor ve tek düşünebildiğim, onu orgazma ulaştırdığımda bu ismin dudaklarından nasıl döküleceği.

Bölüm Dokuz

MELANIE

Iceman mı? Nathan James cehennemin ateşli çukurlarından bile daha ateşli. Az önce toplantı odasında onun yakışıklılığını takdir edemeyecek kadar gergindim, ama o bir erkekte aradığım her şeye sahip — en azından görünüş olarak.

Bu restorandaki neredeyse her kadının bu gece ona hayran bakışlar atmasının bir nedeni var. Uzun boylu, tahminimce en az 1,88 metre. Geniş omuzlu. Kollarını masaya dayadığında, gömleğinin gergin kumaşı omuzlarını ve pazılarını zorluyor. Çene hattı sanki tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünüyor — daha doğrusu, yakışıklı bir erkeğin nasıl olması gerektiğini tam olarak bilen Afrodit ve Hera gibi tanrıçalar tarafından. Mahkeme salonunda soğukkanlı bir köpekbalığı olabilir, ama ben onun hangi düğmelerine basıp her birini nasıl çalıştıracağımı bulmaya çalışırken, bu lüks restoranda karşımda otururken, yemin ederim ki koyu renkli gözleri zar zor bastırılmış bir yaramazlıkla parıldıyor. Bu adamın sapkın bir tarafı var, bunu anlayabiliyorum.

Henüz tam bir gülümseme sergilemese de, dudakları ara sıra gülümseme izleriyle seğiriyor. Sanırım Tyler haklıydı, Nathan evlenmek için ayarlanabileceğim en kötü adam değil ve bunu yapabiliyorken tadını çıkarmalıyım çünkü kim bilir, belki de düğün törenine bile varamayız.

PENCEREDEN DIŞARI BAKIYORUM, New York'un ılık yaz havasında el ele yürüyen çiftleri kıskanıyorum. Akşam yemeği lezzetli ve keyifliydi. Nathan çekici ve şaşırtıcı derecede komikti, ve itiraf etmeliyim ki bu gecenin bitmesine henüz hazır değilim. "Ne güzel bir gece. Biraz yürüyemememiz ne yazık."

Nathan, şoförüyle konuşmak için bir düğmeye basıyor. “Arabayı kenara çek. Son birkaç bloğu yürüyerek geçeceğiz.”

“Elbette efendim,” diye cevap geliyor. “Bayan Edison’un apartmanının önünde sizi bekleyeceğim.”

Sessizce yürüyoruz ve sıcak gece havasına rağmen titriyorum ve kollarımı gövdeme doluyorum.

“Kahretsin, üşüdün mü?” Nathan ceketini çıkarır ve omuzlarıma geçirir. Vücudundan yayılan ısı beni baştan aşağı ısıtır ve ben bambaşka bir nedenden dolayı titrerim.

“Teşekkür ederim.” Ceketini kendime daha sıkı sararım. “Ne kadar centilmen birisin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bu keşif sizi şaşırtmış gibi görünüyor, Bayan Edison.”

İçimden bir kahkaha kopar ve sanırım eğlencem damarlarında donmuş buzu eritmiş olmalı ki, bana gözlerine kadar uzanan gerçek, içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

“Vay canına.” Yan yana yürümeye başlarken kolumu koluna değdiriyorum. “Gerçekten gülümsüyorsunuz.”

Gözlerini devirdi. “Sadece durum gerektirdiğinde.”

Yürümekten vazgeçip elimi kalbimin üzerine koydum. “Böyle bir duruma şahit olmaktan büyük onur duyuyorum.”

Yanımda durur, koyu renkli gözleriyle yüzümü inceler, ama dudaklarında hafif bir gülümseme kalır. “Neden sürekli beni sınıyormuşsun gibi hissediyorum?”

Akşam yemeği sırasında sözleşmenin bazı hukuki yönlerini konuştuk, ama bu konuşma uzun sürmedi. Akşamımızın çoğunu birbirimizi tanımakla geçirdik ve görünüşe göre beni oldukça iyi anlamış. “Belki de öyle olduğum içindir. Yani, seninle evleneceksem, seninle ilgili bazı çok önemli şeyleri öğrenmem gerekiyor. Bilirsin, uyumlu muyuz diye bakmak için.”

“Öyle mi?” Gülümsemesi, içimi jöleye çeviren şeytani bir sırıtışa dönüştü. “Peki, bilmen gereken şeyler neler?”

Utangaçça gülümsedim ve yürümeye devam ettim. “Mizah anlayışın var mı? Film zevkin iyi mi, ki bunun olduğunu zaten tespit ettik. Bilirsin, bir kadını...” Yüzümü ona çevirip dudaklarımı yaladım ve o, cümlemini bitirmemi beklerken gözleri karardı. Bir gülümsemeyi bastırıp ekledim, ‘Aydın o zamanı geldiğinde ve şeker canı çektiğinde, kabarık krepler.’

Derin, gürleyen bir kahkaha atar. “Neden minik bir siren tarafından ders alıyormuşum gibi hissediyorum?”

“Ders alıyorsun, Ice. Ama ben ne minik ne de bir sirenim.” Bu sefer duran o oluyor ve parmakları bileğimi kavrayarak beni tam önünde durduruyor. Yaklaşıyor, on beş santimlik topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde gölge gibi duruyor. Gözleri vücudumu baştan aşağı tarıyor ve bakışlarının sıcaklığı beni yakıyor. “Ama sen minik birisin, Spitfire. Ve sen kesinlikle bir siren’sin.”

Çikolata kahvesi gözlerine bakarak, boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum. Bu gerçek değil ama gerçekmiş gibi geliyor. En son ne zaman bir randevuda bu kadar eğlendiğimi hatırlayamıyorum, şu anda Nathan James'i öpmek istediğim kadar bir erkeği öpmek istediğim bir anı ise hiç hatırlamıyorum.

Bana doğru eğildi, nefesinin sıcaklığı alnımı okşadı ve omurgamdan bir ürperti geçti. “Beni içeri davet edip bir kahve ikram edecek misin?”

Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum. Yürüyüş o kadar keyifliydi ki, apartmanıma vardığımızı fark etmemişim. Alt dudağımı ısırp başımı sallıyorum. “Ben öyle bir kız değilim, Bay James.”

Şeytani gözleri kısılır, sonra utanmadan gözlerini vücudumun her yerine gezdirir. “Oh, şimdi yine Bay James’e döndük, öyle mi?”

Başımı eğip gözlerine bakarak bacaklarımın titremesini engellemeye çalışıyorum. “Eh, burada kamera yok. Artık randevuda gibi davranmamıza gerek yok.”

“Aslında...” Yarım adım öne atıyor, beni duvara sıkıştırana kadar geriye doğru itiyor ve vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta. O kadar baştan çıkarıcı bir yakınlık ki, erkeksi kokusunu alabiliyorum—kolonya, viski ve temiz hava—ve bu, bacaklarımın arasını ağrıtıyor. “Sanırım tam orada birkaç paparazzi gördüm.” Başını geriye doğru sallıyor ve ben de omzunun üzerinden bakıyorum.

"Hayır. Hayal görmüş olmalısın," diye fısıldadım, yanaklarım kızardı.

Omuzlarını silkiyor. “Yine de beni öpmelisin bence. Bizi görenler için bunun gerçek bir randevu gibi görünmesini sağlamak için.”

"Bizi izleyen tek kişi Tedward."

Boğazından bir hırıltı çıkar ve başını daha da eğiyor. Ağzı o kadar çekici bir şekilde yakın ki, dudakları kulak mememe dokunuyor. “O zaman ona izleyecek bir şey verelim, Mel.”

Kalbim deli gibi atarken, zorlukla yutkunuyorum. Eminim harika öpüşüyordur. Evet demek, beni bu duvara yaslayıp, kendimden geçene kadar öpmesine izin vermek çok kolay olurdu. Ama bu, işleri daha da karmaşık hale getirir. Onun yanında aklımı başımda tutmam lazım. Bu bir iş anlaşması, bunu bana gayet açık bir şekilde belirtmişti.

Sırf vücudu bende bu kadar yoğun ve şehvetli bir fiziksel tepki uyandırıyor diye, bunun daha fazlası olduğunu düşünerek kendimi kaptıramam. Bu çok pervasızca olur. Özellikle de bu düğünü gerçekleştireceğime sadece yüzde doksan sekiz emin olduğum için. En azından kararımı değiştirmek istersem bu seçeneğe sahip olmak istiyorum ve eğer seks yaparsak, herhangi bir objektifliği koruyabileceğimden emin değilim.

Ellerimi göğsüne koyup yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Bay James."

Dudaklarından çıkan hüsrana dolu iniltiye karşı gülmeme engel oluyorum. Ama o geri adım atıyor ve bana mesafe bırakıyor. Gerçekten de bir beyefendi, değil mi?

"Ceketin için teşekkürler." Kollarımı ipek astarlı kollardan çıkarmak için uzanıyorum, ama o güçlü eliyle bileğimi kavıyor ve ön kolumda elektrik akımı gibi bir his uyandırıyor.

"Sende kalsın. Cumartesi gecesi geri alırım." Kaşlarımı çattım. "Cumartesi gecesi mi?"

"Bir sonraki randevumuz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya başka planlarım varsa?"

Dudakları yine seğiriyor, bu sefer gülümsemeyi reddediyor. "Var mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtuyorum. "Hayır. Ama konu bu değil."

O çoktan arabasına doğru yürümeye başlamışken, omzunun üzerinden seslenir: "Seni yedide alacağım, Melanie."

Bölüm

On

NATHAN

Lanet olsun. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, göğüs kafesimden fırlayacak gibi. Burnumda onun kokusu, dudaklarımda ise tenine değdiğimde kalan çok hafif bir tadı varken, arabanın deri koltuğuna yaslanıyorum. Lanet olsun, daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Ve onun da daha fazlasını istediğini biliyorum. Genişlemiş göz bebeklerinden, ona yaklaştığımda nefesinin nasıl hızlandığından ve vücudunun içgüdüsel olarak bana doğru eğilmesinden bunu anlayabiliyordum. Ama şimdi sikim sertleşmiş durumda ve bu gece beni sıcak tutacak tek şey onun anısı. Kadınları yatağıma atmakta hiç sorun yaşamamıştım ve bu his hem alışılmadık hem de hoş olmayan bir şey.

Cep telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

■

Bir içki içmek ister misin?

Elijah saniyeler içinde cevap verdi.

■

Randevu nasıldı?

■

Barda buluşalım, sana anlatırım

■

Amber uyuyor.

İçimi çekiyorum.

■

Amber'ı ben davet etmedim

Cevabını beklerken üç noktaya bakıyorum.

■

Yarım saat sonra orada buluşuruz. Mase de geliyor mu?

■

O iç çamaşırı mankeniyle randevuda ve gecesinin mutlu sonla biteceğini garanti edebilirim.

Benimkinin aksine

■

Eh, bu gecedan önce senin için de aynısını söyledim.

Kardeşimin yüzündeki sırtışı gözümde canlandırıp gözlerimi devirdim.

■

Barda görüşürüz

İki bardak viski içtikten sonra, Elijah geldiğinde içkisini masanın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. Bir yudum alıyor ve bardağın kenarından bana bakıyor. "Ee?"

"Fena değildi." Omuz silkiyorum. "Beklediğimden daha az acı vericiydi."

"Vay canına." Dudaklarını büzüp başını salladı. "O zaman geleceğinde sadece mutluluk görüyorum."

Onun alaycılığını görmezden gelerek, viskimin bir yudumunu alıyorum ve boğazımı yakan bu zengin, dumanlı sıvının tadını çıkarıyorum. "Eh, aşk için evlenmiyoruz, değil mi?"

Elijah burun kıvrır. "Bana pek uymadı." İçkisini bir dikişte bitirir ve garsona bir tane daha ister.

"Her neyse, haksızlık ediyorum. Bir *randevu* olarak iyiydi." Bir an durup, bardağımın dibine bakıyorum. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, bir kadınla yediğim en eğlenceli akşam yemeğiydi."

"O zaman neden suratın asık?"

Başımı sallayıp derin bir nefes veriyorum. "Kural olarak, randevularımın eğlenceli kısmı genellikle akşam yemeği ve sohbetten sonra başlar." En azından yakın zamana kadar durum böyleydi.

"Oh." Elijah gülüyor. "Yani onu sikmene izin vermediği için mi sinirlisin?"

“Hayır dostum. Onu becermek istediğim için kızgınım. Bu gece sadece akşam yemeği olacağını düşünerek geldim, ama o beni fena halde şaşırttı.”

“Demek seni biraz bekletecek, azgın köpek. Bu o kadar kötü mü? Birkaç hafta sonra evleneceğin kadınla yatmak istemen iyi bir şey değil mi?”

"Gerçekten bilmiyorum, Elijah. Ondan hoşlanmak, tüm durumu çok daha karmaşık hale getiriyor."

Bana kaşlarını çatı. “Ya da onunla çocuk yapacaksan daha kolay hale getiriyor.”

“Bilmiyorum.” Haklı olabilir, ama şu anda hissettiğim her şey, beklediğimden daha fazlasını üstlendiğimi düşünmeme neden oluyor. “Her neyse, bu gece farklıydı.”

Garson bize taze içecekler getiriyor, Elijah ona teşekkür edip hizmeti için yirmi dolarlık bir bahşış veriyor. Tatlı bir gülümsemeye ona göz kırptıyor, ama Elijah’ın dikkati hâlâ bende. “Nasıl farklı?”

“Bugün toplantı odasında sessizdi. Hatta çekingendi. Ama bu gece eğlenceliydi. Flörtçüydü. Son derece ateşliydi.” Bu anı aklıma gelince dudaklarımın köşesi gülümsemeye başladı.

“Belki alkol, çekingenliğini ortadan kaldırıyordur?” diye önerdi.

“Belli ki yetmemiş.” Burun kıvrıyorum; viskinin etkisiyle nihayet sinirim biraz yatışıyor ve o da benim kaba şakama gülüyor. “Ama neyse, mesele o değildi. Üç saat boyunca bir kadeh şampanya ve iki kadeh şarap içti. Daha çok kardeşinin yanında farklı davranıyordu. Bence aralarında tuhaf bir şeyler dönüyor.”

Dudakları tiksinti ile kıvrılıyor. “İğrenç, dostum!” Her zamanki çekingen CEO maskesinin arkasından, eski üniversiteli gençlik günlerinden kalma bir tavır sergiliyor.

Koluna hafifçe yumruk atıyorum. “O tür bir tuhaflık değil, seni sapık.” Kıkırdıyor, ama gözlerindeki endişeli bakış, son zamanlarda ne kadar kötü bir kardeş olduğumu fark etmemi sağlıyor. “Amber’la işler nasıl gidiyor?”

Başını sallayarak bakışlarımdan kaçıyor. Tek cevabı derin bir iç çekiş ve viskisini bir yudum daha içmesi oluyor. Uzun bir duraksamadan sonra başını tekrar kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yaşlarla parlıyor ve kalbim onun için biraz kırılıyor. Onun ve Amber’ın üniversitede tanıştıkları zamanı hatırlıyorum ve benim gözümde Amber ona hiç uygun görünmese de, ne kadar mutlu olduklarını da hatırlıyorum. Ama uzun zamandır mutlu olmaktan çok uzaklar.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, Nathan. Ne zaman denesem, onu benden daha da uzaklaştırıyor gibi geliyor."

Omzuna güven verici bir şekilde dokunuyorum.

"Yani, belki de babam aşk için evlenmemek konusunda haklıydı, ha?" Son yudumunu da içip bardağını bitiriyor.

"Yani diyorsun ki, karıma asla aşık olmayacağım için şanslı olduğumu düşünmeliyim" —içkimin bir yudumunu alıyorum—“ama onun küstahlığı, tabii ki muhteşem kışından bahsetmiyorum bile, beni demir gibi sertleştiriyor, bu da büyük bir artı mı?”

Elijah gülerek boş bardağını kaldırıp kadeh kaldırır. “Hayatın harika, kardeşim.”

Bölüm

On Bir

MELANIE

Nathan apartmanımın önünde duruyor, geniş göğsüne kollarını kavuşturmuş, ayağını kapı paneline dayamış, siyah limuzinine yaslanmış. Kot pantolon ve lacivert polo tişört giymiş ve yemin ederim ki, bunları Savile Row takım elbiseleri kadar üzerine oturmuş gösteriyor.

Adımlarım hafiflemiş bir şekilde ona doğru yürüyorum. Güzel bir yaz akşamı ve beni istemese bile güldüren yakışıklı, zeki bir adamla randevuya çıkıyorum. Mutlu olmamak için ne sebep var ki? Dikkatini çekip gülümsüyorum ve gözlerinin, pembe yazlık elbisem içindeki bronzlaşmış çıplak bacaklarımı da içine alarak vücudumu açgözlülükle baştan aşağı süzdüğünü fark ediyorum.

"Merhaba." Sesim, hiç beklemediğim kadar şehvetli çıkan, nefes nefese bir fısıltı olarak çıkıyor.

Gözleri karanlık ve yoğun. "Çok güzelsin."

Yanaklarım kızarıyor, bacaklarımın arasındaki o bölgeden bahsetmiyorum bile. "Sen de yakışıklısın."

Bana kibirli bir yarım gülümseme atıyor. Evet, yakışıklı olduğunu biliyor. Eminim yetişkin hayatının her günü kadınlar ona bunu söylemiştir. Arabanın kapısını açıyor. "Önden buyurun, Bayan Edison."

İçeri tırmanıyorum, ona pembe külotumu göstermemek için elbisemin arkasını tutuyorum ve eminim ki onun içinden küfür mırıldandığını duyuyorum.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye soruyorum pencereden dışarı bakarken. Bana daha önce bir mesaj göndermişti, ama bu geceki randevu hakkında tek söylediği rahat giyinmem gerektiği idi. Benim için rahat demek yoga pantolonu ve Tyler'ın eski futbol

formasını demek, ama onun kastettiği bu olmadığını düşündüm, bu yüzden en sevdiğim elbiseyi giymeyi tercih ettim. Bir maç izlemeye gidecek kadar rahat, ama akşam yemeği için de yeterince şık.

"Sürpriz."

"Bana bir ipucu verebilir misin?" diye soruyorum, kirpiklerimi kırıştırarak. "Çok seveceksin," diyor sadece.

NATHAN, randevu yerimizi seveceğim konusunda yanılmamıştı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Central Park Hayvanat Bahçesi'nin girişinde duruyorum. "Ama saat yedi geçti. Hayvanat bahçesi kapalı sanıyordum."

Bana göz kırptı. "Bizim için değil."

Kolunu uzattı ve ben de kolumu onun koluna taktım, hayvanat bahçesi görevlisi bizi bariyerden geçirdi. Sanırım para gerçekten her şeyi satın alabiliyor.

"Ama buralarda paparazzi yok." Boş yollara göz atıyorum. Bu hayvanat bahçesine birçok kez geldim, ama etrafta kimse yokken sandığımdan daha huzurlu ve sakin.

"Peki ya şu adam?" Nathan başını kar maymunu sergisine doğru çevirir; maymunlardan biri bizim geçmemizi izlemektedir.

Kıkırdarak gülüyorum. "Sanırım kamerasını unutmuş."

Bana gülümsüyor. "Bu gece yüzümüze flaş patlamasından endişelenmemek güzel olur diye düşündüm."

"Mükemmel bir randevu. Teşekkür ederim."

Gözlerini başka yere çevirip boğazını temizler. "Rica ederim."

TÜM HAYVANLARI GÖRDÜKTEN ve deniz aslanlarının beslenmesini yakından izledikten sonra, Nathan ikimize de birer dondurma alır. Akşam güneşinin son ışınlarının tadını çıkararak bir bankta oturup dondurmalarımızı yeriz.

"Peki, Bayan Edison, madem bu mükemmel bir randevu, bana en kötü randevularınızdan bahsedin."

Dudaklarımı sıkıştırıp anılarımı tararım. "Oh!" Ona dönerim. "Bir keresinde bir adam ilk randevumuzda beni annesiyle tanıştırmak için götürmüştü. Bize akşam yemeği pişirip, biz yerken masada oturdu. Çok garip bir durumdu."

O başını sallıyor. "Vay canına. Birinin o çocuğa biraz flört etmeyi öğretmesi lazım."

"Eh, herkes sizin kadar flört konusunda yetenekli değil, Bay James."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sence flört konusunda yetenekli miyim?"

“Oh, hadi ama,” diye homurdandım, gözlerimi devirdim. “Central Park Hayvanat Bahçesi’nde baş başayız, gün batımını izliyor ve dondurma yiyoruz. Gerçek bir randevuda olsaydık, çoktan seni rodeo boğası gibi sürüyor olurum.

Flört etme becerin olduğunu biliyorsun.”

Burnunu çeker, sonra öksürür ve burnundaki dondurmayı siler. “Ne yapardın?”

Yanaklarım yanıyor. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

“Çünkü bunun gerçek bir randevu olduğundan eminim,” diyor o, içimi çikolata gibi eriten o alçak, boğuk sesiyle.

“Gerçek anlamda söylemedim. Sadece bir deyimdi,” diye ısrar ediyorum. Ama içimde bir sıcaklık yükseliyor ve uyluklarımın arasında sönük bir ağrı hissediyorum. Kucağına tırmanıp kovboy kızmışım gibi davranma düşüncesi son derece hoş geliyor. Konuyu değiştirmek için çaresizce, “Neyse, bana en kötü randevularından bahset,” diyorum.

"Bir keresinde bir kadın, restorana varmadan bana evlenme teklif etmişti," diyor, ifadesiz bir yüzle.

Az önce yediğim dondurmayı tüküreceğimden korkarak elimi ağzıma kapatıyorum ve gülüyorum.

"Başka bir seferinde, randevum beni pole dansı yetenekleriyle etkilemeye çalıştı ama baş aşağı dururken kramp girdi, kafasının üstüne düştü ve beyin sarsıntısı geçirdi. Bütün geceyi acil serviste geçirdik."

“Ne?” Yüzündeki ifade, kıkırdamamı bastırmamı sağlıyor. “İyi miydi?”

"Bildığım kadarıyla, direkt dansı kariyeri sona erdi." Bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Ama evet, tamamen iyileşti."

“Tamam, ben bunu geçebilirim.” Bankta kıpırdanıp daha dik oturuyorum. “Çıktığım bir adam, akşam yemeği sırasında tualete gittiğinde penisi fermuarına tamamen sıkıştı ve onu hastaneye götürmek zorunda kaldım. Daha önce hiç bu kadar çok kan görmemiştim ya da yetişkin bir erkeğin o tür sesler çıkardığını duymamıştım.”

Nathan yüzünü buruşturdu. “Ah.”

"Biliyorum, değil mi? Bir de bir adamla seks yaparken, boşalmak üzereyken Usher'ın "Yeah" şarkısını söylemeye başladığı bir olay vardı." Kalçalarımı ileri geri sallayıp, ona tam etkiyi yaşatmak için şarkının nakaratından bir satır söyledim.

Nathan karnını tutarak ikiye katlanır ve bir an için gıda zehirlenmesi falan geçirdiğini sanırım, ama omuzları titriyor ve gülüyor olduğunu anlıyorum.

Ben de gülüyorum, sadece anıya değil, Iceman'ın bu kadar çaresiz halini görünce de. Oturduğunda, yüzünden gözyaşları akıyor.

"Bu, hayatımda duyduğum en komik şey." Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Tanrım, Mel."

Omuz silktim. "Bazı çılgın randevularım oldu." "Evet, sen kazandın."

"Kadınların randevu hikâyeleri erkeklerinkinden her zaman daha kötü olur. Sanırım bunun sebebi, bizim bu işe çok daha fazla önem vermemizdir."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sıradan bir randevuya çıktığında, eminim tek gerçek endişen nereye gideceğin ve cüzdanındaki prezervatifin son kullanma tarihinin geçip geçmediği olur." Kaşlarını kaldırıyor ve yanaklarını yine kızarıyor. "Gerçi muhtemelen son kullanma tarihini dert edecek kadar uzun süre prezervatifini saklamazsın."

Dudakları seğirdi. "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilemiyorum."

Gözlerimi devirdim ve devam ettim. "Kadınlar her türlü şeyi dert etmek zorunda. Ağda yaptırmalı mıyım? Makarna yemeye gidersek seksi külotu mu giyeyim, yoksa karnımı toplayanlardan mı? Eğer yatarsam beni kolay kadın olarak mı göreceksin? Yapmazsam beni namuslu mu sanacak? Erkek bir arkadaşına rastlarsam pisliğin teki mi olacak? O, sahiplenici, koca sik enerjisiyle mi dolu, ve eğer öyleyse, bunu destekleyecek donanıma sahip mi?" Konuşmayı kesiyorum, saçmaladığımın ve stereotipleştirme yaptığımın farkındayım.

Nathan'ın koyu renkli gözleri kısılır. "Neye takıntılı?"

"Şey... Sahiplenici, büyük penis enerjisi."

Kolunu arkamdaki bankın üzerine koyar, o kadar yakındır ki omuzlarımda derisinin sıcaklığını hissederim. "Peki o da ne lan?"

İç çekiyorum. "Bir erkeğin tamamen sahiplenici ve kontrolcü olması ya da kibirli bir pislik gibi davranması. Temel olarak, kocaman bir penisi varmış gibi davranıyor. Kocaman penis enerjisi. Doğru yapıldığında ve bunu destekleyecek donanıma sahipse seksi olabilir, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu." "Kocaman bir penise sahip olmak mı?"

Burnumdan kahrkaha attım.

Yüzü asılır. "Bu gerçek bir randevu olsaydı, Bayan Edison, sizi dizimin üstüne yatırıp o şımarık poponuzu şaplaklardım."

Aman Tanrım. Nathan James, kocaman penis enerjisinin vücut bulmuş hali. Dilimle dondurmamın üstünden geçiyorum. "O zaman gerçek bir randevu olmadığına yazık, Bay James."

Gözleri benimkilere dikilir ve dudaklarını yalar. Gözümün ucuyla yumruğunu sıkıp açtığını görürüm, sanki avucunun içini kıcımlı tokatlamak için seğiriyormuş gibi. Onun bunu yapması düşüncesi olması gerekenden çok daha çekici olduğu için içim arzuyla kasılır.

“Ziyaretinizin hatırası olarak bunlardan birini almak istersiniz diye düşündük.” Hayvanat bahçesi görevlilerinden biri gülümseyerek yaklaşır ve elinde kırmızı panda peluşunu tutar. “Hediyemiz olsun.”

Bu anı bozan o sevimli küçük kızıl haydutlara olan sevgim lanet olsun. Zorla gülümsüyorum. “Çok teşekkür ederim.” Oyuncağı ondan alıyorum ve bankın arkasına yaslanıyorum, zihnimde Nathan’ın kucağına eğilmiş halimin görüntüleri hızla geçiyor.

Bölüm On İki

MELANIE

■

Sanırım 4 Temmuz için bir planın yok, değil mi?

Mesajı görünce gözlerimi devirdim ama telefonumda onun adını gördüğümde karnımda hissettiğim o karıncalanmayı inkar edemem.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle bir cevap yazıyorum.

■

Neden öyle varsayıyorsun ki?

■

Çünkü seni henüz hiçbir yere davet etmedim

Kibirli pıslık! İki gün önceden haber veriyor ve benim boş olacağımı bekliyor. Ama cevap verirken hala gülümsüyorum.

■

Aslında o gece iki erkekle planım var.

■

Senin iyiliğin için umarım onlar Ben & Jerry'dir

Kıkırdayarak güldüm.

■

Bu gerçekten komikti, Bay James. Ama hayır, barınakta çalışıyorum.

■

Bu berbat bir plan.

■

Eğleneceğim. Arkadaşlarım Cesar ve Potato çok eğlencelidir.

Telefonum çalar ve ekranda *Top Gun*'dan Val Kilmer'ın resmi belirdiğinde kıkırdamaya başlarım. "Alo?"

"Cesar ve Potato da kim lan?"

"Bir basset hound ve bir corgi. Barınaktaki en eski sakinlerden ikisi. Ben devriye gezerken bana eşlik ediyorlar."

"Yani bütün gece orada tek başına mı kalacaksın?" Sesi huysuz geliyor. "Hayır, Cesar ve..."

"Ben insanlardan bahsediyorum, Mel."

"Orada bir güvenlik görevlisi de olacak."

O içini çeker. "Neden 4 Temmuz'da çalışıyorsun ki?"

"Çünkü başka kimse yapmak istemedi. Benden sık sık nöbet tutmam istenmez, bu yüzden istendiğinde elimden geleni yapmayı severim. Yani, paparazzileri etkilemek için 4 Temmuz'da muhteşem bir randevu planın varsa üzgünüm. Hafta sonuna kadar beklemek zorunda kalacaksın."

O mırıldanır, ben de şüphelenerek burnumu kırıştırırım. "Bu ses ne anlama geliyor?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, sonra iç çekiyor. "Gitmem gerek."

Onu az önce başımdan savmış olsam da, kendimi biraz üzgün hissetmekten alıkoyamıyorum. Ama iyi bir amaç içindi. "Tamam. O zaman başka bir zaman görüşürüz herhalde?"

"Evet," diyor, ama sesi dalgın geliyor. "Hoşça kal, Melanie."

Ben cevap veremedi telefon kapatıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa resepsiyonda ^{olacağım}, Mel," diyor barınağın güvenlik görevlisi, jöleli çörekten bir ısırık almadan önce.

"Teşekkürler, Serge. Herkes yemek yedi ve yerlerine yerleşti. İlaçlar verildi. Birkaç saat sonra gidip biraz daha kucaklayayım. O zamana kadar burada biraz televizyon izleyerek idare ederiz, değil mi çocuklar?" Cesar'ın kulaklarının arkasını kaşıyorum, Potato ise ayaklarımın etrafında koşturuyor.

Serge dudaklarındaki pudrayı yalıyor, nazikçe başını sallıyor ve küçük ofisten çıkıyor.

Koltuğa çöküp jöleli çöreğimin bulunduğu pembe kutuyu gözlerim. Potato da sanki onu gözlüyor gibi bana havlıyor.

"Donutların sana zararlı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyorum ona.

O havlar ve kısa kuyruğunu sallarken, Cesar ayaklarımın dibinde bir top gibi kıvrılır. Televizyon kumandasını alıp ücretsiz kablolu kanalları geziyorum. Hâlâ izleyecek bir şey ararken, Serge kapı aralığından kafasını uzatır.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey..." Parmaklarını kalın gri bıyığının üzerinde gezdiriyor. "Seni görmek isteyen biri var."

Televizyonu kapatıyorum. "Beni mi görmek istiyor?"

"Evet. Çalıştığını söyledim ama oldukça ısrarcı."

Gözlerimi devirdim. Lütfen bu Bryce olmasın. "Ne istediğini söyledi mi?"

Mavi gözleri parıldayarak gülümsüyor. "Yanında getirdiği dev piknik sepetine bakılırsa, sana akşam yemeği getirmek istediğini söyleyebilirim."

Kesinlikle Bryce değil. O tanıdık, karnımda kelebekler uçuşuyormuş gibi hissettiren duygu yine baş gösteriyor, ama bu kesinlikle Nathan olamaz. Bizi burada görecektir kimse yok. *Randevumuzu* kimseye bildirecek kimse yok. Tabii, sosyal medyanın ne olduğunu bile bilmeyen Serge hariç. Bir de Cesar ve Potato var, ama deneyimlerimden biliyorum ki onlar tamamen güvenilir; tüm sırlarımı biliyorlar ve kimseye söylemediler.

"Onu içeri alayım mı? Gece misafir ağırlamak kurallara aykırı, ama akşam yemeği için kalmasının bir sakıncası yok."

Şaşkınlıktan konuşmadan başımı sallıyorum. Kesinlikle o olamaz. Ama başka kim olabilir ki? Tyler hâlâ şehir dışında ve burada olduğumu bilen başka kimse yok. "Evet, lütfen onu içeri al."

Serge gittikten sonra, doğruca aynaya gidip yüzümü çevreleyen dağınık saçlarımı düzeltirim. Bu gece misafir beklemiyordum ve rahat yoga pantolonumla Tyler'ın eski kapüşonlu sweatshirt'ünü giyiyorum, ikisi de tüylerle kaplı, yani tam olarak buna uygun giyinmiş de sayılmam.

Potato ayaklarımın dibinde havlıyor. "Biliyorum, küçük dostum. Bana bir bakış atacak ve neye evlendiğini merak edecek."

"Aslında, bayağı sevimli görünüyorsun." Nathan'ın derin sesi odayı dolduruyor ve midem altüst oluyor. Ona dönüp bakıyorum ve kalbim neredeyse duruyor. Güçlü çenesi her zamankinden daha kalın bir sakal örtüsüyle kaplı ve üzerine oturan beyaz bir tişörtle gri bir eşofman giyiyor. Vay canına.

Cesar başını kaldırır, Nathan'a üstünkörü bir bakış atar ve eski pozisyonuna geri döner, ama Potato zıplar ve Nathan'ın elindeki sepeti koklamaya başlar.

Nathan kırmızımsı kahverengi kafasını kaşıyor. “Merak etme. Sana da bir şey getirdim.” Aman Tanrım, o köpekleri seviyor. “Şimdi otur,” diye emrediyor ve benim itaatsiz küçük dostum kışının üstüne çöküyor.

Nathan'a göz kırparım. "O neredeyse hiç kimseyi dinlemez." Omuz silker. "Sanırım her şey ses tonunda."

Haksız değil. Bana söylese, şu anda otururdum. Muhtemelen diz çökerdim bile. Bu düşünceleri kafamdan silip, gözlerimi kolunda asılı duran büyük piknik sepetine çeviriyorum. “Bana akşam yemeği mi getirdin?”

Sepeti masanın üzerine koyar. “İkimize de akşam yemeği getirdim. Ve buradaki tüylü dostlarına da.”

Gözlerim doluyor. “Potato ve Cesar’a da akşam yemeği mi getirdin?”

Başını sallıyor. “Ve diğerleri için de küçük ikramlar. Köpek ve kedi malzemeleri aldım, ama burada başka hangi hayvanların olduğunu bilmiyordum.”

Ona hayretle bakıyorum ve salya akıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu adam kesinlikle gerçek olamaz.

"Mel?" der ve en az bir dakikadır konuşmadığımı fark ederim. "Ama... neden? 4 Temmuz planlarına ne oldu?"

Kaşlarını kaldırıyor. “Kız tam burada durmuş, sanki kafamda fazladan bir kafa çıkmış gibi bana bakıyor.”

Yüzüm kıpkırmızı olur. “Sadece... seni beklemiyordum. Burası bir randevu için pek uygun bir yer değil.”

“Bu bir randevu değil. Akşam yemeği.” Bana göz kırptı, sonra piknik sepetini açıp küçük bir şarap şişesi çıkardı. Şişeyi havaya kaldırdı. “Alkolsüz, çünkü iş başında içki içmeyeceğini varsayıyorum.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu izliyorum. Tahmininde haklı.

“Ama bardak getirmedim.” İçinde tavuk kanadı var gibi görünen şeffaf bir plastik kap çıkarıyor. Midem guruluyor.

"Sadece kahve fincanlarımız var, onlardan içmekten sakıncası yoksa."

O, hiç etkilenmemiş gibi başını salladı ve sepeti boşaltmaya devam etti. Potato şimdi ayaklarının dibinde oturuyor, Nathan'ın ona getirdiği lezzetleri sabırla bekliyordu. Cesar bile burun havada, akşam yemeğinin kokusunu almaya çalışarak yanımıza geldi. Ona hayretle baktım. Nathan James, milyarder bekar, 4 Temmuz'u bir corgi, bir basset hound ve benimle birlikte bir hayvan barınağında geçiriyordu. Hayatım nasıl bu hale gelmişti?

Formica sandalyeye ^{yaslanıp} karnımı ovuşturuyorum. Nathan'ın piknik yemeği harikaydı: tavuk kanatları, patates kabukları, barbekü kaburgaları, mısır koçanı ve cheesecake. Para verseler bile bir lokma daha yiyemezdim. “Çok doydum. Hepsi çok lezzetliydi.”

Potato, yanımda oturduğu yerden onaylayarak havladı ve Cesar, Nathan'ın ayaklarının üzerinde yatmaya devam etti. Gurme filet mignon köpek mamalarından oldukça etkilenen basset hound, son bir saattir müstakbel kocama yapışmış durumda.

Nathan köpeğin kafasını okşuyor ve gülümsüyor. “Bu çocukları eve götürmeyi hiç düşündün mü?”

“Cesar ve Potato mu?” Başımı sallıyorum.

“Olmaz.” Kaşlarını çatıyor.

"Yani, yıllar önce burada çalışmaya başladığımda, kapımızdan giren her sokak köpeğini veya terk edilmiş hayvanı eve götürmek isterdim, ama bunu yapmak imkansız. Bu yüzden, onlar buradayken elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Potato kucağıma atlar, on bir yaşında bir köpek için şaşırtıcı derecede çeviktir. Başını okşuyorum ve o da dilini sarkıtmış bir şekilde uslu uslu oturuyor.

“Ama hem Potato hem de Cesar neredeyse yedi yıldır barınakta. Sahipleri onlara bakamayacak kadar hastalandıktan sonra birlikte buraya geldiler. Çoğu köpek ilk yıl içinde sahiplenilir, ama bu sevimli ufaklıklar öyle değil. O kadar yakındılar ki onları ayırmaya gönlümüz el vermedi, birkaç kez deneme amaçlı evlatlık verildiler ama her seferinde geri getirildiler. Dördüncü seferden sonra yönetim ekibi, onları bir daha bu duruma sokmayacaklarına karar verdi.”

Potato esniyor ve kucağımda kıvrılıyor. Düşmemesi için elimi poposunun altına koyuyorum. “Seni sıkıyor muyum?” diye soruyorum köpeğe.

“Seni sıkıyorum.” Gözlerimiz masanın üzerinden buluşuyor.

Yüzüm kızarır ve onun yanındayken karnımda hissettiğim o karıncalanma hissi bir anda on kat artar. Boğazımı temizlerim. “Burası artık onların evi. Burada yaşıyorlar, bol bol yürüyüşe çıkıyorlar ve personelden sevgi görüyorlar. Mutlu görünüyorlar. Onları şimdi buradan almak zalimce olur.”

Nathan başını sallar. “Mantıklı.” Yemin ederim ki sesi tek başına çikolatayı eritebilir.

Aniden çok sıcak hissettiğim için Tyler'ın kapüşonlu sweatshirt'ünün yakasını çekerim. "Akşam yemeği için sana teşekkür ettim mi?"

Samimi gülümsemesi çok güzel ve etkileyici. "Teşekkür ettin."

"Harika bir sürprizdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla geçirdiğim en güzel 4 Temmuz oldu," itiraf ediyorum.

Gözlerini kısar. "Evet. Tam olarak aklımdaki gibi değildi, ama güzeldi."

Başımı eğip, onun her ayrıntısını içime çekiyorum. "Ne planladığını sorabilir miyim?"

Tavana bakıp mırıldanıyor. Öne eğiliyorum. "Ne?"

Bana dönüp dişlerinin arasından hava emiyor. "Hudson Nehri'nde özel bir yat. Bizim için bir bölümünü kapatmıştım. Havai fişekler. Michelin yıldızlı bir şef."

"Dur biraz. Geri sar." Elimi kaldırıyorum. "Hudson Nehri'nin bir bölümünü *Hudson Nehri'nin bir* bölümünü bizim için kapatmışsın? Sen kimsin? Bruce Wayne mi?" "Ah, Spitfire, ben Bruce Wayne'i Peter Griffin gibi gösterecek şeyler yapabilirim."

Gülüşüm Potato'yu irkiltti, onu kollarımın arasına alıp, hoşnutsuzluğunu homurdanırken kafasına bir öpücük kondurdum.

"Ama tüylü dostlarınla kahve fincanlarından alkolsüz şarap içebiliyorken kim yatlara ve havai fişeklere ihtiyaç duyar ki, değil mi?" Nathan'ın kahverengi gözleri parıltıyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Bu adam mükemmelliğin vücut bulmuş hali. Ona tamamen aşık olmadan bu düzenlemeden nasıl kurtulacağım?

"Yat ve havai fişekler de kulağa harika geliyor gerçi."

Masadan uzanıp parmak uçlarıyla elimin arkasını okşuyor. "Başka bir zaman."

Ofis kapısı çalınca Potato kucağımdan atlayıp havlamaya başlıyor. Bir saniye sonra Serge kapıyı açıyor. "Akşam turumun zamanı geldi, Mel."

"Teşekkürler, Serge."

Başını sallar ve tekrar dışarı çıkar.

Nathan bana kaşlarını kaldırır. "Bu, gitmem gerektiğini kibarca söyleme şekli miydi?"

Başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Genelde ziyaretçi kabul etmiyoruz."

"Özür dileme. Bana sadece birkaç saat kalabileceğimi söylemişti." Saatine bakar. "Yani üç dakika sonra vaktim dolacak."

Ayağa kalkıp pantolonumdan Potato'nun tüylerini silkelemeye çalışıyorum. "Harika bir akşam geçirdim. Her şey için çok teşekkür ederim." Artan yemekleri toplamaya başlıyorum.

Nathan sandalyesini geriye itip bana yardım eder, ama ben bunları piknik sepetine koymaya çalıştığımda beni durdurur. "Onları buzdolabında bırak. Serge daha sonra akşam yemeği yemek isteyebilir."

"Çok nazıksın. Eminim ister."

İkimiz de aynı anda kapağı kapatıyoruz ve parmaklarımız birbirine değiyor. Kolumdan elektrik kıvılcımları geçiyor. "Keşke kalabilsen," diye fısıldıyorum.

"Ben de, Spitfire."

Sepeti eline aldı ve boş eliyle çenemi kavradı, başparmağının ucuyla dudaklarını okşadı. "Önümüzdeki cuma akşamı boş musun?"

Nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Gelecek Cuma mı? Yarın değil mi? Bir haftadan fazla var.

"Yarın iş için Chicago'ya gitmem gerekiyor ve gelecek haftaya kadar dönmeyeceğim," diyor ve ben, yüzümdeki her düşüncüyü okuyup okuyamadığını merak ediyorum. Ne kadar saçma görünse de, onu özleyeceğim.

"Evet, boşum."

Göz kırptı. "O zaman randevumuz var, Bayan Edison." Eğildi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Dizlerimin bükülmemesi için onları sıkıca birleştirdim ve odadan çıkarken onu izlerken salya akıtmamaya çalıştım.

Bölüm On Üç

NATHAN

Yanımdaki masanın üzerinde duran cep telefonuma bir göz atıyorum ve ekranda onun mesajını görünce gülümsememi zor tutuyorum.

■

Bu bir şaka mı? Randevumuz için kıyafetlerimi sen mi seçiyorsun ciddi?

Boğazımı temizledim ve sekreterim not defterinden başını kaldırdı.
“Affedersin Helen. Bununla ilgilenmem gerekiyor.”

Bana kısa bir gülümseme atıyor ve ben Mel'e cevap yazarken not defterini ve kalemimi kucağına koyuyor.

■

Bu bir hediye. Hediyeğin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

■

Bana sahiplenici, kaba bir hareket gibi geliyor.

Gülmeme engel oluyorum. Son iki randevumuz kafamda bir özet gibi geçiyor ve biz öpüşmedik bile. Ama lanet olsun, onu öpmek istedim. Onu evime götürmek ve ikimiz de yürüyemeyecek hale gelene kadar sevişmek istedim.

Demek benim büyük penis enerjim olduğunu düşünüyor? Eh, bir konuda kesinlikle haklı. Neredeyse bunu yazıyordum ama bu kadar kaba olmamak için kendimi tuttum. Elbiseyi özellikle onun için seçtim ve o muhteşem kıvrımlarında inanılmaz görünecek.

■

Elbiseye hiç baktın mı?

■
Mesele o değil.

Helen not defterine kalemiyle hafifçe vuruyor, bu da önümüzdeki haftanın takvimini gözden geçirmemiz gerektiğini nazikçe hatırlatıyor. Bir parmağını kaldırarak, Mel'e son cevabımı göndermeden önce bir dakika daha beklemesi gerektiğini belirtiyorum.

■
Bu gece özel bir gece olacak. Giyecek özel bir şeyin olsun istedim. Beğenmezsen giyme. Saat sekizde sana bir araba göndereceğim.

Telefonu masama geri koyuyorum, ekran aşağı bakacak şekilde, böylece kaçınılmaz olarak gelecek olan cevabı dikkatimi dağıtmasın ve tüm dikkatimi Helen'e verebileyim. Müstakbel eşimle mesajlaşarak tartışmaya dalmadan da bugün yapmam gereken çok fazla iş var zaten — her ne kadar bu düşünce kanımı kaynatıyor olsa da.

Mel kalabalık restoranda bana doğru ilerlerken üzerine çektiği hayran bakışları fark etmemek ^{imkansız}. Yakındaki bir masadaki bir grup erkek, yanlarından geçerken onu baştan aşağı süzdü. İçimi bir sıkıntı kapladı ama o onların yönüne bakmadı bile. Gözleri ileriye, Bana. Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan, kalçalarının kıvrımlarını vurgulayan kan kırmızısı kumaşı gördüğümde gülümsüyorum ve o daracak kumaşın içinde mükemmel yuvarlak poposunun ne kadar çekici görüneceğini düşününce neredeyse ağzımın suyu akıyor. O rengin ona inanılmaz yakışacağını biliyordum, ama benim seçtiğim bir elbise giymesi içimdeki sahiplenici hayvanı uyandırıyor. Sandalyesini çekiyorum ve yanıma geldiğinde yanağına bir öpücük konduruyorum. Tatlı çiçeksi parfümünün kokusu burnumu dolduruyor ve ağzımın suyunu akıtıyor. Elim kalçasını okşuyor, dudaklarım gereğinden biraz daha uzun süre teninde kalıyor ve dokunuşumun altında yanağının ısındığını hissediyorum dokunuşumun altında ısındığını hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek aramızda kıvılcımlanan bağı koparıyorum. “Çok güzelsin, Melanie.”

Dalgın bir şekilde karnını örten kumaşı düzeltir ve parıldayan yeşil gözleri benimkilerle buluşur, dudaklarıyla *teşekkür eder*.

Yerimize oturduğumuzda, büyüleyici güzelliğini takdir etmek için bir an duruyorum. Makyajı çok az ve bir çift elmas küpe dışında takı takmamış. Kalın, koyu saçları yine bir omzunun üzerine dalgalar halinde dökülecek şekilde şekillendirilmiş, ince boynunun yumuşak tenini ortaya çıkarmış. Oradaki kremse ete dişlerimi geçirdiğim bir görüntü zihnime giriyor ve kendimi zihinsel olarak kontrol ediyorum. “Görünüşe göre hediye giymeye karar vermişsin?”

Yanakları pembeye dönüyor. "Eh, çok güzel bir elbise. Teşekkür ederim." "Rica ederim."

Gözleri, sanki sadece ifademden ne düşündüğümü okuyabilecekmiş gibi yüz hatlarımı tarıyor. Okumayacak. “Kendin mi seçtin, yoksa...” Yanağının içini ısıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Yoksa?”

“Yoksa biri mi seçti senin için? Bir kadın mesela?”

Ona geldiğimde sipariş ettiğim Chardonnay’den bir kadeh dolduruyorum ve memnuniyetle gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Bu kadının neden beni bu kadar gülümsetmek istediğini hiç bilmiyorum. Sinir bozucu bir durum. “Melanie, kıskanıyor musun?”

“Hayır,” diye cevapladı, biraz fazla çabuk. “Ama bu kadar olağanüstü bir zevke sahip olanın sen mi olduğunu, yoksa randevularında giyeceklerini senin için seçen zavallı bir eski kız arkadaşın mı olduğunu bilmek isterim.”

Kıskanıyor. Bu beni neden bu kadar mutlu ediyor? “Ben senin için seçtim. Barney’s’in vitrininde gördüm ve sana çok yakışacağını düşündüm. Bu kabul edilebilir mi, Bayan Edison?”

Dudakları seğiriyor. “Çok uygun, Bay James.”

Ona göz kırptığımda gözleri parladı, ama o an, özel menüyü anlatmak için gelen garson tarafından kesintiye uğradı.

“PEKİ, BU GECE NEDEN KUTLUYORUZ?” diye sorar Melanie, çorba kaşığına kasesinin yanındaki masaya koyarken.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. “Seni gördüğüm her an özel bir an gibi geliyor, hayatım.”

Gözlerini devirir ve çok sevimli bir kahrkaha atar. “Nathan. Ciddiyim. Bu gecenin özel bir gün olduğunu söylemiştin.”

Ceketimin cebindeki yüzük kutusu, takım elbisemin kumaşını yakıyormuş gibi geliyor. Bir yanıma ona sürpriz yapmak ve tepkisini görmek istiyor

tepkisini görmek istiyor, ama nedenini bilmiyorum, çünkü bu onun için sadece bir iş anlaşması. Ve benim için de öyle, bunu söylemeye gerek yok. Kimsenin duymamasına dikkat ederek ona yaklaşıyorum. “Evlenme teklif etmeyi planlıyordum.”

Kaşları havaya kalktı. “Burada mı? Bu gece mi?”

“Burası Manhattan’ın en seçkin restoranlarından biri. Popüler bir evlilik teklifi mekanı olarak biliniyor. Mükemmel bir yer gibi görünüyordu.”

“Biliyorum, ama sanırım düşündüm ki...” Yutkunurken ince boğazı kalınlılaşır.

Kaşlarımı çattım. Şimdi şüpheyeye düşmüş olamazdı herhalde. “Ne düşündün?”

Omuzlarını silker. “Bilmiyorum. Biraz klişe, hepsi bu. Daha yaratıcı olacağını düşünmüştüm.”

“Şey, belki de bu gerçek bir... olsaydı öyle olurdu.” Gözlerinde bir anlık bir incinme belirir ve ben o cümleyi bitirmemeye karar veririm, sadece pislik paparazziler dudaklarımı okuyacak kadar yakın olabileceği için değil.

Başını sallayarak sandalyesine geri yaslanır, tavırları birkaç dakika öncesine göre daha gergindir. “Haklısın. Burası mükemmel bir mekan.”

“Eğer istersen...”

Yüz hatları hafif bir gülümsemeye yumuşadı. “Beni boş ver. Rüya gibi bir evlilik teklifine dair kız öğrenci fantezilerime tutunuyorum. Burası harika.”

Dudaklarımı sıkıştırıp, o kız öğrenci fantezisini sormak için duyduğum dürtüye direniyorum. Önemli değil. Ben onun fantezisi değilim ve asla da olmayacağım.

Şu an gibi bir an yok. Cebimdeki yüzüğü çıkarıp yanına diz çöküyorum. O nefesini tutuyor ve elini göğsüne koyuyor; rolünü kusursuzca oynuyor. Etrafımızdaki restoranın bir anda sessizliğe büründüğünü ve canlı sohbet seslerinin birkaç fısıltıya dönüştüğünü fark ediyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan sol elini tutuyorum ve kutuyu açarak dört karatlık elmas yüzüğü ortaya çıkarıyorum. Yüzük, başımızın üzerindeki avizelerden gelen ışığı yansıtarak parıldıyor.

"Oh, Nathan," diye fısıldıyor. "Çok güzel." Işıltılı gözleri yüzüğümle yüzüm arasında gidip geliyor. Ya inanılmaz bir oyuncu ya da yüzüğü *gerçekten çok* beğendi.

"Melanie Edison, benimle evlenir misin?" Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum ve nefesimi tutuyorum; restoranı saran sessizliğe bakılırsa, etrafımızdaki herkes de öyle yapıyor gibi görünüyor.

"Evet. Evet!" diye bağırıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Alkışlar patlar ve ben dudaklarımı kulağına dayarım. “Hala hepimiz izliyorlar. Sanırım öpüşmeliyiz ya da öyle bir şey yapmalıyız.”

"Önce yüzüğü tak," diye fısıldıyor.

Yüzüğü parmağına geçiriyorum ve eline bakarken gözlerinin gerçek bir sevinçle parladığını fark ediyorum. Bir alkış daha ve birkaç tezahürat geliyor. Sonra gözleri benimkilere sabitleniyor, elleri yüzümde ve diğer her şey yok oluyor.

Onu öpüyorum, öpmem gerektiği için değil, dolgun dudaklarına dudaklarımı bastırmak için bir saniye bile daha bekleyemediğim için. Dilimi ağzına sokup onu tatmanın nasıl bir his olacağını düşünmeden edemiyorum. Ve bunu yaptığım anda pişman oluyorum. Tadı şarap ve tatlılık gibi, istememem gereken her şey gibi. Tadı sanki o benimmiş gibi.

Ağzı sıcak ve davetkâr, ve dilimi onunkine değdirdiğimde, çıkardığı seksi inilti sikimi sertleştiriyor. Parmaklarımı saçlarının arkasına doluyorum ve başını istediğim açıya, tam da bu masada onu dilimle sikmek için mükemmel açıya eğiyorum.

"Tebrikler, efendim. Umarım siz ve sevimli nişanlınız sonsuza kadar mutlu olursunuz." Restoran sahibinin sesi beni geri çekilmeye zorluyor, onu nefes nefese bırakıyor ve daha fazlasını istiyor gibi görünüyor. Gözlerim onun gözlerine kilitliken, Javier'e nazik sözleri ve masamız için sipariş ettiğini duyduğum ücretsiz şampanya şişesi için teşekkür ediyorum.

“Sanki herkes bize bakıyor,” diyor Mel nefes nefese gülerek, yanakları pembe, kırmızı dudakları benim sert öpücüğümde şişmiş.

Odaya bir göz atmak, onun şüphelerini doğruluyor ve o an birdenbire dünyayla paylaşmak için fazla samimi geliyor. Böyle hissetmemeliydim. Bu iş, daha fazlası değil. Burasını seçtim çünkü kalabalık olacağını biliyordum ve yabancıların bu anı cep telefonlarıyla kaydetmelerini ve fotoğraflamalarını istedim. Çıkarken dışarıda fotoğrafçıların bizi beklemesini istedim.

Gece yarısı olduğunda, nişan haberimiz sosyal medyada her yere yayılacak ve ucuz haber siteleri ile dedikodu köşeleri, ilişkimiz hakkında çılgın teoriler ortaya atacak. Tam da istediğim şey buydu. Neden şimdi bu kadar yanlış geldiğini anlamıyorum. Neden onu tüm ışıklardan, gürültüden ve sahtelikten uzaklaştırıp, kimsenin gözü üzerimizde olmadan o inanılmaz öpücüğü tamamlamak istediğimi? Kulaklarımda kalp atışlarım ve onun yumuşak inlemeleri dışında hiçbir ses olmadan.

"Nathan." Kıkırdayarak, beni etkisi altına aldığı büyüyü bozuyor. "Senin benim için diz çökmüş halini görmekten ne kadar hoşlansam da, tekrar oturacak mısın?"

Ayağa kalkıyorum, ama oturmadan önce elini avuçlarımla arasına alıyorum. Başımı eğip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Buna alışma, Mel. Çok geçmeden benim için diz çökecek olan sen olacaksın."

Nefesi kesilir ve karşısına oturduğumda gözleri yaramazlık dolu bir ışıltıyla parlar, yanakları artık dudakları kadar kızarmıştır. Çıplak, dizlerinin üstünde, ağzı açık bir şekilde benim aletimi bekleyen görüntüsü, omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir zevk dalgası gönderir.

"Şampanyanız, Bay James," diye garson sözümüzü keser ve nişanlığının güzel boğazına boşaldığım görüntüsünü zihnimden silmeye çalışırım.

Bölüm

On Dördüncü

MELANIE

Nathan arabaya doğru yürürken smokin ceketini omuzlarıma asar ve ben onu daha sıkı sararım, vücudundan yayılan ısının beni ısıtmasından keyif alırım. Kumaş, odunsu ve erkeksi kokulu kolonyasının kokusunu taşıyor ve onun kokusuyla sarınmak beni bambaşka bir nedenden dolayı ısıtıyor.

Elinde pahalı görünümlü bir kamera tutan bir adam önümüze çıkıyor. "Mutlu çifte bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor, gözleri iri ve umut dolu.

"Tabii." Nathan kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Başımı omzuna yaslayıp kameraya gülümsüyorum, rolümü oynuyorum. Restorandan çıkar çıkmaz bizi bekleyen yarım düzine fotoğrafçı vardı ve onlara da aynı pozu verdim. Gerçi bu tamamen rol değil. Ben mutluyum. Benden evlenmesini isteyebilecek daha kötü erkekler de vardı, ama bu, buz gibi görünüşüne rağmen önemli anlarda sıcakkanlı olan, son derece seksi milyarderden daha kötüsü olamazdı.

Ve o öpücük. Vay canına! Öpüşmede bu kadar iyiye, ağızla ilgili diğer faaliyetlerde ne kadar iyi olduğunu merak etmeden edemiyorum. Çünkü bir noktada seks yapmamız gerekecek ve deneyimlerim bana, iyi öpüşenlerin genellikle diğer her şeyde de iyi olduğunu öğretti. Tabii ki, tamamen yanılıyor olabilirim.

"Teşekkürler. Ve tebrikler," diyor fotoğrafçı, beni yakında evleneceğim, benden daha da seksi kocamla yapacağım ateşli seks hayallerimden koparıyor.

Nathan fotoğrafçıya bir şeyler mırıldanır ve bizi bekleyen arabaya doğru acele ettirir.

Teddy arabayı kaldırımdan uzaklaştırır uzaklaştırmaz derin bir nefes alıyorum. Bu, evlilik teklifinin yarattığı fırtınadan sonra ilk kez net düşünebildiğim an.

Her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünen Nathan'a dönüyorum. "Ne geceydi ama. Başından beri evlenme teklif etmeyi mi planlıyordun? Bana biraz daha önceden haber verebilirdin dostum."

Koltuğunda kıpırdanarak vücudunu bana doğru çevirir. "Bunu düşünerek bütün gün endişelenir miydin?"

"Muhtemelen," diye itiraf ettim.

Göz kırptı ve lanet olsun, bu onu daha da seksi gösteriyordu. "Bu yüzden sana daha önce söylemedim."

"Sanırım evlilik teklifleri sürpriz olmalı." "Aynen öyle. Bu arada, rolünü çok güzel oynadın."

Yanaklarım kızarır ve onun yüzünde beliren sırıtışı kaçırmam. "Sen de öyle, Bay James."

Elimi eline alarak yeni takımını inceliyor. "Artık resmen nişanlı olduğumuza göre, bence bu *Bay James* meselesi artık sona ermeli."

"Ah." Alt dudağımı dışarı çıkardım. "Belki de sana Iceman derim."

Koyu renkli gözleri şeytani bir niyetle parıldıyor ve içim kıpır kıpır oluyor. Bu adamın, o keskin çenesi, geniş omuzları ve yakıcı gözleriyle, sürekli teklif almadan nasıl bir gün geçirdiğini hiç anlamıyorum. "Nathan yeterli, Melanie."

Başımı eğip dudaklarımı büzüyorum. "Sana sadece Ice desem nasıl olur?"

Dili dışarı çıkıp üst dudağını yaladı, o inanılmaz çikolata kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Sen ne dersen o, Ateşli Kız."

Lanet olsun! O dilin... için neler vermezdim... Zihnimde başımı sallıyorum. Bu nasıl gerçek olabilir ki? Gerçekten de lanet olası Nathan James ile evleneceğim ve şu anda bu konuda hiç de kızgın değilim.

NATHAN, önceki iki randevumuzda yaptığı gibi beni apartmanımın kapısına kadar geçiriyor, ama bu sefer iyi geceler demiyor. Sadece kapıyı açıyor ve beni takip ederek lobiye giriyor.

"Şey... Tam olarak nereye gittiğini sanıyorsun, Ice?" "Bu gece, seni kapına kadar ben götüreceğim, Spitfire." "Ama neden?"

"Artık nişanlımsın." Omuzlarını silkiyor. "Bu ilişkiyi bir sonraki aşamaya taşımamız gerek gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Nefesim kesilir ve tüm vücudum alevler içindeymiş gibi hissederim. Vücuduma her türlü tarif edilemez şeyi yapması düşüncesi çok tahrik edici olsa da, şu anda seks yapmak işleri sadece karmaşıklaştıracaktır. En azından evlenene kadar her zaman aklı başında olmam gerekiyor, çünkü o zaten beni başı dönmüş bir genç gibi hissettiriyor. Bu iş henüz kesinleşmedi ve şu andan düğüne kadar her şey olabilir. Onun gibi bir erkeğin istediği hemen hemen her kadını elde edebileceğini ve herhangi bir gün benden daha iyi bir alternatifle karşılaşma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum. İhtiyacım olan son şey, kırık bir kalple başa çıkmak zorunda kalmak. Yani kesinlikle seks yok ve ona aşık olmak yok. Sıfır. Hiç.

Elini belimin alt kısmına kaydırıyor ve elektriksel bir sıcaklık o bölgedeki cildimi yakıyor, içimden bir zevk dalgası geçiyor. Dudakları kulağıma değiyor. "Rahat ol, Mel. Seni kapına kadar geçireceğim demek istedim. İçeri davet edilmeyi beklemiyorum."

"Ah." Başımı sallıyorum. "İyi. En azından aynı fikirdeyiz. Çünkü bu durum şu anda işleri sadece garip ve karmaşık hale getirir, kim bunu ister ki, değil mi?" Saçma sapan gevezeliklerimi kesmeye kararlı olarak çenemi sıkıyorum.

Dudakları seğiriyor. "Eminim ikimiz de hiçbir şeyi karmaşıklaştırmak istemiyoruz, Spitfire."

Oh, ama evet, ben istiyorum. Beni her yönden karmaşıklaştırmamı istiyorum. Bunu yüksek sesle söylememek için dilimi ısııyorum.

Daireme vardığımızda, bir ayağımdan diğerine garip bir şekilde ağırlığımı veriyorum. Beni buraya kadar eşlik ettikten sonra onu içeri davet etmemek tuhaf geliyor, ama o daireye adımını atarsa... şey, tüm savunma mekanizmalarımın paramparça olacağından eminim çünkü zaten ipin ucunda sallanıyorum.

"Burası benim evim." Kafamı kapıya doğru sallıyorum, sonra çantamdan anahtarlığımı çıkarıp elimde çeviriyorum.

O da yaklaşır, sırtım kapıya yapışana kadar beni kapıya doğru sıkıştırır. Kalbim hızla atar. "İçeri girmek istemeyeceğim, Mel," der, sesi alçak ve boğuktur. Ellerini başımın iki yanına koyar. "Ama seni tekrar öpeceğim."

Dudaklarımı ısırarak, onun koyu renkli gözlerine bakıyorum. Kendimi bir panterin pençelerine yakalanmış bir kedi yavrusu gibi hissediyorum. Direnmediğimi görünce, Nathan başını eğiyor

ve dudaklarını benimkilere yapıştırır. Dudakları yumuşak ama ısrarcıdır ve ağzım bir anda onun ağzına teslim olur. Dilini dudaklarımın arasına soktuğunda, boğazımdan bir inilti çıkarak dudaklarımı aralar ve ona giriş izni veririm. O da bundan sonuna kadar yararlanır, vücudunu benimkine bastırıp beni kapıya sıkıştırırken öpücüğü derinleştirir.

Ellerimi gömleğine geçirip onu daha da kendime çekiyorum, o istediğini alırken dilim onun diline dans ediyor, her şey tutku ve hakimiyetle dolu. Göğsünden bir inilti yankılanır ve ağzıma ulaşır, içimden çıkardığı çaresiz, aç inlemelerle karışır. Kalçalarını bana doğru sallıyor ve sert uzantısı karnıma batıyor. Ellerimi saçlarına geçiriyorum ama o ellerini başımın yanındaki kapıya sıkıca dayamış durumda. Uyluklarım arasındaki acıyı dindirmek için ona sürtünüyorum ve o homurdanıyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve birbirimizin gözlerine bakarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Onu içeri davet etmek üzereyken, alnıma nazikçe bir öpücük konduruyor. “İyi geceler, Spitfire.” Bunun üzerine topuklarını dönüp koridordan uzaklaşıyor.

Başımı kapıya yaslayıp geriye doğru eğiyorum, tek bir şeyden eminim. Nathan James kalbimi paramparça edecek. Ve ben ona izin vereceğim.

Bölüm On Beş

MELANIE

"Bunları gördün mü?" Bryce, önümdeki masaya bir yığın parlak dergi atar.

Onlara şöyle bir göz attım ama ne yazdığını görmek için bakmama gerek yoktu. Tyler dün sabah bana çeşitli web sitelerinden fotoğraflar göndermişti, yanında da üç düzine çılgık atan emoji. Görünüşe göre dünyadaki herkes, Nathan'la benim önceki gece nişanlandığımızı biliyor. İş arkadaşlarımdan hepsi aradı ya da mesaj attı, hatta yıllardır konuşmadığım birkaç eski lise arkadaşımın bile mesaj aldım. En azından fotoğraflar çok güzel çıkmış ve objektif olarak bakıldığında, gerçekten de sevimli bir çiftiz.

Bryce'ın yüzünde dizginlenemeyen bir sevinç var. "Bu harika, kardeşim. İlişkiniz ne kadar çok gündeme gelirse, evliliğiniz bittiğinde James'in halkla ilişkiler makinesi haberleri o kadar gizli tutmak isteyecektir, çünkü Nathan James aldatici bir yılan."

Gözlerimi devirdim. Tek yapması gereken terli avuçlarını birbirine sürtmek, o zaman kendi karikatürü olurdu. "Ama o aldatici bir yılan değil, Bryce."

Burnunu çeker. "Henüz değil."

"Belki de hiç olmayacak." Başımı sallıyorum ve annemin en sevdiği porselen çaydanlıktan bir fincan çay dolduruyorum. Her zamanki Pazar çayımız için geldiğimden on beş dakika sonra yatağına uzandı; sosyal medyada ve dedikodu köşelerinde yer alan milyarderle nişanlandığım haberleri yüzünden sevinçten deliye dönmüştü.

Bryce bana tam bir küçümsemeyle baktı. “Nathan James gibi erkekler hakkında öğrenecek çok şeyin var, küçük kardeşim.”

"Ya da belki de herkesi kendi düşük standartlarına göre yargılamakta çok aceleci davranıyorsun."

Elini kaldırdı ve ben irkildim, bu da ondan karanlık bir kahkaha kopmasına neden oldu. Elini indirdi ve ben, morarmış gözle fotoğrafımın çekilmesinin benim için ne kadar kötü görüneceğini fark etmiş mi diye merak ettim. Gelecekteki kocamın böyle bir yaralanmayı nereden aldığımı bilmek isteyeceğinden bahsetmiyorum bile, o zaman tüm bu düzenleme bir anda durma noktasına gelebilir.

“Tek söyledğim, Nathan’ın beni aldatacağına ve senin bu ahlak maddesinden faydalanabileceğine ikna olduğun, ama o bir aptal değil. Eğer böyle bir maddeyi kabul ederse, onu çiğneyecek kadar aptal değildir. Ve tüm bunların yanı sıra, ya o aldatıcı biri değilse? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bana aldatıcı bir tip gibi gelmiyor.”

Beklediğim gibi, bu sözlerim abimden sadece küçümseyen bir alaycı gülümseme kopardı, ama burada oturup, bana karşı her zaman mükemmel bir beyefendi gibi davranan bir adam hakkında onun kötü konuşmasına izin vermeyeceğim. Dürüst ve sadık görünüyor, karısını aldatan bir erkeğin tam tersi.

O burun kıvırdı. “Yanılıyorsun, Melanie. Ama az da olsa haklı çıkarsan ve o birkaç ay boyunca aletini pantolonunun içinde tutmayı başarırsa, işte o zaman yoluna bir cazibe koyacağız.”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Yine şu lanet bal tuzağı fikrinden mi bahsediyorsun?”

“Bu mükemmel bir plan, Melly.” Kaşını kaldırıyor ve bu hareket onu bir Bond filmindeki kötü adam gibi gösteriyor. “Ve eğer onun aldatmayacağından bu kadar eminsen, bunun ne zararı olabilir ki?”

“Beni aldatacağı umuduyla biriyle evlenmiyorum!”

Neredeyse ikiye katlanarak gülüyor, ama alaycı bir gülümsemeyle aniden kesiliyor. “Peki alternatifin ne, küçük Melly? Seninle aşık olması ve sonsuza kadar mutlu yaşamamız mı?”

Çenemi sıkıca kenetlerim ve zihnimde beşe kadar sayarım. “Hayır. Ama bunu yapmamızın nedenleri mantıklı. İkimiz de çocuk istiyoruz. Ve eğer Nathan’ın karısı olmamın babamın işini kurtaracağı konusunda haklıysan, bu evlilik Ashley’nin geleceğini güvence altına alacak, ki bu benim en büyük endişem. O iyi bir adam, Bryce, ve hayır, sonsuza kadar mutlu yaşamayabiliriz, ama bu mutlu olamayacağımız anlamına gelmez. Bu, birlikte çocuk yetiştiremeyeceğimiz ve bunu yaparken arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez.” Kendi anne babamı ve babamın evliliğinde ne kadar mutsuz

olduğunu düşünüyorum. “Ve biliyor musun, bu birçok insanın sahip olduğundan daha fazlası.”

O başını sallıyor. “Çok safsın.”

“Belki de. Ama ben bu işte uzun vadedeyim. Yani, o saçma bal tuzağı fikrine uysan bile, ondan boşanmayacağım.”

Sözlerim boğaya kırmızı bez gibi geldi, öfkesini alevlendirdi. O kadar hızlı ayağa kalktı ki Fransız antika sandalye yere düştü ve etli yumruğunu masaya vurdu. “Bu tartışmaya açık değil, Melanie!” Saçımı yakaladı ve başımı geriye çekti. Keskin bir acı kafa derimi yaktı ama direnmedim. Böyle bir çabanın boşuna olduğunu yeterince acı derslerle öğrendim. “Benim sana evlenmeni söylediğim kişiyle evleneceksin ve ne zaman yapmanı söylersem, ne yapmanı söylersem onu yapacaksın. Ve eğer bu, o kibirli pislikle boşanmayı da içeriyorsa, bunu kesinlikle yapacaksın. Beni anladın mı?”

Dudaklarımı sıkıca kapatıp cevap vermeyi reddettim.

Saçımı daha sert çekiyor. “Bu karmaşanın başlıca sebebinin sen olduğunu asla unutma. Babamın ölümünün sebebi sensin. Ve o güzel amcığını bir kez olsun yararlı bir şey yapmak için kullanmazsan, küçük kız kardeşimiz o havalı üniversiteden ayrılmak zorunda kalacak ve ben de onu bir milyardere evlendireceğim,” diyor, yüzü öfkeden çarpılmış bir şekilde. “Şimdi anladın mı beni?”

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor, ama akmalarına izin vermiyorum. “Evet, Bryce.”

Saçımı bırakıyor ve geride kalan yakıcı acıdan yüzümü buruşturuyorum. “Aferin kızım. Hadi şimdi biraz çay içelim.” Kibirli gülümsemesi midemi bulandırıyor, ama sadece başımı sallayıp ona çaydanlığı uzatıyorum.

Bölüm On Altı

NATHAN

Elijah ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokar ve ofisimin duvarındaki tabloya bakar. “O plajda inanılmaz yazlar geçirdik, değil mi?” Hüzünlü bir iç çekiş bırakır.

Yanına yaklaşıyorum. “Kesinlikle öyle.”

Başını yana eğip gözlerini kısar, sanki her bir güzel fırça darbesini incelemişçesine. “Bu yaz Amber’ı oraya götürmek istedim. Annemin doğduğu yeri göstermek için, anlarsın ya?”

“Öyleyse neden gitmiyorsun?”

Dili dışarı çıkıp alt dudağını ıslatıyor ve pencere kenarındaki deri koltuklardan birine oturuyor. Derin bir nefes veriyor. “O gitmek istemiyor. Arkadaşlarından o kadar uzun süre uzak kalamayacağını söyledi.”

Dudaklarımı sıkıca kapatıp yüzümü tavana doğru kaldırdım, dilimden dökülmek isteyen sözleri bastırdım. Ben tavsiye vermem. Bilge adamların buna ihtiyacı yoktur, aptal adamlar ise bunu dinlemez.

“Ne düşündüğünü biliyorum, Nathan,” diye homurdanır.

“Biliyor musun, ha?”

Pencereden dışarıya bakıyor. “Ondan boşanmayacağım.”

“Neden, Elijah? İkiniz de mutlu değilsiniz. Ve ikiniz de başka birini bulacak kadar gençsiniz.”

Çenesi gerilir. “Başka birini istemiyorum. İstesem, bu kadar sefil olmazdım, değil mi?”

Başımı sallayıp karşısına oturuyorum. “Anladım.”

Görünüşe göre yatışmış sözlerim cevap o
değiştirir konuyu konuyu değiştiriyor. “Neyse, yaklaşan
düğününle ilgili haberler ne?”

“Gelecek ayın üçünü düşünüyordum. Bu bize iki haftadan biraz fazla zaman bırakır.”

Elijah kaşlarını çattı. “Üçünde şehir dışında olacağım.” “Kahretsin. Kurtulabilir misin?”

Başını sallar. “Bir teknoloji kongresinde ana konuşmacıyım.

Başka bir tarih ayarlayabilir misin?”

Kaşlarımı çattım. “Önümüzdeki iki ay için programıma uyan tek gün bu ve bu işi bir an önce halletmek istiyorum. Orada olmayacağın çok kötü, ama bu gerçek bir düğün değil ki. Maddox’un da orada olacağını sanmıyorum.”

“Peki sağdıcin kim olacak?”

Gözlerimi devirdim. “Sağdıcin olmayacak. Bu gerçek bir düğün değil.” O başını salladı. “Yine de bir sağdıca ihtiyacın var.”

“Drake’e ya da Mase’e sorarım. Zaten ilk tercihim sen olmazdın.” Ona göz kırptım.

“Seni pislik.” Ama benim bariz yalanıma sırtıyor.

“Cidden, Elijah. Bu benim için önemli değil. Eğer bir anlamı olsaydı, elbette tarihi değiştirip seni davet ederdim, ama bu sadece lanet olası bir kağıt parçası.”

“Şimdi öyle diyorsun Nathan, ama istesen de istemesen de evlilik bir anlam ifade ediyor. Bu senin hayatını değiştirecek. Melanie’nin de.”

Bir iç çekmeyi bastırıyorum. Bu huysuz piçe bakarak bunu asla anlayamazsın ama o umutsuz bir romantik ve bu açıdan birbirimize hiç benzemiyoruz. “İkimiz de bunun hayatımızı değiştireceğinin farkındayız Elijah ama düğün sadece bir formalite.” Konuşmamız kapının çalınmasıyla kesiliyor. “Bu benim nişanlım olmalı.”

Ona içeri girmesini söyledim ve Elijah, müstakbel baldızını karşılamak için ayağa kalktı. Bir saniye sonra odaya girdiğinde, yüzündeki ıslıl ıslıl gülümseme neredeyse nefesimi kesti. Onun gülümsemesini daha önce de görmüştüm, ama bu gülümseme güzel yüzünü adeta parıltıyordu.

Tanrım. Bana ne oluyor böyle?

Gülerek başparmağını açık kapıya doğru uzatır. “Az önce asansörde çok şirin bir köpek gördüm,” der, açıklama niteliğinde. “Kravat takmıştı. Gerçek bir kravat gibi.”

Elijah bana yan gözle bakar, sonra odanın karşısına geçer ve kendini tanıtır. Hâlâ gülümseyen kız, onun elini sıkar ve köpekleri sevip sevmediğini sorar.

"Tabii ki severim." Bana şaşkın bir bakış atıp başını sallıyor. Ben de sadece omuz silkmekle yetiniyorum.

"Kahve ister misin?" diye soruyorum ona.

Ceketini çıkarır ve başını sallar. "Evet, lütfen. Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum. Bugün işler çok yoğundu, öğle yemeği yiyemedim."

"Birine bir şeyler getirmesini söyleyebilirim. Ya da buralarda bir yerlerde jöleli donutlar vardır mutlaka. Az önce yönetim kurulu toplantımız vardı."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve dudaklarını yalar. "Jöleli çörekler harika olur."

Sekreterimden kahve ve çörekleri halletmesini isterken, Mel, kravat takan köpek hakkında Elijah'la hararetli bir sohbet ediyor ve ben onlara yeniden katıldığımda, ağabeyim yüzünde hayret dolu bir ifadeyle ona bakıyor.

Kahretsin, ondan hoşlanıyor. Bütün kardeşlerim ondan hoşlanacak ve babam ona bayılacak. Ailem arasında popüler olacağını bilmek beni heyecanlandırması gerekirken, bu sadece hayatıma ne kadar gireceğini hatırlatıyor ve içimden bir parça şimdiden ona bu yüzden kızıyor. Evet, bunun beni ne kadar büyük bir pislik yaptığının farkındayım.

Kardeşimden rahatsız, kendimden ise daha da rahatsız olarak, "Gitmen gereken bir yerin yok muydu?" diye patladım.

"Ne?" Elijah bana şaşkın şaşkın bakar, sonra yüzünde gitmesini istediğimi anladığı anlaşılır. "Ah, evet." Melanie'ye döner.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Elijah," der Melanie, ona yine o öldürücü gülümsemelerinden birini göstererek.

"Ben de, Mel. Yakında tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyorum." Ne oluyor lan? Ona şimdiden Mel mi diyor?

İkimize de veda edip ofisimden çıkar, ama çıkmadan önce Melanie'nin arkasından bana başparmağını kaldırır. Gözlerimi deviririm. Ağabeyimin onayı, kaderimin mühürlendiği anlamına geliyor. Onu birkaç dakika içinde kendine hayran bırakabilecek pek fazla insan yok, ama sanırım Melanie Edison'da gerçekten olağanüstü bir şey var, ne olduğunu tam olarak anlayamasam da. Bu gerçeği kimseye, kendime bile itiraf etmek istemiyorum.

HELEN BİZE kahve ve çeşitli donutlar getirdikten sonra, Mel rahat deri koltuklardan birine oturur, jöleli donutunu çiğner ve annemin resmine bakarken, ben de onun incelemesi için evlilik öncesi sözleşmeyi alırım.

Oturduğumda, alt dudağına yapışmış jöle damlasını görünce gülümsememi zor tutuyorum. “Senin...” İçgüdüsel olarak öne eğilip başparmağımın ucuyla dudağından siliyorum ve hemen pişman oluyorum. Dokunuşumla göz bebekleri büyüyor ve şimdi elimde jöle var ve başparmağımı onun tatlı ağzına sokup yalatmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Kafamı sallıyorum, bu görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum, ama dilinin tenimde dolaştığını düşünmek bile sikimi dikleştirmeye yetiyor. Bunun yerine jöleyi kendi başparmağımdan emiyorum, ama bu da durumu daha az garip hale getirmiyor.

Alt dudağını ısıyor, o delici yeşil gözleriyle bana bakıyor ve şimdi tek düşünebildiğim şey onu masamın üzerine eğip sikmek. Benim neyim var lan?

Başımı omuzlarımın üzerinde ileri geri sallıyorum ve derin bir nefes veriyorum. “Tabloyu beğendin mi?” diye soruyorum, artan gerginliği hafifletmek için çaresizce.

Gülümsediğinde gözlerinin köşeleri kırışıyor. “Evet, muhteşem. Annen mi çizdi?”

“Nereden bildin?”

Gözlerini devirdi. “Verona James imzalı. Tam köşede.”

“İnsanlar genellikle fark etmez.”

Omuzlarını silker. “Şey, detaylara dikkatim vardır.”

“O zaman belki de bu evlilik sözleşmesinin ayrıntılarını gözden geçirmeliyiz,” diyorum ve masanın üzerinden bir kopyasını uzatıyorum. “Bir kopyası avukatına da gönderildi. Ve Bryce’a.”

Kardeşinin adının geçmesiyle tavrındaki ince değişikliği kaçırmıyorum. “Görmeme gerek yok. Hukuk jargonunu pek anlamıyorum ve aile avukatımızın bunu inceleyip imzalamam gerekip gerekmediğini bana söyleyeceğine güveniyorum.”

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. “Ama bu senin hayatın Mel, neyi kabul ettiğini bilmelisin.”

“Biliyorum. Seninle evleneceğim. İki çocuğumuz olacak, ya da en azından deneyeceğiz. Tek endişelendiğim konu bu.”

Dilimle dişlerimi yaladım. “Bu hem senin hem de benim güvenliğimiz için.”

"Neden korunmam gerekiyor ki?" O burun kıvrarak güldü. "Senin önünde duran şeyden başka sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

Ve benim tek istediğim de bu.

“Yani kaybedecek hiçbir şeyim yok,” diye ekledi.

“Bu, çocuklarımız olduktan sonra boşanırsak velayet düzenlemesinin nasıl olacağını ayrıntılı olarak anlatıyor. Sen ve çocuklarımızın geçiminin nasıl sağlanacağını.”

O dik oturur. “Ama neden boşanacağız ki? Eğer bu senin dediğin gibi bir iş anlaşmasıysa, neden bu durum değişsin ki?”

Gerçekten bu kadar saf mı? “Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez. Pek çok insanın boşanmayı planlayarak evlendiğini sanmıyorum, ama bu ilişkinin nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz. Bu sadece bir sigorta poliçesi gibi.”

Dudaklarını yaladı, gözleri kağıtlar ile yüzüm arasında gidip geldi. “Bunun yürümesini istiyorum, Nathan.”

“Ben de öyle, Mel. Kağıtları sana açıklayayım, sonra gidip akşam yemeği yiyelim.”

Lacivert önlüğüne bakıyor. “Senin o şık restoranlarından birine uygun giyinmedim.”

Ne giyerse giysin doğal bir şekilde muhteşem görünüyor ve şu anda onu istediği her yere götürürdüm, ama bunu söylemiyorum. “O zaman şık olmayan bir yere gidelim.”

Gülümsemesi geri geliyor ve evlilik sözleşmesinin tetiklediği endişeler şimdilik yatışmış görünüyor. Belgeyi birlikte inceliyoruz. Ayrılırsak nafaka alacak, ama bu miktar hiçbir şekilde cömert değil. Kaç çocuğumuz olursa olsun ya da ne kadar süre birlikte kalırsak kalalım, benim çatı katıma, işime ya da başka herhangi bir şeye hak iddia edemeyecek ve o da bunların hiçbirini sorgulamıyor. Avukatı tarafından eklenen ahlak maddesini bir kez daha okudum: eğer o aldatırsa nafaka almayacak, ben aldatırsam ona elli milyon dolar borçlu olacağım. Metinden ve aldatıcı biri olmadığımın emin olduğum için memnun olarak —hiç olmak zorunda kalmadım ve asla olmayacağım da— ismimin yanına imzamı attım ve onun da aynısını yapmasını izledim.

MEL ilk dilim pepperoni pizzasından kocaman bir ısırık alıyor ve çenesindeki yağı yaladıktan sonra bana doğrudan sikime giden şeytani bir sırıtış atıyor. Siktir. Bu kadar uzun süredir seks yapmayalı epey oldu ve sürekli azgın olmamın sebebi de bu olmalı. Ama yemin ederim ki bu kadın lavman yaptırmayı bile seksi gösterebilir. Şimdi düşününce...

"Sanırım burası genellikle yemek yediğin türden bir yer değil, değil mi?" diyor, kıcı hakkındaki düşüncelerimi keserek.

Pizzacıya göz gezdiriyorum. "Aslında kardeşim buraya gelmeyi çok seviyor, o yüzden daha önce birkaç kez gelmiştim."

Kaşları havaya kalkıyor. "Gerçekten mi? Hangi kardeşin? Elijah değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. O daha çok biftek ve kaliteli şarap seven bir adamdır. Mason."

"Ah. Dört kardeşin var, değil mi? Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Hepsi Elijah kadar hoş mu?"

Gülümsememi bastıramadan peçeteyle çenemi siliyorum. "Ne?" diye soruyor.

"İnsanlar onu tanımlamak için genellikle ilk olarak 'iyi' kelimesini kullanmazlar, hepsi bu.

Genelde o kadar da..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Hoş değildir."

Kaşlarının arasındaki nokta, çok sevimli bir kaş çatışına dönüşüyor. "Çok sevimliydi."

"Evet, onda epey bir izlenim bırakmışsın gibi görünüyor."

Öne doğru eğilir, yeşil gözleri yaramazlıkla parıldar. "Sanırım ben sadece cılgınca karizmatik biriyim." Dudaklarını tekrar yalar ve ben o dilin başka bir şeyi yaladığını hayal ederim. "Bazıları buna karşı konulmaz der mi?"

Evet, kesinlikle öylesin. "Fazla abartma, Spitfire," diyorum bunun yerine ve o da beni karnıma yumruk gibi vuran tatlı bir kahkaha ile ödüllendiriyor. Neden burada oturup onunla konuşurken bu kadar eğleniyorum ki?

"Düğünle ilgili bazı fikirlerin olduğunu söylemiştin." Konuyu ustaca değiştirip bir dilim pizza daha alıyor.

"Evet, cumartesi, ayın üçünde, ailemin evinde yapmayı düşünüyorum. Basın davet edilmeyecek, ama babam ertesi gün kapsamlı bir basın açıklaması yayınlayacak."

Yine kaşlarını çattı. "Gelecek ayın üçü mü?"

"Evet. Böylece eşyalarını taşımak için iki hafta olur. Eğer önceden başlamak istersen, bunu gizli bir şekilde halledebilecek bir şirketim var."

"Bu harika olur. Sadece..." Alt dudağını ısırır. "Annem ve Bryce, tarih ne olursa olsun orada olacaklar. Ama orada olmalarını

gerçekten orada olmasını istediğim sadece iki kişi var, o da kız kardeşim ve kuzenim. Sadece Tyler iş için seyahatte ve programının buraya dönmesine izin vereceğini sanmıyorum.”

Bunun annesi ve erkek kardeşi ile olan ilişkisi hakkında ne anlama geldiğini sorgulamaya cesaret edemiyorum. Hele de bu kadar keyifli bir akşam geçirirken. “Sadece bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyi olur diye düşündüm. Sana altı ayını seve seve veririm.” Bu sözler boğazıma takılıyor, çünkü onu sikmek için altı ay daha beklemek şu anda düşünülemez bir şey. Ama bebek yapmaya çalışmak için altı ay, seks yapmak için altı ay anlamına gelmek zorunda değil. En azından öyle olmamasını umuyorum. “Ama bu kısmı bir an önce halletmek istiyorum.”

“Ben de öyle. Ama Tyler hayatımın her önemli anında yanımda oldu.”

“Ve yine olacak. Bu sadece başka bir sözleşmenin imzalanması, Mel. O kadar da büyük bir mesele değil. Elijah orada bile olmayacak. En küçük kardeşim Maddox da olmayacak. Düğün sadece bir formalite.”

Yüzünde beliren incinmiş bakıştan nefret ediyorum. Kahretsin, bunu daha iyi ifade edebilirdim. Ama bu acı ve sert gerçek. Bu bir iş anlaşması. Ve Elijah'ın dediği gibi, iyi anlaşmamız ve birbirimizi çekici bulmamız büyük bir artı. En azından seks hayatımız iyi olmalı ve ahlak maddesini kabul etmemin en büyük nedeni de bu. Ayrıca, eşlerden biri aldatırsa, aldatılan tarafın bir şekilde tazmin edilmesi gerektiğine inanıyorum.

Ama karşılıklı çekiciliğimiz ve dostça sohbetlerimiz, bunu olduğundan daha fazlası yapmaz. Aşk ve romantizmle ilgilenmem. Hiç ilgilenmedim, ilgilenmeyeceğim de.

Yine de kendimi onun elini tutup nazıkçe sıkarken buluyorum. “Hey. Bunu seninle yapmak istiyorum, Mel. Ama düğün sadece bir başlangıç noktası. Önemli olan sonrasında ne olacağı, değil mi?”

“Ty her zaman der ki, düğün ne kadar büyük ve gösterişli olursa, evlilik o kadar mutsuz olur.” Gergin bir kahkaha atıyor.

Elijah ve Amber'ın abartılı, görkemli düğününü, altı konukla Valensiya'daki küçük bir kilisede evlenen annemle babamın düğünüyle karşılaştırdığımda, ona tamamen katılıyorum. “Görünüşe göre bu Tyler akıllı bir adam.”

Gözleri parlıyor. “Öyle. O, dünyadaki en sevdiğim insan. Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Bir cevap olarak homurdanıyorum, başka bir adamın onun dünyadaki en sevdiği kişi olmasına mantıksız bir şekilde kızgıyım. Sanırım beni düşündüğümünden daha iyi okuyabiliyor çünkü yine gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle. “Onun kuzenim olduğunu ve eşcinsel olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben bir şey demedim,” diye ısrar ediyorum.

Gözleri meydan okurcasına parlıyor ve lanet olsun, onu bu masanın üzerinde dizimin üzerine yatırıp kıkına şaplak atmak istiyorum. “Tabii ki söylemedin, Ice.”

Gözlerimi devirdim. “Pizzanı ye, Spitfire.”

Bölüm

On Yedi

MELANIE

Aynada kız kardeşimin parmakları arasında bir tutam saçımı kıvrmasını izliyorum ve ikimiz de yansımama bakıyoruz. Benimkilere çok benzeyen yeşil gözleri mutluluktan parıldıyor. "Çok güzelsin, Mel."

Derin bir nefes verip sade krem rengi elbiseme bakıyorum. "Teşekkürler, Ash."

Şampanyasından bir yudum alır ve kıkırdar. "Nathan da çok yakışıklı."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Kardeşleri de öyle." Kolunu belime doluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Babam seni mihraba götürmekten çok gurur duyardı, biliyor musun?"

Elimi onun elinin üzerine koyup, zihnimde canlandırdığım smokinli babamın görüntüsüne gülümsüyorum. Nathan ile aramızdaki anlaşmadan kız kardeşime bahsetmedim. Onun bildiği kadarıyla, fırtınalı bir aşk yaşamışız ve evlenmek için bir gün bile bekleyememiştik. Aile işimizin bu kadar büyük bir sıkıntı içinde olduğunu bilmesini ona yük edemezdik. Belki onu fazla şımartıyorum, ama onu çok seviyorum ve babamızın onun için isteyeceği tüm fırsatları hak ediyor.

"Ty'ın burada olmamasına üzülüyor musun?" diye sorarak düşüncelerimi kesiyor.

İçimdeki hüznü duyguyu bir kenara itip neşeli bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Evet, ama birkaç hafta sonra onu göreceğim. Ve ona göndermek için her şeyi videoya çekiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Gözlerini devirdi. "Çekmezsem, bu konuyu sonsuza kadar dinlemek zorunda kalırım."

Gülüyorum, ama o gülmüyor. Bunun yerine beni döndürüp yüzümü kendisine çeviriyor. “Onu seviyor musun, Mel?”

“Evet.” Rahatlıkla yalan söylüyorum. Ya da belki de yalan söylemiyorum. Kendimi bırakırsam onu sevebileceğimi biliyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Sadece istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını bil. Sen tanıdığım en iyi insansın ve yaptığın hiçbir şey seni ne kadar sevdiğimi değiştiremez.”

Ona bakıyorum. Küçük kız kardeşim, bunun benim anlatmaya çalıştığım masal olmadığını mı şüpheleniyor? Elbette öyle. Beni tanıyor ve aptal değil. Elini tutuyorum. “Bunu gerçekten yapmak istiyorum, Ash.”

“Emin misin?”

“Evet.” Başımı sallıyorum ve bu sefer yalan söylemediğimi fark ediyorum. “Ve ben de seni

.”

Şampanyasının son yudumunu içip bana sarılır. “Oraya çıkıp sen Bayan Nathan James olmadan önce sana en az beş dakika daha sarılmam gerek.”

“Ben her zaman senin Mel’in olacağım.” “Her zaman, kardeşim.”

DALTON JAMES yanıma yanaşarak bana bir bardak viski ^{uzatır.} “Al, buna ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

Ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Kesinlikle iyi gelir. Teşekkürler.”

“Gergin olmana gerek yok. Nathan iyi bir adam. Sana iyi bakacak ve ikinizin güzel bebekleriniz olacak.”

Yakında kayınpederim olacak adamın gri gözlerine bakıyorum. Gözlerinde bir parça hüznün var, ama aynı zamanda şefkat de var. Ve aniden boğazımda bir düğüm oluşuyor. “Keşke babam da burada olsaydı.”

O sertçe başını salladı ve viskisinden bir yudum aldı. “Babanız iyi bir adamdı, Bayan Edison.”

“Lütfen bana Mel deyin,” diye ısrar ediyorum.

Başını sallar. “Sizinle gurur duyardı, Mel.”

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bunun doğru olduğuna pek inanmıyorum. İşin başarısını garantilemek ve Ashley’nin geleceğini korumak için Nathan’la evlendiğimi duysa ne düşünürdü acaba? Niyetim ne olursa olsun, eminim ki beni vazgeçirmeye çalışırdı. Sesi kulaklarımda yankılanıyor sanki: *Benim yaptığım hataları yapma, kızım. Hayat aşık olmamak için çok kısa.*

"Aileye hoş geldin, Mel," diyor Dalton, kadehini kaldırıp şerefe diyor.
"Teşekkür ederim." Viskiye tek yudumda içiyorum, boğazımı yakarken
yüzümü buruşturuyorum

Bryce'ın yaklaştığını görüyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. "Beni
yerime kadar eşlik eder misiniz, Bay James?" diye soruyorum, kardeşim bu şerefi
üstlenmeye kalkışmadan önce. Bu gerçekten bir düğün yürüyüşü değil tabii, ama
benim için en yakın şey bu.

"Şimdi, sana Mel demem gerekiyorsa, sen de bana Dalton demelisin,"
diyor, gözleri parıldayarak. Sonra kadehimi alıyor ve yakındaki bir masada
kendininkinin yanına koyuyor. "Ve bu zevk tamamen bana ait." Kolunu uzatıyor
ve ben de kolumu onun koluna geçiriyorum.

Birlikte, Nathan'ın ailesinin evinin dışındaki bahçedeki küçük kemere
doğru ilerliyoruz; orada memur, müstakbel kocamla birlikte duruyor. Nathan
siyah bir smokin giymiş ve onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.
Beklenmedik bir pişmanlık duygusu içimi kemiriyor, keşke bu gerçek olsaydı
diyorum. Keşke o gerçekten benim olsaydı.

Bu saçma düşünceleri zihnimin arkasına itip yüzüme bir gülümseme
takıyorum. Nathan gözlerimi yakalayıp bana göz kırıyor ve ben de bunu neden
yaptığımı hatırlıyorum. O iyi bir adam. Güzel bir hayatımız olacak. Ruh ikizi
olmasak bile, eminim ki sevgili ve iyi arkadaş olacağız. Ve bu, çoğu insanın elde
ettiğinden daha fazlası, değil mi?

"Bu elbisenin size çok yakıştığını söylemiş miydim, Bayan James?" Nathan bana
bir bardak daha viski uzatır. Babası ve kardeşleri her on dakikada bir elime bir
bardak viski tutuşturdukları için başım dönmeye başlıyor.

Krem rengi ipek elbiseme bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Ve bugün inanılmazdın,
bunu bilmeni istedim. Bunun hayal ettiğin düğün olmadığını biliyorum, ama
bunu başarılı bir evlilik haline getirebiliriz."

Başarılı mı? Bu ne anlama geliyor ki? Ben başarılı olmaktan fazlasını
istiyorum, ama bu düşünceyi bir yudum viskiyle yutuyorum.

Dudaklarını kulağıma dayıyor ve sıcak nefesi beni titretiriyor. "Sence
buraya biraz müzik falan koyalım mı?"

Nathan'ın babası, iki erkek kardeşi, Bryce, annem ve Ashley'den oluşan küçük topluluğa göz gezdiriyorum. Tam olarak bir parti ortamı sayılmaz.

Burun kıvırıyorum. "Müzik bile bu partiyi canlandırabilir mi, emin değilim."

Dudakları, neredeyse boynuma sürtünecek kadar yaklaşıyor. "Usher'ın 'Yeah' şarkısı bile mi?"

İçimden bir kahkaha fışkırıyor. "Onu çalarsan, Bay James, boşanma davası açarım."

Gözleri kararmış, benimkilere kilitlenmiş. "Aslında kıskançlıktan yanıp tutuşmadan o şarkıyı bir daha dinleyebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Beni kızdırmayı bırak."

"Dalga geçmiyorum. Artık sen benimsin ve bu, tüm benliğinle benimsin demek. Sana altı ay vereceğim, ama ondan sonra her şey mümkün." Sesi derin ve alçaktır, kemiklerimi titretiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama altı ayın sadece bebek yapmakla ilgili olduğunu ona hatırlatamadan, Ashley kolumu tutuyor. "Bu ev inanılmaz, Mel," diyor heyecanla. "Mason az önce bana evi gezdirdi. Lütfen tatili burada geçirebileceğimizi söyle."

Nathan geri çekilir ve kız kardeşim kolunu bana dolayarak sıkıca sarılır. "Bilmiyorum, bu şeye bağlı..." Cevap için Nathan'a bakarım.

Gözleri hâlâ benimkilere dikilmiş durumda. "Eğer istiyorsan, tatili burada geçirebiliriz."

Ashley çığlık atar ve bana sarılıp zıplarken bardağımın neredeyse boş olmasına sevindim. "Odamı çoktan seçtim. Hadi, sana göstereyim." O beni sürüklerken kocama özür dilercesine omuz silkerim ve sırtımı döndüğümde bile gözlerinin bana delici bakışlarını hâlâ hissedebildiğime yemin ederim.

Bölüm On Sekiz

NATHAN

Drake kolunu omzuma doladı. “Sanırım karını eve götürmen gerekiyor, kardeşim.”

Mel’e bir göz atıyorum. Kız kardeşi Mason’la, biraz tek taraflı olsa da, oldukça canlı görünen bir sohbet sürdürürken, Mel gülümsüyor.

İçimden bir çığlık atıyorum. Neden onunla baş başa kalmak beni bu kadar sinirlendiriyor? Çünkü bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Bu geceden önce seks yapıp bu baskıyı ortadan kaldırmalıydık, o zaman durum bu kadar garip olmazdı. Ama tüm bu durum benim rahatlık alanımın çok dışında. Evlenene kadar beklemek istediği isteğine saygı duymak için elimden geleni yaptım, ama şimdi düğün gecemiz ve evliliğimizi tamamlamayı hiç bu kadar çok istememiştim. Ve az önce bana sürtünme şeklinden anladığım kadarıyla, o da istiyor.

Drake babamızla konuşmak için kenara çekilir, ben de bir süre karımı izlerim. Mason’ın söylediği bir şeye güler ve lanet olsun, ama o kadar güzel ki. Sonra yüzündeki ifade bir anda değişir ve o muhteşem gülümsemesi kaybolur. Ruh hali değişikliğinin nedenini aramak için etrafa bakınca, Bryce’ın ona doğru yaklaştığını görürüm. Bryce yanına bir sandalye çekince karım gözle görülür şekilde sinirlenir. Bu ikisinin nesi var lan?

Onun yanına doğru yürürüm. “Mel, eve gitme zamanı.”

Bana gözlerini kırıştırarak bakar, gözleri güven ve özlemle doludur—ya öyle ya da kafası tamamen dumanlıdır. Ya da belki de ben öyleyim. Ama elini tutarım ve o ince parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak sarılır. Kız kardeşine yanından sarılıp bir öpücük verdikten sonra, Mason’a iyi geceler der ve kendi

ayağa kalkar ve onu kendime doğru çekmeme izin verir. Kolumu beline dolarım ve vücudu sanki oraya sığacakmış gibi benimkine yapışır.

"Ashley'e göz kulak olur musun?" diye soruyorum Mason'a. Kız, Mel'in yaptığı gibi ağabeyinin yanında hiç de rahat görünmüyor.

Bryce burun kıvrıyor ama tartışacak kadar ayık değil. Sanırım babamın bugün için hazırladığı yarım düzine viski şişesi iyi iş görmüş.

"Tabii ki bakarım." Mason bana güven verici bir şekilde başını sallar.

Teddy dışarıda arabanın yanında bekliyor ve Mel onu görünce sevinç çılgılığı atıyor. "Tedward!"

O da ona gülümsüyor ve onu suçlayamam. Mel'in neşesi gerçekten bulaşıcı. "Bayan James," diyor kibarca başını sallayarak, ardından arka yolcu kapısını açıyor.

Ağzını eliyle kapatarak kıkırdar. "Bayan James."

"Adın bu." Kızına hafifçe bir şaplak atıyorum. "Şimdi şu lanet arabaya bin."

MEL eve kadar olan yol boyunca bana sokulur, başını omzumun kıvrımına gömer ve bacaklarını koltuğa kıvrır. Elbisesinin içine bakıp muhteşem göğüslerine dik dik bakmayı bırakmaya, onları olgun, sulu elmalar gibi ısırmayı hayal etmeyi bırakmaya çalışırım, ama feci şekilde başarısız olurum. Penthouse'a vardığımızda, taş gibi sertleşmişimdir ve onu sikmek için o kadar çaresizim ki, zar zor düzgün düşünebiliyorum.

Ama araba durduğunda yüzüne bir bakış, onun böyle bir şey için çok sarhoş olduğunu gösteriyor. Teddy arabanın kapısını açıyor ve ben dışarı çıkıp ona gelmesini işaret ediyorum. O sadece bana gülümsüyor.

Homurdanarak küfrederek onu kollarımın arasına alıyorum ve gelin gibi kucağıma alıp asansöre taşıyorum, ki sanırım bu çok uygun bir hareket.

"Çok romantiksin," diyor, sesi yumuşak bir mırıldanma gibi. "Değilim. Sadece yürüyemeyecek kadar sarhoşsunuz, Bayan James."

İçini çekerek başını göğsüme yaslar. "Bu ismin kulağa hoş gelmesini seviyorum."

Evet, ben de. Dudaklarımı başının üstüne dayayıp, artık tanıdık gelen şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve onu yatağa taşıyorum. Ne kadar istesem de benim yatağıma değil, kendi odasına. Onun seçtiği ve

her gece uyuyacağı yer. Benimle yatmayacağını farkına varmak boğazımda bir yumru oluşturur, ama onu yutarım.

Onu yatağa yatırdığımda, koyu renkli kirpiklerini kırıştırıp kollarını boynuma doluyor. “Bu bizim düğün gecemiz, Bay James.”

"Bunun çok iyi farkındayım."

"Öyleyse..." O, dolgun alt dudağını ısıyor ve ben de aynısını yapmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu? Evlilik, cinsel birleşme gerçekleşene kadar yasal olarak geçerli olmaz, değil mi?"

Gözlerimi açıp ona gözlerimi devirdim. “Tam olarak öyle değil, Spitfire.” “Bence öyle, Ice.”

"Hiçbir şeyi tamamlayamayacak kadar sarhoşsun."

“Değilim!” Alt dudağını dışarı çıkardı, ama sonra yüzünü buruşturup inledi. “Ama kardeşlerin, baban ve onca viski.”

“Evet, biliyorum. İçkiye dayanamayacağını bilseydim, sana karşı nazik davranmalarını söyledim.”

O burun kıvrır. "Seni masanın altına içebilirim, Iceman."

Alnına bir öpücük kondurup boynumdan kollarını çözdüm. “Tabii, elbette.”

Bana gözlerini kırıştırır, gözleri hüznle doludur. “Gerçekten o kadar sarhoş değilim.”

“Benim hoşuma gitmeyecek kadar sarhoşsun, tatlım.” Alnındaki bir tutam saç kenara çekiyorum.

“Ne istediğimi bilemeyecek kadar sarhoş değilim. Rıza gösterebilirim.”

Yutkunuyorum. Tanrım, bana güç ver. “Beni eski kafalı bulabilirsin, ama ilk seferimizi hatırlamanı tercih ederim.”

Mırıldanır ve yine o dudağını ısıtır. Penisim seğirir, smokin pantolonumun fermuarını yırtıp geçmeye çalışır. Buradan hemen gitmem lazım.

"En azından seni öpebilir miyim?"

Gözlerimi kapatıp iniltiyi bastırıyorum. “Tabii.”

Kıkırdar. “Üç tane var. Hangisini öpmeliyim?” İç çekerim.

“Ortakini, Spitfire.”

Dirseklerine dayanarak kendini yukarı kaldırır ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. Tadı tamamen viski, tatlılık ve günahattan ibarettir ve dilimi ağzının içine sokup onu düzgünce öpmek için can atıyorum. Benim olanı almak için can atıyorum. Ama geri çekiliyorum, onu nefes nefese bırakırken, ben de boxerıma ön sıvı sızdırıyorum.

“En azından ben uykuya dalana kadar kalabilir misin?” diye fısıldıyor, yastığına sokuluyor.

Lanet olsun. Bu gece bir azizin sabrına ihtiyacım olacak. Inleyerek yatağa yanına uzanıp sırt üstü yattım. Bana sokulup başını göğsüme dayadı ve “İyi geceler kocacığım,” diye mırıldandı.

“İyi geceler, Mel.” Pantolonumun içindeki sikim acı verici bir şekilde zonklarken, bu kelimeleri zorlukla çıkarıyorum. Uykuya dalması uzun sürmüyor ve onun yanında uykuya dalmak ne kadar kolay olsa da, onu üstümden itiyorum. Uykulu bir şekilde itiraz ediyor ama uyanmıyor.

Yataktan sürünerek kalkıyorum ve bir süre ona bakıyorum. Göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyor ve yüzündeki memnun gülümseme beni de gülümsetiyor. Daha rahat olması için elbisesini çıkarmayı düşünüyorum, ama onu sikmeye bu kadar açken ellerimi ona dokundurmaya güvenemiyorum.

İşte tam da bu yüzden kalamam. Kalırsam, gece kesinlikle onu uyandırır ve kendimi onun içine gömmeme izin vermesi için onu ikna ederim. Ve şu anda yüzündeki o memnun bakış, kardeşinin yanındayken hiç göstermediği bakış, bana bana güvendiğini gösteriyor. Bunun için bir nedeni olsun ya da olmasın, bana güveniyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu benim için, içine girmenin getireceği kısa ama tatlı rahatlama – muazzam zevkten bahsetmiyorum bile – daha değerli.

Uyuyan halini bir kez daha süzdükten sonra, ışığı kapatıp kendi odama gidiyorum, gece boyunca onun altımda çözülüp gittiğini hayal ederek uykusuz bir gece geçireceğime razı olmuşum.

Bölüm

On Dokuz

MELANIE

Mutfığa girdiğimde Nathan kol düğmelerini takıyordu.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Bugün çalışıyor musun? Bugün Pazar.” *Ve aynı zamanda düğünümüzün ertesi günü.*

O başını sallıyor. “Karakoldan bir telefon aldım. Yeni bir dava.”

“Yani, onu dışarı çıkaracaksın?” Her neyse, sanırım bir erkek.

Bana göz kırpmıyor. “Çıkarmazsam iyi bir avukat sayılmam.”

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, kendimi inanılmaz derecede garip hissediyorum. Dün gecenin anıları zihnimde canlanıyor. Kollarımı boynuna dolamış, ondan şunu yapmasını isteyen ben... Yanaklarım kızarıyor. “Ne yaptı?”

“Tutuklanmasına neden olacak bir şey,” diyor gizemli bir şekilde, sonra takım elbisesinin ceketini giyiyor.

Zonklayan şakaklarımı ovuşturuyorum, o da bana anlayışlı bir bakış atıyor. “Kahve makinesinde taze kahve var, üstündeki dolapta da Tylenol.”

"Teşekkürler. Bu kadar sarhoş olduğum için özür dilerim."

Kıkırdayarak gülüyor. “Özür dilemene gerek yok. Kardeşlerim viski konusunda oldukça ısrarcıdır.”

"Evet." O anı bile yutaklarımı yakmaya yetiyor ve boğazımı ovuşturuyorum. "Ne zaman döneceksin?"

Omuzlarını silker. “Söylemesi zor. Karakola vardığımda beni neyin beklediğine bağlı.”

Pişmanlık mideme yumruk gibi çöküyor. Artık hayatım böyle mi olacak? O çalışırken ben bu devasa çatı katında tek başıma mı kalacağım? Sanırım böyle olacağını bilmeliydim. Biz gerçek bir çift sayılmayız ki. Düğün gecemizde benimle yatmak bile istememişti.

"Neden kız kardeşinle vakit geçirmiyorsun?" diye öneriyor.

"Uçağı saat sekizdeydi. Bu öğleden sonra Boston'a dönmesi gerekiyor."

Üst dudağını emiyor. "Umarım çok uzun sürmez de erken bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Heyecanla başımı sallamam utanç verici derecede hızlı oluyor ve bu kadar hevesli davrandığım için kendime kızıyorum.

Ama coşkumu fark etse bile, hiçbir yorum yapmıyor ya da tepki göstermiyor. Bana doğru tek bir baş sallamayla, gidiyor.

Görüşürüz, Ice.

Saatine tekrar ^{bakıyorum}, sanki birkaç dakika önce baktığımdan daha erken olacakmış gibi, saat neredeyse 21:00 olmasına rağmen. Nathan hâlâ evde değil ve belki de saat bu kadar geç olmasaydı, bütün gün bu çatı katında uslu bir eş gibi oturup beni yemeğe götürmesini beklediğim için kendimi tam bir aptal gibi hissetmezdim.

Bütün gün ara ara çektiğim baş ağrısı yeniden ortaya çıkıyor. Lanet olsun Nathan. En azından arayıp bir mesaj atabilirdi. Gerçi sanırım bu benim kendi hatam. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu ilk günden beri gayet açık bir şekilde belirtmişti. Ve sırf istediği zaman çekici ve seksi olabilmesi, aramızdaki anlaşmayı değiştirmez.

Televizyondaki kanalları geziyorum, ta ki klişelerle dolu bir seksenler filmi bulana kadar. Tam da Tyler'la izlemeyi sevdiğimiz türden bir film. Kanepeye uzanıyorum, başımı yastıklara gömüyorum ve Nathan'ı ve yaptığım büyük hatayı unutmaya çalışıyorum.

"HEY, UYKU PRENSESİ," Nathan'ın derin, yatıştırıcı sesi beni uykumdan uyandırır ve uyandığımda onun başımda durduğunu görürüm.

"Saat kaç?" Gözlerimi ovuşturup otururum.

"Gece yarısına biraz var."

Ona gözlerimi kırıştırıyorum. "Peki sen neredeydin?" Yakışıklı yüzü somurtkan bir ifadeyle buruşuyor. "Çalışıyordum." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Gece yarısına kadar mı?"

"Evet, Mel. Çalışma saatlerim senin programına uymuyorsa özür dilerim."

Ayağa fırlar ve çenemi kaldırırm. “Ve düğünümüzün ertesi günü karını yemeğe çıkarmak yerine bir suçluyla vakit geçirmeyi tercih ettiğin için üzgünüm,” diye bağırmım.

Yüzündeki ifade bir anda karardı. “Dalga mı geçiyorsun? İşimin ne olduğunu biliyordun. Ve bu”—elini aramızda salladı —"bundan önce gelmez. Berbat bir gün geçirdim ve eve geldiğimde burada olmadığım için bana sızlanmana hiç ihtiyacım yok."

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama ağladığımı görerek ona bu zevki tattırmayı reddediyorum. “Bundan sonra yerimi bileceğim, efendim.”

Topuklarımı dönüp uzaklaşmak için adım atıyorum, ama o bileğimi yakalıyor ve beni tekrar kendisine doğru çevirerek vücudumu kendininkine yapıştırıyor. Vücudunun ısısı elbisemin ince kumaşını delip geçiyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Hırıldıyor. “O akıllı ağzını kapalı tut, Mel. Bu gece olmaz.”

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz, ikimizin de göğsü inip kalkıyor. Gözlerini kapatıyor, nefes alırken burun delikleri genişliyor.

Artık bana bakmadığı için aramızdaki bağ kopar ve kolumu onun elinden kurtarırm. “Merak etme. Artık o ukala ağzımı bir daha duymayacaksın.”

Uzaklaşıyorum ve bu sefer beni tekrar yakalamıyor ama arkamdan sesleniyor. “Mel!”

Arkamı dönmeden, “Yatmaya gidiyorum,” diye tersliyorum.

Bölüm Yirmi

NATHAN

Lanet olsun, ne kadar da pisliğin tekiyim. Bugün tam bir felaketti, ama bu ona öyle davranmam için bir mazeret değil. Özellikle de akşam yemeği planımızı unuttuktan sonra. Daha da kötüsü, bu kadar geç döneceğimi ona haber vermek için günümün iki dakikasını ayırmayı unuttum. Şimdi bana kızgın ve ona öyle bağırdığım için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Gerçek şu ki, onun sivri dilini seviyorum, ama eve geldiğimde onu kanepede uyurken bulduğumda, tüm öfkem eridi. O kadar huzurlu, o kadar güzel görünüyordu ki. Sonra onu uyandırdım ve şey... Siktir. O andan itibaren her şey yine cehenneme döndü.

Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çekerek onun peşinden koridora doğru ilerliyorum. Kapısını çalıyorum ama cevap vermiyor. "İçeri giriyorum Mel, yani eğer içeride çıplaksan, beni durdurmak ya da giyinmek için yaklaşık beş saniyen var."

Beşe kadar saydım ve ondan ses gelmeyince kapıyı itip açtım. Yatağın üzerinde yatıyordu, başucu lambasının yumuşak ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Burnunu çekiyor. "Ne istiyorsun?"

Yatağın ucuna yanlamasına oturup ona dönüyorum. "Bunu bir daha deneyebilir miyiz sence?"

Tek cevabı bir burun çekişi.

"Selam tatlım, geldim." Yemin ederim dudaklarının köşeleri seğirdi. "Akşam yemeğine yetişemediğim için özür dilerim. Aramadığım ya da

mesaj atmadığım için daha da üzgünüm. Ve kimseye nerede olduğumu ya da ne yaptığımı söylemeye alışkın olmadığımından başka bir mazeretim yok.”

"Bu bir..."

“Bunun bir mazeret olmadığını zaten söyledim, Spitfire.” Elimle ayağına hafifçe dokunuyorum. “Benim de berbat bir günüm oldu ve seni orada yatarken gördüğümde, ben...” Yutkunuyorum, çünkü nasıl hissettiğimi bilmesine gerek yok. Zaten bana çok kızgın olduğu için beni duymuyor bile.

Ayağını kalçama sürtüyor. “Ne yaptın?”

Yatağa tırmanıp yanına uzandım, uzanma fırsatı bulduğum için minnettardım. “Akşam yemeğini unuttum, Mel. Özür dilerim. Çalışırken, özellikle de bugün gibi günlerde, işimden başka her şeyi unutuyorum. Ama artık bir ada olmadığımı anlıyorum ve daha iyi olmaya çalışacağım.”

Yanına dönüyor, bana göz kırparken kirpikleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmış. “Beni orada yatarken gördüğünde bunu söylemiştin, ama sonra cümleleri bitirmemiştin.”

Yutkundum. “Berbat bir günün ardından konuşabileceğim birinin olması beni rahatlatmıştı. Ama sonra işimi yaptığım için bana bağırdın ve... Sanırım herkes yaptığım işi anlamıyor.”

Elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koydu. “Üzgünüm, Nathan. Ama anlamak istiyorum. Anlamama yardım et.”

Derin bir nefes alıyorum. “Yorgunum.”

“O zaman bana o berbat gününden bahset. Lütfen.”

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirip parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Bir pisliğin on altı yaşındaki kızına o kadar şiddetli bir şekilde tecavüz edip onu ömür boyu çocuk sahibi olamayacak hale getirdiği için cinayetle tutuklanan adamın ayrıntılarını ona anlatamam. Yarın mahkemeye çıkarılana kadar babasını gözaltından çıkaramayacağım için gecenin çoğunu ona kalacak güvenli bir yer bulmaya çalışarak geçirdiğimi de. Ve onu gece boyunca parmaklıklar arkasında bırakmanın ne kadar suçluluk hissettirdiğini de ona anlatamam. Belki de ona anlatacağım hikaye de bana ait değil, ama bu yüzden avukatlık lisansım elimden alınmayacak ve hayatımda o kadar derin bir etki yarattı ki, sanki bir parçasıymış gibi geliyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Aile işine girmek istemediğimi söylediğimde babam çok öfkelenmişti, ama kendimi bildim bileli avukat olmak istemiştin ve başka bir iş yapmayı düşünemiyordum. Bu yüzden onu yatıştırmak için şirketler hukuku alanına girdim ve bu işi sevdim.”

Bir an durup ona bakıyorum. Devam etmem için işaret ediyor.

“Annemiz öldükten sonra Maddox kendine bir kız arkadaş buldu. Yasmin. Babam ondan nefret ediyordu. Parlak mor saçları ve dudak piercingi vardı. Yoksul bir mahalleden geliyordu ve babam onun oğluna kötü örnek olduğuna emindi. İkisi sürekli başını belaya sokuyordu, ama on altı yaşındaydılar. Muhtemelen normal bir ergen isyanıydı, ama babam Maddox’a onun kötü bir kız olduğunu ne kadar çok söylerse, o ikisini birbirine o kadar çok yaklaştırıyordu.”

Mel anlamış gibi başını salladı. “Ergenler, ha?”

Başımı sallıyorum. “İkisi pek uyumlu değildi. Birkaç haftada bir ayrılıp barışıyorlardı, ama sanki birbirlerine bağımlı gibilerdi. Yine de bazı açılardan ona iyi geldiğini düşünüyorum. Hayatının en zor dönemlerinden birinde ona destek oldu. Ama bir gece, onu futbolcu arkadaşlarının düzenlediği bir partiye götürdü. Futbol yıldızı olduğu için hep kendinden büyüklerle takılırdı ve orada bira ve esrar vardı. Yasmin bir adamla öpüştü ve o ve Mad büyük bir kavga ettiler. Ona gitmesini söyledi, o da gitti...” Anının ağırlığı beni ezip geçecekmiş gibi geliyor ve derin bir nefes alıyorum. Mel elini göğsümde tutuyor ve sabırla dinlemeye devam ediyor. “O gece partide üç adam ona tecavüz etti. Durumu gerçekten

kötü durumdaydı.”

Mel nefesini tutar ve gözleri yaşlarla dolar. “Ah, zavallı kız.”

“Mad kendini suçladı. Yasmin polise gidip şikayette bulunduğunda onunla birlikte gitti. Babamız bir dedektif tutmayı teklif etti. Yasmin’in başına gelenlerin ilk kız olmadığına dair söylentiler duymuştu. Ama Yasmin’in babası gururlu bir adamdı. Onun gözünde, bizler kızını tecavüz eden o zengin pisliklerden daha iyi değildik. Mad masrafları karşılamayı bile teklif etti ve sanırım Yasmin kabul ederdi, ama babası onun bir kuruş bile almaması için ısrar etti.”

Burun köprümü sıkıp derin bir nefes alıyorum. “Elbette, davanın mahkemeye bile gitmemesi için ellerinden geleni yapan havalı avukatları vardı, ama o...” Boğazımda bir yumru oluşuyor ve devam edebilmek için yutkunmam gerekiyor. “O çok cesurdu. Ve onu tanık kürsüsünde paramparça ettiler. Her gün Mad’le birlikte gittim ve onlar onu parçalara ayırırken o orada bir savaşçı gibi oturdu.”

Mel burnunu çekip, elinin tersiyle yanaklarını sildi.

“Savcı berbat bir iş çıkardı. Soruşturmanın tamamı o kadar beceriksizce yürütüldü ki, rüşvet aldığından şüpheleniyorum. Ya da adalet sistemimizde hâlâ çok yaygın olan ‘bunu kendisi istedi’ retoriğine inanan

ve adalet sistemimizde hâlâ çok yaygın olan ‘bunu kendisi istedi’ retoriğine inanan bir pislikti.”

“Bu çok yanlış,” diye fısıldadı Mel.

Dudaklarımı yalıyorum ve hepimizin onu hayal kırıklığına uğrattığımızın getirdiği tüm suçluluk ve utanç duygusu bir dalga gibi üzerime çöküyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor. “Duruşma bitmeden intihar etti.”

Mel yüksek sesle hıçkırır. “Ah, Nathan.”

“Beraat ettiler ve...” Dudaklarımı sıkıştırıp tavana bakıyorum.

“Sonra ne oldu? Şimdi neredeler?”

"Öldüler. Yasmin'in babası, beraat ettikleri gün ikisini vurdu. Tek yaptığı, küçük kızı için adalet aramaktı, ama savcı, masum bir genci tecavüz eden üç adama yaptığından çok daha sert bir şekilde onun peşine düştü. Onu savunmama izin vermesi için ona yalvardım. Şirketler hukuku alanında çalışıyor olsam da, kızına yapılanlardan daha iyi bir iş çıkarabileceğimi biliyordum, ama o reddetti. Şu anda iki kez ömür boyu hapis cezası çekiyor. Ondan sonra ceza hukukuna geçtim. Yasmin'in babası gibi insanlar için eşit şartlar yaratmak istedim.”

“Ama sen sadece zenginleri temsil ediyorsun sanıyordum? Bu nasıl eşit şartlar yaratıyor?”

Ona kaşlarımı çattım.

“Kaba olmak istemiyorum. Sen ülkedeki en iyi ceza savunma avukatısın. Parası olmayan biri seni nasıl karşılayabilir?”

“Şanslıyım ki, savunma müvekkillerim bana yeterince iyi ödeme yapıyorlar, bu sayede babamın servetine güvenerek firmamızı desteklemeye gerek kalmadan çoğu kişiden daha fazla pro bono davayı üstlenebiliyorum. Şehrin her karakolunda beni ve üstlenmeyi sevdiğim türden davaları bilen polisler var, bu yüzden bugünkü gibi bir dava çıktığında beni arıyorlar.”

“Peki, o yaptı mı? Bugün davasını üstlendiğin adam?” “Benim için önemi yok.”

Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı.

“Dünya siyah ve beyaz değildir, Mel. Doğası gereği iyi ya da kesin olarak kötü diye bir şey yoktur. İşim olduğu için yasalara saygı duyuyor olabilirim, ama yasa ve adalet genellikle birbirinden çok farklı iki şeydir. Ya Yasmin'in babası olsaydı? Ya da bugün bakıma ihtiyacı olan onun ailesi olsaydı?”

Dudaklarını büzüp bana tek bir kez başını salladı. “O zaman benim için de önemi yok derdim. Doğru olanı yapıyorsun.”

Gözlerimi kapatıp nihayet günün yükünü üzerimden atıyorum.

“Sana açıklama şansı vermediğim için özür dilerim.”

“Özür dileme. Eve gelip minik sirenim tarafından azarlanmayı seviyorum.”

Yumuşakça güldü ve nefesi yanağıma değdi. “Sanırım ikimiz de birbirimizi
çıldırtdmadan birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bulmamız
gerekıyor

delirtmeden birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bulmamız gerekiyor, değil mi?”

“Daha ilk günümüz ve şu halimize bak. Bence gayet iyi gidiyoruz.”

“Evet.” Gözlerini kapatıyor, eli hâlâ göğsümün üzerinde. “Üçüncü adama
ne oldu? Babası sadece ikisini vurduysa?”

Yutkunuyorum. “Kısa bir süre sonra öldü.” Onun öldürüldüğünü ya da nasıl
öldürüldüğünü ona söylemiyorum, çünkü bu kesinlikle benim anlatmam gereken
bir hikaye değil ve neyse ki o sormak için çok yorgun görünüyor. Birkaç dakika
sonra nefes alıştı düzene giriyor ve tekrar uykuya dalıyor. Kalkıp kendi odama
gitmek yerine, onu uyurken izliyorum. Ve sonraki birkaç saat boyunca tek
yaptığım şey bu oluyor: sessiz odada göğsünün inip kalkışını izlemek ve
yumuşak nefesini dinlemek. Hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın
hissetmemiştim.

Bölüm

Yirmi Bir

MELANIE

Düğünümüzün üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçti ve sallantılı başlangıcımıza rağmen, bir tür rutine oturduk. Nathan'ın çalışma saatleri benimkilerle hemen hemen aynı, bu yüzden çoğu sabah o ve Tedward beni işe bırakıyor ve genellikle işten sonra da alıyorlar. Flört ediyoruz ve ellerimiz ya da kollarımız her temas ettiğinde derimin altında bir elektriklenme hissediyorum. Sürekli ona öpüşmeyi teklif etmeli miyim diye düşünüyorum ama her seferinde son anda kendimi durduruyorum. Eminim o da aramızda kaynayan cinsel gerilimi hissediyordur — en azından bunun tek taraflı bir şey olmadığını umuyorum. Ama hissediyorsa bile, yine de mükemmel bir beyefendi gibi davranıyor.

Bu akşam, işten sonra Nathan'ın şoförü beni tek başına aldı ve penthouse'a girdiğimde beni sarımsak ve domates kokusu karşıladı, ağzımın suyu aktı. Mutfağa gittiğimde Nathan'ı ocak başında, gri eşofman giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş halde buldum. Şimdi ağzımın suyu tamamen farklı bir nedenden dolayı akıyor ve onu içime çekmek için bir an duruyorum.

Tasarımcı takım elbiselerini ve gömleklerini doldurma şeklinden ve o giysilerin altındaki sağlam göğsünün hissinden, iyi bir vücuda sahip olduğunu anlayabilirdim. Ama canlı olarak... Vay canına. Ve ben sadece sırtını görebiliyorum. Tencerede bir şey karıştırırken geniş omuzlarında kaslar dalgalanıyor.

Bir mucize eseri, kapı çerçevesinden elimi çekiyorum ve düşmüyorum. "Erken gelmişsin," diyorum, bacaklarım titriyor olmasına rağmen neşeli bir ses tonuyla.

O arkasını döndü ve ben destek almak için tezgaha tutundum. O seksi gri eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkıyor ve belirgin göğsünün altındaki oyulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Bakışlarımı daha aşağıya, gri

eşofmanının özellikle vurgulamak için tasarlandığı bölgeye kaydırıyorum ve kimse beni aksine ikna edemez. Evet, tam da tahmin ettiğim gibi, kocaman bir aleti var.

Hızla dikkatimi yüzüne çeviriyorum ama yeterince hızlı olamıyorum. Bana sırtıyor, koyu renkli gözleri parıltıyor. Kahretsin.

Neyse ki, o kadar centilmen ki, az önce onu açıkça gözlerimle yediğimi yüzüme vurmayacak. “Duruşmam erken bitti, ben de akşam yemeği pişirmeye karar verdim.”

"Kokusu çok güzel. Ne yiyoruz?" "Paprikalı tavuk ve patatas bravas."

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Kulağa şık ve lezzetli geliyor.”

Omuzlarını silker, tekrar ocağa döner. “Annemin tarifiydi.” “İspanyol'du, değil mi?”

“Sı. Babam onunla Valensiya’da tanışmış.”

Bir tabureye oturup onun yemek yapmasını izledim, mutfakta ne kadar rahat olduğunu fark ettim. “İspanyolca biliyor musun?”

“Sı, señora. Pero solo cuando estoy enojado ...” Bana göz kırptı.

Vay canına. Her şeyde bu kadar mükemmel olmak zorunda mı? “Az önce ne dediğini hiç anlamadım ama kulağa çok seksi geldi.”

Kahkahası rahatlatıcı ama seksi, ve göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. “Dedim ki. Evet, ama sadece kızgın olduğumda ya da ...” “Ya da?” Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. “Eminim yakında anlarsınız.” Boğuk sesi, içimi arzuyla kasılmaya sevk ediyor. Ne söylemediğini ve bunun odadaki cinsel gerilimin ani artışıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

“Ruh haliniz çok iyi, Bay James. Davayı kazandınız mı?” O, yemeğine odaklanmaya devam ediyor. “Ben her zaman kazanırım, Spitfire.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki öyle.”

Patatesin ilk lokmasını tadarken, sarımsak, domates ve kırmızı biberin cennet gibi lezzetleri dilimde patlıyor. Baharatın tadı ağızma yayıldığında inlediğimden eminim. “Bu kesinlikle inanılmaz.”

Nathan yanıt olarak bana her zamanki yarım gülümsemesini gösterir.

Ağızma bir patates küpü daha atıp çiğniyorum. “Yaptığın her şeyde doğal olarak mı bu kadar iyisin?”

Bana kaşlarını kaldırıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. “Sanırım bekleyip görmen gerekecek, Spitfire.”

Vay canına. Kendimi ona atmadan önce bu sürekli flörtleşmeye daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. “Yani, harika bir aşçısın,” diye ekliyorum, konuşmayı lezzetli yemekler üzerine tutmaya çalışarak.

“Annem bize, erkek çocuklara yemek yapmayı öğretti. Bunun önemli bir yaşam becerisi olduğunu söylerdi.”

“Mmhmm, haklı. Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?” Çenesindeki bir kas seğiriyor. “Yirmi altı.”

“Üzıldüm. Ebeveynini kaybetmek çok zor bir şey.”

O da başını sallayarak onaylar ve şarap kadehlerimizi doldurur. “Baban öldürüldüğünde on üç yaşındaydın, değil mi?”

Suçluluk ve üzüntüden boğazım düğümleniyor. “Evet.”

“Hepiniz için çok zor olmuş olmalı.”

“Öyleydi. Ash sadece üç yaşındaydı, bu yüzden onu hatırlamıyor bile. En azından benim birçok anım var, ama bazen bunun işleri daha da zorlaştırıp zorlaştırmadığını merak ediyorum, anlarsın ya?”

“Anlıyorum.”

“Ama seçim yapmam gerekirse, onu hiç hatırlamamaktansa, anılarım ve onu kaybetmenin acısını tercih ederim. Ash’in bunu asla yaşayamayacağı için üzülüyorum.”

Şarabından bir yudum alır ve bardağın kenarından bana bakar. “Bu yüzden mi ona bu kadar koruyucusun?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Onu aşırı koruduğumu sanmıyorum. O benim küçük kız kardeşim.” Sesimdeki savunmacı tavrı fark ettim, ama o bir sinirime dokunmuştu. Şu anda ailemle olan aşırı karmaşık ilişkiyi düşünmek istemiyorum. Ya da elimden gelirse, hiçbir zaman.

Gözlerini kısar ve kadehini masaya bırakır. “Bu bir eleştiri değil, Mel. Ama sana neden benimle evlendiğini sorduğumda, nedenlerinden biri kız kardeşin için endişelenmene gerek kalmayacak olmasıydı. Her zaman ona göz kulak olanın sen olduğunu hissediyorum, hepsi bu.”

Onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum ve beni bu kadar kısa süredir tanıyan bir adamın, Tyler hariç, kendi ailemden daha iyi nasıl anlayabildiğini merak ediyorum. “Sanırım öyle. Annem hiç ilgilenmezdi. Ebeveynlik işlerinde iyi olan hep babamdı. Sonra o öldükten sonra, annem adeta paramparça oldu ve Bryce—” Boğazımdaki yumruyu yutuyorum

boğazımdaki yumruyu yutuyorum. “Sanırım annemin gözünde babamın yerini o aldı ve kalbinde kalan azıcık sevgiyi de sadece ona sakladı. Çoğu zaman sanki Ash ve ben kendi küçük dünyamızda yaşıyormuşuz gibi geliyordu.”

O başını salladı, çenesi titriyordu ve ben aklımdan ne geçtiğini merak ettim.

“Evet, sanırım ona karşı aşırı koruyucuyum çünkü onu güvende tutacak başka kimse yoktu

.”

“Peki seni kim korudu, Mel?”

Kaşlarımı çattım. “Onun gibi korunmaya ihtiyacım yoktu. O daha bir bebektir.” “Sen de sadece on üç yaşındaydın. Sen de hâlâ bir çocuktun.”

Onun bu kadar anlayışlı olması beni hayrete düşürdü. Sanki beni başka hiç kimsenin göremediği bir şekilde görebiliyor gibi hissettim. “Bilmiyorum. Tyler, o etrafta olduğunda, sanırım. İkimiz de çocuktuk, ama birbirimize göz kulak oluyorduk. Annesi babamın kız kardeşi idi. Hiç ortalıkta olmazdı ve o da neredeyse bizim evde yaşıyordu, ama babam öldükten sonra Bryce onun bize gelmesini engelledi. Onu hiç sevmemişti.”

Nathan’ın yüzü karardı. “Yani babanı ve en iyi arkadaşını aynı anda mı kaybettin?”

“Onu okulda her gün görüyordum, ama evet, sanırım öyle oldu.”

Başını eğdi ve gözleri benimkilere dikildi. “Sanırım şimdi nasıl bu kadar ateşli bir kız olduğunuzu anlıyorum.”

Ergenlik yıllarımı hatırlayınca pişmanlık ve yalnızlık duygusu beni boğuyor. Annem ve Bryce ile o evde tıklıp kalmak, görünmez ve yalnız hissetmek. Üniversiteye gittiğimde bana birazcık da olsa nezaket gösteren ilk erkeğe sıırıslıklam aşık olmam hiç de şaşırtıcı değil. Ama o anılar daha da acı verici ve acı tadı boğazıma takılıyor. “Dört erkek kardeşle büyümek eğlenceli olmalı,” diyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce.

Bana yine o yarım gülümsemeyi gösteriyor. “Öyle de denebilir. Ben buna kaos derim.”

“Yine de hepsiyle yakın mısın?” O başını sallıyor.

“Maddox’la bile mi?” Onu uzun zamandır görmediğini biliyorum ve bana anlattıklarından sonra, en küçük kardeşinin neden ayrıldığına dair daha fazla ayrıntı sormadım.

Yüzüne hüznün çöküyor, ama ortaya çıktığı kadar çabuk da kayboluyor. “Evet. Özellikle de onunla.”

“Umarım bir gün onunla tanışabilirim.”

Başını salladı, ama gözlerine yine o sessiz keder geri döndü. “Eminim tanışacaksın.”

AKŞAM YEMEĞİ bulaşıkları yıkanıp kurutulduktan sonra, mutfak tezgahına yaslanıp Nathan'ın onları yerlerine koymasını izliyorum. Mutfakta ustaca hareket ederken, güçlü ön kolları ve omuzlarındaki kasları geriliyor. Artık saklamaya çalışmadan, tembelce onu içime çekiyorum. Eğer yarı tanrı vücuduyla bu çatı katında gömleksiz dolaşacaksa, bunu kendi başına getiriyor demektir. Ve bana nasıl baktığını görmüyor değilim. Benim üzerimde birazcık bile dar bir şey giydiğimde gözlerinin kararması, ve benim bakmadığımı sandığında bakışlarının kıcımda ve göğüslerimde takılı kalması.

İşini bitirdiğinde, yüzünde o son derece seksi yarım gülümsemeyle bana doğru yürüyor. “Eğleniyor musun, Spitfire?”

İç çekiyorum. “Yani, eğleniyordum.”

Başını bir kez sallar ve bir adım daha yaklaşır, bedenlerimiz baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine yaklaşır ve gözleri benimkilere kilitlenir. “Bana bu şekilde bakmak, bir gün başını büyük belaya sokacak, Mel.” Sesi alçak ve boğuktur ve beni iliklerime kadar eritir.

Başımı yana eğiyorum, o vücudumu baştan aşağı süzerken bile bakışlarım onun yüzünde sabit kalıyor. “Belki de biraz belaya ihtiyacım vardır.”

Alt dudağını ısırır ve başını geriye atarak inler. Bana tekrar baktığında, gözleri o kadar ateşli parıldıyor ki nefesim boğazımda takılır. Başını eğiyor, dudakları kulağıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. “Eminim biraz beladan çok daha fazlasına ihtiyacın vardır, Ateşli Kız.”

Bir elini kalçama kaydırıyor, parmakları morartacak kadar sıkı bir şekilde tenime batıyor. Beklentiyle bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Elimi göğsüne koyuyorum, parmak uçlarım sert göğüs kasları üzerinde kıvrılıyor. Dudakları benimkilere değiyor ve ben inliyorum, bu adamın öpücüğünün sadece anısı bile bacaklarımın arasındaki acıyı keskin bir şekilde hissettiriyor.

Yarım adım daha yaklaşır ve vücutlarımız birbirine yapışır. Vücudumun her hücresinde bir sıcaklık dalgaları. Öpücüğünün vaadiyle beni kışkırtmaya devam ederken, nefesinin sıcaklığı dudaklarımda ağırlaşır. Parmaklarımı saçlarına dolarım. O homurdanır ve kalçalarını sallayarak, vücudunun her bir santimini karnıma bastırır.

Nefesim kesiliyor.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?" diye inliyor.

Kalçamda bir titreme hissedince irkiliyorum. Homurdanarak küfrediyor, başını eğip cebinden telefonunu çıkarırken aramızdaki büyüğü bozuyor.

Telefonu kulağına tutuyor, eli hâlâ kalçamda ve etkileyici ereksiyonu hâlâ bana bastırıyor. “Ne?” diye bağıyor.

Hattın diğer ucundaki boğuk sesi duyabiliyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum.

"Şu anda mı?" diye iç geçiriyor Nathan. "O zaman jeti hazırla."

Aramayı bitirir ve bir dizi küfür savurur. “Gerçekten gitmem gerek.” “Şu anda mı?”

Alt dudağını yaladı. "İnanın bana, bunun dünya tarihindeki en kötü zamanlama olduğunu biliyorum, ama haftalardır bu aramayı bekliyordum. Ben..."

"Özür dileme. Bu senin işin." Bir adım geri çekilip, baş döndürücü derecede etkileyici ereksiyonundan biraz nefes alıp rahatlamak için mesafe yaratıyorum.

Kalçamı daha sıkı kavrar ve beni geri çeker, göğüslerimiz çarpışır. “Yapma.”

“Neyi yapma?”

Yüzünde acı dolu bir ifade var. “Benden uzaklaşma.”

Vücudumda o kadar çok duygu dolaşıyor ki, hepsini birden nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim şey, kendimi kaybetmeden önce ondan bir an önce uzaklaşmam gerektiği. Bu sınırı aştığımızda ona tamamen aşık olacağımı hissediyorum. Hem de delicesine. “Giden sensin, Nathan.”

Çenesi seğiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. *Ah, siktir et! Öp beni ve yakında geri döneceğini söyle.* İkisini de yapmıyor. Bir adım geri çekiliyor. “Birkaç günlüğüne gideceğim. Burada tek başına idare edebilir misin?”

Titrek bir nefes alıyorum. “İyi olacağım.”

Boğazını temizleyip benden bir adım daha uzaklaşır, aramızda artık parfümünün kokusunu alamayacağım ve vücudunun ısınısını hissedemeyeceğim kadar mesafe bırakır. “Artık burası senin evin. Arkadaşlarını davet etmek istersen, benim iznime gerek yok.” Elini saçlarında gezdirir. “Muhtemelen ulaşamayacağım, o yüzden bir şeye ihtiyacın olursa Teddy halleder.”

Boğazımda bir hüznün düğümü oluşur ve gözlerim yaşlarla dolar. Neden az önce uzaklaştırdığım bir adam tarafından bu kadar reddedilmiş hissediyorum? Çünkü beni geri çekmedi

. Beni geri çekecek kadar bana asla ihtiyaç duymayacak. “Ne zaman eve döneceksin?” diye soruyorum, istemeden de olsa.

Başını salladı. “Bilmiyorum. Birkaç gün sonra. Gidip valizimi hazırlamam lazım.”

Sonra mutfaktan çıkar, beni acı içinde ve muhtaç bırakır, ve en önemlisi, görünmez ve yalnız hissettirir.

Bölüm Yirmi İki

NATHAN

Üç gün süren uzun bir yolculuğun ardından asansörle çatı katındaki daireme çıkarken parmaklarım avucumun içinde seğiriyor. Geri döndüğüm için hissettiğim rahatlama beni sarar ve beni şaşırtır. Genelde eve dönmeyi hiç önemsemem. Otellerde de kendi dairemde olduğu kadar rahat hissederim, ama bu yolculuk boyunca New York'a bir an önce dönme ihtiyacı hiç aklımdan çıkmadı. Belki de işleri bıraktığımız halden dolayısıdır. Bir an daha geçseydi, onu soyup mutfak tezgahına yapıştırmış olurdum.

Düğün gecemizde onu sikmeliydim. O zaman bir emsal oluşturulmuş olurdu ve onu sikmeme izin olup olmadığından emin olamadığım bu tuhaf belirsizlik durumuna düşmezdik. O benim karım, değil mi? Çocuk yapacağımız için seks her zaman gündemdeydi. Ama seks yapmadan geçen her gün, arkadaşlık sınırlarına bir adım daha yaklaştığımızı hissettiriyor ve ona nasıl yaklaşacağımı hiç bilemiyorum. Sanki sahip olduğum tüm cazibeyi kaybetmişim gibi.

Belki de ona sevişebilir miyim diye sormalıyım. Ya da onu öpüp, bunun daha fazlasına yol açmasını ummalıyım.

Dudaklarımı yaladım, ellerimin ona dokunduğunu düşününce sikim seğirdi. Bu sabah ona bir mesaj attım ve yarın eve döneceğimi söyledim, ama işim beklenenden erken bitti. Gereğinden bir saniye bile fazla uzak kalamadım, bu yüzden jeti erken hazırlattım.

Neden uzak kalamadığımı incelemek gibi bir niyetim yok, ama bunun tek bir açıklaması olabileceğini biliyorum: O 1,63 boyunda ve şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz yeşil gözlere sahip.

Bulaşıcı kahkahası koridordan geliyor ve içimden küfrediyorum, umarım bir arkadaşı gelmemiştir. Onu tamamen kendime istiyorum, sadece onunla tartışmak için olsa bile.

"Orada mı, bebeğim?" Derin, erkeksi ses, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

O, uzun ve memnuniyet dolu bir inilti çıkarır. "Evet. Tam orası."

Ne oluyor lan? Kalbim göğsümde çarpıyor ve damarlarımdan adrenalin akıyor, çalışma odasına doğru ilerliyorum. Kim olursa olsun, o herifin kafasını koparacağım.

O, yaptığı şey ne olursa olsun, efor gerektiriyormuş gibi homurdanıyor ve kızım yine inliyor. "Bunda çok iyisin."

Orospu çocuğu! Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir ve odaya girdiğimde, tek görebildiğim, o pisliğin kadının ayak bileğini havada tutarken başının yan tarafıdır. Dişlerimi gıcırdatarak onun dikkatini çekerim. "Lanet karımdan ellerini çekmek ister misin?"

"Nathan!" Melanie çığlık atarak dik oturur. Ağzı açık, bana gözlerini kırıştırır. "Yarına kadar dönmeyeceğini sanıyordum."

Evet, tabii ki. Odayı geçerken göğsümden bir hırıltı çıkar. Pislik, karımın ayağını bırakır ama az önce karıma kim bilir ne yaptığını yakaladığım için en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermez.

Melanie aceleyle ayağa kalkar ve ancak ayağa kalktığında pijama giydiğini ve pantolonunun bir bacağına dizine kadar kıvrılmış olduğunu fark ederim. "Bu Tyler."

Ona öfkeyle bakıyorum ama bu küstah herif bana gülümseme cüretini gösteriyor. O da tamamen giyinik, yani az önce ne halt ettiklerini hiç bilmiyorum. "Tanışmadık." Elini uzatıp benimle tokalaşmak istiyor.

Uzatılmış avucuna öfkeyle bakıyorum. "Eşimin üzerine ellerini koyarak ne halt ediyordun?"

Melanie ağzını kapatıyor ama kıkırdamasını bastıramıyor ve ben de bakışlarımı ona çeviriyorum. Bunu komik mi buluyor? Sanırım bakışlarımın şiddeti kıkırdamasını kesiyor çünkü gözleri büyüyor ve elini indiriyor. "Nathan, bu Tyler. Kuzenim. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi var mı diye bakıyorum. Ondan birkaç kez bahsetmişti, ama bu devasa dövmeli herif, onun tarif ettiği adam değil.

"Evet dostum. Düğüne gelemediğim için üzgünüm." Tyler, 1,80 metreden uzun boyuyla dik duruyor. Bir futbol oyuncusu kadar iri, ama yine de onu

Dişlerimi gıcırdatıyorum. “*Karımı* ne halt ediyordun?”

Orada öylece durup bana göz kırpmıyor ve ben kendimi kanepenin üzerinden ona doğru fırlatıyorum. Yüzünde eğlenceli bir sırıtışla geriye doğru adım atıyor.

"Nathan!" Melanie aramıza girer, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardır. "Bacağımda kramp girmişti. O da masaj yapıyordu. O benim *kuzenim*." İğrenmiş bir yüz ifadesi takınır.

Dudaklarımı yaladım ve ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim.

Tyler teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Evet dostum. Bu kesinlikle benim işim değil.” Güldü. Kendini beğenmiş pislik.

Melanie elini göğsüme, hızla atan kalbimin tam üzerine koyar. “Kulağa kötü gelmiş olmalı,” der yumuşak bir sesle, dudakları seğirerek. “Ama sana onun fizyoterapist olduğunu söylemiştim. Elleri bir sihirbazınki gibidir. Sadece krampımı geçirmeye çalışıyordu.”

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Dudakları hala gülmek ister gibi kıvrılıyor, ama eminim ki Tyler'ın kafasını koparmama saniyeler kaldığının farkında.

Başını yana eğiyor. “Yemin ederim ki aramızda hiçbir şey yok. Şehre yeni döndü, ben de onu pizza ve film izlemeye davet ettim.”

“Ve o benim ikiz kardeşim gibi olmasaydı bile, ben sadece sikle ilgilenirim,” diye ekliyor Tyler.

Ona uyarıcı bir bakış atıyorum, ama o sadece omuz silkiyor. Nabzım daha az endişe verici bir hıza düşüyor ve dikkatimi Mel'e yöneltiyorum. "Az önce inliyordun."

"Iyy. Bu senin seks inilti sesin değil, değil mi?" Tyler tiksinererek yüzünü buruşturur. "İğrenç."

Yanakları pembeye dönüyor. “Hayır, o benim seks inlemem değil!” Tyler bana kaşlarını kaldırıyor. “Öyle mi?”

Ben nereden bileyim ki? Burnumun köprüsünü sıkıştırıp bir an için gözlerimi kapatıyorum. Eve döndüğümde beklediğim şey hiç de bu değildi.

“Tyler!” Melanie onu azarladı.

“Ne? Senin seks inlemelerinin nasıl olduğunu bilmesi lazım. Tabii ki...” Dramatik bir şekilde nefesini tutar. “Tabii ki numara yapmıyorsan!”

Melanie kanepeden bir yastık alır ve onun kafasına vurur. “Taklit etmiyordum. Şimdi kes şunu.”

Gülerek, Melanie bir darbe daha indiremeden ondan kaçır. “O zaman neden masaj yaptırırken çıkardığın seslerle

masaj yaptırırken çıkardığın seslerle orgazm olurken çıkardığın sesler arasındaki farkı neden bilmiyor? Siz ikiniz hiç...” Ağzını kapatır ve gözlerini kocaman açarak benden Melanie'ye bakar. “Oh.”

Gözlerini kapatıp nefes aldı, sonra bakışlarını bana dikti ve başını salladı. “Çok üzgünüm. Onunla başa çıkmak biraz zor.”

Tyler alaycı bir şekilde güldü. “Ben tam bir hazinem.” Sonra sehpadan pizza kutusunu kaptı. “Ama sanırım siz iki yeni evliyi birbirinizi daha iyi tanıyın diye baş başa bırakmam daha iyi olacak.”

Kız ona gözlerini devirir. “Gitmene gerek yok.”

O sırtarak pizza kutusunu koltuğunun altına sıkıştırır. “Açıkçası gitmeliyim. Çünkü bu odada *çözülmemiş* bir *gerginlik* var.” Eğilip son cümleyi sanki bir sırımsı gibi fısıldar.

Yanımdan geçerken elini tekrar uzatır. “Tanıştığımıza çok memnun oldum dostum.”

Sonunda, kulağa müstehcen gelen ama aslında tamamen masum bir şeye tanık olduğuma ikna olarak, elini sıktım.

“Yarın ararım seni, Goose,” diye bağırır, kapıdan çıkarken omzunun üzerinden.

Melanie'ye kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. “Goose mu?”

Kollarını göğsünde kavuşturur, gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parıldar. “Karın mı?”

“Sen benim karımsın,” diye hatırlatırım ona.

Omuzlarını silker, sonra sehpadan iki boş soda bardağını alıp mutfak adasına taşır. Ben de atılmış pizza kutusunu alıp onu takip ederim ve çöp kutusuna atarım. Tezgaha yaslanıp beni izler. “Az önce çok kıskanç görünüyordun, Ice.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o başını geriye eğip bana meydan okurcasına bakıyor. “Şey, seyahatimden erken döndüm ve senin bir adama ‘evet, tam orası’ diye inlediğini duydum. Ne düşünmem gerekiyordu ki?”

Kollarını kavuşturur. “Ben aldatıcı biri değilim.”

“Belki de inlemelerinin nasıl olduğunu bilseydim, bunu hemen anlardım.”

“Kendini kötü hissetme.” O sırtıyor. “*Gerçek* seks inlemelerimi duyan çok az erkek var.”

Onu başka bir erkekle düşünmek içime bir delik açmak istememe neden oluyor, ama beklenmedik kıskançlık dalgasını yutuyorum çünkü

Onunla oynamak bana çok fazla zevk veriyor. “Çünkü seninle yatmayı kabul eden çok az erkek var mı, yoksa seni orgazma ulaştıramadıkları için mi?”

Dudaklarından bir kahkaha fişkirır, ama çabucak kendini toplar ve öfkelenmiş gibi davranarak nefesini tutar. “Bu çok alçakça bir soruydu, Bay James.”

"Daha da alçakça konuşabilirim."

Alt dudağını ısırtıyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Eminim yapabilirsin."

Başımı eğip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. “Ve seni gerçekten inlemeye getireceğimi garanti edebilirim.”

Nefesi kesilir, sonra mırıldanır. “Garanti mi? Bu çok cesurca.”

"Yüzde yüz garanti, yoksa paranı geri alırsın."

Yine gülüyor ve bu ses doğrudan sikime ulaşıyor, pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Tanrım, onu çok istiyorum.

"Yani, ilgimi çekti ama..." Başını eğip kirpiklerini kırptırdı.

“Ama ne, Spitfire?” Parmak uçlarımı köprücük kemiği üzerinde, ince boynuna doğru gezdiriyorum ve dokunuşumla titrediğinde memnuniyetle gülümsememi bastırıyorum. Ağzım sulanıyor. Ona dokunmak istiyorum. Onu tatmak. Onu sahiplenmek. Nefesi hızlanıyor, ama bana cevap vermiyor. “Ben buraya girdiğimde Tyler’la kanepede yaptığınız şeyin masum olduğunu bana başka nasıl kanıtlayacaksın? Daha fazla karışıklığı önlemek için, boşaldığında tam olarak ne tür sesler çıkardığını bilmem gerekiyor.”

Dudaklarını ıslatır. “Sanki bunu yapabileceğin kesinmiş gibi konuşuyorsun. Ben öyle değilim. Benim için... *kendimi bırakmak* kolay değil.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum. “Size hayatınızda bir kez karşılaşılabileceğiniz bir teklifte bulansam nasıl olur, Bayan James? Size şu anda bir orgazm yaşatacağım. Beklenti yok, şart yok. Nasıl isterseniz öyle. Ne dersiniz?”

Derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını sıkıştırdı ve ben cevabını beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonunda bana tatlı bir gülümseme gösterdi. “Evet.”

Bölüm Yirmi Üç

MELANIE

Nathan kibirli bir gülümseme attı. Buna gerçekten razı mı oldum?

Evet. Evet, kabul ettim. Çünkü birkaç dakika önce buraya fırtına gibi girip bana karısı diye seslenmesi, sahiplenici ve pislik gibi davranmasına rağmen, inanılmaz derecede seksi gelmişti. Ve aramızdaki bu şey haftalardır geliyordu. Çocuk sahibi olacaksak eninde sonunda seks yapmamız gerekecek ve dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunun için baskı yapacağını düşünmüştüm.

Ama bu... bu tamamen benimle ilgili gibi geliyor. Beni orgazma ulaştıracak kadar sabırlı olan erkeklerin sayısını iki parmağımla sayabilirim, ama Nathan James seks konusunda da hayatındaki her şeyi yaptığı gibi davranıyorsa, bunu başarana kadar pes etmeyeceğine bahse girerim.

"Orgazmınızı nasıl tercih edersiniz, Bayan James?" Soruyu çok rahat bir şekilde sorarken, işini ciddiye alıyormuş gibi kolları sıvıyor. Kalın ön kollarını görünce dilim tutuluyor, ta ki o işaret parmağıyla çenemi kaldırana kadar. "Ee?"

Ona göz kırparak bakarım. "Ne?"

"Parmaklarımı mı kullanmamı istersiniz? Ağzımı mı? İkisini birden mi?"

Vay canına. "Tercihim yok." Bu bir yalan. Kesinlikle bir tercihim var ve bu, onun o günahkar ağzını içeriyor, ama bunu itiraf etmek çok utanç verici, ayrıca sabahtan beri düş almadım. "Sen karar ver."

Beğeniyle mırıldanır ve elini çenesine sürer, karanlık gözleri sinsi bir niyetle parıldar. "Şey, benim kesinlikle bir tercihim var." Beni kalçalarımın yakalar ve mutfak adasına kaldırır. Nefesim kesilir ve ben mantıklı bir

düşünceyi kuramadan pijama pantolonumu çıkarıyor. Külot giymiyorum, bu yüzden alt tarafım çıplak, bu da beni savunmasız ve utanmış hissettiriyor. Cildim ateş gibi yanıyor. Bu Nathan James ve o tam da... Bunu hiç düşünmemiştim. O, dünyadaki en güzel kadınlarla çıkmış. Eminim hepsi haftada bir ağda yaptırıyor ve bakımlı bir vajina bahçesine sahipti. Benimki tam olarak uzamış sayılmaz, ama randevu almam gerekiyor.

Nathan yanındaki tabureyi kapar ve beni utandıracak şekilde, açılmış bacaklarımın arasına oturur. Yavaşça öne doğru kayar, geniş omuzları bacaklarımı daha da açar, sonra pijama üstümü kaldırır ve parmak uçlarını karnımdan bacaklarımın arasına doğru gezdirir, aç gözleri de parmaklarının izini takip eder.

Hay Allah. "Sabahdan beri duş almadım," diye patladım. "Tyler işten sonra beni aldı, çok acıkmıştım, sohbet ediyorduk ve ben de rahat pijamalarımı giydim ve..."

"Tanrım, Mel," diye homurdanıyor, sonra dudağını emip gözlerini kapatıyor. Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Bu kötü mü? Yoksa iyi mi? "Arkana yaslan."

Isı o kadar hızlı bir şekilde içimi kaplıyor ki başım dönüyor. Elini göğüslerimin arasına koyup beni nazikçe geriye itiyor ve ben dirseklerimin üzerine düşüyorum, gözlerim hâlâ onun yüzüne sabitlenmiş durumda. Ama o benim bakışlarımı karşılamıyor. Dikkatini, sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi bacaklarımın arasındaki noktaya kilitlemiş durumda. Henüz bana dokunmamış olmasına rağmen, ne kadar ıslandığımı, tahrikimin içimden sızdığını fazlasıyla farkındayım.

"Haftaya ağda randevum var," diye fısıldıyorum, yanaklarım güneşten daha sıcak yanıyor.

Parmak ucuyla ortamdan geçiyor. "Amin mükemmel."

Aman Tanrım, neyim? Normalde o kelimedenden nefret ederim, ama onun dudaklarından çıktığında kulağa o kadar müstehcen, günahkar ve seksi geliyor ki, tezgahın içine eriyip gitmek istiyorum. Sıcak ellerini iç uyluklarımdan yukarı kaydırıyor ve ustaca dokunuşuyla bacaklarım titriyor.

Bana bakıyor. "Arkana yaslan ve rahatla, Mel," diyor emir verircesine.

Yüzün benim en mahrem yerime birkaç santim uzaklıkta iken rahatlamak biraz zor, Nathan. Bunu söylemek istiyorum, ama bunun yerine emrine uyup uzanıyorum.

Hırıldıyor. "Aferin kızıma."

Ağzımdan bir inilti kaçıyor ve onun güldüğünü duyduğuma eminim. Uyluklarımı tezgaha bastırıyor ve gerçekten de bir damla heyecan hissediyorum

içimden damlıyordu. Derin bir nefes aldım; utançtan ölmekle yüzüne sürtünmek arasında gidip geliyordum. Neyi bekliyordu ki?

"Aşırı düşündüğünü adeta duyabiliyorum," diyor ve sıcak nefesinin ıslak tenimde dans edişi beni titretir.

"Elimde değil."

Uyluklarımın üst kısmına bir öpücük konduruyor. "Neden endişeleniyorsun?"

"Sana duş almadığımı söyledim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Diğer uyluğuma da bir öpücük konduruyor. "Ben böyle tercih ederim. Gününün nasıl geçtiğini tatmak istiyorum."

Aman Tanrım. "Ya kokuyorsam?"

Beni tekrar öper, bu sefer daha içime yakın bir yere. "Kokun inanılmaz. Seni tatmayı düşünmek bile sikimi sertleştiriyor."

"Birlikte olduğum çoğu erkek beni hiç orgazma ulaştırmadı. Çok uzun sürüyor."

Yine yumuşak bir öpücükle ödüllendiriliyorum ve bu sefer burnu dudaklarımı okşuyor. "Am yalamak hayattaki en büyük zevklerden biri, Mel. Seninkini yalamak için ne kadar çok zamanım olursa o kadar iyi."

Erimiş bir sıcaklık içimi yakıyor. "Ağda yaptırmam lazım."

"Amin çok güzel, pembe ve davetkar. Ofisimdeki masama bir resmini koyardım, ama o zaman başkası da görebilir ve bu..." Sıcak dilini girişimden klitorisime doğru gezdiriyor ve sırtım tezgahdan kalkıyor. "Tamamen benim."

"Nathan!" Nefes nefeseyim, az önce bana verdiği şeyden daha fazlasını o kadar çok istiyorum ki, şu anda benden ne isterse yapacağımı biliyorum.

O mırıldanıyor ve bu ses bedenimde titreşiyor, damarlarımdan zevk dalgaları yayılıyor. "Tanrım, tadın da çok lezzetli, corazón." Dilini tekrar üzerimde gezdiriyor, ıslak merkezimi yavaşça yalıyor.

Uyluklarım karıncalanırken ve ruhumu arındıran derin nefesler alırken sadece inleyebiliyorum.

Ellerini uyluklarımın arkasına kaydırıyor, beni kendine çekiyor ve yaptığı şey zaten inanılmaz hissettiriyor olsa da, bir vites daha yükseltiyor. Aşırı duyarlı bedenimi yalıyor ve emiyor, girişimden şişmiş klitorisimin tomurcuğuna doğru ilerliyor, beni defalarca baş döndürücü bir coşkuya ulaştırıp sonra tekrar sakinleştiriyor, sonra

. Ve her seferinde boşalma ihtiyacım daha da güçleniyor. Daha acil hale geliyor.

Ateş gibi bir zevk, bedenimde çılgık atarak bir çıkış yolu arıyor. Aklım başımdan gidiyor ve mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen yitirirken gözlerim geriye dönüyor. Tezgahın üzerinde kıvranıyordum, bana boşalmama izin vermesi için ona yalvarıp yakarıyorum, ama şimdiye kadar tanıdığım en ateşli, en inanılmaz ağza sahip Buz Adam bana acımayı reddediyor. Mırıldandığı övgü ve cesaret verici sözler, ıstırabımı ve zevkimi tek bir uzun, sonsuz gibi görünen ana dönüştürüyor.

O beni başka bir dalganın zirvesinden aşağı indirirken, ben ağır ağır nefes alıyorum, sonunda boşalmama izin verdiğinde öleceğimi biliyorum. Ruhum bedenimden ayrılacak ve geri dönüş yolunu unutacak.

"Lütfen, Nate!" Son bir kez daha yalvarmaya çalışıyorum, ama onun tam adının iki hecesini bile telaffuz edemiyorum.

O homurdanıyor, parmakları uyluklarımın yumuşak etine gömülürken beni yüzüne yaklaştırıyor, beni hevesli ağzına daha derine bastırıyor. İnleyerek beni yalıyor, dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıyor, sertçe emiyor ve şişmiş et parçasını dilinin ucuyla okşuyor.

Bütün vücudum titriyor. Her hücrem, muazzam bir patlamanın eşiğinde. Kalçalarımı sallıyorum, ama Nathan beni sıkıca tutuyor, yerinde sabitliyor. Aklımı kaçıracam.

İçimde yoğun bir baskı oluşuyor, merkezimde kıvrılıyor ve uyluklarımın arasına yayılıyor. Kendi kulaklarıma bile anlaşılmaz gelen bir kelimeyi haykırıyorum. Dişleriyle bana dokunduğunda kendimi kaybediyorum. Birbiri ardına patlamalar içimden yankılanıyor, ta ki ağrıyan merkezime ulaşana kadar. Ve sonra alışılmadık ve coşkulu bir şey oluyor — bu ruhumu değiştiren, yaşamı onaylayan orgazmdan bu kadar uçmamış olsaydım, utançtan yerin dibine girerdim. Boşalmam, barajını yırtan bir nehir gibi içimden fişkırıyor, Nathan'ı ve tezgahı ıslatıyor, aşağıdaki mermer zemine sıçrıyor.

"Tanrım, lanet olsun." Nathan beni emmeye ve yalamaya devam ederken tenime karşı inliyor.

Baştan ayağa titriyorum. Başım dönüyor. Sanki Six Flags'teki tüm rollercoaster'lara sonsuza kadar tekrar tekrar binmişim gibi hissediyorum. Sıcak bir zevk, eski bir dost gibi kemiklerime yerleşiyor. Bayılmadan önce çok ihtiyacım olan oksijeni içime çekmeye çalışarak nefes nefese kalıyorum.

Ve başımı kaldıracak gücü bulduğumda, Nathan da başını kaldırıyor. Ateşli gözleri benimkilere bakıyor ve aramızda bir şey geçiyor.

, Şimdiye kadar kimseyle paylaştığım hiçbir bağıdan çok daha derin. Sanki koparılamazmış gibi.

Ta ki o koparana kadar.

Parlayan çenesini siler, derisinden beni temizler. "Söylemiştim, Spitfire." Sonra taburesini geri iter, karnıma tek bir öpücük kondurur ve odadan çıkar.

Başımı geriye düşürdüm, başım tezgaha sönük bir sesle çarptığında yüzümü buruşturdum. Az önce ne oldu böyle?

Bölüm

Yirmi Dört

NATHAN

Lanet olsun, kahretsin. Kulaklarımda çınlayan kanın yankısı, yatak odama doğru koridorda yürürken sikimin acı verici zonklamasıyla birleşiyor. Ondan uzaklaşmam lazım. O tatlı, bağımlılık yapan kokusundan uzaklaşmam lazım. Sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi bana tepki veren esnek vücudundan uzaklaşmam lazım. Ve kesinlikle o sulu, cehennem kadar sıcak amından uzaklaşmam lazım.

Neden bunu yaptım ki? Hızlı bir parmaklama işi çok daha verimli bir şekilde hallederdi ve üstümde onun kokusu ve tadı kalmazdı. Üzerine boşaldığı için ıslak lekelerle kaplı gömleğime bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla her yerim onunla kaplı.

Duş almam lazım. İki saat süren buz gibi bir duş.

Beş dakika sonra, üzerime akan soğuk suya rağmen sikim hala çelikten daha sert. O her yerde, tüm duyularımı istila ediyor. İnlemeleri ve çaresiz hıçkırıkları kulaklarımda çınlıyor. Tek görebildiğim, benim için açılmış olan o inanılmaz vücudu. Onu derimin altında hissediyorum. Nefes aldığım her an kokusunu alıyorum. Dilim damağıma değdiğinde tadını alıyorum. Sanki içime girip vücudumda yerleşmiş gibi.

Yumruğumu fayanslı duvara vurup aklıma gelen tüm küfürleri mırıldanıyorum. Ama fayda etmiyor, onu derimden silemiyorum. Elimi penisimin tabanına doluyorum, gözlerim geriye devrilene ve biraz rahatlayana kadar sıkıca sıkıyorum. Bu duştan girdiğim haliyle çıkarsam, Mel'in kapısını yumruklayıp onu olduğu yerde sikmeyeceğimden emin olamam. Ama ona beklentisiz ve koşulsuz bir orgazm sözü vermişim ve tam da bunu yaptım.

Sikimi pompalıyorum, omurgamın dibinde bir sıcaklık dalgası yayılırken inliyorum. Ondan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama kafamda başka bir şey yok. Önceki en iyi anlarım yok oldu. Ve bunun son altı haftadır yok olduğunu fark ediyorum. Onu gördüğüm andan beri, ki sanırım bu iyi bir şey. Sonuçta ben evli bir adamım. Ve ondan önceki o yüzsüz kadınlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu yüzden alnımı serin fayanslara dayayıp karımı düşünüyorum. Sonunda sikimi onun sıkı, ıslak amının içine soktuğumda ne kadar iyi hissedeceğimi hayal ediyorum. Bu lanet olası çatı katında nasıl benim adımla haykıracağını. Onu o kadar sert bir şekilde orgazm ettireceğim ki, benden önce ona elini süren hiçbir pisliği unutacak.

Daha sert çekiyorum ve başımın yarıklarından damla damla ön sıvı akıyor. Mel benim. Tamamen benim. Ve onu sikmeden önce bebek yapma anlaşmasının yürürlüğe girmesi için altı ay bekleyeceksem, lanet olsun bana. Onu sahiplenmeden önce altı gün daha vakti varsa şanslı sayılır. Bu düşünceyle, orgazmım bir tsunami gibi üzerime çöküyor, ciğerlerimden nefesimi kesiyor. Ayak parmaklarımın ucunda sallanıyorum, endorfinler vücudumu doldururken başım şiddetle dönüyor ve sıcak sperm şeritleri parmak eklemlerimden akıyor.

Elimdeki pisliğe bakıyorum ve karımın burada olup bunu temizlemesini diliyorum.

Bir yudum kahve içip pencereden dışarı bakıyorum. Dün gece onu boşalttığım mutfak tezgahına bakmamak için ne yaparsam yapayım. Sadece boşalmakla kalmadı. Lanet olası fişkırdı. Her yerime fişkırdı. Dudaklarımı ısırp iniltiyi bastırıyorum çünkü bu anı sikimi tekrar sertleştiriyor ve onu daha yeni sakinleştirmiştin. Ergenliğimden beri duşta bu kadar çok mastürbasyon yapmamıştım.

"Dün gece yaptığın şey çok pislikçeydi."

Sesi beni ürkütür ve ona dönmek için arkamı dönerim. "Ne?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olduğunu biliyorsun, Nathan."

Ona kaşlarını çatıttım. "Gerçekten bilmiyorum."

Kız burnunu çeker. "Cidden mi? Sen..." Yanakları pembeye döner. "O şeyi yaptın, sonra da iyi geceler bile demeden öylece çekip gittin."

Sanırım onu temizlemesi gereken bir sperm birikintisiyle baş başa bıraktım. Ama bırakmasaydım, onu tam orada tezgahın üzerinde siker ve o zaman

şu anda olduğundan çok daha fazla bana kızardı. “Anlaşmamızı yerine getirdim.”

Gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyor. “Beni kullanılmış ve değersiz hissettirdin.”

Siktir. İç çekip başımı sallıyorum. “Üzgünüm. Niyetim o değildi.”
Yüzündeki ifade sertleşiyor, bana doğru yaklaşıp karşıma dikiliyor. “Peki niyetin neydi? Neden burası yanıyormuş gibi kaçtın ?”

Tanrı şahidimdir ki nedenini çok iyi biliyor. “Sen akıllı bir kadınsın Mel. Eminim bunu anlayabilirsin.”

Bana gözlerini kırptırıyor, kafa karışıklığı kaşlarını çatıyor. “Ben b-bilmiyorum...”

Bu konuşma daha da garipleşmeden ve ağzımda onun tadı, burnumda onun kokusu varken mastürbasyon yaptığımı itiraf etmeden buradan çıkmalıyım. Ve o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım. Ama lanet olsun, bu kadın beni bir tür boğazlama pozisyonuna soktu. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ama onu tekrar tezgaha kaldırıp kendimden bir parça içine sokma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, başparmağımın ucuyla yanağını okşuyorum. “Bence biliyorsun.”

Ağzını açıp kapatıyor, kaşlarını daha da çatıyor. “Şey, ben sandım ki...”
Başını sallıyor ve hindistan cevizi şampuanının kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Onu tekrar tatmak için ağzım sulanıyor. “Ama hayır. Beni öyle bırakıp kötü hissettirecek kadar pislik değilsin. En azından daha önce hiç öyle olmadın.”

Yanakları daha da kızarır ve ben elimle çenesini kavrarım. “Madem pisliğin teki değilim, o zaman neden? Hadi ama akıllı kız, dün gece senden uzaklaşmamın başka ne sebebi olabilirdi ki?”

Sanki zihnimi okumaya çalışır gibi gözlerimin içine bakıyor ve göz bebekleri genişliyor. “Şey... daha ileri gitmemen için mi?” diye fısıldıyor.

“Bingo.”

Vücudu bana doğru eğilir ve sanki bizi birbirimize çeken manyetik bir güç varmış gibi ben de içgüdüsel olarak öne doğru eğilirim. “A-ama neden istemedin ki...”

Yüzünü inceliyorum. “Çünkü sana beklentilerin olmayacağına söz vermiştim. Sonrasında, orgazmın etkisindeyken seninle yatmak, bunun tam tersi olurdu. Ayrıca, burada prezervatifim yok ve denemeye başlamak için beklemek istediğini biliyorum.”

Kafasını sallıyor. “Yani, beklemek istedim. Hâlâ da istiyorum. Birbirimizi tanıyana kadar. Ama senin o kadar uzun süre beklemek isteyeceğini düşünmemiştim... Bu yüzden doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Sikim seğirir. “Hap mı kullanıyorsun?”

Kafasını salladı. “Sana söylemeliydim. Özür dilerim. Sanmıştım ki... Ama biz... ve prezervatif kullanmaktan daha kolay olur diye düşündüm.” Yutkunurken boğazı düğümlendi ve yere baktı. “Tanrım, bu çok garip.”

Çenesini avuçlayıp başını geriye doğru eğdim, böylece ona bakabilecektim. “İletişim konusunda pek iyi değiliz, değil mi?”

Yine dudağını ısırır. “Hayır.”

"Bunu değiştirip, bundan sonra birbirimize ne istediğimizi dürüstçe söylesek nasıl olur?"

“Bunu isterim,” diyor, sesi o kadar şehvetli ki, sikim yine seğiriyor.

Göğsüm göğsüne değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatırım. Sert meme uçlarının tenime değdiği görüntüsü beni sersemletir. “Seni değersiz hissettirdiğim için özür dilerim.”

Nefesi kesilir ve yanaklarındaki kızarıklık boynuna doğru yayılır. Dilimle onu takip etmek isterim. Başımı eğip dudaklarımı alnına değdirir ve cildinin baş döndürücü tatlı kokusunu içime çekerim. Tadı ve lanet olası adımı inleyişinin anısı içime çakılır. Onu hemen tatmak istiyorum. Olduğu yerde onu sikmek istiyorum. Onun her bir parçasını sahiplenmek istiyorum.

Cebimde telefonum titriyor ve içimden küfrediyorum. Bekleyemeyecek bir toplantım var. Bir iniltiyi bastırıp ondan uzaklaşıyorum, bunu yaparken gözlerindeki incinmiş bakışı kaçırmıyorum.

“Sonra konuşuruz,” diyorum ona, bana gözlerini kırptıştırırken pembe dudaklarını öpme isteğime direnerek.

İsteksizce onu mutfakta tek başına bırakıyorum.

Bölüm

Yirmi Beş

MELANIE

“Aman Tanrım, Ty!” Yüzümü ellerimle kapattım, bu anı aklıma gelince yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ona resmen beni sikmesini istedim, ama o sadece çıkıp gitti ve beni orada bırakıp gitti.”

“Hiçbir şey söylemedi mi? Hoşça kal bile demedi mi?”

İnleyerek, kahvaltı barına çöktüm ve öğle yemeği için aldığım sandviçleri çıkardım. “Sonra konuşuruz dedi.”

Tyler gözlerini devirdi. “Yani, seni öylece ortada bırakmadı. Muhtemelen ilgilenmesi gereken önemli bir milyarder işi vardı.”

“Eminim herkes Nathan James’i bekliyordur. En azından...”

Bana şeytani bir gülümseme attı. “En azından ne? Dün gece olanlar hakkında anlattıklarına bakılırsa, o *en azından* bir şey yapacak türde bir adama benzemiyor. Anlatabildiysem tabii.” Kıkırdadı. “İkiniz nihayet ilk kez seviştikten sonra yürüyemeyeceğine bahse girerim.”

Başımı sallıyorum. “Sen tam bir üniversiteli erkeğisin.”

Kafama bir üzüm fırlatıyor. “Ve sen, küçük kız, körsün.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtuyorum.

“Değilim.”

Mutfak adasının etrafından dolaşıp kolunu omzuma doluyor. “Öylesin. *‘Eşimden elini çek’* tavrını bir kenara bırakırsak bile, senden hoşlanmayan hiçbir erkek amını o kadar iyi yalamaz.”

Onu omuzlarımdan itiyorum. “Am yalamaktan ne anlarsın ki?”

Başını eğdi, gülümserken gözleri kırıştı. “Ara sıra uğraştığım bilinir. Ayrıca, oral seks oral sekstir. Kimse,

. Ve bana anlattıklarına göre...” Isık çalar.

Yanaklarım daha da kızardı, ama Nathan'ın beni o kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırıp, üzerine ve mutfak zeminine fıskırtmamın anısı, bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oldu. Tyler'a tüm detayları anlatmadım, ama yeterince anlattım. "Bunu sana anlattığım için üzgünüm."

Bize birer bardak soda doldururken omuzları sessiz bir kahkaha ile titriyor.

"Ne yapacağım, Ty? Onun harekete geçmesini bekleyip duramam. Bu konuda biraz kontrolü ele almam lazım."

"O zaman onu baştan çıkar," diyor, sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım? Adam buz gibi." Tyler gülüyor. "Dün gece öyle değildi."

Gözlerimi devirdim ama karşı çıkamadım. Nathan dün gece tam bir ateş topuydu.

Ty saçımı bir kenara çekip omzuma atıyor, benim durumumdan duyduğu önceki eğlence izleri artık yüzünden silinmiş. "O sadece bir erkek, bebeğim. Ona bir biftek pişir, seksi iç çamaşırları giy, o zaman elinde hamur gibi olacak."

Sodamdan bir yudum alıp, bardağın kenarından ona bakıyorum. Nathan James'in diğer erkekler gibi olduğuna tam olarak ikna olmadım, ama kaybedecek neyim var ki?

Duştan çıkıp havluya uzanırken, kulakları sağır eden bir alarm sesi odayı doldurur. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatırım. Bu da neyin nesi?

Kahretsin, duman kokusu alıyorum. Akşam yemeği!

Banyo masasından bornozumu kapıp ıslak vücuduma sardım ve mutfığa doğru koştum. Fırından dumanlar yükseliyordu ve bip sesi giderek daha ısrarcı hale geliyordu. Ne oluyor be? Ben sadece patates pişiriyordum. Gözüme ilk çarpan şeyi, bir mutfak havlusunu kapıp kapıyı açtım, duman dışarı çıkarken öksürdüm. Yanmış peynir ve krema kokusu midemi bulandırdı ama bunu yutkunup tepsiyi çıkardım.

Kahretsin, çok sıcak! Elimi bıraktım ve tepsi yere düştü, erimiş peynir ve patates her yöne sıçradı. Yanmış başparmağımı emdim.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Basit bir biftek ve patates kızartması yapamaz mıydım? Hayır, süslü püslü davranıp dauphinoise patatesi denemek zorundaydım. Erimiş peynir fırının cam kapısından aşağı damlıyor ve mermer zemin krem ve peynir felaketiyle kaplanıyor. Saçımdan yüzüme su damlarken mutfak dumanla doluyor ve lanet alarm kulak zarlarımı kanatacak gibi.

Bu cehennem gibi gürültünün kaynağına bakıp küfrediyorum. En az iki metre yukarıda ve onu nasıl kapatacağımı hiç bilmiyorum.

"Ne oluyor lan?" Nathan dumanın içinden geçip mutfağın tüm pencerelerini açıyor, ardından kilerin yanındaki paneldeki bir düğmeye basıyor. O berbat bip sesi nihayet kesiliyor, ama kulaklarım çınlamaya devam ediyor.

Öksürerek, yüzümün önünde elimi sallıyorum. "Üzgünüm. Dauphinoise patates yapmaya çalışıyordum, ama senin çılgın fırınım benden nefret ediyor."

Bana şüpheyle bakıyor, sonra açık fırın kapısına göz atıyor. Tanımlanamaz bir leke camdan yere kayıyor. "Belki de fırını değil, elektrikli ızgarayı kullandığın içindir," diyor, sesinde bastırılmış bir kahkaha olduğunu varsayabileceğim bir gerginlik var.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Şey, altı düzine ayar var ve hepsi aynı görünüyor. Bir cihazın gerçekten kaç işlevi olması gerekiyor ki? Normal bir fırın gibi sadece pişirip kızartamaz mı?"

Ocağın yanındaki çekmecedan bir fırın eldiveni aldıktan sonra, kömürleşmiş patateslerin ve yanmış peynirin bulunduğu tepsiyi eline alır ve fırın tepsiyle birlikte çöp kutusuna atar. Dönüp bana tüm dikkatini verir, dudakları bir gülümsemeyle seğirir. "Yemek pişirmek pek de senin güçlü yanın değil mi, Mel?"

Somurtarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Senin o süslü fırının işleri kolaylaştırmıyor."

Duman dağılmaya başlamış olsa da, o sisli odayı geçip vücudumu baştan aşağı süzer. Islak tenim ve damlayan saçlarım sayesinde bornoz bana yapışır ve o kaşlarını kaldırır. "Özel bir akşam yemeği mi hazırlıyordun?"

Boğazımı temizledim. "Sayılır."

Başını yana eğdi. "Ne için?"

Yutkunuyorum. Ne kadar aptalım. "Ben, şey, hoş olur diye düşündüm."

"Ve bornozunla yemek yemeyi mi planlıyordun?" Artık eğlencesini gizlemeye çalışmıyor. Aptal.

Ayağımı yere vurma dürtüsünü zorlukla bastırıyorum. "Hayır. Duştan çıktım ve duman alarmı çalmaya başladı. Sonra bir

bir tür peynir patlaması oldu ve..." Utanarak başımı sallıyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp odayı tarıyor, normalde tertemiz olan mutfağında yarattığım tahribatı inceliyor. Yanmış başparmağım zonkluyor ve onu tekrar ağzıma alıyorum.

"Yaralandın mı?" Şakacı ses tonu endişeye dönüşüyor, bu da kendimi daha da aptal hissetmeme neden oluyor.

Başparmağımı uzattım. "Sadece ufak bir yanık. İyiyim."

Elimi tutar ve beni lavaboya götürür, soğuk musluğu açar ve birkaç saniye suyu akıtıp sonra elimi altına tutar. "Bu acıyı büyük ölçüde dindirmeli."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

Kahverengi gözleri kısılr. "En son ne zaman birinin sana bakmasına izin verdin?"

Beklenmedik sorusu karşısında gözlerimi kırpiyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Hatırlamıyorum."

Üst dudağını emdi, parmak uçlarıyla avucumu okşarken başparmağımı yatıştırıcı soğuk suyun altında tutmaya devam etti. "Peki, uygulama biraz yetersiz kalsa da planlamayı takdir ediyorum," dedi, dudakları beni de gülümsetecek şekilde kıvrıldı.

"Evet. Sadece biftek ve patates kızartması yemeliydim."

Boş elini göğsüne koydu. "İşte bu, kalbime giden yol." Göz kırptı. "Yoksa pantolonuma girmeye mi çalışıyordun?"

Yanaklarım yanıyor, gözleri yüzümden göğüs dekolteme doğru geziniyor. "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyor, şakasının tam isabet ettiğini fark edince.

Bornozumu daha sıkı sararım ama çok geçtir, çünkü kendimi zaten açıkta ve savunmasız hissediyorum.

Musluğu kapatır ve başparmağımı inceler. Elimden su damlaları ceketine düşer, ama umursamıyor gibi görünüyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz, teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi dudaklarına götürür ve on sentlik büyüklüğündeki pembe cilde yumuşak bir öpücük kondurur. "Şimdi nasıl?"

Ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Biraz daha," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Başparmağımı ağzına alıp, o usta dilini parmağımın ucunda gezdiriyor ve ben bunun etkisini vücudumun her yerinde hissediyorum. Nefes nefese dudaklarım aralanıyor ve o yanık izime bir kez daha nazikçe öpücük konduruyor. Gözleri benimkilere dikilirken özlemle doluyor. "Peki şimdi?"

"Daha iyi," diye nefes nefese söylüyorum, bacaklarım titriyor.

Serbest elini bornozumun yakasına doğru kaydırıyor. “Bunun altında çıplak mısın, Mel?”

İçim eriyen bir sıcaklıkla doluyor. "Evet. Duştan yeni çıktım. Bir elbise ve iç çamaşırları giymiştim..." diye geveliyorum, bunu itiraf ettiğim için kendime vurmak istiyorum.

“Banyo bornozunu tercih ederim.” “Öyle mi?”

Başını yana eğiyor. “Aslında, onun altındakini tercih ederim.” Belimdeki bağcığı çekiyor ve bornozum açılıyor.

Dişlerinin arasından hava emiyor, açgözlü bakışları aşağıya doğru kayıyor. “Vay canına, çok güzelsin.”

Yanaklarımı ısıtan ateş boynuma ve göğsüme doğru yayılıyor. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve o bana sırtıyor. “Beni yemek ve seksi iç çamaşırlarıyla baştan çıkarmayı planlıyordun, ama sana güzel olduğunu söylediğimde kızarıyorsun?”

“Seni baştan çıkarmayı planlamıyordum,” diye itiraz ediyorum. Gözleri parlıyor. “Hayır mı?”

"Şey, hayır, ben... ben..."

Kollarını belime doladı. “Peki tam olarak ne umuyordun, Melanie?” Nefesi alnıma değdi.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Söyle bana, corazón." Nefesim boğazımda takılıyor. Lisede en yakın arkadaşlarımdan biri İspanyolca konuşurdu, bu yüzden bu kelimenin o bağlamda "tatlım" anlamına geldiğini biliyorum. Ona göz kırpıyorum, bacaklarımın arasında ıslaklık hissediyorum. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Ben utangaç biri değilim. Erkeklerden istediğimi istemekte hiç sorun yaşamamıştım, ama Nathan James ürkütücüydü, bu yüzden muhtemelen kendinden emin bir yetişkin kadın olmaktan çok, ilk randevusundaki gergin bir genç kız gibi hissetmeme neden oluyordu. Yine de derin bir nefes alıp, “Beni sikmeni istiyorum,” diye patladım.

Hemen beni kaldırır, bacaklarımı kalçalarına dolayarak birkaç adım ilerler ve beni mutfak tezgahının üzerine bırakır. Becerikli, hevesli elleriyle bornozumu çıkarır ve gövdemde dolaşır, avuçlarında göğüslerimi sıkar ve sertleşmiş meme uçlarımı çeker. İnleyerek zevke kendimi bırakırım.

O, nefesini tıslayarak çıkarır. “Lanet olsun, çok güzelsin.”

Parmaklarımı saçlarına geçirip yüzünü kendime doğru çekerim, ama o başını eğip boynuma sürtünür, bacaklarımı ayırırken ısırp emer

. Parmakları ıslak merkezimden kayınca, onun adını inleyerek söylerim. Kibirli ahmak gülüyor ve ona bu kadar muhtaç olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Senin beni istediğin kadar ben de senin içine girmek için can atıyorum, corazón," diye homurdanıyor ve bu bilgi beni gülümsetiyor.

"O zaman lütfen," diye inliyorum.

Kalın parmağını içime sokuyor ve zevkten sırtım kavisleniyor. "Tanrım, hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyorsun," diye inliyor. "Benim için sırlıslıklımsın, küçük ateş parçası."

Beni parmağıyla sikerken çeneme öpücükler yağıdırıyor ve vücudumdan bir dizi inilti koparıyor. İkinci parmağını da eklediğinde sırtım kıvrılıyor ve tırnaklarımı onun kafa derisine geçiriyorum.

"Dün gece sadece tadına baktıktan sonra iki kez elimi sikmek zorunda kaldım. Sikimi o sıkı küçük amcığının içine soktuğum anda, bağımlısı olacağım. Elime geçen her lanet fırsatta seni sikeceğim. Bu çatı katının her bir köşesine menini fişkırtacağım. Buna hazır mısın?"

Parmaklarını içimde çeviriyor ve yakıcı bir zevk içimi sarmalıyor. "E-evet!"

Çıkardığı hayvani ses, heyecan ve beklentiyle omurgamdan aşağı titreme gönderiyor. Hiç uyardıktan parmaklarını çekiyor, ama itiraz edemeden bir panter gibi üstüme atlıyor.

Beni tezgâhın üzerine düz bir şekilde itip üstüme biner, nefesimi keser. Sonra kemerini ve pantolonunu çözer ve kalın, inanılmaz derecede etkileyici aletini serbest bırakır. "Seni yatağa götürmem gerektiğini biliyorum, ama içindeyim diye bir saniye daha bekleyemem."

Onu üstüme çekerek, bu hissin karşılıklı olduğunu belli ediyorum. Bacaklarımın arasına girip onları ayırıyor, sonra şişmiş başını girişime bastırıyor. İçime girip beni genişletirken hissettiğim yanma hissine tıslıyorum.

Kalçalarını sabitler, dudaklarını kulağıma bastırır. "İyi misin?"

"Evet. Sadece... biraz büyüksün," itiraf ediyorum, bu adamın egosunu şişirmeye gerek olmasa da, ama o kendini beğenmiş bir yorumda bulunmuyor. Bunun yerine, kulağımın altına bir öpücük konduruyor. "Beni tamamen alabilirsin, corazón, ama hazır olduğunda bana haber ver. Çünkü bir kez tamamen içeri girdiğimde, nazik olmayacağım."

Ona sarıldım ve o da alnını alnıma dayadı, beni beklerken nefes alışını zorlaşmış ve kasları titriyordu. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde çıkardığı gırtlaksı ses

ben kalçalarımı hareket ettirdiğimde çıkardığı gırtlaktan gelen ses, gülümsememi bastırmama neden oluyor. Muhtemelen tüm ülkedeki en güçlü erkeklerden biri, beni sikmemeye çalışmanın zorluğuyla titiyor. Bu bana granitten yapılmışım gibi hissettiriyor. "Hazırım."

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyor ve içime daha derine giriyor. Yanma hissi, yoğun zevk dalgalarına yerini bırakıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ama o onları geri itiyor ve ateşli bakışlarıyla bana sabitleniyor. "Hayır, corazón, o güzel bacaklarını benim için olabildiğince geniş aç," diyor o alçak, kendine özgü hırıltılı sesiyle; bu ses beni onun elinde hamur gibi yumuşatıyor.

O daha derine girerken, ben alt dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. Damarlarımda coşku dolaşıyor ve bir çığlık atıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Dışarı çıkıyor ve tekrar içeri giriyor. "Sıkı amını dolduran sikimi seviyor musun?"

Tanrım, o müstehcen sözleri beni bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya zorluyor. "Uh-huh." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni mahvedeceğim, corazón. Yarın her hareket ettiğinde, içimde beni hissedeceksin."

"Lütfen!" Nathan beni tezgahın üzerine yatırıp sikerken, takım elbisesinin ceketini tırmalıyorum ve derin nefesler alıyorum. Nazik olmamak konusunda haklıydı, ama ben bunu istemiyorum. Onun bu tarafını istiyorum. Ham, ilkel ve dizginlenmemiş.

Tavana bakıyorum ve tavandaki parlak krom aydınlatma armatürlerinde yansıyan görüntümüzü görüyorum. O takım elbisesiyle, ben ise çıplak bir şekilde onun altında uzanmış, bacaklarım genişçe açılmış, o beni unutulmaya mahkum ederken, sadece bu manzara bile uyluklarımın titremesine yetiyor.

Islaklık uyluklarımı kaplıyor ve içime girip çıkarken çıkardığı ses, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olabilir.

Nathan'ın dudakları kulağıma sıcak bir şekilde değiyor, her inilti ve homurtusunda nefesi tenimde dans ediyor, bu da içimde zaten dönen ezici hislere daha da katkıda bulunuyor. "Ne kadar iyi bir eşsin. Sikimi çok iyi alıyorsun."

"Vay canına." Duvarlarım onu sıkıyor ve tüm içim sıcak sıvı zevkle doluyormuş gibi hissediyorum.

"Sence seni benim için tekrar squirt ettirebilir miyim?" diye soruyor boğuk bir kahkaha atarak.

"B-bilmiyorum..." Başımı geriye atıyorum, orgazmım üzerime çökünce cümlemi tamamlayamıyorum, vücudumdaki her hücre tezgahın üzerine eriyip gidiyor.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor Nathan. Bana daha da sert girebilmek için bileklerimi başımın iki yanına sabitliyor. Gözlerimin önünde yıldızlar parıldıyor ve tamamen mahvolmuş olduğum için burada yatıp bana verdiği her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum. Kemiksizim.

Ve kalçaları durduğunda, dişlerini boynumun dibine geçiriyor. Adını fısıldayarak nefes nefese kalıyorum, zihnim sorular ve duygularla dolup taşıyor.

Ama tek bir düşünce hakim: Nathan James'in karısı olmak istiyorum. Gerçekten. Sonsuza kadar.

Bölüm

Yirmi Altı

NATHAN

Ertesi sabah, sıcak vücudu bana sarılmış halde uyanıyorum. Seks sonrası sarılmayı seven biri hiç olmadım, ama bana sarılma şekli nedense doğru geliyor. Kollarımı beline dolayarak, kafasına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Hareket ediyor, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve ıslak amını kalçama sürüyor. Dudaklarımı ısırıp homurdanıyorum. Sikim zaten sertleşmiş durumda ve o da onu daha da acıtıyor. Onu üstümden itip kahve yapmalıyım ki, dün gecenin ilişkimiz için ne anlama geldiğini konuşurken kafamız net olsun, ama kendimi ondan koparamıyorum.

Dudaklarımı saçlarına dayıyorum ve hindistan cevizi şampuanının kokusu duyularımı sarıyor.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor.

Komodinindeki ışıklı saate bakıyorum. "Sekizi biraz geçiyor." Oturup gözlerini ovuşturuyor. "İşe gitmem lazım."

"Rahat ol, corazón. Bugün Cumartesi."

Hâlâ sevimli bir şekilde uykulu görünerek gözlerini kırıştırıyor. "Oh, şükürler olsun. Hâlâ bitkinim." Tekrar uzanıyor, başını göğsüme yaslıyor.

"Evet, oldukça geç saatlere kadar ayaktaydık, Spitfire."

Yutkunma sesini duyuyorum. "Kesinlikle öyle." Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Kendi odama gitmemi ister misin?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır, tabii ki hayır. Neden bunu isteyeyim ki?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Dün gece inanılmazdı, ama bu..."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Bu ne?"

"Böyle uyanmak çok samimi ve... şey, seksten daha fazlası."

“Ben hoşuma gitti. Ya sen?”

Yüzünde bir gülümseme yayılır, yeşil gözleri parıldar. “Evet, ben de hoşuma gitti.”

Dudaklarımı yalıyorum ve önermek üzere olduğum şeyin saçma olup olmadığını merak ediyorum, ama gerçek şu ki o benim karım. Birlikte yaşıyoruz ve birlikte çocuklarımız olacak. Buna kıyasla bu hiç de büyük bir mesele değil. “Peki, odana hiç dönmemeye ne dersin?”

Gözleri büyür. “Yani... burada kalayım mı? Seninle mi?”

“Eh, sen benim karımsın. Dün gece sana, bir kez seninle yattıktan sonra geri dönüşün olmadığını söylemiştim. Seninle böyle uyanmaya kesinlikle alışabilirim.”

Kaşları çatıldı. “Ben de buna alışabilirim, ama belki de korktuğum şey budur.”

Çenesini avuçlayıp başını yana eğiyorum. “Neden buna alışmaktan korkuyorsun, corazón?”

“Çünkü bu... aramızdaki bu şey, gerçek değil.”

Yorganı kaldırıp sertleşmiş sikime ve spermle kaplı çıplak bedenlerimize bakıyorum. “Bana gayet gerçek görünüyor.”

“Yani...” Elini gözlerinin üzerine koydu, yanakları ve boynu pembeleşti.

“Yani alışılmadık bir şekilde başladık ve şimdi senin hayal ettiğinden daha çok karı koca gibi davranıyoruz, öyle mi?”

Elini indirip başını salladı. “Sanırım.”

“Bu neden iyi bir şey olmasın ki?” Parmak uçlarımı omurgasından aşağı doğru gezdiriyorum. “Dün gecenin inanılmaz olduğunu söylemiştin. Her gün ve her gece inanılmaz olabiliriz.”

“Çünkü gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.”

Onu sırt üstü çevirip dizlerimle bacaklarını ayırıyorum ve ağrıyan aletim biraz rahatlayana kadar kalçalarımı sallıyorum. Göz bebekleri kocaman açılıyor ve göğsü her derin nefesle inip kalkıyor. “Kabul ediyorum ki bu”—kendimi ona sürüyorum—“gerçekten iyi geliyor, ama şüphesiz doğru, Ateşli Kız. Senin yanında sürekli sertleşiyorum.” Islak amının içine dalıyorum. “Ve sen benim için çok ıslaksın.”

Onu genişçe açtığımda tıslıyor ve başını yastığa geri itiyor. “Tanrım, Nate.”

“Gördün mü? Çok. Lanet. Güzel.” Her kelimeyi kalçalarımı iterek vurgularım, her vuruşta onun içine daha derine girerim.

"Evet!" Tırnakları sırtıma geçiyor, bacakları belime sıkıca sarılıyor ve ben yüzümü boynuna gömüyorum, onu yatağa çivilerken tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Onu orgazma ulaştırırken kasları beni sıkıca kavıyor ve boşaldığında adımı inleyerek söylemesi, benim de onunla birlikte kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Zirveden inerken nefes nefese kalıyoruz. "Vücudunun öyle bir yapıya sahip olmadığını sanıyordun, değil mi, Spitfire?" Kulağına homurdanıyorum. "Sanırım sadece doğru erkeği bulamamıştın."

Dudakları bir gülümsemeye bürünür. "Sana kibirli bir ahmak derdim, ama haklısın."

"Sadece boşalmakla kalmaz, seni fena halde squirt ettirebilirim."

Dudaklarını sıkıştırıyor. "Evet, bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi, Ice."

Burnumu çenesine sürtüyorum. "Bunu yapabilir miyiz sence?"

"Sanırım. Eğer doğru düğmelere basarsan."

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Aslında bence bunu sağlayan, düğmelerini yalamamdı."

Gülüyor. "Kendinden çok eminsin, Ice."

"Bu arada, senin Goose'una ve Tyler'ın Maverick'ine karşı Ice olmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

Parmaklarını saçlarıma doluyor. "İceman'ın her zaman en sevdiğim karakter olduğunu sana söylemiştim sanırım."

Kalçalarımı sallıyorum, içindeki sikim çoktan tekrar sertleşmiş durumda. "Öyle mi?" "E-evet."

"İşte benim iyi küçük ateş parçam." Onu tekrar sahiplenme arzusu damarlarımda yanıyor. Bu kadına resmen bağımlıyım.

Bölüm

Yirmi Yedi

MELANIE

Masa örtüsünün dantel kenarını dikkat çekmeden parmaklarımla oynuyorum, annem ve Bryce ile öğleden sonra çayını içmek zorunda kalmak yerine Nathan'ın babasının evinde olmayı diliyorum. O benimle gelmek için ısrar etti ama başlatmak üzere olduğum konuşma ve söylemem gerekenlerin kocamın yokluğunda söylenmesi gerektiği için, bir süreliğine buraya son kez geldiğimi sanıyorum.

"Her zamankinden daha sessizsin Melanie," diyor annem.

Başımı salladım. "Üzgünüm, dalmıştım. Bryce de bize katılacak mı demiştin?"

Annem burnunu çekiyor. "Birazdan aşağı iner."

Odaya göz gezdirip başımı sallıyorum. Salon her zaman boğucu olmuştur. Babam hayattayken bile bu oda annemin egemenlik alanıydı. *Orada oturma, Melanie. Ona dokunma. Kıpırdamayı kes.* Kazakımın yakasını çekiştiriyorum, bir kez daha Nathan'ın yanında olmayı diliyorum. Aslında, buradan başka herhangi bir yer daha iyi olurdu.

"Yorgun görünüyorsun, sevgili kardeşim." Bryce'ın kibirli sesi odanın her yerine yayılır. "Evlilik hayatı seni yoruyor mu?" Burnunu çeker ve bu beni tedirgin eder.

"Aslında evlilik hayatı harika. Zaten ikinizle de bunun hakkında konuşmak istemiştım."

Annem bana göz kırpar, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılır ve Bryce tiksintiyle burun kıvrır.

Boğazımı temizledim. "Bu evliliğin bir iş anlaşması olduğunu biliyorum, ama hepimizin umduğundan daha iyi gidiyor. Ve

sadece aldatma maddesi hakkındaki düşüncelerimi netleştirmek istedim.”

Bryce gözlerini devirdi, ama ben yılmadan devam ettim. “Onun hakkında ne düşünürsen düşün, Nathan aldatıcı biri değil. Zaten o bal tuzağı fikrin de saçma, ama bu olmayacak, Bryce. Bana söz ver, böyle aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirme.”

“Peki, bu fikrin ne kadar aptalca olduğuna karar verme yetkisini sana ne veriyor, sevgili kardeşim?” diye tükürdü.

“Çünkü kocamı tanıyorum. O aldatıcı biri değil.”

O alaycı bir şekilde gülüyor. “O zaman neden bal tuzağı kurmaktan bu kadar endişeleniyorsun? Onun dürüstlüğünden bu kadar eminsen, bunun bir önemi olmaz. O hayır der ve hiçbir zarar gelmez.”

“Sakın deneme bile, Bryce. Seni uyarıyorum.”

Ayağa fırlar ve üzerime eğilir, dişlerini gösterir ve öfkeden titrer. “*Beni* mi uyarıyorsun? Kiminle konuştuğunu unutma, küçük kardeşim.”

Annem elini onun koluna koyar ve o tekrar oturur. “Bu, seni bu evlilikten kurtarmanın en kolay yolu, Melanie,” der annem, sanki ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi yumuşak bir sesle.

“Çıkmak istemiyorum.”

Bryce homurdanarak kollarını kavuşturur.

“Onu seviyorum anne,” itiraf ediyorum. “Ve bence bir gün o da beni sevmeyi öğrenebilir.”

Bryce’ın alaycı kahkahası odayı doldurur ve annem dehşet içinde başını sallar, gözleri acıma doludur. Sanki ben, bir erkeğin kendisine karşı hisleri olup olmadığını gayet iyi anlayabilecek yetişkin bir kadın değil de, aptal bir küçük kızmışım gibi. “İşletmenin boşanma tazminatından gelen paraya ihtiyacı yok. Nathan ve babasının bağlantıları sayesinde istediğin her yatırımcıyı bulabilirsin. Hatta işin gerçekten ihtiyacı olursa sana para bile ödünç verir. Ona sorabilirim...”

Bryce yumruğunu masaya vurdu. “Gerçekten acınası birisin, Melanie. Böyle bir adamın senin söyleyeceklerini dinleyeceğini mi sanıyorsun? Senden tek istediği, seni bir fahişe gibi döllemek, ve hepimiz biliyoruz ki bunu asla başaramayabilir, değil mi? Hamile kalman kolay olabilir, ama o küçük piçleri karnında tutmakta oldukça beceriksizsin, değil mi?”

Gözlerim yaşlarla doldu ve kendimi ayağa kaldırdım. Hayatım boyunca bu kadar acımasız biriyle hiç karşılaşmamıştım. “Bunu yapmayacağına söz ver, Bryce. Söz ver yoksa ona bu saçma planından bahsedeceğim.”

Hırıldıyor ve ağzının köşelerinden tükürük sızıyor. “Söz ver!” diye bağıyorum.

Annemize bir göz atar, annem ona tek bir kez başını sallar.

“Peki!” diye bağırır. “Ama o, senin ne kadar işe yaramaz, muhtaç bir küçük sürtüğünü öğrendiğinde bize koşup gelme.”

Buraya geri dönmektense ölmeyi tercih ederim. “Dönmem. Sana söz veriyorum.”

Çocukluğumun geçtiği evin garaj yolundan aşağı inerken, aşağıda beni bekleyen Teddy'yi görünce rahatlamaktan neredeyse çığlık atacağım.

Gülümsüyor, ben de burnumu çekip yanaklarımı silerek, ağladığımı fark etmemesini umuyorum. “Tedward. Burada ne işin var?”

“Bay James seni beklememi söyledi. Babasının şoförü onu eve götürebilir.”

Yaklaştıkça, Teddy'nin gözleri endişeyle doluyor. “İyi misiniz, Bayan

”

“Evet, iyiyim. Aileler, değil mi?” diyorum, zorla

gülümsüyorum. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Dudaklarımı ısırp başımı sallıyorum. “Bir kucaklaşmaya gerçekten ihtiyacım var.”

Bir an bile tereddüt etmeden ileri adım atıp devasa kollarıyla beni sardı.

Yüzümü ceketine gömdüm. “Teşekkür ederim, Tedward. Lütfen beni eve götürür müsün?”

“Benim için bir zevk, Bayan James.”

Bölüm

Yirmi Sekiz

NATHAN

"Her şey yolunda mı?" Şoförümün aramasını cevapladıktan sonra telefona soruyorum.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Emin değilim efendim. Bayan James az önce annesinin evinden çıktı ve oldukça üzgün görünüyordu."

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"İyi olduğunu söyledi, ama sonra... Sarılmaya ihtiyacı vardı, efendim."

Boynumu çevirip boş elimi yumruk yapıyorum. Tepkisinin o pislik kardeşiyle bir ilgisi olduğundan eminim. "Onu bana getir."

"Eve gitmek istediğini söyledi, efendim."

"Onu eve götürmekten daha hızlı bir şekilde buraya getirebilirsin. Onu bana getir bana getir."

"Elbette, efendim."

Telefonu kapatıp başımı kaldırdığımda babam ve kardeşlerimin bana baktığını görüyorum.

"Mel az önce annesinin evinden üzgün bir şekilde ayrıldı. Teddy'ye onu buraya getirmesini söyledim." Babam bana güven verici bir şekilde başını salladı.

"Akşam yemeği için bir tabak daha ekleyeceğim." Elijah kaşlarını çatı.

"Ne olduğunu söyledi mi? O iyi mi?"

Başımı salladım. "Teddy bilmiyordu. O da söylemedi ve ben de onu bu konuda zorlamam gerektiğini biliyorum. Orada, derinlemesine araştırmam gereken tuhaf bir dinamik var."

Mason titriyor. "Kardeşi tüylerimi diken diken ediyor." "O bir pislik," diye ekliyor Elijah.

"Eh, burada yeni ailesiyle birlikte iyi olacaktır," diye ekler babam, gri gözleri parıldayarak. "Belki ikiniz de burada kalmalısınız?" Sesindeki yalvarış tonunu kaçırmıyorum. Annem

ve biz çocuklarımız olmadan bu büyük, eski evde gerçekten çok yalnız olmalı. Neden torunlara bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyorum ve annemiz öldüğünde kaybettiği her şey için kalbim sızlıyor.

Oradan uzaklaşarak Mel'in numarasını çeviriyorum ve birkaç zil sesinden sonra cevap veriyor. "Selam, corazón, babam ve kardeşlerim bugün seni buraya getirmediğim için bana sataşıyorlar. Seni özlüyorlar. Henüz yemek yemedik, o yüzden Teddy'den seni buraya getirmesini istedim."

"Ah. Eve gidip uzun uzun banyo yapacaktım. Biraz yorgunum."

"Burada küvette banyo yapabilirsin. Burada kalıp yatakta sevdiğin o klişe filmlerden birini izleriz. Yarın sabah işe zamanında yetişmeni sağlarım."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum ve telefonu kapattıktan sonra, karımın yanımda olduğu bir aile yemeğinin ne kadar güzel olacağını uzun uzun düşünüyorum.

"Vay canına!" Mel banyoya girince hayretle nefesini tutar. "Bu küvet kocaman." "Tek başına oturmak için biraz yazık gibi."

Kollarını göğsünde kavuşturup sırtıyor. "Babanıza akşam yemeğinde yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Yok." Elimi sallayarak bunu geçiştiriyorum. Elijah ve Mason halledebilir. "Bu gece sadece sana hizmet etmek için buradayım, hanımefendi." Suyun sıcaklığını kontrol ediyorum. Tam istediğim gibi olduğuna ikna olunca, elimdeki köpükleri silkeliyorum ve musluğu kapatıyorum. "Banyon hazır."

"Harika görünüyor." Güzel yüzünde bir gülümseme yayılır. Süveterini çıkarır ve yere atar, sütyeni de hemen ardından gelir. Kot pantolonunu ve külotunu çıkardıktan sonra onları da yığının üzerine ekler.

"Evet, gerçekten inanılmaz," diye onaylıyorum, gözlerim çıplak vücudunun her bir santimini dolaşır.

Yanakları pembeye döner. Dudaklarını sıkıştırır ve başını sallar.

"Bana seksi bir striptiz yapıp, sonra da sonucu beğendiğim için bana başını sallayamazsın, corazón."

Gülüyor. "O striptiz değildi."

"Bana öyle geldi. Şimdi o seksi kışını bu küvete sok."

Bana doğru sallanarak gelir, dudaklarımdan öper, sonra sıcak köpüklü suya girer. Arkasına yaslanarak başını kenara dayar ve gözlerini kapatır. "Oh, bu çok güzel."

Kendi kıyafetlerimi çıkarıp onunkilerin yanına attıktan sonra, ben de onun yanına giriyorum. Ben sormadan öne doğru kayıyor ve arkasına girmeme izin veriyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Oh, şimdi bu daha da iyi geliyor," diyor memnun bir iç çekişle.

Saçlarını avucumda toplayıp omzuna sarkıtıyorum, sonra şakağına bir öpücük konduruyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Suyla daha da daldı. "Bugün annemin evinden ayrıldığımda Tedward seni aradı mı?"

"Aradı."

"Hain."

Başımı eğip boynuna öpücük konduruyorum. "İşinin bir parçası da size göz kulak olmak, Bayan James. Ne oldu?"

"Sadece kardeşim pisliklik yaptı. Bir süre oraya dönmeyeceğim galiba."

Kaslarımda gerginlik hissediyorum ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Ne yaptı?"

"Özel bir şey değil. O sadece pisliğin teki."

Neden bu kadar kaçamak cevaplar verdiğini bilmiyorum ama sabırlı bir adamım. "Peki annen ne dedi? Kardeşin pisliklik yaparken o ne dedi?"

"Hiçbir şey. Hiçbir zaman bir şey söylemez."

Çenemi onun başının üstüne dayadım. "Sana karşı hep pislik gibi mi davranır?"

Dönüp üstüme oturuyor. "Lütfen kardeşimden bahsetmeyi kesebilir miyiz?" Zaten yarı sertleşmiş olan sikimi avuçluyor ve elinde daha da sertleşiyor. "Yani, bu muhteşem küvetteyiz. Çıplakız. Sen sertleşmişsin."

"Senin yanındayken her zaman sertleşirim, corazón."

Parlak yeşil gözleri benimkilere sabitleniyor ve ben o gözlerdeki hüznü çözmek istiyorum, ama şu anda bana karşı kapalı. Kalçalarını kaydırıyor ve başımı amıyla hizalıyor.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum, Spitfire."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Peki o ne, Ice?"

“Cevap vermek istemediğin soruları sormam için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“Peki işe yarıyor mu?” diye mırıldanıyor, eliyle penisimi sıkıyor ve gözlerimi geriye yuvarlatıyor.

Dudaklarımı o kadar sert ısıırıyorum ki kanıyor. “İşe yaradığını biliyorsun.” “Seni istiyorum, Ice.”

Boğazımdan bir hırıltı çıkar. "Beni yakaladın."

O benim aletimin üzerine çöküyor, sıkı amını santim santim doldurmamı sağlıyor. Kalçalarını kavıyorum, parmaklarımı etine batırıyorum. O başını geriye atıyor ve inliyor, ipeksi sıcaklığı beni sıkıca kavıyor. Yemin ederim ki bu kadında kendimi kaybedeceğim.

Nefesimi tıslayarak veriyorum. “O kadar sıkı ki.”

“İçimde çok iyi hissettiriyorsun, Nate. Ben...” Düzensiz bir nefes aldı. “Kimse bana hiç böyle hissettirmemişti.”

Boynunun yumuşak derisini ısıırıyorum. "Ve kimse de hissettiremeyecek, corazón. Sen benimsin." Onu aşağı çekiyorum ve aynı anda kalçalarımı itiyorum, içindeki en derin noktaya ulaşıyorum ve boğuk bir inilti çıkarmasına neden oluyorum. "Açgözlü amını spermimle dolduracağım ve sonra onu senden yalayacağım."

"Vay canına!" İç duvarları etrafımda dalgalanıyor, aç bir şekilde sıkarak sikimi sağıyor.

Onu üzerime çeviriyorum, vahşi küçük ateş parçası gibi inleyene kadar klitorisini tenime sürtüyorum. Amcığı, taşaklarımı kavuran bir sıcaklık ve uyluklarımı yakan bir ateş hissi uyandıran bir dizi sıkı kasılmayla sikimi kavıyor. Onu sabit tutuyorum ve içine giriyorum, küvetten dalgalar halinde su sıçramasına neden oluyorum.

Zirveye ulaşıyorum ve ıslak sıcaklığına her damla boşalmamı pompalarken dişlerimi derisine geçiriyorum. O uçuşumun kenarında sallanırken, onu üzerimden çekip küvetin kenarına oturtuyorum, bacaklarını açarak damlayan merkezini yalamaya başlıyorum. Boşalmamızın tadı dilimi kaplıyor, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. “Siktir. Tadı çok güzel, corazón.”

"Nate," diye inliyor, parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümün üzerinde sallanıyor. Şişmiş klitorisini dilimle okşuyorum ve o benim için boşalıyor, o kadar şiddetli titriyor ki onu yerinde tutmak için epey uğraşmam gerekiyor.

Küvette geriye yaslanıp onu tekrar üstüme çekiyorum ve dilimi ağzına kaydırıyorum, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu tatmasını sağlıyorum.

“AİLENLE AKŞAM YEMEĞİNE BAYILIYORUM.” Memnuniyetle içini çekiyor. “Bunu daha sık yapabilir miyiz?”

Başına yumuşak bir öpücük kondururken parmak uçlarımla omurgasını yukarı aşağı okşuyorum. Üzerimde yatıyor, çıplak ve bu gece ikinci kez iyice sikilmiş halde. "Elimizden geldiğince sık yapacağız, corazón."

Mırıldanıyor ve yanağını göğsüme bastırıyor.

“Şimdi bana kardeşinle aranızdaki meseleyi anlat.”

Kollarımda gerilir, ama ben onu daha sıkı sararım. “Ne demek istiyorsun?”

“Onun yanında hep gerginsin. Sana yaklaştığında tüylerin diken diken oluyor. Onu öldürmem mi gerekiyor?”

Beni kaburgalarımından dürter. “Hayır!”

Ona yine şefkatle öpüyorum. “Hadi söyle bana.” O kıvranıyor. “O iyi bir adam değil.”

"Evet, bundan daha fazlasına ihtiyacım var, Spitfire."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. “Sonrasında seninle konuşmak istemeseydim, o berbat ponpon kızlar filmine katlanır mıydım sence?”

Gülmemeye çalışır gibi dudaklarını sıkıştırdı ve sonra başını tekrar göğsüme yasladı. “O her zaman biraz pisliğin tekiydi, ama ben çocukken onu pek görmezdim. Her zaman arkadaşlarıyla dışarı çıkardı. Sonra babam öldürüldükten sonra...” Titrek bir nefes aldı. “Bunun benim hatam olduğunu söyledi. Hayır, bunun benim hatam olduğuna beni ikna etti.”

Öfke tüm vücudumu sarar. “Ne yaptı?”

Hareket ediyor, ben de yanına dönüp ona bakıyorum. “O hafta sonu hepimiz plaja gidecektik, ama en yakın arkadaşım Hayley on üçüncü yaş günü için havuz partisi veriyordu. Partiye gidebilmek için evde kalmak için yalvardım, ama annem hayır dedi. Çok büyük bir öfke nöbeti geçirdim.” Gözünün köşesinden bir damla yaş sızıyor. “Babam da plaja ya da partiye gitmeyi hak etmediğimi söyledi, bu yüzden ikimiz de evde kaldık. Ama ertesi gün babam partiye gitmeme izin verdi. Beni sadece göz boyamak için azarladığını ve parti konusunda her zaman benim tarafımda olduğunu anladım. Yemin ederim, ergen kızların dramlarına karşı her zaman çok anlayışlıydı.” Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirliyor. “Ama planlandığı gibi plajda olsaydık, o adamlar bizi soymaya çalıştığında

o adamlar bizi soymaya çalıştığında evde olmazdı. Hâlâ hayatta olurdu.”

Başparmaklarımla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum ve yüzünü ellerimle kavıyorum. “Tanrım, Mel. Bunun senin suçun olmadığını bilmelisin.”

Burnunu çekiyor. “Ama şımarık bir velet gibi davranmasaydım...”

Tanrım. Onu bunca yıldır bu suçluluk duygusuyla yaşatmış olduğu için o pisliği çıplak ellerimle öldürebilirdim. “On üç yaşındaydın. Yaramazlık yapmak senin yapman gereken şeydi.”

“Biliyorum, ama... Bilmiyorum, Bryce bana öyle inandırdı, anlıyor musun? Hayatım boyunca bunu bana karşı kullandı. Ve gerçek şu ki, ben olmasaydım... O hafta sonu Bryce’ın plaja gitme planına hepimiz uysaydık, babam ölmezdi.”

İçimde bir şüphe kıvılcımı çaktı. “Gitmek onun fikri miydi?”

“Evet, babam benimle evde kalmaya karar verdiğinde çok sinirlendi. Hatta fikrimi değiştirdiğimi söylemem için beni ikna etmeye çalıştı, ama ben o partiye gitmek için can atıyordum.”

Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim. “Peki bugün?”

“Her zamanki gibi pislik gibi davrandı. Bana acımasızca bir şey söylemeden bir gün geçirebileceğini sanmıyorum.”

“Onunla konuşmamı ister misin?” Ve *konusmak* derken, çenesini kırmayı kastediyorum.

“Tanrım, hayır. Lütfen yapma. Ben iyiyim ve bir süre onu görmeyeceğim. Senin ailenle vakit geçirmeyi çok daha çok tercih ederim.”

“Artık senin de ailen, Spitfire.”

Gülümsüyor ve lanet olsun, bu beni eritiyor. Bana Ice diyor ama onunla birlikteyken damarlarımda sadece ateş hissediyorum.

Bölüm

Yirmi Dokuz

NATHAN

Emerald Shamrock gece kulübünün arkasındaki ofise doğru ilerliyorum, kulübün sahibi olan dört kardeşten biri olan Shane Ryan'ı arıyorum. O aynı zamanda en iyi müşterilerimden biri.

Masasının kenarına tünemiş, ben ofisine girip oturduğumda kahve fincanının kenarından bana bakıyor. Fincanı masaya koyuyor ve başını arkasındaki kahve makinesine doğru sallıyor. "İster misin?"

Başımı sallıyorum. "Gerek yok, teşekkürler."

Masasının arkasına oturup öne doğru eğildi, ellerini önündeki masanın üzerine koydu. Kocaman pazıları, kollarını saran kumaşı gerginleştiriyordu ve ben içgüdüsel olarak çenemi ovuşturdum, onu son gördüğümde beni neredeyse yere serdiğini hatırlayarak. Bu adamın sağ kroşesini birçok kez yedim, tıpkı onun benimkini yediği gibi.

"Haftalardır seni spor salonunda görmedim dostum." Bana kaşlarını kaldırır. "Geçen sefer seni biraz fazla mı hırpaladım?"

Dişlerimin üzerinden dilimi gezdiriyorum. "Keşke öyle olsaydı."

Gülüyor. "Bu arada, düğün için tebrikler. Bu... beklenmedik bir şeydi."

Omuz silkerim. "Ne diyebilirim ki, ben özünde umutsuz bir romantikim."

Bu onu daha da güldürdü. "Evet, tabii. Onu bir ara kulübe getirmelisin. Jessie onunla tanışmayı çok ister." Jessie onun karısı ve benim burada olmamın sebebi de o.

Gözlerimi kısarım. "Peki hangi kulüpten bahsediyorsun?" O sırtlıyor. "Hangisini tercih edersen, dostum."

Shane ve kardeşleri, New York'un en seçkin gece kulübü olan Emerald Shamrock'un yanı sıra, sadece üyelere açık özel bir kulübün de sahibi. Bazıları oraya seks kulübü der, ama aslında çok daha sofistike bir yer. "Belki. Bakalım."

"Peki, bir kabin ayırtmamızı istersen bize haber ver."

The Peacock Club'ın özel kabinlerinden birinde Mel'le seviştiğim bir görüntü beynime kazınır ve kafamı sallayarak onu silmeye çalışırım. Eskiden bu kadar kolay dikkatim dağılmazdı.

Shane bana sırtıarak bakıyor. "Bu kadar eğlence yeter. Sanırım iş konuşmak için buradasın?"

"Evet. Araştırılması gereken bir şey var. Acil değil, ama hassas bir konu. Bu işi herkese emanet edemem."

Masanın üzerine parmak uçlarıyla ritim tutuyor. "Jessie'nin bunu araştırmasını mı istiyorsun?" "Evet." Karısı ülkedeki, belki de dünyanın en iyisi. Bu kadının bulamayacağı bilgi yoktur ve bunu tanıdığım herkesten daha hızlı ve temiz bir şekilde yapar. Ve içinde bulunduğum iş göz önüne alındığında, bu tür hizmetler sunan pek çok insan tanıdım. Los Angeles'ta ona yakın bir adam var, ama onda Jessie'nin inceliği yok.

Shane'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğirdi. "Seni tutan benim, Nathan, tersi değil, bunu anlıyorsun değil mi? Son günlerde sanki senin için çalışan benmişim gibi görünüyor."

Onun bakışlarını karşıladım; bunun sadece yarı şaka olduğunu biliyordum. Son altı ayda karısının hizmetlerini yaklaşık altı kez talep etmişim. Shane ile arkadaş olsak da, o hâlâ İrlandalı mafyanın başı ve ben bu şehirdeki konumunu – ya da neler yapabileceğini – asla hafife almam. "Birincisi, bunu senden istemiyorum. Hizmetine ihtiyacım olan kişi karın. İkincisi, son zamanlarda o kadar temiz kalıyorsun ki, senin için yapacak bir şeyim olmaması benim suçum değil."

Elini sakalına sürüyor ve iç çekerek dudaklarını kıvrıyor. "Ne diyebilirim ki? İyi bir kadının sevgisi bir erkeğe bir şeyler yapar."

"Evet. Ayrıca karının bu tür işleri sevdiğini ve sen ile kardeşlerinin onu mutlu etmek için her şeyi yapacağınızı da biliyorum, yani düşünürsen, sanki sana bir iyilik yapıyormuşum gibi."

Kıkırdadı. "Sen kendini beğenmiş bir pisliksin ve bunu seviyorum. Ama evet, o bu işi seviyor ve bu onu beladan uzak tutuyor. Ve karımın bulmakta iyi olduğu bir şey varsa, o da lanet olası beladır." Başını salladı.

“Bu tehlikeli bir iş değil. Sadece on yedi yıl önce işlenen bir cinayetle ilgili bilgiye ihtiyacım var.”

Yeşil gözleri kısıılır. “Peki neden hassas bir konu?”

“Kurban, karımın babasıydı. Bu konuyu araştırdığımı kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Anlayışla başını salladı. “Ona numaranı vereceğim, neye ihtiyacın olduğunu sen anlatırsın. Eğer senin için bu tür işler yapmaya devam edecekse, benim aracılık etmemin bir anlamı yok.”

“Teşekkür ederim, Shane.” Bana duyduğu güvenin tam olarak farkındayım. Ryan kardeşler eşlerini birbirleriyle paylaşabilirler, ama başkaları söz konusu olduğunda ona karşı aşırı derecede sahiplenici davranırlar—neredeyse çılgınca. “Keşke zamanına ve emeğine karşılık para vermeme izin verseydi.”

Başını salladı. “Sana daha önce de söyledim, parayı umursamıyor. Onun yerine bir hayır kurumuna bağış yap.”

“Evet, yapacağım.” Mükemmel bir yer biliyorum ve o da kesinlikle onaylayacaktır çünkü bu yeri kuran kadına zarar veren pislikleri yakalamaya yardım etmişti.

“Peki, karın?” diye sorar Shane ve tüylerim diken diken olur. “O ne olacak?”

“Aniden oldu. Senin bir gün yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Sanırım merak ediyorum.”

“O, tanıdığım en inanılmaz insanlardan biri,” diyorum ona dürüstçe.

“Umarım sana ihtiyacın olan huzuru getirir, Nathan.” Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. “Huzura ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir saniye üst dudağını emiyor, sonra başını sertçe sallıyor. “Bence bizim gibi tüm erkeklerin huzura ihtiyacı var. Tabii bunu bulana kadar bunu kabul etmeye istekli değiliz.”

“Peki bizim gibi erkekler tam olarak kimler, Shane?”

“Birisi gelip bizi düzeltene kadar kırık olduğumuzu bilmeyen erkekler.”

Bölüm Otuz

MELANIE

Tyler'ın dün gece minyatür golf sahasındaki randevusundan bana gönderdiği fotoğrafları incelerken, bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzıma atıyorum. O tam bir klişe. Yüzümde bir gülümseme yayılıyor ve çenemden süt damlıyor.

Kahretsin! Pijama gömleğimin koluyla siliyorum ve tam o sırada onu mutfağın kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kimsenin sahip olamayacağı kadar seksi bir şekilde dururken görüyorum.

"Ne zamandır orada duruyorsun?"

O sırtıyor. "O kase Fruity Pebbles'ı silip süpürmeni izleyecek kadar uzun süredir."

Utançtan yanaklarım kızarır. "Bugün çok meşguldük, öğle yemeği yiyemedim. Geç saatlere kadar çalışacağını sandım, yoksa yemek pişirirdim."

Odayı geçip yanıma, tezgâhın kenarına yaslandı. "Her şeyi erkenden hallettik."

"Yemek yedin mi?"

Başını sallıyor. "Ama şu anda canım çok çeken lezzetli bir şey görüyorum." Başını eğip dilini köprücük kemiğimden kulağıma doğru gezdiriyor, bu da beni titretiyor.

"Gerçek bir yemeğe ihtiyacın var."

Elini pijama pantolonumun içine soktu. "Bize dışarıdan yemek sipariş edeceğim."

Uyluklarımın arasındaki parmaklarının verdiği zevke kendimi bırakıyorum. "Bize bir şeyler pişirebilirim."

Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Önümüzdeki yarım saati başka bir şey yaparak geçirmeni tercih ederim, corazón."

“Peki, madem ısrar ediyorsunuz, Bay James, efendim.”

Cildime karşı gülümsüyor. “Bu aklıma getirdi, Cumartesi gecesi katılmamız gereken bir etkinlik var.”

O benimle oynamaya devam ederken içimde bir sıcaklık yayılıyor. Evlendiğimizden bu yana geçen iki ayın çoğunu, en azından iş dışında, kendi küçük dünyamızda geçirdik. Bunun için minnettarım, ama Nathan'ın kim olduğu ve içinde bulunduğu çevrelerden sonsuza kadar kaçamayız. Bunun bir noktada hayatımızın bir parçası olacağını biliyordum. “Ne etkinliği?”

“Babamın şirketi için düzenlenecek şık bir akşam yemeği. Yatırımcılarla ilgili bir şey ama bizim de orada olmamızı istiyor.”

Parmağını içime soktu ve ben inledim. “T-tamam.”

“Elbiseni ben seçebilir miyim?”

Gözlerimi kısarak, öfkeli görünmeye çalışıyorum ama dikkatim dağınık olduğu için muhtemelen feci şekilde başarısız oluyorum. “Neden, uygun şık bir şey seçeceğime güvenmiyor musun?”

“Sana güveniyorum.” İkinci parmağını da sokar ve beni saran zevk dalgası yüzünden tabureden düşmemek için kollarımı boynuna dolamak zorunda kalırım. “Ama bütün gece senin için seçtiğim elbiseyle kışına bakmak istiyorum.” Parmaklarını içimden çıkarır ve temizlemek için emmeye başlar. “Ee?”

Dudaklarımı ısırdım. “Tamam.”

“Güzel.” Beni kalçalarımından kaldırıp bacaklarımı beline doladı ve yatak odasına taşıdı. “Bir gün o küstahlığını siktirip atacağım, corazón.”

“Önce akşam yemeği sipariş etmelisin.” Ona şeytani bir gülümseme atıyorum.

Bir kolunu kışımın altında tutarken, diğer eliyle cebinden telefonunu çıkarır. “Aynı anda birden fazla şey yapabilirim.”

“Ne kadar zekisin,” diye mırıldanıyorum.

Başını salladı, gözleri benimkilere dikilmişti. “Az kalsın sikilecektin.”

“Oh, biliyorum.”

Bölüm

Otuz Bir

MELANIE

"Bu gece muhteşem görüldüğünüzü size söylemiş miydim, Bayan James?" Nathan bana bir kadeh şampanya uzatır ve övgüsüyle yanaklarım pembeye döner. Penthouse'dan çıkmadan önce de söylemişti ama bu adamın bana ne kadar güzel görüldüğümü söylemesini her gün, bütün gün dinleyebilirim.

"Teşekkür ederim." Kirpiklerimi kırıştıtırıp, boş elimle yakasını okşuyorum. "Bu smokinle sizinle rekabet edebilmek için çıtayı yükseltmem gerek, Bay James."

Koyu kahverengi gözleri kısılr ve kendimi onun bir avcı, benimse avıymışım gibi hissederim. Arkama geçerek bir elini belimin alt kısmına kaydırır, sonra kalçama koyar. Diğer elini karnıma düz bir şekilde yerleştirir ve beni kendine doğru çeker. Günahkar dudaklarını kulağıma yaklaştırır ve sıcak nefesi omurgamdan aşağıya doğru bir zevk titremesi gönderir. Boynumu öperken boğazından düşük bir hırıltı çıkar. "Mükemmel eş rolünü çok iyi oynuyorsun Mel, ama umarım biliyor ki, seni yalnız yakaladığım anda seni mükemmel küçük fahişem gibi sikeceğim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Az önce bana gerçekten...

"Nathan." Bir kadın sesi, dudaklarımda asılı kalan cevabı keser. "Seni görmek ne güzel."

Nathan, yaşlı bayana selam vermek için elini uzatır ve ben onun dokunuşunun sıcaklığını özlerim. "Bayan Gregory. Sizi görmek her zaman bir zevktir. Karım Melanie ile tanıştınız mı?"

Ona ve beyaz saçlı gülümseyen bayana bakışlarımı gezdirirken, sadık eş rolünü oynayarak tatlı bir gülümseme takınıyorum. Bize sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi, ya da en azından ünlü bir çiftmişiz gibi bakıyor. Küfürbaz bir sapıktan saygın Nathan James'e ne kadar da pürüzsüz bir geçiş yapıyor. Hayret verici.

"Sanırım henüz tanışma şerefine nail olamadık." Bayan Gregory bana elini uzatıyor. "Bana Elena demeni söylememiş miydim? Bayan Gregory demen beni çok yaşlı hissettiriyor."

Onun sıcak elini elime alıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Elena."

Nathan'ın babası yanımıza yaklaşır, Elena'ya kısa bir selam verir, sonra Nathan'a biriyle tanıştırması gerektiğini söyler.

Kocam başını eğip kulağıma dudaklarını değdirir. "Hemen dönerim. Uslu dur, benim küçük sirenim."

Dikkatimi tekrar Elena'ya veriyorum. O da kolunu koluma takıyor ve odadaki en ünlü kişiler hakkında bana içeriden bilgiler vermeye başlıyor.

Nathan babasıyla birlikte ortadan kaybolalı ^{nereyese} bir saat ^{oldu} ve Elena ile çok keyifli ve inanılmaz derecede bilgilendirici bir zaman geçirmiş olsam da, kocamı özlüyorum ve nereye gittiğini merak ediyorum. Kalabalığın arasından ilerleyerek, barın yanında durup uzun boylu sarışın bir kadınla konuşan onu görene kadar yüzler denizini tarıyorum. Kadın başını geriye atıp gülüyor ve dolgun kırmızı dudaklarının ardında göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Sonra kolunu sıkıyor ve bir adım öne atarak, dik göğüslerini onun göğsüne bastırıyor.

"Şey, merhaba," diyorum onlara ulaştığımda.

Nathan hiç tereddüt etmez. Kolunu belime dolayarak beni yanına çeker ve sarışın kadın geri adım atar. "Deandra, bu benim karım Melanie."

Beni baştan aşağı süzer, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Evlendiğini duydum. Ne yazık."

Burnumdan soluyorum ve Nathan'ın ona cehenneme gitmesini söylemesini bekliyorum, ama o kibirli ahmak sadece sırıtıyor. Eminim ki bu, benden önce çıktığı türden bir kadın. İnanılmaz derecede güzel ve doğuştan kendine güvenen. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum, *Deirdre*. *Kocamla* iyi eğlenceler," diyorum yapmacık bir gülümsemeyle

diyerek, onun elinden kurtulup, benimle gerçekten konuşmak isteyen birini bulmak için uzaklaşıyorum.

Sadece birkaç adım atmıştım ki, beni bileğimden yakaladı ve gizlice tekrar yanına çekti, itaatsiz bir köpek yavrusu gibi beni dizinin dibine oturtarak.

"Çek ellerini üzerimden," diyorum dişlerimi sıkarak.

O benim isteğimi görmezden gelir ve beni balo salonundan dışarı çıkarır. Sessiz koridora çıkar çıkmaz, beni bıraktı. "Bu da neydi böyle?"

Ağzımı açıp kapatıyorum. "Cidden mi? Kız göğüslerini sana sürtüyordu ve sonra evlenmenin ne yazık olduğunu söyledi, ama sen ona sadece sırtıp geçtin."

Burnunun köprüsünü sıkıştırıp içini çeker. "Ona sırtımadım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. "Eminim sırtıttın."

"Tamam, sırtıttım, corazón, ama ona değil. Öyle değil. Deandra bu çevrelerde çok tanınır."

"Bu ne demek oluyor?"

"Konuştuğu her erkeğe asılır. Tabii ki zengin olmaları şartıyla." "Sana sürtünüyordu."

Başını salladı. "Sarılmak için yanıma geldi, sen benim minik koruyucum gibi gelip hak iddia etmeseydin ben de geri çekilirdim." Dudakları yine seğirdi. "Bu arada, bu çok seksi bir hareketti."

"Hak iddia etmedim."

Gözleri, söylediklerime pek dikkat etmiyormuş gibi vücudumda dolaşıyor. "Öyle görünüyordu."

Lanet olsun, adam sinir bozucu! "Bana fahişe dedin."

Artık tüm dikkatini üzerime çekmiştim. Kaşlarını çatarak bana öfkeyle baktı. Sonra kolumu yakalayıp beni bir köşeye sürükledi, sergilenen antika bir zırhın arkasına kısmen gizlenene kadar beni yönlendirdi. "Sana fahişe demedim."

"Sen dedin ki..."

"Dedim ki..." Dişlerini gıcırdatarak nefesini verir ve vücudum onun vücuduna yapışana kadar beni kendine doğru çeker. "Seni mükemmel küçük fahişem gibi sikeceğimi. Bu tamamen farklı bir şey, Mel."

Biliyorum, ama sinirliyim ve gerginim. Deandra'yı ve onun yanında ne kadar güzel durduğunu düşünüyorum. "Peki, çok fahişeye yattın mı?"

Boynunu çeviriyor ve eklemleri çatırdıyor, bu da beni irkiltiyor. “Eğer seks için para ödedim mi diye soruyorsan, cevap hayır.”

“Yalancı.” Alaycı bir şekilde güldüm ve bu, onda bir şeyleri tetiklemiş gibi görünüyordu. Gözümü kırpmadan önce, beni duvara doğru döndürdü ve oraya sıkıştırdı; yanağım soğuk tuğlaya bastırılmışken, göğsünün sıcaklığı sırtımı kaplıyordu.

Kulak mememi dişlerinin arasına alıp nazıkçe çeker, ağzından düşük bir hırıltı çıkar. Vücudunu benimkine bastırır ve hareket edecek yer kalmadan duvara yapışırım. “Bana yalancı deme.”

"Yani sen gerçekten hiç..." Derin bir nefes alıyorum. Vücudunun ağırlığı, içimde bir ısı birikmesine neden oluyor.

"Sana daha önce de söyledim, yapmadım." Eli kalçamdan geçip karnıma, oradan da bacaklarımın arasına kayıyor; parmakları elbisenin kumaşını çekiyor. Elbiseyi yukarı doğru çekiyor, bacak aralığı açılana ve külotuma ulaşana kadar. “Ama sana para ödüyormuşum gibi adımları inlemeni sağlayacağım, Mel. Tam burada, bu koridorda. Belki o zaman bu kötü tavrını dizginlemeyi öğrenirsin.”

"Benim kötü bir tavrım yok..." Sözümlün geri kalanı bir iniltiyle kesildi çünkü tek bir hızlı hareketle külotumu kenara çekip kalın parmağını içime soktu.

"Benim için her zaman çok ıslaksın, Mel." Karanlık bir kahkaha atıyor ve sıcak nefesi ensemdeki tüylerin üzerinde dans ediyor.

"Yapamayız... burada olmaz..." Nefes nefese sözleri mırıldandım, vücudum statik elektrikle çoktan kaynıyordu.

Dudakları cildimde baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor, vücudumda tüylerim diken diken oluyor. “Sana istediğim her şeyi, istediğim her yerde yapabilirim.” İkinci parmağını da ekliyor. Sırtım kavisleniyor ve boş eliyle boğazımı kavrayarak başımı geriye doğru eğiyor. “Yapamaz mıyım, corazón?”

"E-evet."

Kulağımın altına öpücükler konduruyor, parmaklarını içime sokup çıkarırken vücudu benimkini gizliyor. Her an yakalanabileceğimiz gerçeği, şu anda damarlarımda dolaşan zevk de dahil olmak üzere tüm duyularımı daha da keskinleştiriyor. “Ama asla unutma ki sen *benim* fahişemsin, Mel. Kimsenin senin benim için parçalandığını görmesine asla izin vermem. O muhteşem manzara sadece benim gözlerim için.”

Onun ön koluna sarılıyorum, beni ustaca ve zahmetsizce tatmin ederken kaslarının gerildiğini hissediyorum, ta ki ben doruğa ulaşmanın eşiğine gelip onun

. “Parmaklarımın üzerine boşal, Spitfire. Gecenin geri kalanını elimde senin tatlı kremanın izleriyle geçireceğim.”

“Oh, tanrım, Nate,” diye bağıyorum, kalçalarımı sallayarak boşalmayı kovalıyorum. “Biliyorum, corazón. Benim için kendini bırak.”

Ve ben itaatkar bir eş gibi itaat ediyorum. Orgazmım yavaşça yuvarlanan bir dalga gibi üzerime çöküyor ve ancak kollarında titremem bittiğinde beni kendine doğru çevirip alnını alnıma dayıyor. “Hâlâ bana kızgın mısın?”

“Hayır.”

Dudaklarımı nazikçe öper. “Aferin kızım. Hadi içeri gidelim.”

Bölüm
Otuz İki

NATHAN

Şoförüm arabanın kapısını açar ve ben Mel'i içeri yönlendiririm.

"Teşekkürler, Tedward." Mel gülümsüyor ve şoförüm, Mel ona böyle seslendiğinde her zamanki gibi sırtıyor.

"Eve varmamıza ne kadar var?" diye soruyorum. "Bir saatten biraz fazla, efendim."

Teşekkür etmek için başımı sallayıp karımın arkasına biniyorum. Oturur oturmaz onu kalçalarından tutup kucağıma çekiyorum, böylece bacakları üstümde kalıyor.

Sanki onu gıdıklıyormuşum gibi kıvranıyor ve dudaklarından melodik bir kahkaha dökülüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Senin içindeyken bir saat daha dayanmamın imkanı yok. Bütün gece seni bu elbiseyle izlerken ne kadar zorlandığımı biliyor musun?" Kumaşı beline kadar yukarı çekiyorum.

"Nate!" Adım, dudaklarından çıkan zayıf bir itiraz olur ve eli çoktan enseme uzanmış, parmakları saçlarıma dolanmıştır. "Elbiseyi sen seçtin, yani bu senin suçun."

Cevap olarak homurdanıyorum ve ellerim vücudunda kayarken burnumu boynunun tatlı kokulu teninde gezdiriyorum. Elimi bacaklarının arasına kaydırırken yüksek sesle inliyorum. "Külotun sıırılsıklam olmuş."

Kalçalarını kaydırarak kendini elime bastırıyor. "Bu da senin suçun."

O koridorda parmaklarımın üzerine boşaldığı anı, boxerımın içindeki sikimi ıslatıyor. Elbisesinin arkasındaki gizli fermuarı bulup aşağı çekiyorum, kumaşın belinde toplanmasına izin veriyorum.

İnleyerek sırtını kavislerken, ben de nemli külotunun üzerinden amıyla oynuyorum. Boş elimle straplez sütyeninin kopçasını açıyorum ve sütyen düşerek, mükemmel göğüslerini ağzımdan birkaç santim uzaklıkta serbest bırakıyor. Sertleşmiş meme uçlarından birini emiyorum, dilimi sertleşmiş tomurcuk üzerinde gezdiriyorum ve onu inlemeye zorluyorum.

"Seni çıplak istiyorum, Mel. Hemen," diye homurdanıyorum ve elbisesini yukarı çekip başından çıkarıyorum.

"Biri bizi görebilir."

Dikkatimi diğer meme ucuna çeviriyorum. "Bu pencerelerden kimse göremez."

"Peki ya Tedward?" diye fısıldıyor. "Onu bize davet etmiyorum, corazón."

Gülerek başını geriye eğiyor ve ben dişlerimi boğazında gezdiriyorum. "Yani bizi görebilir mi?"

"Hayır." Dişlerimi batırıyorum ve o inliyor, saçımı çekip, ağrıyan ağılıma kendini sürüyor.

Geriye yaslanıp bakışlarımı onun inanılmaz vücudunda gezdiriyorum. Tanrım, o gerçekten muhteşem. Ellerimi bronzlaşmış teninde gezdiriyorum, göğüslerini avuçluyorum ve esnek bedenini sıkıyorum. Kendini bana bastırıyor, zevkten sırtını kavisliyor.

Boynuna burnumu sürüyorum, dilim ve dişlerimle onu tahrik ederken elimi iç çamaşırının içine kaydırıyorum. "Neden yanımdayken ellerimi senden uzak tutamıyorum, söyle bana."

"Bilmiyorum," diye inliyor.

"Bende, kıramadığım bir tür etki yaratıyorsun."

İki parmağımı sıkı kanalına sokuyorum ve sırtı kavisleniyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, ben parmaklarımı içe ve dışa hareket ettirirken o da parmaklarının üzerinde sallanıyor.

"Nate," diye nefes nefese söylüyor, amının duvarları parmaklarımı sıkıca sıkıyor. "Ve kimse seni benim kadar sert orgazm ettiremiyor, değil mi, corazón?"

Alt dudağına dişlerini batırıp başını sallıyor. "H-hayır."

"Sana her zaman çok ihtiyacım var. Kimse beni senin kadar sertleştirmedir. Bunu biliyor musun?"

Cevabı bir inilti. Hayal kırıklığıyla homurdanarak, elimi külotuna sokup ikiye yırtıyorum. Nefesini kesiyor, güzel göğüsleri sallanıyor. Sabrım tükeniyor, kemerimi açıyorum ve o da aynısını yapıyor,

ve elini boxerımın içine kaydırır. Parmaklarını penisimin tabanına dolayarak sıkarak ve benimle alay eder.

Dudaklarımı kulağına dayıyorum. “Sikimi çıkar ve bana nasıl boşaldığını göster, benim küçük fahişem.”

Nefesi boğazında takılır ve göğüsleri pembeye döner. O kelimeyi kullandığım için bana bağırmaya fırsat bulamadan, elimi başının arkasına koyup dudaklarımı onunkilere yapıştırırım, küstah cevabını yutmasını sağlarım. Kollarımda uysallaştığında geri çekilirim. “Göster bana, corazón.”

Arzuyla dolu gözlerini kısarak, sikimi tekrar kavrar ve kendini sikimin üzerine indirir. Sıcak amcığı beni sıkıca sararken, ıslak sıcaklığıyla beni sarmalarken gözlerim neredeyse geriye yuvarlanır. “Tanrım, Mel.” Nefesimi tıslayarak çıkarırım.

"Hoşuna gitti mi?" Bana şeytani bir gülümseme atar ve ben tamamen içine girene kadar aşağıya doğru iner.

Homurdanıyorum. “Sevdiğimi biliyorsun. Şimdi bana beni düşünürken kendini nasıl okşadığını göster.”

Elini bacaklarının arasına kaydırır ve iki parmağını klitorisinin etrafında daireler çizerek gezdirir. Aşağıya bakıp kendini tatmin etmesini izlerim ve kalçalarını kaldırıp tekrar üzerime indiğinde, sikimin onun sıkı amını gerdiğini görünce neredeyse aklımı kaçıyorum.

"Bize bak, Mel. Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza bak."

Aşağıya bakıyor ve inliyor. “İçimde çok iyi hissettiriyorsun, Nate.”

İçimden yüksek sesle bir inilti çıkıyor. “Evet, öyle.”

Parmakları daha hızlı hareket ediyor ve kalçalarını sallayarak orgazmını kovalıyor. Ellerim sırtında, kaburgalarında, kalçalarında dolaşarak, her santimini hafızama kazıyorum. “Bizi boşalt, corazón. Sıcak amının beni sıkıtiğini hissediyorum. Spermini sikimde hissetmek istiyorum.”

“Tanrım, Nate.” Başını omzuma yaslıyor ve boşalırken vücudu titriyor. Beni boşalmasıyla ıslatması ve duvarlarının sikimin etrafında dalgalanması hissi, beni de onunla birlikte o sınırın ötesine çekmeye yetiyor.

Parmaklarımı kalçalarına geçirip onu sabit tutarken, içini boşaltıyorum, sıkı kanalı boşalmamla dolduruyorum. Nefes nefese kalırken göğsüm inip kalkıyor. Bu kadını, benim onu arzuladığım kadar o da beni arzulayana kadar tekrar tekrar sahip olma ihtiyacımla mahvoluyorum.

Alnını alnıma dayıyor, ellerini boynumun arkasına doluyor. Birbirimizi içimize çekerken nefeslerimiz karışıyor.

"Vay canına, bu inanılmazdı," diyor nefes nefese.

Parmak uçlarımı omurgasından aşağı gezdiriyorum ve o titriyor. Esnek vücudunu bana daha da yaklaştırıp, dudaklarımı ince boynuna dayıyorum ve içindeki aletim seğiriyor. "İnanılmazsın, corazón. Sana resmen takıntılıyım. Seni sikmediğim zamanlarda, seni sismeyi düşünüyorum. Ya sana yaptıklarımı ya da yapacaklarımı." Bu itirafın bizim için ne anlama gelebileceğini düşünmeden, sözlerim dudaklarımdan dökölür. Çünkü ne olursa olsun, onun bunu bilmesini istiyorum. "Senin takıntın olmayı seviyorum, Ice, ve damarlarında yanan o ateşi damarlarında yanan ateşi söndüren kişi olmayı seviyorum."

Onu öpüyorum ve kollarımı beline doluyorum, onu kendime sıkıca sarıyorum ve eve varana kadar neredeyse tüm yol boyunca onu öyle tutuyorum. O, çıplak ve kollarımda —tam da onu en çok sevdiğim haliyle.

Bölüm
Otuz Üç

MELANIE

Nathan başını banyoya uzatır ve duştan çıkarken beni ürkütür.

Bir havlu kapıp vücuduma sardım. “Eve geç geleceğini sanıyordum.”

Kapı çerçevesine yaslanıyor, dudaklarında bir gülümseme var ve kolları göğsünde kavuşturulmuş, o kadar seksi görünüyor ki onu baştan aşağı yalayabilirim. “Beni gördüğüne sevinmedin mi, corazón?”

Gözlerimi devirdim ve ona doğru bir adım attım. “Her zaman, *hayatımın ışığı*, ama henüz akşam yemeğine başlamadım.”

Islak bir saç telimi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Toplantılarım erken bitti. Cumartesi öğleden sonra toplantı ayarlayan bir sonraki kişiyi kovmamı hatırlat bana.”

Ona yaslandım ve vücudum onun sağlam sıcaklığına hemen tepki verdi. Evleneli üç buçuk ay oldu ve birlikte geçirdiğimiz hafta sonları her haftanın en sevdiğim kısmı. “Bunu yapabilirim.”

“Seni yemeğe çıkarsam nasıl olur? Harlem yakınlarında güzel bir İspanyol restoranı biliyorum.”

Midem yüksek sesle guruldadı ve ben bir kıkırdamayı bastırdım. “Sanırım bu bir evet demek.”

Dudaklarıma onaylayarak mırıldanır, sonra geri çekilir. “Hızlıca bir duş alacağım. Ben bitirene kadar giyinirsen çok sevinirim.”

Öfkelenmiş gibi yapıyorum. “Hazırlanmamın çok uzun sürdüğünü mü ima ediyorsun?” “Hayır,” diye homurdanıyor ve popomu avuçluyor. “Demek istediğim, çıplak halin

büyük bir dikkat dağınıklığı olduğunu ve seni yemeğe çıkarmak istediğimi söylüyorum.”

Yüzüm kızarır ve dudağımı ısırırım. “Peki, giyineceğim, ama bu yelemini kurutmam yirmi dakika sürer.” Saçımın uçlarını sallarım.

Beni tekrar öpüp göz kırptı. “Bu seksi vücut örtülü olduğu sürece, ben iyiyim.” Duşa doğru kararlı adımlarla ilerleyip kıyafetlerini çıkardı. Kaslı sırtını hayranlıkla izlemek için birkaç saniye bekledim, sonra kendimi zorlayarak odadan çıktım; çünkü ona daha fazla bakarsam, o duşa onunla birlikte gireceğimi biliyordum.

“BURASI ÇOK GÜZEL, NATE.” Ceketimi çıkarıp restorana göz gezdiriyorum. Tamamen kapalı bir mekan olmasına rağmen, İspanyol bahçesi gibi dekore edilmiş ve yumuşak flamenko müziği, hafif kuş cıvıltılarıyla iç içe geçmiş.

O benim sandalyemi çekiyor. “Annem buraya gelmeyi çok severdi. Çocukken bizi sürekli buraya getirirdi.”

Ona gülümsüyorum, bu bilgiyi paylaştığı için minnettarım. Annesinden pek bahsetmez ve bunun onun için acı verici bir konu olduğunu biliyorum. Bir garson siparişlerimizi almaya geliyor ve Nathan menüye bakmadan bir şişe şarap ve ikimiz için yemek sipariş ediyor.

Garson şarabımızı bırakır bırakmaz yüksek sesle “Melanie Edison!” diye bir ses duyulur ve başımı kaldırıp baktığımda, yüzünde şapşal bir gülümsemeyle bana doğru gelen eski bir üniversite arkadaşımı görürüm.

Nathan'a bakmaya bile vaktim olmadı ki, Craig elimi tuttu ve beni kucakladı. "Ne haber Melanie? Seni görmeyeli..."

"Seni görmek ne güzel," diye sözünü kesiyorum.

Beni daha sıkı sarar ve bira kokusu beni neredeyse bayılttırır

"Lanet karımdan ellerini çeker misin?" diye Nathan kıskanç bir şekilde

Utançtan yanaklarım yanıyor ve Craig'in kollarından kurtulmak için bir adım geri atmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. “Craig, bu benim kocam Nathan.”

"Kocan, ha?" Aşağıya bakıyor, bana sırtıyor, hala bana sarılmış haldeyken omzumun üzerinden Nathan'a bakıyor.

Tam o anda arkamı dönüp öfkeli kocamı ayağa kalkarken görüyorum, omuzları geriye doğru çekilmiş ve çenesi sıkılmış. Yine Craig'in kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama o o kadar sarhoş ki, bir deniz salyangozu gibi bana yapışmış durumda.

"Eğer hemen karımın kışından elini çekmezsen, o lanet ellerindeki her kemiği kırarım."

Eski üniversite arkadaşımın kollarından kendimi kurtarıyorum ve şoktan gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Seni görmek güzeldi Craig. Artık gitmelisin."

Bana, sonra da Nathan'a bakıyor.

"Craig, dostum! Gidiyoruz!" Restoranın diğer ucundan biri bağırır.

Onların yönüne bir bakış attıktan sonra Nathan ve bana döndü. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye homurdandı ve arkadaşının yanına gitti.

Yeniden oturdum, boynum ve göğsüm yanıyordu. "Neden öyle davrandın?"

Nathan da oturur, kaşları çatılır. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet. O sadece üniversiteden bir adamdı."

"Elini kışına koymuştu."

Gözlerimi devirdim. "Sırtımdı."

Daralmış gözleri benimkilere delici bir bakış attı ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Sırtınla kışın arasındaki farkı gayet iyi biliyorum, Mel."

Çenemi kaldırıp ona dik dik baktım. Yani güzel kadınların ona sarılması sorun değil, ama ben eski bir arkadaşım ile buluştuğumda sorun mu oluyor? Ne ikiyüzlü. "Kendi vücudumu senden daha iyi tanıdığımın eminim."

Bana doğru eğilir, kaşlarını daha da çatarak. "Buna bahse girmezdim, corazón."

Yutkundum, bakışlarının yoğunluğu altında tenim yanıyordu. "Sarhoştun, hepsi bu. Ne yaptığının farkında değildi eminim."

"Yani elini kışına mı koydu?"

Başımı sallıyorum. "Öyle demedim. O eski bir arkadaştı ve sen, bana sarıldığı için sahiplenici bir pislik gibi davrandın. Oysa kadınların sana sarılmasına izin veriyorsun ve ben bunu sorguladığımda sen..." Geçen ayki yardım galasındaki geceyi hatırlayarak kesik kesik nefes alıyorum. Islak bir sıcaklık bacaklarımın arasında yanıyor.

Nathan elini bileğime doladı. "Ne yaptım?"

"Hatırladığım kadarıyla, *kötü tavrımı düzeltmem gerektiği* konusunda bir şeyler söylemiştin."

O da o geceyi hatırlıyormuş gibi yüzü karardı. “Gerekirse yine yaparım. Hem de bu masada.”

Dudaklarım titriyor, ama meydan okurcasına ona bakıyorum. “Buna cesaret edemezsin.”

"Seni dizimin üzerine yatırıp, o tavrını döverek düzeltmekten daha çok istediğim bir şey yok, corazón."

"Öyleyse yap," diye meydan okurum.

Birkaç saniye gözlerimi kaçırmadan bana bakar, dudakları seğirir, sonra bileğimi bırakır ve restoran müdürünü masamıza çağırır. İspanyolca kısa ama hararetli bir konuşma yaparken onları izleyebilirim sadece ve durumun kızışmaya başladığından endişelenmeye başlıyorum ki, müdür gülümser ve Nathan'ın omzuna hafifçe vurur. Bana nazikçe başını sallayarak selam verir ve en yakın masadaki müşterilerin yanına doğru yürür.

“O neydi?” diye soruyorum.

"Paolo bizim için restoranı boşaltıyor." Ona

şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne yapıyor?"

"Bütün bu insanlardan gitmelerini istiyor," diyor o, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. "Sonra çalışanları eve gidecek, o da yukarıdaki dairesine çıkacak ve burası tamamen bize kalacak."

Ağzımı açıp kapatıyorum, kendimi tam bir akvaryum balığı gibi hissediyorum. “Sen... ne? Bunu yapamazsın.”

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. “Az önce yaptım.”

"Ama... bu insanlar yemek yiyor. Yemeklerinin ortasında onları öylece dışarı atamazsın."

Çenesi seğiriyor. “Bitirmeleri için yirmi dakika süre verilecek. Hesapları ödenecek ve bir sonraki ziyaretleri ücretsiz olacak.”

Ona hayretle bakıyorum. “Bu sana bir servete mal olacak.”

"Buna degecek, corazón." Saatine bakıp sırtıyor. "Seni yalnız yakalayana kadar yaklaşık yirmi dakikan var."

Yutkunuyorum. Ses tonundaki tehdit açık. Bana kızgın. Evlendiğimiz günden beri ciddi bir tartışmamız olmamıştı ve onun çatışmaları nasıl ele aldığını hiç bilmiyorum. Mahkeme salonundaki itibarı buz gibi olsa da, bana karşı her zaman yanan bir ateş olmuştur ve içimden bir ses yakında yanacağımı söylüyor.

Yemeğimiz geldikten sonra şarabımı yudumluyorum ve makarnamı ağzımda yapışkan bir hal alana kadar çiğniyorum. Bu sırada Nathan'ın sakince biftteklerini bitirmesini izliyor ve onun soğukkanlılığından bir parça bile olsa bende olsaydı diyorum. Masanın altında bacaklarım titriyor, ama bu korkudan değil. Kanım beklentiyle kaynıyor.

Son müşteri ayrıldıktan ve personel kapıdan çıktıktan sonra, Paolo ikimize de iyi geceler diler ve Nathan'a, çıkarken kapıyı iyice kapatmasını hatırlatır.

Artık Nathan ve ben tamamen yalnızız ve onun bakışlarına karşılık vermememe rağmen, gözlerini sanki tenimi yalayan alevlermişçesine keskin bir şekilde hissediyorum. Tüm vücudum gerginlikten titriyor.

"Bana bak," diyor emir verircesine.

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım kalın boynundan, çenesini süsleyen ince sakal izlerinden, dolgun dudaklarından geçip sonunda delici kahverengi gözlerine doğru yol alıyor. "Şimdi ne olacak?" diyorum, sesimin neredeyse bir fısıltı olduğunu fark ederek.

Gözleri kararır. "Soyun."

Aptal gibi ona göz kırpıyorum. Çenesindeki kas seğiriyor ve ben restoranın etrafına bakıyorum. Burası artık tamamen boş, ama ışıklar hâlâ açık — loş olsa da çıplak kalmaktan heyecan duymam için hâlâ çok parlak — ve pencereler var. Devasa pencereler. Ve her ne kadar bir köşeye sıkışmış olsak ve dışarıdan görünmesek de, yine de çok *halka açık bir* yerdeymişiz gibi hissediyorum.

"Soyun dedim," diye tekrar emrediyor.

Nabzım basınç noktalarımda atıyor. Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Ya soyunmazsam?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrılır; eliyle çenemi kavrar, başparmağının ucuyla alt dudağımı okşayarak beni titretir. "Edging'in ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallarım.

Yüzümü sıkıca tutuyor. "Bu restorandan ayrılmadan önce amını benim için ağrıtip ıslatacağım, corazón. Ve eve giderken, sana asla veremeyeceğim bir rahatlama vaadi için yalvartacağım. Sonra, orgazm olma arzusu ile içten dışa yanana kadar güzel vücudunu defalarca tatmin edeceğim. Ve yarın" —alnıma masum bir öpücük kondurur—"hepsini tekrar yapacağım. Böylece pazartesi günü işe gittiğinde, kulaklarında çığlık atan kan ve bacaklarının arasında zonklayan acı yüzünden düzgün düşünemeyeceksin."

Yutkunuyorum, kalbim kulaklarımda atıyor.

"O yüzden bana tekrar sormama gerek kalmasın." Sesi alçak ve emredici, ama burada kendimi güçsüz hissetmiyorum. Aramızda başka ne olursa olsun, bu adama

bu adama güvendiğimi biliyorum. Ne kadar kızgın olursa olsun, beni asla küçük düşürmez ya da utandırmaz.

Başımı onun elinden kurtarıp ayağa kalkıyorum ve elbisemin arkasındaki fermuarı açarken gözlerimi onunkilere sabitliyorum. Siyah kumaş ayaklarımın dibine toplanana kadar fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum.

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Her şeyi, corazón."

Parmaklarım sütyenimin kancasında titriyor, ama onu açıp yere düşmesini sağlıyorum. Nathan'ın çenesi sıkı, elleri yanlarında yumruk haline gelmiş. Bu konuda görüldüğü kadar soğukkanlı ve sakin değil. Başparmaklarımı külotumun bel bandına geçirip, kıvrımlarımdan sıyrırken kalçalarımı sallıyorum.

Hırlayarak koltuğunda öne eğiliyor, gözleri açgözlülükle vücudumu baştan aşağı tarıyor. Heyecan dalgası içimi kaplıyor. Vücudumun onun üzerinde yarattığı etkiyi gizlemeye çalışmıyor ve onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini bilmek, kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde seksi ve güçlü hissettiriyor.

Külotumu ayağımdan çıkarıyorum.

"Topuklu ayakkabılarını çıkarmayın." Sesinin derin tınısı içimi eritiyor ve inlemekten kendimi alıkoymak için dudaklarımı sıkıyorum.

Parmak uçlarını kalçamın kıvrımlarında gezdirip karnıma doğru kaydırıyor. Serbest elini uyluğuna koyuyor ve o gece hayvanat bahçesinde olduğu gibi yumruğunu sıkıp açıyor, sanki avucunun içini kıcımlı tokatlama ihtiyacıyla titriyormuş gibi. Kucağına eğilip tokatlanacağımı düşünmek, bacaklarımın arasına sıvı bir sıcaklık sızmasına neden oluyor.

"O kadar güzelsin ki, Mel." Bileklerimi yakalayıp beni kendine doğru çekiyor. Uyluklarına çarpıp kucağına düşüyorum, kığım havada, dirseklerim bankın üzerinde. "Ama bu, kıcımlı bağışlayacak kadar dikkatimi dağıtmayacak, corazón."

"Nate." Nefesim kesik kesik, adını haykırıyorum.

"Hiç kıcımlı şaplak yedin mi, Mel?"

"H-hayır," diye dürüstçe kekeliyorum.

Avucunu kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, sonra birini morartacak kadar sıkı bir şekilde kavırıyor, ama bu sadece kendimi onun uyluğuna sürtmeme neden oluyor. "İlk randevumuzda bana ilk kez küstahça davrandığından beri bu kıcımlı tokatlamak için bir neden arıyordum."

"Sana küstahlık etmedim," diye itiraz ettim.

Karanlık bir kahkaha boğazından çıkar. “Evet, yaptın ve bunu biliyorsun. Arabama bindiğin andan itibaren beni kızdırmaya çalışıyordun.”

Tamam, belki bu doğru. Omzumun üzerinden ona bir göz atıp kaşlarımı kaldırıyorum. “Sen de beni kışkırttığından eminim, Ice.”

Kıçıma ilk acı veren tokatı indirdi ve ben acıdan çok şaşkınlıktan çığlık attım. Şaşkınlığımın sebebi, elinin bıraktığı acıyı başka hiçbir yerde değil de bacaklarımın arasında hissetmemdi. Nefesimi tıslayarak bıraktım ve o bana tekrar vurdu, bu sefer biraz daha sert.

Sızlanarak başımı ön kollarımın üzerine dayadım ve kendimi onun gergin uyluk kasına sürttüm, ağrıyan merkezime verdiği lezzetli sürtünme karşısında iniltiyi bastırdım. Daha fazlasına ihtiyacım var. Kalçalarımı kaldırarak, kıçımı karıncalanan etimi okşayan eline doğru ittim.

O iniliyor ve bana tekrar şaplak atıyor.

Boğazımdan keskin bir inilti kopar. "Nate, lütfen?" "Böyle dizimin üzerine eğilmeyi seviyor musun?" Şaplak.

"Evet," diye bağıriyorum ve o bir şaplak daha atıyor.

Onu içimde hissetmeyi hiç bu kadar çok istemedim. Bu, derin ve şehvetli bir yerden gelen içgüdüsel bir özlem. Bu çok yanlış gelmeli, ama onun kollarında her şey her zaman doğru geliyor. Bir saniye sonra iki parmağını içime soktuğunda, adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, sokaktan geçenlerin beni duyduğuna eminim, ama artık umursamıyorum. Tek odaklandığım şey Nathan.

"Benim için çoktan ıslandın, corazón. Bunun seni tahrik edeceğini biliyordum." Parmaklarını içime sokup çıkarırken bana yine şaplak atıyor.

"Bu çok iyi geliyor."

"Çok güzel görünüyorsun. Kucağımda çıplak, elimi senin sıvınla ıslatıyorsun."

Ah, cennetteki sevgili annem, o ağız!

Tam da Nathan'ın beni doruğa çıkardığını ve bu durumu şu andakinden daha da müstehcen hale getirmesinin imkânsız olduğunu düşündüğüm anda, parmağının ucunu benim ıslaklığımla kaplayıp kıçımın arasına kaydırıyor ve sonra onu sıkı kas halkasına bastırıyor. Bu alışılmadık his karşısında neredeyse donup kalıyorum, ama artık çok geç. “Biri seni daha önce buradan aldın mı, corazón?”

“H-hayır.”

Daha sert bastırıyor ve ben beklentiyle titriyorum, o da bunu parmağının ucunu içime sokmak için bir davet olarak algılıyor gibi görünüyor.

"Oh, lanet olsun." Vücudumu şiddetli bir titreme sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

İnlemesi derin, alçak ve tatmin dolu. "Ama burada seni alacağıma izin vereceksin, değil mi?"

Tanrım, o beni her şekilde, her yerde alabilir. "E-evet."

İki parmağını amımda tutarken, parmağını kıcıma sokup çıkarıyor. "Aferin kızım."

Boğazımdan gırtlaksı bir inilti çıkıyor. Çok yaklaştım. "Nathan, lütfen!"

Bana acımak yerine parmaklarını çekiyor. Dokunuşunun kaybolmasına inliyorum, kemiksizmişim gibi kucağına yığılıyorum. Yani istediğini yaptığım halde beni oyuyor mu?

"Buraya gel, corazón." Sesi yatıştırıcı bir tonda, beni bankın üzerine diz çökmüş pozisyona çekiyor, böylece güçlü uyluklarından birinin üzerine bacaklarımı açıyorum. Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle parmaklarını saçlarıma geçirip başımı sabit tutuyor. "Ben takım elbisem içindeyken senin kucağımda çıplak olmanın inanılmaz derecede seksi bir yanı var."

Kalçalarımı sallıyorum ve bacaklarımın arasındaki uyluklarının sertliği, içimde bir zevk dalgası yaratıyor. "Evet, buna bir düşkünlüğün var gibi görünüyor."

Nathan dudaklarını kulağıma dayadı. "Seni orgazma ulaştırmamı hak etmiyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum.

Dişlerini ve dilini çenemden boynuma doğru gezdiriyor. "Ama o şekilde bacağıma binerek kendini orgazma ulaştırmanı görmek isterim."

Sertleşmiş meme ucumu sıcak ağzına alır ve ben onun adını inleyerek, parmaklarımı kalın saçlarına dolayarak, ağrıyan amımı ona sürüyorum. Az önce söylediklerine rağmen, orgazmımı kışkırtıyor, kocaman elleriyle göğüslerimi sıkıyor ve ecstasy'nin eşiğine gelene kadar o lezzetli ağzıyla ağrıyan meme uçlarımı okşuyor. Kalçalarımı kavırıyor, beni gergin kaslarına sıkıca çekiyor ve bacağına klitorisime sürüyor.

Artık dayanamayarak, orgazmın beni sarmasıyla başımı geriye atıyorum. Sıcak ve ağır, yoğunluğuyla beni dibe çekiyor. Ve beni geri getiren Nathan oluyor, kollarını belime doluyor ve dişlerini boynuma geçiriyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, nefes nefese kalmış bir halde onun koyu renkli gözlerine bakıyorum. Aşağıya bakan Nathan sırtıyor. "Orayı epey dağıttın, corazón."

Bakışlarını takip ediyorum ve pahalı takım elbisesinin pantolonunu kaplayan uyarılmamı görünce utançtan yanaklarım yanıyor. Sol uyluğunun tamamı benimle kaplı. “Çok...”

Çenemi sıkıyor ve özrümün geri kalanını kesiyor. Koyu renkli gözleri daralıyor, içimden sinirli bir şekilde yutkunmama neden olan bir tehlikeyle parıldıyor. “Vücudunun herhangi bir parçasının benim vücudumun herhangi bir parçasına bulaşmış olması için sakın özür dileme.”

Tekrar özür dilememek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

“Giyin, corazón. Gidiyoruz.” Beni kucağından kaldırıyor, sonra akşam yemeğinden kalan kumaş peçeteyi kullanarak pantolonunu siliyor ve nemli kumaşı ceketinin cebine tıktırıyor.

"Bu hırsızlık." Ona yaramaz bir gülümseme atıp, yerden külotumu alıyorum.

“*Bu*, karımın boşalmış halini benden başka kimsenin dokunmasına ya da koklamasına izin vermemek demek.” Bunu söylerken, hayvani bir hırıltı çıkardı.

Daha önce olanlar yüzünden hâlâ kızgın mı bilmiyorum, ama kızgın olsa bile, Nathan James'le barışma seksi şüphesiz az önce yaptığımızdan daha ateşli olacak.

Bölüm Otuz Dört

NATHAN

Restoranda olduğumuzdan beri onu sikme arzusu beni çılgına çeviriyordu, ama onu alay etmekten o kadar zevk alıyordum ki, onu alamadım. Eve dönerken arabada bile, tüm yol boyunca kucağıma oturmasına rağmen, onu uçurumun kenarında tutmakla o kadar meşguldüm ki, onunla oynamaktan başka bir şey yapamadım. Ama şimdi, ikimiz penthouse'da baş başa kaldığımızı göre, onun her bir parçasını ele geçireceğim.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de arzuyla nefes nefeseyiz, nefesimiz hızlı ve zorlu.

O, beni ne kadar istediğimi tam olarak bildiği için kaşını kaldırıyor. Bana ne yaptığını biliyor. Tek bir adımda, bir elimi saçlarına, diğer elimi kıkına koyuyorum ve onu duvara doğru itiyorum. Birkaç saniye sonra, o sıva duvara yaslanmış durumda ve ben de ağrıyan aletimi ona sürüyorum.

“Nate,” diye mırıldanıyor. İçimdeki hayvanı bir saniye daha bile dizginleyemeyerek, dudaklarını acı verecek kadar sert bir öpücükle ele geçiriyorum. Elbiselerini beline kadar sıyrıp uyluklarını ortaya çıkarıyorum ve ellerimi yumuşak teninde yukarı doğru kaydırarak kalçalarını avuçluyorum. Onu kolaylıkla kaldırıyorum ve o bacaklarını belime doluyor. O da en az benim kadar çılgın, kemerimi çekip pantolonumu hızla açıyor ve sonra tam istediğim yerde, ince parmaklarını zonklayan ağılıma doluyor. Sıkıca sıkıyor ve ben ağzına inleyerek, vücudumun ona sürtünmesinin verdiği baskıyla rahatlamak için kalçalarımı sallıyorum.

Öpüşmemizi kesip nefes nefese kalır. "Nate, sana gerçekten ihtiyacım var."

Dantel külotunu kenara çekip, penisimi onun içine sokuyorum. O titriyor, başı duvara yaslanıyor, ben ise içimden geçen o muazzam rahatlamaya inliyorum

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, çenesini ısırarak sert darbelerle onu duvara çiviliyorum.

"Daha önce ne hakkında tartışıyorduk ki?" diye nefes nefese soruyor.

"Hatırlayamıyorum. Lanet olsun."

Bana sarılır, kolları boynuma dolanır; bedeninden, sanki en derinlerinden çekiliyormuş gibi gelen, muhtaç inlemeler ve son derece seksi inilti dökülür. Bu beni daha sert itmeye zorlar, onun içine o kadar derine batırım ki, bir daha çıkabileceğimden emin olamam. O beni yutuyor.

Dudaklarımı kulağına değdirip kulak memesini ısıyorum. "Koridorda seni sikmeyi bitirir bitirmez, seni yatağa götürüp kışını sikeceğim, corazón."

Yeşil gözleri özlemle kararır. Dudaklarını ısıtır ve bana tek bir kez başını sallar. Yüzümü boynuna gömerim ve o benim adımları haykırana ve ben onu spermimle doldurana kadar ona sertçe girip çıkarım.

MEL. YATAKTA sırt üstü uzanıyor, göğsü zorlu nefeslerle inip kalkıyor. Elimde bir şişe kayganlaştırıcıyla üzerine sürünerek çıkıyorum, elimi uyluklarından yukarı, karnına ve göğüslerine doğru gezdiriyorum ve köprücük kemiğinde duruyorum. "Gergin misin, corazón?"

İnce boynundaki kıvrım seğiriyor. "Biraz."

Dudaklarımı çenesine değdiriyorum. "Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz. Bekleyebiliriz."

Kollarını boynuma doluyor. "Hayır. Yapmak istiyorum."

"Emin misin?"

Alt dudağını ısıtır başını sallıyor. "Dön bana, Spitfire."

Dediğimi yapar, ne yaptığımı görebilmek için başını yana çevirir. Kayganlaştırıcının kapağını açar ve kalçalarını ayırırım. "Bu soğuk olacak," diye uyarırım ve kış deliğine bolca sıkarım.

O irkilir, ama sonra sıkı halkayı parmağımla masaj yaptığımda inlemeye başlar. Ucu yavaşça içine sokarım ve tatlı sesleri daha ısrarcı hale gelir. "Hoşuna gitti mi, corazón?"

"E-evet." Kışını geriye doğru itiyor ve ben de parmağımla eklemine kadar sokarak onu ödüllendiriyorum. "Oh, Nate," diye inliyor, yüzünü yastığa bastırıp

yastığa bastırıp ısıyor.

O bir tane daha hazır olana kadar parmağımı nazikçe içeri ve dışarı hareket ettiriyorum. İkinci parmağımı da eklediğimde, başını kaldırıyor ve adımı haykırıyor.

"Hala iyi misin?"

Başını sallıyor.

"Söyle, Mel."

"Evet!"

Üzerine eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. "Çok iyi gidiyorsun. Kıçını almama izin veren ne kadar uslu bir kızsın."

Parmaklarımı daha derine sokuyorum ve titremeler vücudunu sarıyor. "Lütfen, Nate," diye inliyor.

Sikim onun içine girmek için can atıyor. İçimi kaplayan bu arzunun gücüyle gözlerim bulanıklaşıyor. Seks her zaman hayatımın büyük bir parçası olmuştur, ama onunla seks yapmak bambaşka bir şey. Onun her parçasını sahiplenme ihtiyacına takıntılıyım.

Parmaklarımı çıkardığımda, uzun bir nefes verir ve vücudu yatağa gömülür. Sikimi bol miktarda kayganlaştırıcıyla kaplarım, elim kayganlaşır ve kıçını ayırarak onu tahrik ederim.

Yatağa düşerek, ellerimle vücudunu kavradım ve penisimin başını kık deliğine doğru ittim. O inledi. "İlk seferimizde sonuna kadar gitmem gerekmez, corazón. Ne kadar kaldırabilirsen o kadar, tamam mı?"

O başını sallarken yanağı yastığa sürtünüyor. "Tamam."

Yavaşça içeri giriyorum, penisimin ucu ile sıkı kas halkasını aşıyorum.

"Nate!" diye inliyor, sırtı kavisleniyor.

Bir kolumla kendimi destekleyerek, sırtının alt kısmını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. "Hala iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum ve daha derine giriyorum. Kaslarının beni sıktığı hissi karşısında gözlerim geriye yuvarlanıyor. "Çok darsın, corazón. İyi olduğundan emin misin?"

"Bu çok..." Derin bir nefes alır. "Farklı ama güzel."

Omuzlarına öpücükler yağdırırken sırtını okşamaya devam ediyorum. "Harika gidiyorsun."

Neredeyse mırıldanıyor ve yüzünde bir gülümseme yayılıyor. Başımı eğip alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiyorum. "Bunu bir dahaki sefere yaptığımızda sırt üstü yatacaksın, böylece seni sikerken güzel yüzüne bakabileceğim."

Kalçalarımı sallayarak, ona nazikçe girip çıkıyorum. “Öyle mi?” diye inliyor. “Evet. O şekilde içine daha derine girebilirim.”

“Ne kadar içime girdin?” diye nefes nefese soruyor.

Daha yarısına bile girmemişim, ama ona bunu söylemiyorum. "Yeter, corazón. Yeter."

Elimi vücuduyla yatak arasına sokup klitorisini buluyorum ve iki parmağımın ucuyla kaygan tomurcuğunun üzerinde daireler çiziyorum.

Kendini elime sürüyor. “Aman Tanrım, Nate.”

"Sikim kıçındayken benim için boşalacak mısın, Mel?" "Evet!"

Sikme hızımı artırıyorum, onu yatağa çivilemek için can atıyorum ama onu fazla zorlamamaya dikkat ediyorum. Ama sikimin etrafındaki hissi ve daha önce restoranda ona yaptıklarımın anısı, eve geldiğimizde yaptıklarımın bahsetmiyorum bile, kendimi ona kaptırmama birkaç saniye kaldı.

“Benimle birlikte gel, corazón,” diye kulağına homurdanıyorum, klitorisine baskı uyguluyorum. Kasları etrafımda kasılıyor ve sıkı amının dalgalanmasından kaynaklanan artçı sarsıntılar sikimin ucunda titreşiyor.

Adımı inleyerek söyler, benim için boşalırken vücudu benimkinin altında titrer ve vücudundaki titremeler içime yankılanır. Kalçalarımı sallayarak, o orgazmın doruklarında süzülürken daha derine batırım ve kendi boşalmamı bulurum.

İşimi bitirdiğimde, alnımı omuz bıçaklarının arasına dayarım, derin nefesler alırım ve göğsümden fırlayacak gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırım.

“Tanrım, bu çok yoğundu,” diye nefes nefese söylüyor.

"Harikaydı." Alnına bir öpücük konduruyorum ve içinden çıktığımda yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum. "Canını mı yaktım?"

"Hayır."

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Gidip temizlenelim."

Sırt üstü dönüyor, parlak yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Önce biraz burada uzanabilir miyiz?"

"Ne istersen, corazón." Memnuniyetle iç çekerek sırt üstü uzanıyorum ve onu kollarıma alıyorum, o da ince vücudunu benimkine yaslıyor. Birazcık uzanmak falan neymiş; isterse burada sonsuza kadar uzanabiliriz.

DUŞ ALIP DOYUMLA Karanlıkta uzanıyoruz, ama ikimiz de uykuyla mücadele ediyoruz. Bu gece olanlar o kadar inanılmazdı ki, sanırım ikimiz de bu anın tadını biraz daha çıkarmak istiyoruz. Başını göğsüme yaslıyor, ben de parmak uçlarımla omurgasını yukarı aşağı okşuyorum. “Ağrın var mı?”

“Biraz, ama hoş bir ağrı, biliyor musun?” “Sana daha nazik davranmalıydım.”

“Hayır.” Göğsüme sokuluyor. “Sana söyledim ya, bu hoş bir ağrı. Sanki hâlâ içimdeymişsin gibi hissediyorum.”

Penisim seğiriyor ve ben inliyorum. “Beni sürekli sertleştirmek zorunda mısın, corazón?”

Gülüyor ve gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. “Her şey seni sertleştiriyor.”

Kıçına bir şaplak atma dürtüsüne direnip, bunun yerine kollarımı ona daha sıkı sararım. “*Seninle* ilgili her şey beni sertleştiriyor.”

"Mmhmm, bunu sevdim."

“Mükemmel kıçını siken ilk erkek olmak bir onurdu. Teşekkür ederim.”

"Evet." Derin iç çekişi beni kaşlarını çatmaya zorlar. "Ne oldu?"

“Seninle böyle ilklerim olmayacağını fark ettim.”

Tanrım, daha fazla yanılmış olamazdı. O, yatağında iki kereden fazla yatmasına izin verdiğim ilk kadın. Birlikte yaşadığım ve hayatımın her alanına girmesine izin verdiğim tek kadın. Sürekli aklımdan çıkaramadığım ilk kadın. O benim karım ve ben hiç evlenmeyi planlamamıştım. Saymakla bitmeyecek kadar çok ilk var, bu yüzden sadece başının üstüne bir öpücük kondurup, “Benim tüm önemli ilklerim senin, corazón,” diyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Şimdi biraz uyu."

Bana daha da yakınlaşır ve memnuniyetle mırıldanır. Gözlerimi kapatıp, bunun gibi binlerce gece daha geçirme hayaliyle uykuya dalarım.

Bölüm Otuz Beş

NATHAN

Telefonumu komodinin üzerine koyup uyuyan karıma dönerek tüm dikkatimi ona veriyorum. Pembe dudakları hafifçe aralanmış, koyu kirpikleri kızarmış yanaklarının üzerine düşüyor. Tanrım, o kadar güzel ki. Elimi kalçasına kaydırıyorum ve vücudu içgüdüsel olarak dokunuşuma eriyor. Sanki buraya aitmiş gibi bana tam oturuyor, vücudu benim vücut hatlarıma uyacak şekilde oyulmuş gibi.

Onu biraz fazla sıkı tutmuş olmalıyım ki göz kapakları titreyerek açılıyor. Gözleri benimkilere takılır takılmaz gülümsüyor. Damarlarımda gerçekten buz olsaydı, o gülümseme onu güneşteki dondurma gibi eritirdi.

"Günaydın," diye mırıldanıyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Parfüm ve benim kokum var. "Günaydın, uyuyan güzel."

Gözlerini kırıştırıyor. "Saat

kaç?" "Neredeyse on bir."

Eli ağzına gider. "Nate! Neden bu kadar geç uyandım?"

Omuz silkiyorum. "Olaylı bir gece geçirdin, corazón. Ayrıca bugün Pazar. Buradan başka gidecek yerimiz yok."

Memnuniyetle mırıldanır ve kollarını boynuma dolayarak sarılır. "Bütün gün burada kalabilir miyiz?"

Onu kendime doğru çekerim. "Kalabiliriz." Uyandığımdaya babamdan gelen mesajı hatırlarım. "Ama daha sonra dışarı çıkmak istersen, babam bizi akşam yemeğine davet etti. Aslında brunch ve akşam yemeği, ama brunch'ı reddettim çünkü en az bir saat daha bu yataktan çıkmak istemiyorum."

Yüzünü göğsüme gömer ve bir kedi yavrusu gibi mırıldanır. “Bir saat, ha?”
“O iş için değil, corazón.” Elimi kışına kaydırıyorum ve o çekinmeyince rahatlıyorum.

“Yazık.” Kıkırdayarak bana daha da sokuluyor.

Onu kollarımda yatakta tutmaktan başka hiçbir şey yapmamaktan bu kadar keyif almama şaşırıyorum. İstedığımız kadar geç uyuyup, sadece istediğimizi yaptığımız pazar günleri, haftanın en sevdiğim günü haline geldi. “Benim doyumsuz küçük ateş parçası.”

Düşünüyormuş gibi mırıldanıyor. “Seks yapamıyorsak, krep yiyebilir miyiz?”

"Sana krep yapacağım, corazón."

"Akşam yemeği için babanın evine de gidebilir miyiz?"

Son haftalarda Mel'in ailemle vakit geçirmeyi ne kadar sevdiği ortaya çıktı ve onlar da ona bayılıyorlar. Annem hayattayken olduğu gibi babamın gözlerine kadar uzanan gülümsemesini görmek, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir şeydi. “Evet, akşam yemeğine gidebiliriz.” Onun babam ve kardeşlerimle vakit geçirme fırsatını nasıl reddedebilirim ki, ya da onların onunla vakit geçirme fırsatını? Mel sadece benim hayatımı zenginleştirmekle kalmadı, James ailesine, sonsuza kadar bizden uzak kalacağını düşünmeye başlamış olduğum bir mutluluk getirdi.

MEL ARABAMA BİNİYOR ve koltuğa güm diye çökünce yüzündeki acı ifadesini kaçırmıyorum.

Onun ardından ben de arabaya atladım. “Lanet olsun, Mel. Acı mı duyuyorsun?”

Başını sallıyor. “Sadece otururken istediğimden biraz daha sert oturdum.”

Onu kucağıma çekiyorum ve zayıf protestosunu görmezden geliyorum.
“Eğer sana acı veriyorsam bana söylemelisin.”

Yeşil gözleri yumuşar ve yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlanır. “Eğer dayanamayacağım bir şey olsaydı sana söylerdim. Sana söz veriyorum, dün geceki her şeyi sevdim. Ama şaplaklar ve...” Yüzü kızarır. “Şey, ikisi de ilk kez oldu, o yüzden kığım biraz hassas. Hepsi bu.”

Yüzünde şu anda rahatsız olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye bakıyorum, ama doğruyu söylüyor gibi görünüyor. “Seninle kendimi tutmakta zorlanıyorum. Dün

gece inanılmazdı ve tekrar yapmak istiyorum, ama eğer acı çekiyorsan...”

“Acı çekmiyorum Nate. Benim için endişelenmeyi bırak. Dün gecenin benim için de inanılmaz olmadığını mı düşünüyorsun?” Dudaklarını kulağıma dayadı ve sıcak nefesi boynuma değdi. “Oldukça şiddetli bir orgazm yaşadım.”

Boğazımdan bir homurtu çıkar. “Evet, tabii ki orgazm oldun.”

Bana küstahça gülümsedi. “Aynen öyle. O yüzden endişelenmeyi bırak.” Onu üzerime binecek şekilde yeniden konumlandırıdım ve burnumu çene hattında gezdirdiğimde titremesine gülümsemeden edemedim. “Babanın evine varmamıza ne kadar var?” diye fısıldadı.

"Kırk dakika."

Kalçalarını üzerimde sallıyor, bu da sikimin sertleşmesine neden oluyor. “Bu arabada hiçbir şey yapmadan oturmak için çok uzun bir süre.”

Boğazının dibine kısa bir öpücük konduruyorum. “Aslında, önümüzdeki kırk dakika boyunca seni meşgul edecek mükemmel bir şeyim var.”

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirir ve başını geriye doğru eğiyor. Inleyerek, dudaklarımı kremi boynuna bastırıyorum ve onun cömertçe sunduğu bu lezzeti bir an için tadını çıkarıyorum.

Bölüm Otuz Altı

NATHAN

Mel'in tatlı kahkahası arabayı dolduruyor. "Sana doğru olduğunu söylüyorum."

Başımı sallayarak, kucağımdaki gazeteye bakıyorum. "On üçüncü dikeyin cevabının 'cockblocker' olmadığına neredeyse eminim, corazón."

Parmaklarını zaten doldurulmuş iki harfın üzerinde gezdiriyor. "Ama uyuyor, görmüyor musun?" Daha yüksek sesle gülüyor ve gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Onun bulaşıcı neşesine gülümsemeden edemiyorum. "Bu kadar sorun çıkaracağını bilseydim, senden yardım istemezdim."

Kahkahası diner ve gözlerindeki yaşları siler. "Şey, kırk dakikayı geçirmek için mükemmel bir yolun olduğunu söylediğinde, pazar günü çapraz bulmacasını tamamlamayı kastettiğini bilmiyordum."

"*New York Times*'ın bulmacasının bizim evde bir gelenek olduğunu bilmen gerekir."

Elini kalbinin üzerine koyar. "O zaman bunun bir parçası olmaktan onur duyarım."

Bana sataşılıyor mu? Gazeteyi yanımdaki koltuğa atıp onu kollarıma alıyorum. "Yani pazar öğleden sonra kırk dakikayı geçirmek için en iyi yolun çapraz bulmaca olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?"

Dudaklarını sıkıştırıp yukarı bakıyor, sanki cevabını düşünmek için zaman ayırıyormuş gibi. "Hayır," diyor sonunda.

"Hayır mı?" diye hayretle soruyorum, öfkelenmiş gibi davranarak.

"Seninle yapabileceğim çok daha eğlenceli şeyler aklıma geliyor," diyor, şehvetli bir sesle.

"Öyle mi?" Yanlarını gıdıklıyorum ve o kucağımda bir top gibi kıvrılıyor, kontrolsüz bir şekilde kıkırdıyor ve kollarını gövdesinin önüne siper olarak koymaya çalışıyor.

Kısa süre sonra ben de onunla birlikte gülüyorum ve hayatımda bu kadın olmadan nasıl yaşayabildiğimi merak ediyorum.

Mel ve ben babamın evine vardığımızda, Mason ve Elijah mutfakta en iyi sosun nasıl yapılacağı konusunda tartışıyorlar.

Biz içeri girdiğimizde dururlar ve iki kardeşim de bizi kucaklayarak selamlar. Selamlaşmalar bittiğinde, Mason tahta kaşıkla ağzına dokunur. “Biliyor musun, eminim Mel bizim Şükran Günü tartışmamızı çözebilir.”

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Başımı salladım. "Karımı, her yıl düzenlediğiniz patates püresi yarışmasının jürisi yapamazsınız."

"Ne?" Mason dramatik bir omuz silkmeye masumiyet numarası yapıyor. "Karar vermek için en uygun kişi o. Daha önce bizimle hiç yemek yemedi, yani patates püresinin kimin olduğunu bilmiyor. Bu konuda hiçbir çıkarı yok." Kendi kelime oyununa gülüyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Şükran Günü'ne sadece dört hafta kaldı ve bu yıl bizimle yemek yiyecek, bu yüzden patates püresinin nasıl yapılacağı konusunda söz hakkı olmalı," diye ekliyor Elijah.

Mel üçümüzün arasında bakışlarını gezdiriyor, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle her kelimeyi dikkatle dinliyor.

"Bu saçmalık," diyorum. "Patates püresini her zamanki gibi yapacağım."

"Babamın umurunda değil, ve sırf sen ve Drake öyle seviyorsunuz diye hepimizin sizin vasat patateslerinize katlanmak zorunda kalmamız gerekmez. Devrim zamanı!" Yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle Mason kaşığını havaya kaldırır. "Ve Melanie James bizi yönetecek, James ailesinde patates püresinin ihtişamlı yeni bir çağını müjdeleyecek."

Mel burun kıvrarak güldü ama hemen kendini topladı. Mason'ın dirseğini tutarak çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Ben de varım."

"Tabii ki!" diye bağırır Mason.

Bir kaşımı kaldırıp küçük kardeşime bakarım. "Ya o benim patates püresini seçerse?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Asla olmaz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup önce kardeşlerime, sonra karıma sert bir bakış atarım. "Peki. Hadi bakalım."

Elijah gözlerini kısar ve bana kaşlarını çatar. "Hile yok. Ona herhangi bir işaret ya da benzeri bir şey vermeyin."

Mason başını sallar. "Ya da tuhaf karı koca telepatisi zırvallıkları da yok." Mel'in kahkahası mutfağı doldurur.

Mason'ın elinden tahta kaşığı kapıyorum. "Peki tam olarak ne tür tuhaf *telepati saçmalıkları* yapabileceğimizi düşünüyorsun, ahmak? Biz ikiz değiliz."

Mason omuz silkti. "Evlilik hayatının karmaşık işleyişini anladığımı iddia etmiyorum. Tek söylediğim, onu etkilemeye çalışma. Her ne pahasına olursa olsun kazanmayı sevdiğini biliyorum."

"Hile yapmama gerek yok," diye onu temin ederim.

Elijah göğsünü şişirir. "Mel'e seçeneklerini sunacağım. O karar verirken siz ikiniz arkasında durursunuz, böylece hile yapma riski olmaz. Tamam mı?"

"Tamam," deriz Mason ve ben aynı anda.

Elijah, Mel'i Mason ve bana sırtı dönük bir tabureye oturtur, sonra boğazını temizler. "Vereceğin kararın ciddiyetinin farkında mısın, Melanie?" diye sorar, sesi tamamen iş modundadır.

Mel başını kararlı bir şekilde sallar. "Anlıyorum."

Derin bir nefes alır. "Kabuklu, pütürlü patates püresi mi, tereyağı, biraz tuz ve karabiber mi? Yoksa pürüzsüz, kabuksuz, krema ve sadece bir tutam tuz mu?" İkinci seçeneği sunarken dudaklarını yalamasına benzer hareketine kaşlarımı çatarım.

Melanie mırıldanır ve seçeneklerini iyice düşünür. Mason ve ben nefesimizi tutarak bekleriz.

"Kesinlikle krema ile pürüzsüz olanı," diye kararını verir.

Mason zaferle kükredi ve parmağını göğsüme sapladı. "Az önce dersini aldın evlat."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım, Spitfire. Ne halt ettin sen?"

Bana dönüyor. "Oh hayır. O senin değil miydi?" Üzgün görünmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama Mason, sanki ağır sıklet şampiyonluğunu kazanmış gibi mutfakta zıplarken, o da gülmesini zorlukla tutuyor. Elijah'la beşlik çakıyor ve ikisi de zaferlerini yüksek sesle ilan ediyorlar.

Mel kollarını belime doluyor. "Çok üzgünüm, Ice." Kıkırdıyor.

Babamızın yüksek sesi mutfağı doldurur. “Bu bağırışlar da neyin nesi?” Mason havaya yumruğunu kaldırır. “Şükran Günü'nde Nathan'ın patates püresi yerine benimkini yiyeceğiz.”

"Hayır." Babam başını sallar. "Kabuğu üzerinde, tereyağlı. Tıpkı annenin yaptığı gibi."

"Ama baba," diye sızlanır Mason. "Umursamadığını söylemiştin." Babam omuz silker. "O sadece duygularını incitmemek içindi, evlat."

Mel elini ağzına götürür ve bir kıkırdamayı daha bastırır. Babam kolunu onun omuzlarına atar ve başının üstüne bir öpücük kondurur. "Seni görmek ne güzel, tatlım."

"Ben de," der Mel, ona gülümser ve babam da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir.

“Kız kardeşin de Şükran Günü'nde bize katılacak mı?” diye sorar.

Gülümsemesi kaybolur ve başını sallar. "Hayır, bu yıl gelmeyecek. Aksi takdirde yalnız kalacak olan bir arkadaşında kalıyor ve konsere gitmeyi planlıyorlar. Ama Noel'de eve gelecek. Ve buraya gelmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

Babam onu bir kez daha kısaca kucaklar. “Her zaman hoş geldin.”

Babam duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşır uzaklaşmaz, karımı kendime yaklaştırıp gözlerinin içine bakıyorum. “Patateslerimi seçmediğine inanamıyorum, corazón. Bu ihanet beni derinden yaraladı.”

Dudaklarında şeytani bir gülümseme yayılır. “Çok üzgünüm.” Kirpiklerini kırıştırır. “Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?”

"Eminim bir şeyler bulurum," derim, kalçasını sıkıp kaşlarımı kaldırarak.

“Hadi ama,” diye homurdanır Mason. “Kadını bırak da bir içki alsın.”

Yüzümü boynuna gömdüm ve tenine karşı gülümsedim. “Sanırım kardeşim senin ilgini istiyor. Ama unutma... bu gece, sen tamamen benimsin.”

Kıçına hafifçe bir şaplak attıktan sonra, dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurup barda kardeşimin yanına gider.

Masayı kurarken, Mason'ın Mel'e Mai Tai yapmayı öğrettiğini izliyorum. Babam tezgâha yaslanmış, Elijah akşam yemeğini bitirirken onlarla sohbet ediyor. Karısı artık bu eve nadiren ayak basıyor. Yine de, yirmi yıl geçmesine rağmen, Amber ailemle Mel'in dört aydan kısa bir sürede kurduğu rahatlığın yarısı kadar bile rahat görünmüyor.

O, hayatıma ve aileme kusursuz bir şekilde uyum sağladı. Sanki her zaman burada olması gerekiyormuş gibi. Babama minnettar bir gülümseme gönderiyorum. O olmasaydı, hiçbirimizin hayatında o olmazdı ve bugün biz burada olurken, onun başka bir yerde, başka biriyle olabileceği gerçeği benim için düşünülemez.

Bölüm Otuz Yedi

NATHAN

“Chicago’da ne kadar kalacaksın?” Mel, başını eline dayayarak dirseğine yaslanır ve parmak uçlarıyla göğsümü okşar.

Bakışlarım çıplak gövdesini tarıyor ve onu kalçalarına kadar örten yorgana mantıksız bir şekilde sinirleniyorum.

“Dikkatini ver, Ice.” Uyarmasının hemen ardından güzel kahkahası geliyor. Parmaklarıyla V işareti yapıp yüzünü gösteriyor. “Gözlerin buraya.”

Parlak yeşil gözlerine bakıp sırtıyorum. “Ama sen çok dikkat dağıtıyorsun, Spitfire.”

O güzel gözlerini devirdi. “Chicago? Ne kadar sürecek?”

İç çekerek, ellerimi başımın arkasında birleştirip, onu sırt üstü çevirip tekrar siktikten kendimi alıkoyuyorum. “Üç gün.”

Burnunu kırıstırıyor. "Ve bu gece mi uçuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Uçağım yedide kalkıyor."

“Cuma günü barınaktaki Noel partisine yetişebileceğinden emin misin? Bu, tüm yılın en büyük bağış toplama etkinliği ve senin de orada olacağını söylediğimde çok heyecanlandılar. Biliyorsun, sen bir nevi ünlüsün.”

Barınaktan bahsederken gözlerinin parlamasını seviyorum. Evlendiğimizden ve boş zamanlarının çoğunu ben işgal ettiğimden beri eskisi kadar orada gönüllü olarak çalışmıyor, ama yine de ihtiyaç duyduklarında her zaman yardıma koşuyor.

“Evet, orada olacağım, corazón.”

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. “Teşekkür ederim. Herkesle tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Böyle gülümsediğinde çok güzel görünüyorsun.” Dudaklarımı yanağına değdiriyorum.

“Şey, bu gülümseme”—eli göğsümden aşağıya, karın kaslarıma doğru kayıyor —"sadece sana özel."

“Öyle olsa iyi olur.” Eli yorganın altına kayıyor ve ben homurdanıyorum. Sabah 8:00'deki toplantıma yetişmek için önümüzdeki otuz dakika içinde duş alıp daireden çıkmam gerekiyor. Ve o toplantı biter bitmez, onu ayarlayan kişiyi kovacağım. “Eğer elini daha aşağıya indirirsen, ikimizden birini büyük bir belaya sokacaksın, corazón.”

Devam edip etmemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını sıkıştırıyor, ama eli duruyor ve parmaklarını karın kaslarıma üzerine yayıyor. “Keşke daha sonra Chicago’ya gitmek zorunda kalmasaydın.”

Kahretsin, ben de öyle. Her yıl Chicago’da düzenlenen yıllık şirket toplantımızla ilgili hiç sorunum olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar. Gelecekte toplantıyı Manhattan’a taşımak için Drake ile konuşmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazıyorum. “Ben yokken uslu duracak mısın?”

Gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parlıyor. “Ben her zaman usluyum.”

Ellerimi bir saniye daha ondan uzak tutamayınca, onu sırt üstü çevirip yatağa bastırıyorum. “Kendini tatmin ederken içindeki parmakların benim parmaklarımmış gibi davranır mısın?”

“Her zaman,” diye nefes nefese cevap veriyor, sertleşen ağılıma kalçalarını sürtüyor.

Saate bir bakış, artık gerçekten kaybedecek vaktim olmadığını gösteriyor. Dudaklarına bastırdığım nazik öpücüğün aksine, hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarıyorum. “Gitmem gerek.” İkimiz de bunun sadece sabahki toplantımdan değil, aynı zamanda Chicago gezisinden de bahsettiğimi biliyoruz.

O başını sallıyor. "Biliyorum."

Saçlarına son bir öpücük kondurduktan sonra, kendimi ondan koparıp duşa doğru yöneliyorum.

MEL paltosunu çıkarır ve kollarından yere kaymasına izin verir, üniformasıyla karşımda durur. Bu kadın bir şekilde

donanma mavisi önlüğü gezegendeki en seksi kıyafet gibi göstermeyi başarıyor.

Dudaklarını ısırıp kirpiklerini kırıştırarak utangaçlık yapıyor. Ama bu öğleden sonra ofisime neden geldiğini çok iyi biliyorum ve bundan daha mutlu olamazdım. Buraya gelme nedenini düşünmek bile beni demirden daha sert yapıyor.

"Buraya gel," emrediyorum.

İki adım atıyor, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bana doğru emekle."

Yürüyüşünü durdurur ve gözlerini kısar, şüphesiz benim oyun oynayıp oynamadığımı merak eder. Oynamıyorum.

"Bana doğru emekle, corazón. Beni ne kadar özleyeceğini göster bana."

Birkaç saniye daha duraksıyor, ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve sikim pantolonumun içinde zıplıyor. Bana doğru emeklerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, kalçaları ve kıcı sarkaç gibi sallanıyor—hipnotize edici ve baştan çıkarıcı. Hayatım boyunca bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Karşımda durur ve ben çenesini tutup onu ayağa kaldırırm, böylece ayaklarımın dibinde diz çökmüş olur. Boğazımdan takdir dolu bir homurtu çıkar. "Aferin kızıma."

Dolgun alt dudağını yalıyor, sessizce benden de aynısını yapmamı istiyor. "Şimdi ne olacak, efendim?"

Boş elimle, sikimi pantolonumdan çıkarır ve şaftımın tabanını sıkarım. Tatlı bir rahatlama içimi kaplar ve inlerim. "Madem zaten dizlerinin üstündesin..."

Ellerini uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, başını eğip sikimin başını yalarken gergin kaslarımı sıkıyor, orada birikmiş olan ön sıvıyı temizliyor. İnlemesi özlemle dolu ve bu beni boğazını sıkırmak için çılgına çeviriyor. Saçları yüzüne koyu dalgalar halinde düşüyor ve ben onu ensesinde yumruğumla topluyorum. Bu özel gösterinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Dilini penisimin boyu boyunca gezdiriyor ve penisim, sıcak ağzının bana dokunmasının verdiği hisle titriyor, sarsılıyor. Başparmağımın ucuyla yanağını okşuyorum, beni tamamen içine almasını bekliyorum. Ona ve vücuduna gelince sabrım sınırlıdır, ama bu üç gün boyunca ona dokunacağım son sefer, bu yüzden her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Beni biraz daha kızdırıyor, ağlayan yarıklarımı öpüyor, sonra dili ağrıyan penisimin üzerinde dans ediyor. Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, ama bu onu acele ettirmiyor ve bunu seviyorum. Sormama gerek kalmadan neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor. Vücudumuz birbirine mükemmel uyum içinde, sanki bu dansı birkaç aydan çok daha uzun süredir yapıyormuşuz gibi.

Kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyken ve sikimi onun güzel boğazına sokmaya saniyeler kalmışken, dudaklarını etrafıma sarıp beni ağzına alıyor, sanki benim tadına bakmak istediğim kadar o da benim tadıma bakmak için çaresizmiş gibi açgözlülükle emiyor. Saçlarını daha sıkı kavıyorum, kalçalarımı sallayarak boğazının arkasına o kadar sert vuruyorum ki gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor. Onları siliyorum ve onun daha sert ve daha hızlı emişini izliyorum. Beni ecstasy'nin eşiğine getirirken, onun ihtiyaç dolu küçük inlemeleri sikim tarafından boğuluyor. Sikim ağzında nabız gibi atıyor, yükümü boğazına boşaltmaya çok yakınım.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, corazón." Bana vermemeye kararlı gibi görünen boşalmaya yaklaştıkça gözlerim geriye yuvarlanıyor. Her yaklaştığımda, o gevşiyor, geri çekiliyor ve ben tekrar içine girmeden önce dilini üzerimde gezdiriyor. Hayal kırıklığına uğramış homurtularım ofisimin duvarlarında yankılanıyor. Hiçbir kadının beni onun yaptığı gibi kızdırmasına izin vermemiştim, ama nedense, böyle anlarda girdiğimiz kontrol mücadelesinden zevk alıyorum. Belki de o kazandığını düşündüğü anda kontrolü ondan geri almayı sevdiğim içindir. İstedğim zaman kontrolü ele geçirebileceğimi bilmek bana yenilmez hissettiriyor. Bu, tüm dünyada hissedilebilecek en ateşli duygu olabilir.

Başını öne doğru iterek, beni her santimini kabul etmeye zorluyorum. Gözlerinin köşelerinden daha fazla gözyaşı sızıyor, burnundan derin bir nefes alıp yutkunuyor, boğazında sikimin ucunu sıkıca kavrayarak benden dünyayı sarsan bir orgazm koparıyor. Adını haykırıyorum ve içini boşaltırken başını sabit tutuyorum.

Tükenmiş bir halde, ellerimi yüzünden ve saçlarından çekiyorum. Topuklarının üzerine oturuyor, çenesinden benim menimi ve kendi tükürüğünü siliyor, sonra yüzünde zafer dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ağzımı sana değdirdiğimde çok vahşileşiyorsun, efendim. Önümüzdeki birkaç gün bensiz nasıl başa çıkacaksın, hiç bilmiyorum."

Nefesimi toparlamak için birkaç saniye bekliyorum. "Bence vahşileşen sensin, corazón. Benim iyi küçük fahişem gibi sikimi yaladıktan sonra hala ayaklarımın dibinde diz çökmüş olan sensin."

Gülümsemesi kaybolur ve gözlerinde bir anlık bir incinmişlik belirir.

Başımı yana eğip, onun güzel yüzünü inceliyorum. "Hâlâ o kelimeyi kullanmamı sevmiyor musun?"

"Ben... şey..." Yutkunurken ince boğazı kalınlaşır ve gözleri yeni akan gözyaşlarıyla parlar. Başını sallar. "Aslında kelimedden çok

daha çok...”

Elini tutup kucağıma çekiyorum. Bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve ben de saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyorum. “Ne var?”

“Başlangıcımızı düşünürsek, bence bu kelime gerçeğe biraz fazla yakın geliyor.” Kollarımdan kurtulmaya çalışır, ama ben bir kolumu beline dolayarak onu daha sıkı tutarım.

"Nasıl bir araya geldiğimiziz..." Burnumu çenesine sürüyorum ve elimi pantolonunun içine kaydırırken kadınsı kokusunu içime çekiyorum. "O işti. Her iki taraf için de karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma." Parmaklarım külotunun yumuşak dantelini okşuyor ve nefesini boğazında tutuyor. “Ama bu...” Kumaşı kenara çekip parmağımı yarık boyunca kaydırıyorum ve beni emdiğinde ne kadar ıslandığını hissedince iniltiyi geri yutuyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum ve o bana doğru eğiliyor. “Bu kişisel, değil mi?”

Dişlerini dudağına batırıyor ama cevap vermiyor. Daha derine giriyorum. "Öyle değil mi, Mel?"

"E-evet," diye nefes nefese cevaplar.

"Buraya nasıl geldiğimizin önemi yok, sen benim karımsın ve sana ne dersem diyeyim, ya da baş başa kaldığımızda seni ne sıklıkla bir fahişe gibi sikersem sikeyim, bu duvarların dışında, son nefesime kadar seni ve onurunu savunacağım. Beni anlıyor musun?"

Başını geriye eğiyor, kalçalarını sallıyor ve sanki kasıtlı olarak ondan sakladığım şeyi daha fazla arıyormuş gibi avucuma sürünüyor. İkinci parmağımı da ekliyorum ve o, hala bakışlarımdan kaçınarak inliyor.

Boş elimle saçlarını kavradım. “İçindeyken bana bak, corazón.” Göz kapakları titredi ve o hipnotik yeşil gözlerini yüzüme dikti. “Sen kimsin?”

Dişlerinin arasından dolgun alt dudağını geçirip, sonra gülümsemeyeyle bırakıyor. “Senin fahişen.”

Boğazımdan bir hırıltı çıkar. “Ve?”

Kirpikleri pembe yanaklarına değiyor. “Karın.”

Onu sahiplenme arzusu damarlarımda dolaşır. “Aynen öyle. Sen benim karımsın.” Parmaklarımı içinden çıkarırım ve onları doğrudan ağzıma götürmeden duramam. Tadı duyularımı doldurur ve o beni izlerken göğsü inip kalkar, bana yaptığı muhteşem oral seksin karşılığını bekler. Onu o kadar sert bir şekilde ödüllendireceğim ki, ben yokken de o coşkuyu yaşayacak. Onu masamın kenarına oturtuyorum ve pantolonunu, çoraplarını ve spor ayakkabılarını çıkarıyorum.

“Bunu da.” Lacivert tunikinin yakasını çekerim. “Her santimini görmek istiyorum.” O da itaatkar bir şekilde kollarını kaldırır ve ben pamuklu giysiyi başından geçirip ayaklarımın dibindeki yığına atarım. Sutyeni de diğer giysilerinin yanına katılır ve ben oturup neredeyse çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmeden önce her iki kabarık meme ucunu da emiyorum.

Bacaklarını iyice açarak ayaklarını koltuğumun kollarına koyuyorum ve bakışlarımı lacivert pamuklu külotunu lekeleyen, her şeyi ele veren kremi ıslak lekeye indiriyorum. Dudaklarımı ısıriyorum, başparmağımı ıslak lekenin üzerinde gezdirirken içimden çıkmak üzere olan iniltiyi engelliyorum. “Evet, benim için tam bir fahişe, corazón.”

Başını geriye eğiyor ve göğsündeki kızarıklık boynuna doğru yayılıyor, sonunda yanaklarını kaplıyor. “Nate,” diye inliyor.

"Sana dokunduğumda sana fahişe dememden rahatsız olmuyorsun, değil mi Mel?"

"Hayır." Kalçalarını sallayarak parmaklarımın baskısını ve ona yaşatacağım zevki arıyor. Sandalyemi öne doğru kaydırıp başımı açılmış bacaklarının arasına daldırıyorum, burnumu külotunun üzerinden amına sürüyor ve tatlı, misk kokusunu içime çekiyorum.

"Genelde masamda yemek yemem." Ona bakıp sırıtiyorum. "Ama senin için, corazón, sanırım bir istisna yapacağım."

"Nate." Yalvaran sesi, sikimin tekrar canlanmasına neden oluyor. Dişlerimi nemli kumaşın üzerinde gezdirip klitorisini nazikçe ısıriyorum.

O inliyor ve ben külotunun üzerinden onu tahrik etmeye devam ediyorum, dilim ve dişlerim hassas etine vuruyor.

Bir elini başıma koyar, parmaklarını saçlarımın arasına geçirir ve köklerinden çeker. Diğer eliyle külotunu kenara çekmeye çalışır ve yüzümün üzerine oturmaya çalışır. Bileğini yakalar ve yerinde tutarken, ağzımı ondan ayıran nemli kumaşın üzerinden onu yalamaya devam ederim. “Nate!”

Ona bakarak gülümsüyorum. "Bu sana yetmiyor mu?"

Yanaklarından gözyaşları akarken başını salladı. "Hayır."

Ona acıyarak parmaklarımı külotunun bel kısmına geçiriyorum. "Bunu çıkaralım mı?"

"E-evet." Parmakları benimkilere katılır ve benimle birlikte kumaşı çeker. Onları çıkarırız ve ayaklarını koltuğumun kollarına geri koyarım.

İşaret parmağımı ıslak merkezinde gezdiriyorum, o kadar pembe, davetkar ve benim için hazır ki. Parmağımı kaldırıp, ucunda biriken tahriki ona gösteriyorum. “Çok

ıslak, corazón."

Dudaklarını ısırdı. "Uh-huh."

Başımı uyluklarının birleştiği yere eğip kokluyorum. "Ve çok tatlı."

"Lütfen, Nate."

Lanet olsun, yalvarışını seviyorum. Dilim, parmağımın az önce izlediği yolu takip ediyor ve kremse tadı dilimi kaplıyor. Bir parçam onun bir parçası içinde olmadan on iki saat bile zor dayanırken, üç gün boyunca bu olmadan nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki benim için yaratılmış gibi tadı var.

"Vay canına," diye inliyor, kalçalarını benim açgözlü ağzıma doğru itip dururken göğüsleri inip kalkıyor ve onu daha fazla kızdırma düşünceleri beynimden bir anda siliniyor. Aylarca ilk yemeğini yiyen aç bir adam gibi amını yiyorum, dilim, dişlerim ve dudaklarımla, ondan alabileceğimi alıyorum, onu uçurumun eşiğine getirirken her lezzetli damlayı içime çekiyorum. Bacakları şiddetle titriyor, uylukları sallanıyor, klitoris sanki kendi kalp atışı varmış gibi ağzımda nabız atıyor. Sikim yine sertleşmiş, damlıyor ve ziyafetim biter bitmez onu almaya hazır.

Dişlerimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve şişmiş et parçasını dilimle yalıyorum. Zirveye ulaşması onu sarar, boğazından gırtlaksı bir çığlık kopar. Ayağa kalktığımda hâlâ titriyor, ince bacaklarını belime doluyorum ve sikimin ucunu ıslak girişine dayıyorum, sonra da içine giriyorum. Dişleri takırdıyor ve başı omuz bıçaklarının arasına düşüyor, ona verdiğim her şeyi alırken. Ama bu yetmez. Benim için tekrar boşalırken onu kollarımda istiyorum. Onu yukarı çekip kollarımı ona doluyorum, onu sıkıca kendime sarıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi bana yapışıyor. Yavaşça çekilirken, kaybettiği her santimi hissetmesini sağlıyorum ve o bir nefes tıslayarak çıkar.

Alnımı alnına dayıyorum. "Beni özleyecek misin, corazón?"

"Özleyeceğimi biliyorsun."

Bunu biliyorum ve bu bilgi, ona sahip olma ihtiyacımla birlikte damarlarımda yanıyor. Tek bir yumuşak hamlede en dibe kadar girerek tekrar içine dalıyorum. Onu terk etmek istemiyorum. Üç saatliğine bile, üç günlüğüne hiç söylemeye gerek yok. Hayatımın geri kalanında olmak istediğim tek yer burası.

Ben onu masamın üzerinde sikerken o boynuma tırnaklarını geçiriyor, tatlı sıvısı sert meşe masanın üzerine dökülüyor ve ben onu sikip çıkarken ıslak sesler çıkartıyor. Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum, ama aynı zamanda onu daha önce hiç sıkmediğim kadar sert sikmem gerekiyor.

. Ben yokken beni özlemesini istiyorum. Benim onu özlediğim gibi. İçinde olmadığım da kendini boş ve kaybolmuş hissetmesini istiyorum çünkü ben onunla olmadığım da kesinlikle böyle hissediyorum. Bu kadına karşı, kendimde hiç bulamadığım duygular besliyorum.

"Oh, bu... çok iyi geliyor." Bir çılgılık atarak başını geriye yaslıyor ve tekrar boşalırken iç duvarları etrafımda sıkıca kasılıyor, ben onu bir kez daha spermimle doldurana kadar aç bir şekilde sıkarak sikimi sağlıyor.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ve sandalyeye çöküyorum, onu da yanımda çekerek kucağıma oturuyorum. "Benimle Chicago'ya gel," diyorum nefes nefese.

Gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Yapamayacağımı biliyorsun. Yılın bu zamanında işler özellikle çılgınca. Bugün üç bağırsak tıkanıklığı ameliyatı yaptık. Keşke insanlar Şükran Günü'nden kalan hindi butlarını köpeklerine yedirmeyi bıraksalar."

Sinirli bir iç çekişi bastırıyorum ve o parmakları arasında bir tutam saçımı kırıyıyor. "Ama belki bir dahaki sefere, bana daha önceden haber verirsen?"

Haklı. Bu plan tüm yıl boyunca yapılmıştı ve onu çok daha önceden davet etmeliydim. Ama işimin doğası gereği genellikle önceden haber verme lüksüm olmuyor. Onu yanımda istemem gerektiği için anlaşmamızda bir şeyler değişmek zorunda. Ve bir kez hamile kaldığında... şey, onu günlerce yalnız bırakmamın ihtimali sıfır. Bu da bir şeylerin değişmesi gerektiği anlamına geliyor. Ama bu başka bir gün konuşulacak bir konu. "Sana önceden haber vermek için elimden geleni yapacağım."

"Ve sadece üç gün. Beni özlemeye bile fırsat bulamadan geri döneceksin."

Hiç de öyle değil.

Gözlerimin içine bakıyor ve irislerinin koyu yeşili, göz bebekleri tarafından gizleniyor. "Ben..." İnce boğazı titriyor. Bana beni sevdiğini mi söyleyecek? "Ama seni özleyeceğim. Her saniye."

Başımı sallıyorum ve o üç kelimeyi söylememesine duyduğum hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. Ondan duymaya garip bir şekilde can atıyorum ama ben de ona söylemiyorum. Bunun yerine alnımı alnına dayıyorum ve sessizce oturuyoruz. O çıplak, içinden spermlerimiz akıyor; ben ise sadece iş anlaşması olması gereken bir kadına nasıl bu kadar çabuk ve derinden aşık olduğumu merak ediyorum.

Bölüm

Otuz Sekiz

NATHAN

Bardağıma bakarak, altındaki kehribar rengi sıvıyı çalkalıyorum ve evde beni bekleyen Mel'i düşünüyorum. En sevdiği yoga pantolonu ve benim sweatshirt'lerimden birini giymiş, kanepede oturmuş, duygusal bir film izliyor. Ağzımın köşeleri gülümsemeye çekiliyor. Yarın sabah son bir toplantım olmasaydı, hemen uçağa atlayıp ona, evime giderdim. Döndüğümde o uyuyor olacak ve sıcak yatağımıza girip, bacaklarını ayırıp, sıcak amının içine daldığım görüntüsü aklıma gelince sikim ağrıyor.

"Bir tane daha ister misin?" diye şehvetli bir ses kulağıma fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, sesin sahibine şöyle bir bakış atma zahmetine bile girmiyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama." Kolumu okşuyor. "Birazcık bile mi?"

Onun dokunuşunu omuzlarımı silkerek savuşturuyorum, ilk kez ona bakıyorum ve sol elimi kaldırıyorum. "Ben evliyim."

Neredeyse boş olan otel barına göz gezdiriyor. "Ama karın burada değil, değil mi?" Kıkırdıyor ve kirpiklerini kırıştırtıyor.

"Bu beni daha az evli yapmaz. Git başka birini rahatsız et ve beni rahat bırak."

Dramatik bir şekilde burnunu çeker ve barın diğer ucuna doğru sallanarak yürür. "Her gece buraya gelip bir sonraki kurbanını arıyor," der barmen boş bardağımlı alırken kuru bir kahkaha atarak. "Bir tane daha ister misin?"

Yatmam gerek, ama bu aralar Mel yanımda olmadan uyumak zor geliyor. Yetişkin hayatımda herhangi bir konuda başka birine bağımlı olduğum bir anı hatırlamıyorum. Bir yanımda bu savunmasızlığı nefret ediyor, ama genel olarak özleyecek birinin olmasını seviyorum.

Sanırım bir viski daha zararı olmaz. Hatta uyumama bile yardımcı olabilir.

LANET OLSUN. Başımdaki şiddetli ağrı beni uykumdan uyandırıyor ve ağrıyan gözlerim, açık panjurlardan içeri süzülen güneş ışığına karşı protesto ediyor.

Uykulu bir inilti kulaklarımda yankılanıyor ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. Yanımda biri yatıyor. İçgüdüm, ya da belki de karımın vücudunu ve kokusunu çok iyi tanıdığım için, bunun Mel olmadığını söylüyor. Mide asidim boğazımın arkasını yakıyor. Yorganı bir kenara atıp yataktan atlıyorum, ama ani hareket durumu daha da kötüleştiriyor ve kalın gri halının üzerine kusuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bir kadın.

Onu duymazdan geliyorum, umarım o sadece hayal gücümün bir ürünü olsun, ve yatağa geri yığılıyorum. Midem bulanıyor ve göğsüm inip kalkıyor, ama ikinci kez kusma dürtüsünü bastırıp terli alnımı elimin tersiyle siliyorum.

"Sana bir bardak su getireyim mi?" diye soruyor ses.

Arkamı döndüm. Kadın oturmuş ve çarşaflar vücudundan düşmüş, göğüsleri ortaya çıkmış. Ben de çıplaktım. Lanet olsun. Dün geceki barmen ne halt ediyor benim yatağымda?

"Burada ne işin var?" diye bağıyorum.

Göğsünü örtüyle örter ve ağlayacakmış gibi alt dudağı titrer. "Ne? Biz... şey."

Yatağımın yan tarafına aceleyle atılmış olan boxerımı giymek için yerimden sıçrayıyorum. Midem yine bulanıyor. Lütfen bana bunu yapmadığımı söyle... "Ne oldu? Biz..." Çarşafları ve yeri kullanılmış prezervatif var mı diye tarıyorum ama hiçbir şey görmüyorum, bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

"Biraz oynastık. Başka bir şey yapamayacak kadar sarhoştun." Sinirli bir şekilde yataktan kalkıp kıyafetlerini toplar.

Gözlerimi kapatıp dün gece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ben böyle biri değilim. Karımı aldatmazdım, ona karşı hissettiklerim olmasa bile. Ben aldatıcı bir adam değilim.

Ama az önce çıplak bir kadın yatağımdan kalktı, peki bu beni tam olarak ne yapar? Yüzümü ellerimin arasına gömüp odaklanıyorum. Bana birkaç bardak viski doldurduğunu ve Montana'daki ailesinin çiftliğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Country müziğe karşı ortak nefretimiz yüzünden güldüğümüze dair belirsiz bir anım var, ama hepsi bu. Oradan nasıl olup da yatağımda birlikte çıplak kaldığımıza dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye inliyorum.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi? Yani, oldukça sarhoş olduğunu biliyorum, ama..."

Otururum, elimi saçlarımın arasına geçirip sürekli kusma dürtüsüyle mücadele ederken, beynimin mantıklı kısmını devreye sokup karımı aldatmadığımı gösteren makul bir açıklama bulmaya çalışırım. O artık tamamen giyinmiş, bu yüzden tüm dikkatimi ona veriyorum. "Sana evli olduğumu söylemiştim, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Buraya sürekli evli erkekler gelir. Bir anlamı yok."

Öfkem içimde kaynıyor. Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atıyorum. "Benim için bir anlamı var."

Bana sert bir bakış atıyor. "Dün gece pek bir anlam ifade etmiyordu, pislik." Yerdeki ayakkabılarını kapıyor ve giymeye bile zahmet etmeden otel odasından fırlayıp çıkıyor, beni burada çıplak, bayılmak üzere bırakıyor. Dizlerim bükülüyor ve yatağına üzerine yığılıyorum.

Karımı aldattım. Ben rastgele bir barmenle oynasırken evde beni bekleyen tatlı, şefkatli Mel'imi. Ne halt ettim ben?

Etrafıma bakıyorum ve komodinin üzerinde telefonumu buluyorum. Onun iyi geceler mesajını görünce kalbim göğsümden aşağıya düşüyor. Yaptığım şeyi ona nasıl anlatacağım? Nasıl başladığımızdan bağımsız olarak, bunun onun kalbini kıracağını biliyorum. Benimkini kırdığı kesin.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bunu düzeltebilirim. O kadar sarhoş oldum ki... ki ne yaptım? O kadınla ne haltlar karıştırdığımı bile bilmiyorum. Oyalama ne kadar ileri gitti? Onu öptüm mü? Vücudunun hangi kısımlarına ağzımı değdirdim? Tuvalete doğru sendeleyerek giderim ve mide içeriğimin geri kalanını kusmadan önce zar zor tuvalete ulaşırım. Kusacak bir şey kalmadığında dizlerimin üzerine çökerim, nemli

alnımı serin plastik koltuğa dayadım ve Mel'in beni affetmesini sağlayacak bir yol bulabilmem için duyduğum her varlığa dua ettim.

Bölüm

Otuz Dokuz

NATHAN

Elijah başını salladı, az önce kucağına attığım bu felaketi sindirmeye çalışırken kaşlarını çatı. Toplantımı iptal ettikten sonra hemen otelden ayrıldım ve pilottan bir an önce eve dönmemizi istedim. New York'a indikten birkaç dakika sonra, ağabeyimin ofisine doğru yola çıktım. Mel'in karşısına çıkmadan önce bunu biriyle konuşmam gerekiyordu. Ve aramızdaki farklılıklara rağmen, Elijah, görüşlerine herkesten daha çok güvendiğim adamdır.

"Yani o kadar sarhoş oldun ki bayıldın mı?" diye sordu, kaşlarını daha da çatarak. "Evet. En azından öyle sanıyorum." Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve

Uçaktayken aklıma gelen birkaç kısa anıdan fazlasını hatırlamaya çalıştım. Bardan sendeleyerek çıkmam. Asansörde duvara yaslanmam. Oda anahtarını aramam.

Aklıma yeni bir şey gelmiyor. Hâlâ onu öptüğümü ya da dokunduğumu hatırlamıyorum. Onun ya da kendi kıyafetlerimi çıkardığımı da hatırlamıyorum.

Elijah başını salladı. "Hayır."

Ona gözlerimi kırıyorum. Şu anda onun inkarına değil, mantıklı zihnine ihtiyacım var. Sarsılmaz kardeş desteğinin zamanı gelecek, ama şimdi değil. "Ne demek hayır?"

"Nathan, seni sayısız kez sarhoş halde gördüm, ama bir kez bile bilincini kaybetmedin. Geçen yaz, birkaç saat içinde bir şişe Johnny Walker Black'i bitirmeni izledim ve yine de pokerde beni yendin. Birkaç shot içtikten sonra bilincini kaybettiğini mi düşünüyorsun ciddi?"

Başım o kadar çok ağrıyor ki, ne demeye çalıştığını anlayamıyorum. "Ee? Bu ne anlama geliyor lan?"

Derin bir iç çekip masasındaki telefonu eline aldı ve sekreterinden, çalışanlarını rastgele test etmek için kullandıkları uyuşturucu testlerinden birini getirmesini istedi.

"Ne oluyor lan? Bana uyuşturucu mu verdiler sence?"

Telefonu kapatır ve gözlerini kısar. "Birkaç kadeh viskiden sonra hafızanı kaybetmeden daha mantıklı geliyor, sence de öyle değil mi?"

Başımdaki ritmik vuruşları hafifletmek için şakaklarımı ovuşturuyorum ama bir faydası olmuyor. "Ama neden bana uyuşturucu versin ki?"

Öne doğru eğilir. "Cüzdanını kontrol ettin mi? Eksik bir şey var mıydı?"

"Uçağa binmeden önce kontrol ettim. Her şey yerindeydi."

Kaşlarını çattı. "Seni bir nedenden dolayı hedef almış olmalı. Aksi takdirde mantıklı gelmiyor."

Aklım, cevabı olmayan sorularla dolup taşıyor, ama kardeşimin şüpheleri içimde bir umut ışığı yakıyor. Eğer bana ilaç verildiyse, o kadınla ne olursa olsun, karımı bilerek aldatmamışım demektir. Belki Mel beni affedebilir. "Önce şu lanet uyuşturucu testini yapalım, sonra da o kadının kim olduğunu ve neden bana ilaç verdiğini buluruz."

Kapı açılır ve Elijah'ın sekreteri Joseph içeri girer. Elijah'a beyaz plastik bir zarf uzatır, bana doğru kısa bir bakış atar, sonra hızla odadan çıkar. Ağabeyim boğazını temizler. "Gizlilik anlaşması imzaladı," der Elijah, ben Joseph'in çıktığı kapıya bakarken.

"Ne?" Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

"Eğer bize uyuşturucu testi getirmesinden endişeleniyorsan," diye ekler Elijah.

Espriden uzak bir kahkaha atıyorum ve bu kahkaha kafamın içindeki marş bandosunu harekete geçirince yüzümü buruşturuyorum. "Bundan endişelenmiyorum. Bütün bunları Mel'e nasıl açıklayacağımdan endişeleniyorum." Elindeki plastik zarfa bir göz atıyorum. "Özellikle de sonuç negatif çıkarsa. Bu, karımı aldattığım anlamına gelir, Elijah."

"Hemen sonuca atlama." Bana swab kitini uzatır. "Ayrıca, sana uyuşturucu verildiğine Bentley'imi bahse girerim."

Somurtarak ambalajı açtım ve talimatları gözden geçirdim. "O lanet arabayı geçen yıl kırkıncı yaş günün için almıştım."

“O zaman benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Yanağını sil.”

Pamuklu çubuğun ucunu yanağımın iç kısmına sürtüp küçük kaba koydum. “Bu şeylerin sonucu ne kadar sürede çıkar?” Gösterge penceresine göz attım.

“Sadece birkaç dakika.” Elini uzatarak, numuneyi ona vermemi işaret etti. Ne aradığımı hiç bilmiyordum, bu yüzden numuneyi ona uzattım. O numuneye bakarken, ben de ona baktım. Nefesimi tutarak, sonuçları beklerken dünyanın eksenini etrafında dönmeyi durdurduğunu hissettim.

“Hmm,” der sonunda. “Opiooid ve Rohypnol pozitif.”

İçimde hem rahatlama hem de öfke dalgaları yükseliyor, hangisinin üstün geleceği belli değil. “Bana Rohypnol mu verdiler?”

"Evet."

Sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömdüm. "Peki ben bayginken bana ne yaptı o kadın?" Boğazıma yine kusmuk geldi.

“Onu bir saat içinde cinsel saldırıdan tutuklatabilirim. Moretti Oteli’nde mi kaldın?”

Ona bakıp başımı sallıyorum. “Her zaman orada kalırım. Ama hayır. Henüz değil. Biraz düşünmeme izin ver. Mel ile konuşup ona anlatmam lazım, sonra da...” Ciğerlerimden nefesim bir anda boşalıyor. Şu anda bununla başa çıkmak çok zor. Cevapları alacağım, bundan eminim, ama şu anda karımla konuşup ona olanları anlatmam gerekiyor. Ve umarım beni yeterince iyi tanıyordur da bana inanır.

Masadan testi kapıyorum. “Eve gitmem gerek.”

“Nathan!” Elijah’ın sesi o kadar endişe dolu ki, mantıksız bir şekilde beni sinirlendiriyor. Onun lanet acıma duygusuna ihtiyacım yok. “Bunu konuşalım. Bana izin ver...”

"Şu anda konuşmam gereken tek kişi karım." Sözleri tükürdüm, öfkemi ona yönelttim çünkü başka nereye yönelteceğimi bilmiyordum. Kendime, uyuşturulmama izin verecek kadar aptal olduğum için öfkelenmekten başka.

Ellerini havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir. “Tamam. Ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Tamam mı?”

Ona cevap vermeden ofisinden fırlayıp eve doğru yola çıktım. İçimde, yakın zamanda geçmeyecek gibi hissettiren korkunç bir his vardı.

Bölüm Kırk

MELANIE

Nathan'ın asansörden inmesini beklerken, ilk randevusuna çıkmak üzere olan heyecanlı bir genç kız gibi parmak uçlarımda zıplıyorum. Onu çok özledim, ki sadece üç gündür yok olduğu düşünülürse bu aptalca gelebilir, ama son zamanlarda onsuz geçirdiğim her an uzun ve işkence gibi geliyor. Elbisemi düzeltirken, altında giydiğim siyah danteli düşünüyorum ve gülümsüyorum. Onu, sanki kendi kişisel tezahürat ekibiymişçesine tüm coşkuyla karşılamayı planlıyorum.

Kapılar açılıyor ve o dışarı çıkıyor; ben de kendimi tutamayıp çılgılık atarak ona doğru atılıp boynuna sarılıyorum.

"Mel." Sesi boğuk, acı dolu. Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Tanrım, berbat görünüyor. Soluk ve bitkin. Gözleri kan çanağına dönmüş ve çenesinde kalın bir sakal gölgesi var. Bu genellikle onu daha seksi gösterir, ama bugün onu bitkin göstermiş gibi görünüyor.

"İyi misin? Hasta mısın?"

Başını sallayarak ellerimi avuçlarına alıyor. "Gidip oturalım."

Kalp atışlarım üç katına çıkıyor ve bacaklarım titremeye başlıyor. "Neden? Ne oldu?"

Çalışma odasına doğru yürüyor, beni de peşinden sürüklüyor. "Seninle bir şey konuşmam lazım."

"Tamam," diye fısıldıyorum, gözlerindeki o hüznü bakıştan dolayı o konunun ne olabileceğinden korkarak.

Kanepeye oturuyorum, o da önümdeki sehpa oturma, ellerini açılmış bacaklarının arasına sıkıştırıyor.

Bana bakıyor ve ben içimdeki yoğun endişeyi yutkunarak bastırıyorum. Bu adamın söz bulamadığını hiç görmemiştim. "Nate, ne oldu? Beni korkutuyorsun."

"Mel..." Adem elması hareket ediyor. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, corazón, o yüzden doğrudan söyleyeceğim."

Başımı sallayıp kendimi hazırlıyorum.

"Dün gece otelde..." Elini çenesine sürüyor. "Bir kadın vardı. Bir barmen." Yemin ederim gözlerinde yaşlar birikiyor. "Yatakta onunla uyandım, ama bana ilaç vermiş, Mel. Elijah bana bir test yaptırdı. Vücudumda Rohypnol ve opioidler çıktı."

Uyuşturulmuştu. Nasıl? Neden biri... ? Tanrım. Sevgili tatlı Nate'im, sana ne yaptılar? Boğuk bir inilti çıkıyor içimden ve onu bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

O, serbest kalan elimi yakaladı ve avucunda sıktı. "O benim yatağımdaydı, Mel, ama sana yemin ederim... Yemin ederim ki olanları hiç hatırlamıyorum. Seni asla aldatmayacağımı biliyorsun. Asla."

Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülür ve yüzü düşer. Bana kızdığımı sanıyor ama gerçek bundan daha uzak olamazdı. Başımı sallıyorum. "Ben... çok üzgünüm, Nate."

"Benim için üzölmene gerek yok," diyor, ses tonu yatıştırıcı, sanki cinsel saldırıya uğrayan o olmasına rağmen teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi. Ve bunun kardeşimin işi olduğundan yüzde yüz eminim. "Neden beni hedef aldı bilmiyorum, ama öğreneceğim." Alnını parmak eklemlerime dayıyor. "Yemin ederim ona asla dokunmazdım, corazón. Ne yaptığımı bilmiyordum."

Midem düğömleniyor. Onun zaten çektiğı acıdan daha fazlasını çekmesine izin veremem. Gerçeğı bilmeye hakkı var, bu bizim sonumuz anlamına gelse bile. "Bryce'tı." Bu sözler sadece bir fısıltı gibi çıkıyor, sanki bu şekilde ikimiz için de daha az acı verici olacakmış gibi.

Nathan bana bakarak gözlerini kırıyor. "Ne demek Bryce'dı?"

Aman Tanrım, ikimizin de kalbini kırmak üzereyim. "Bal tuzağı kurmak gibi bir fikri vardı."

Nathan geri çekilir, tüm vücudu kaskatı kesilir. "Bal tuzağı ne?"

Yanaklarım utanç ve kızgınlıktan yanıyor. "A-aldatma maddesi. Seni aldatman için bir bal tuzağı kurma fikri vardı, ama ben..."

"Ve sen bunu biliyordun mu?" Hak ettiğimi bilsem de, ses tonunun sertliğı karşısında irkiliyorum. Çok daha kötüsünü hak ediyorum.

"Başlangıçta, evet, bunu düşündüğünü biliyordum," itiraf ediyorum. "Ama evlendikten sonra, bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Bunu yapmaması için ona yalvardım."

"Ama sana evlenme teklif ettiğimde, bana asla yalan söylememeni istediğimde bunu biliyor muydun? Kardeşinin başından beri bizim sonumuzu planladığını biliyor muydun? Sırf birkaç milyon dolara konmak için mi?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Hayır. Evet. Onun aptal planına uymayı asla kabul etmedim. Sadece onunla kavga etmeyi bırakmak istedim, o yüzden görmezden geldim. Sadece kız kardeşimi korumaya çalışıyordum."

Ayağa kalkıyor. "Bana o lanet olası sahte gözyaşlarını gösterme, Melanie. Beni kullandın!"

Ben de ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, ama o geri çekiliyor. "Seni kullanmak istemedim Nate. Asla istemezdim. Sen ve ben başlar başlamaz..."

"Ne?" diye hırladı. "Sikişmek mi?"

"Hayır! Bunun uzun vadeli bir şey olduğunu ve bir numara olmadığını anladığım anda, onun bunu yapmayacağından emin olmam gerektiğini biliyordum. Annemin evinden çok üzgün bir şekilde ayrıldığım o gün... Teddy beni sana getirdiğinde, hatırlıyor musun? Oraya gittim ve ona bunu yapmaması için yalvardım. Ona söz verdirdim ve o da söz verdi. Yemin ederim."

Bana doğru yaklaşıyor ve öfkeden titreyerek üzerime dikiliyor. "Yüzüme yalan söyledin. Sadece evlenmeden önce değil, sana ne olduğunu sorduğum o gün de. Bana gerçeği söyleyebilirdin."

Nefes alamıyorum. "Seni kaybetmek istemedim."

Yüzü öfkeyle buruştu. "Yalan söyledin. Beni para için kullanacaktın."

Başımı sallıyorum, utançla, çünkü teknik olarak bunlar doğru.

"Sen arkani dayadın ve bir kadının beni uyuşturup kim bilir başka neler yapacağı lanet bir tuzağa düşmeme izin verdin!"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Hayır. Onun bunu yapacağını bilmiyordum. Sana asla zarar vermezdim. Bunu yapmayacağına söz vermişti. Yemin ederim ki o kadar ileri gideceğini bilmiyordum, Nate. Tek söylediği, seksi bir kadının sana asılacağıydı. Hepsi bu, yemin ederim."

O alaycı bir şekilde güldü. "Yalanlarla dolu ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmamı mı bekliyorsun?"

"Nathan. Lütfen beni dinle." Kolunu tutuyorum ama beni itip atıyor.

"Bütün bu olayın en kötü yanı ne biliyor musun, Melanie?" Adımı sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi tükürdü. "En kötü yanı

seni aldattığımı sandığımda kahrolmuş olmam. Sana zarar verecek bir şey yaptığımı düşünmek, hayatımda sadece bir kez hissettiğim bir acıyı bana yaşattı. Ve bu acı senin için boşa gitti.”

“Hayır, Nate.” Başımı sallıyorum. “Çok üzgünüm.”

“Sana inanmıyorum.” Kanepenin yanındaki küçük masadan çantamı alıp elime tutuşturdu. “Defol git evimden.”

“Nathan, izin ver de...”

“Defol git Melanie, yoksa birini çağırıp seni buradan sürükleyerek çıkarırım.” Sert homurtusu ensemdeki tüyleri diken diken etti. İçimden çıkıp gitmek isteyen, hayal kırıklığı ve adaletsizlikle dolu çığlığı yuttum ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

Kardeşimin istediği her şeyi yaptım, ama yine de hayatımı mahvetmenin bir yolunu buldu.

Nathan benden uzaklaşıyor ve kalbim, bir daha asla bir araya getirilemeyeceğini bildiğim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Bölüm

Kırk Bir

NATHAN

Elimdeki cep telefonuna bakıyorum ve kardeşim mi beni aradı yoksa ben mi onu aradım hatırlamaya çalışıyorum. Göğsüm sıkışıyor, kalbim deli gibi atıyor ve ciğerlerim oksijen için yanıyor, ama nefes almayı unutmuş gibiyim.

Elijah'ın uzaktan adımı haykıran sesini duyunca birdenbire kendime geliyorum. Uzun bir saniye boyunca ekrana boş boş bakıyorum, sonra telefonu kulağıma dayıyorum.

"O biliyordu, Elijah," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Nathan, mantıklı konuşmuyorsun. Ne?"

"Mel biliyordu lan!" Daha iyi bir hedef bulamadığım için, zehirli öfkemi ona yöneltiyorum.

"Neyi biliyordu? Chicago'da olanları mı?"

Birkaç kez derin nefes alıp, kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledikten sonra, yalancı karım ve ailesinin, pis ellerine geçirebilecekleri her türlü parayı benden sızdırmak için kurdukları komployu kardeşime anlatırım.

Ben tüm hikayeyi anlatırken o sessiz kalıyor. "Yani sana tuzak mı kurdular? Mel de mi?" diye soruyor inanamayan bir sesle. "Lanet olsun, Nathan."

Kendi kendime bile inanmak istemediğim için başımı ellerimin arasına gömdüm, ama o bunu kendi lanet ağzıyla doğruladı.

"Nathan!" Elijah'ın sesi kulaklarımda çınlıyor. Sanırım konuşuyordu ama ben tek kelime bile duymadım.

"Buradayım."

"Ne yapmak istersin? Onu ve kardeşini bir saat içinde tutuklatabiliriz. Barmeni de."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Dün gece tam olarak ne olduğunu bilmem lazım."

Sinirli bir şekilde içini çekiyor. "Peki bunu nasıl öğreneceksin?"

"Chicago'ya geri dönüp barmenle konuşacağım ve Morettiler'in barlarında ne tür bir kadın çalıştırdıklarını bilmek isteyeceklerinden eminim."

"Aptalca bir şey yapma, Nathan."

Boş elimi yumruk yapıyorum. Şu anda seve seve birini öldürebilirim, ama kendimi zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve ofisimde asılı duran annemin tablosunu düşünüyorum, yüzüme vuran güneşin hissini hatırlıyorum. Nabzım yavaşlamaya başlıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Aptalca bir şey yapmayacağım," diye temin ediyorum.

Yirmi dört saattir UYUMADIM. Tamamen adrenalinle hareket ederek, karşımda oturan kadına sertçe bakıyorum. Ariana Benjamin, yirmi yedi yaşında. İki yıldır burada çalışıyor. Kardeşi ve çocuğu olmayan bekar bir yetim. Bu gece eve dönmezse onu özleyecek kimsesi yok.

Arkamdaki kapıya bakıyor, yüzünde korku ve endişe belirgin bir şekilde okunuyor. Evet, çok endişelenmesi gerek, ama benim yüzümden değil. Bu otel, iş için Chicago'ya her geldiğimde kaldığım otel, tesadüfen Moretti ailesine ait. Onlar da tesadüfen Sicilya Mafyası, müşterilerim ve arkadaşlarım. Ve bu kadın, onların barında çalışırken içkime uyuşturucu katarak kendini iyice boku yedi.

Bu gece geri döndüğümde ve otel güvenliği eşliğinde onu bu ofise getirdiğimde yüzündeki şok ifadesi görülmeye değirdi. Belli ki benim hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğimi düşünmüştü. Acaba bunu kaç tane zavallı adama daha yapmıştır?

Bütün vücudu titriyor. "N-ne istiyorsun?"

"Şu anda, sen ve işverenlerin arasında duran tek kişi benim, Ariana. Kim olduklarını biliyorsun, değil mi? Onları baltalayan insanlara ne yaptıklarını da biliyorsun, değil mi?"

İnce boğazı titriyor ve yalvaran gözleri kapıya sabitlenmiş durumda.

Bir sandalye çekip oturuyorum. “Bunu evet olarak kabul edeceğim.” Başını bir kez sallıyor.

"Bana dün gece ne haltlar döndüğünü anlat."

"Ben, şey... sen sarhoş oldun ve biz..."

Önümdeki ahşap masaya yumruğumu vurup hırladım. “Seni Morettiller’in adamlarına teslim edip ne isterlerse yapmalarına izin vermeden önce, sana gerçeği söylemen için son *bir* şans daha vereceğim. Şimdi en başından başla. Bryce Edison’u nereden tanıyorsun?”

Adını duyunca gözlerini hızla kırıştırdı. Dudakları titriyordu ve gözleri yaşlarla doldu. “Onunla burada, kumarhanede tanıştım. Yanındaki adama asılmam için para aldım. Sonra Bryce ne yaptığımı anladı ve işverenlerime otellerinde ne yaptığımı söyleyeceğiyle tehdit etti. Böylece bana şantaj yapmaya başladı.”

“Sana nasıl şantaj yaptı?”

Yanakları pembeye boyandı. “Başlangıçta seks istiyordu. Ama bu sadece şehre geldiğinde oluyordu ve o da pek sık olmazdı. Ama sonra o...” Yanağından bir gözyaşı süzüldü; onu silip burnunu çekti. “Elinde koz olarak tutacağı bir adam vardı, bu yüzden bana onu uyuşturup odasına çıkmamı ve birlikte yatmışız gibi göstermemi istedi. Hayır dedim,” diye ısrar ediyor, gözyaşlarını silerek. “Ama Morettilere, onların kumarhanesinde tuzak olarak çalıştığımı söyleyeceğini söyledi ve ben...” Gözleri büyüyor ve başını sallıyor. “Başka seçeneğim yoktu. İşverenlerimin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Bay James.”

Gözlerimi ondan ayırmadan, ona en ufak bir şefkat bile göstermeyi reddediyorum. Ama dilimi ısırıp, onu çapraz sorguya çekme dürtüsüne direnerek, konuşmasına devam etmesine izin veriyorum.

“Sanırım ayrılmalıydım, ama bu şimdiye kadar yaptığım en iyi iş. Maaşı iyi ve sağlık sigortam da harika. Ayrıca, bunu ilk kez yaptıktan sonra, Bryce bunun iyi bir iş olduğunu anladı ve ayrılırsam yaptıklarımı onlara anlatmakla tehdit etti. Kendimi kapana kısılmış hissettim.”

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

“Sonra önceki gece bunu tekrar yapmamı istedi. Seninle.” Burnunu çekiyor, karanlık gözleri genişlemiş, sessizce bana yalvarıyor.

Başka bir bilgi vermediğinde, ben konuşuyorum. “Hala dün gece ne haltlar döndüğünü anlatacağın kısmı bekliyorum.”

“Hiçbir şey. Bana verdiği ilaçları senin içkine kattım ve sonra seni odana çıkmana yardım ettim. Oraya vardığımızda sen baygındın ve seni yatağa kaldırmak için Bryce’ı aramak zorunda kaldım.”

Damarlarda kızgınlık dalgaları yükseliyor. “Bryce de mi buradaydı?”

Başını sallıyor. “Bunu yapacağımı garanti altına almak istedi.”

Hırıldıyorum. “Sonra ne oldu? Ben baygınken ikiniz bana ne yaptınız?”

“Hiçbir şey.” Başını sallıyor. “Bryce’a, kimse onu burada görmeden gitmesini söyledim. Sonra kıyafetlerimizi çıkardım ve seninle yatağa girdim. Yanında kıvrılmış halimin birkaç fotoğrafını çektim ve sabaha kadar bekledim.”

Lanet olsun. Lanet olası iki yılan. “Yani hiçbir şey yapmadık mı?” “Hayır! Yaptığım şey yüzünden korkunç bir insan olduğumu biliyorum Bay James, ama ben

değilim...” Boğazında bir hıçkırık takılır. “Asla böyle bir şey yapmazdım.”

Kaslarımı sertleştiren gerginliği gidermek için boynumu çeviriyorum. “Peki ya diğer suç ortağın? Barda bana asılan kadın?”

“Sadece bir kız. Ona birkaç içki ısmarladım ve sana asılmasını istedim. Bunu yapmaktan çok memnun oldu.”

Şakaklarım zonkluyor. “Bryce’ın kız kardeşi Melanie ile hiç konuştun mu?”

Gözlerini hızla kırıştırıyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi var. “Hayır. Bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Neden?”

Sorusunu görmezden geliyorum. “Yani ondan hiç bahsetmedi mi?”

Kafasını salladı ve içimi hafif bir rahatlama kapladı. Ama bunun hiçbir anlamı olmadığını kendime hemen hatırlattım. Mel, bu işe karışmış olmak için Ariana ile konuşmak zorunda değildi.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve içimden derin bir iç çekiş çıkıyor. “Şimdi bana ne olacak?” diye soruyor, sesi kısık ve sessiz bir sesle soruyor.

Yine yüzüne bakıyorum. Yıllarımı tıpkı burası gibi mahkeme salonlarında ve ofislerde, beden dilini, yüz ifadelerini ve konuşmadaki tonlamaları okumakla geçirdim, bir kişinin yalan söylediğinde onu ele veren diğer tüm küçük tikleri saymıyorum bile. Ve Ariana doğruyu söylüyor, bundan eminim. Onun da Bryce Edison’un kurbanlarından biri olması, ona biraz acımama neden oluyor, ama bunu ona belli etmeyi reddediyorum.

“İşverenlerinden biri dışarıda seninle konuşmak için bekliyor. Şanslıysan, Lorenzo ya da Max yerine Dante ya da Joey olur.” Joey

ve Dante de aynı derecede acımasız değil, ama onlarla konuşmak biraz daha kolay.

Yüzü soldu ve titrek bir nefes aldı. “Lütfen, Bay James,” diye yalvardı. “Sizi incitmek istemedim. Ya da kimseyi.” Gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu.

Ayağa kalkıp takım elbisemdeki kırıklıkları düzeltirim. Duş almam ve uzun bir uykuya dalmam lazım. “Evet, ama incittin Ariana.”

Odadan çıkıp Lorenzo Moretti'ye doğru yürüyorum. Bana endişeyle bakıyor ve ben parmak uçlarımla çenemdeki kalın sakalları kaşıyorum.

“İstediyini aldın mı, compagno?”

"Evet." Ariana ile olan konuşmamı ona kısaca anlatıyorum. "Her şeyi mahvettiğini biliyorum, ama görünüşe göre istismar edilmiş. Ona konuşmak isteyen biri olduğunu söyledim. O yüzden şu anda çok korkmuş durumda."

O homurdanır. “Olmalı da.”

Kapalı kapıya bir göz attım. Onun kaderi benim için önemli olmamalıydı, ama önemliydi. “Onunla ne yapacaksın?”

Cevap vermeden önce kalın sakalını eliyle okşadı ve alt dudağını ısırıldı. “Bu şehirde bir daha asla çalışamayacak. Bu sana yeter mi?”

Vay canına. Aile hayatı eski dostumu gerçekten yumuşatmış. “Evet, yeter.”

“Peki ya şu Edison denen pislik ne olacak?”

Derin bir nefes verdim. İçimden bir ses, Lorenzo Moretti onu ziyaret ettiğinde Bryce'ın yüzündeki ifadeyi görmekten büyük keyif alacağını söylüyordu, ama ben işlerimi böyle halletmem. Üstelik bu konu, başkalarının benim adıma halletmesine izin veremeyeceğim kadar kişisel. "Onunla ben ilgilenirim."

Bölüm

Kırk İki

MELANIE

Tyler'ın dairesindeki banyo aynasındaki yansıma bir göz attım. Ne kadar özenle makyaj yapsam da, son iki saattir ağladığım gerçeğini gizleyemiyordum. Keşke bu akşamki bağış etkinliği olmasaydı, ama bu etkinlik, kardeşimi bulup boğazını sıkmaktan beni alıkoyan tek şeydi.

Burnumu çekip, bir kez daha hıçkırığımı bastırıyorum. *Kendine gel, Mel.* Nathan'la aramızdaki şey gerçek değildi. Sanki beni gerçekten sevecekmiş gibi değildi.

Ama gerçek gibi hissettiriyordu. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Ve gerçek olmasa bile, o bana öyle hissettiriyordu. Başına gelenlerin hiçbirini hak etmemişti. Kimse bunu hak etmez ve bunu engelleyebilirdim ya da bunun herhangi bir kısmına rıza göstermiş olabileceğim düşüncesi içimi kemiriyor. Yatağında tanımadığı bir kadınla, kafası karışık ve dehşete kapılmış bir şekilde uyandığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Beni aldattığını düşünmenin kalbini kırdığını söylediği anı.

Başımı eğiyorum ve titrek bir hıçkırık vücudumu sarsıyor. Her düşünce, bir cerrahın neşteri gibi kalbimi kesiyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim de ona başından beri dürüst davranmadım? Bu, onun benimle evlenmesini engelleyebilirdi, ama en azından o incinmezdi. En azından onu kaybetmenin acısını yaşamazdım. Çünkü kafamda saatte bir milyon mil hızla dolaşan tüm o gevezelik, öfke ve soruların altında, göğsümün içinde en şiddetli şekilde atan acı budur.

Dünyadaki en inanılmaz adama sahiptim. Ve şimdi onu kaybettim.

TYLER'in yatıştırıcı sesi kulağımı dolduruyor. "Ah, kızım, keşke şu anda orada olsaydım."

Oturma odasındaki kanepeye gömülür ve yanımda duran eski futbol formasına bakarım. Parmak ucumla takma adının baş harfi M'nin üzerinden geçerim, sonra formayı alıp yüzüme bastırır, onun rahatlatıcı kokusunu içime çekerim. Kocamın nerede olduğu hakkında düzinelerce soruyu yanıtladıktan ve neden benimle olmadığı konusunda herkese yalan söyledikten sonra, yardım etkinliğinden erken ayrıldım. Onun adını her duyduğumda, sanki binlerce iğne kalbimi deliyormuş gibi hissediyordum. Sevimli kurtarılmış hayvanlar bile, tüm vücudumu saran bu dayanılmaz acıyı dindiremiyordu.

"Kardeşin tam bir pislik, bunu biliyorsun. Geri döndüğümde o lanet olası herifin kışını tekmeleyeceğim."

"Hayır, Ty, yapmayacaksın." Her türlü şiddetten nefret ettiğimi biliyor ve Bryce ile aramıza girmesi beni her zaman rahatsız etmiştir. Tyler, hatırlayabildiğim kadarıyla, zorba ağabeyime karşı beni korumak zorunda kalmıştır ve hâlâ bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyorum.

"O zaman umarım Nathan mafya bağlantılarını kullanarak onu korkudan altını ıslatır," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye inledim. "Bu daha da kötü olur."

"Biri ona bir şey yapmalı, küçük kız. İki kişinin hayatını mahvetti, peki ne için?"

Yanağımı onun yumuşak tişörtüne sürtüp gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum, Ty. Ve eminim Nathan bir şekilde onunla ilgilenecektir. Akli varsa polisi arar, ama bunu yapacağını sanmıyorum."

"Belki de onu mahveder. Yani maddi olarak. Bu daha çok onun tarzına benziyor," diye düşünür Tyler.

"Evet, ve bu çok da zor olmaz. Eminim ki o zaten iflasın eşiğindedir. Lanet olası işe yaramaz pislik."

Tyler burun kıvrarak güler. "Şimdi ne yapacaksın, küçük kız?"

Hıçkırığımı bastırıyorum. "Bilmiyorum, Ty," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kendimi çok boş hissediyorum."

"Ah, küçük kız," diyor yumuşak bir sesle ve şefkati beni mahvediyor. Zaten paramparça olan kalbim göğsümde parçalanıyor, telefonu göğsüme bastırdığımda bir kül yığınının dönüşüyor. Yüksek sesli, boğuk hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. Bundan nefret ediyorum

Nathan'ın benim yüzümden incinmiş olmasından nefret ediyorum. Bryce'ın aptal planı hakkında ona başından beri dürüst davranmamış olmaktan nefret ediyorum. Ama en çok da, işe yaramaz, oksijen israfı olan ağabeyimden nefret ediyorum.

Telefonu tekrar kulağıma dayadığımda, Tyler sabırla hatta bekliyor. “Keşke sana sarılabilseydim, Mel.”

Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum. "Keşke sarılabilsen."

O içini çeker ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylememesi ya da Nathan'ın beni affedeceğine dair beni teselli etmemesi hoşuma gider, çünkü bu iki şeyin de doğru olup olmadığını bilmiyoruz.

Arka planda birinin onun adını seslendiğini duyuyorum ve çalışması gerektiğini hatırlıyorum. "Sen git, ben seni sonra ararım."

“Bana ihtiyacın olduğunda, telefonun diğer ucunda olacağım.”

“Biliyorum.”

“Seni seviyorum, Goose.”

"Ben de seni seviyorum, Mav."

Telefonu kapattıktan sonra, boşluğa bakıp Ty'ın Maverick forması tutuyorum ve tüm kalbimle Iceman'ımı geri kazanmayı diliyorum.

Kahve masasının üzerindeki cep telefonuma, sonra da askıda duran paltoma bakıp *duruyorum*. Bütün gece bu kanepede oturup, bundan sonra ne yapacağımı düşünerek kafam karışık bir haldeydim. Kafamda türlü türlü korkunç düşünceler dolaşırken, uykuya dalıp uyanıyordum. Onu aramalı mıyım yoksa gidip yüz yüze hesaplaşmalı mıyım? Ama onunla yüz yüze hesaplaşmak, şiddet kullanmama kuralımı çiğnememe neden olur, çünkü o şişman, kibirli ağzına yumruk atmaktan kendimi alıkoyamayacağımdan kesinlikle eminim. Ya da gözlerini oymaktan. Belki ikisini de.

Kalbim, bitiş çizgisine doğru koşan ödüllü bir aygır gibi çarpıyor ve telefonu elime alırken parmaklarım titriyor. Uzun, sakinleştirici bir nefes alıp Bryce'ın numarasını çeviriyorum.

Telefonu açmasını beklerken, olanları henüz öğrenmiş mi diye merak ediyorum. Nathan onunla iletişime geçmiş mi? Belki de polis gözetimindedir? Birkaç saniye sonra cevap veriyor.

"Neden bu kadar erken arıyorsun? Saat daha yedi bile olmadı," diye bağıyor.

“Neden yaptın bunu, Bryce?” Sesimin titremesini engellemek için çabalıyorum. O burun kıvrıyor. “Neyi?”

Onun küçümseyici tavrı, kalan son sabrımı da paramparça ediyor. “Neden bahsettiğini biliyorsun. Nathan’ın o toplantı için Chicago’ya gittiğini biliyordun. Orada olacağını biliyordun,” diye bağıryorum.

“Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, küçük kardeşim. Ve benimle konuşurken ses tonuna dikkat etsen iyi olur.”

“Senin nasıl bir adam olduğunu çok iyi bildiğimi unutma, Bryce. Nathan’a, evlilik sözleşmemizdeki ahlak maddesini devreye sokmak için yaptığın saçma planından bahsettim...”

“Ne yaptın?” diye bağırdı.

“Ona. Anlattım.” Her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ediyorum. “Seni aptal küçük sürtük!”

“Ben mi aptalım?” Burnumdan kahkaha atıyorum. “Cidden onun, senin böyle bir numara çekmene izin verecek ve bir şeyler döndüğünü anlamayacak kadar aptal olduğunu mu sanıyorsun? Uyuşturucu testlerini duymuşsundur, değil mi? Nathan onu yakaladığında, planına dahil ettiğin bu zavallı kadının sana ne kadar sadık kalacağını sanıyorsun? Ya da ikinizi de cinsel saldırıdan polise ihbar ederse?”

"Ona mı söyledin?" diye tekrar bağıryor. "Eğer bu yüzden hapse girersem, sen de benimle geliyorsun Melanie. Herkese senin de bu işin içinde olduğunu söyleyeceğim."

Zafer dolu ama içi boş bir kahkaha attım. “Yani sen olduğunu itiraf ediyorsun?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Siktir git!”

“Senden nefret ediyorum, Bryce. Seni hep nefret ettim, ama bu affedilemez.”

“Bu yüzünden başıma bir şey gelirse, bunun sorumlusu sensin, Melanie.” Sesi artık sızlanmaya başlıyor ve midem bulanıyor.

O tam bir manipülatif pislik ve yıllar önce bunu yapacak gücümün olmamasına inanamıyorum. “Sen benim için öldün, Bryce. Bana bir daha yaklaşırsan, polise gidip ona ne yaptığını bizzat anlatırım. Beni duyuyor musun?”

Hat kesildi ve ben elimde telefonla, göğsüm hırıldayarak kaldım. Aşırı duygular vücudumda dolaşüyor, hakimiyet için mücadele ediyorlar. Gözlerimi kapatıp beynimde dolaşan düşünceleri anlamaya çalışıyorum ama huzur bulamıyorum. Her şey paramparça ve bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmiyorum.

Bölüm Kırk Üç

NATHAN

Bu pisliği aramak için iki gündür bu şehri didik didik arıyorum. Sanki yapacak başka işim yokmuş gibi. Chicago'dan döndüğümde ve Mel bana o küçük sürprizini yaptığından beri neredeyse hiç yemek yemedim, uyumadım ve işlerim de arka planda kaldı. Sekreterim yokluğumda elinden geleni yapıyor ama bir an önce ofise dönmem lazım. Her şeyin bana hala mantıklı geldiği tek yer orası. Şu anda damarlarımı yakan ateş yerine, damarlarımda buzun akabileceği bir yer. Bu pislikle işimi bitirdiğimde, hayatım belki biraz olsun normale dönebilir.

Bryce Edison başını geriye atıp yanında oturan sarışına gülüyor. Kız, her sözüne kulak kesilmiş gibi davranarak kirpiklerini kırıştırıyor. Ve onun sadece rol yaptığını varsaymak zorundayım, çünkü ağzından çıkan tek şey saçmalık. Neredeyse kırk sekiz saattir benden kaçıyor olması, Mel'in ona benim onun boktan planının peşinde olduğumu söylemiş olması gerektiği anlamına geliyor. Bu da onun da yalancı, entrikacı bir orospu olduğunun bir başka kanıtı.

Ama benden kaçmaya çalışması, ne kadar aptal bir pislik olduğunu gösteriyor. Sanki bu lanet şehirde, hatta tüm ülkede benden saklanabileceği bir yer varmış gibi. Benim hakkımda biraz araştırma yapsaydı, her yerde bağlantılarım olduğunu bilirdi. Saklandığı delikten o küçük sansar kafasını çıkarır çıkarmaz, kaynaklarım hemen bana haber verdi.

İşte bu yüzden kendimi burada, Hell's Kitchen'daki şık bir İtalyan restoranında, hayatını mahvetmek üzere olduğum adama bakarken buluyorum.

restoranın arkasındaki masaya doğru yürüyorum, sanki bu onu daha az göze çarpan hale getirecekmiş gibi bir köşeye sıkışmış durumda.

Sarışın beni ilk görüyor ve şaşkınlıkla gözlerini kocaman açıyor. Kafamı kapıya doğru sallıyorum. “Defol git.”

Dudaklarını büküp Bryce’a bakıyor—ki o da sesimi duyunca, doğal olmayan bir gri tonuna bürünmüş. “Brycey, onun benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?” diye sızlanıyor.

Ağzını açıp kapatıyor. Zavallı pislik. Ona öfkeyle bakıyorum. “Bryce ile konuşacağız ve eminim ki fahişelerinden birinin söyleyeceklerimi duymasını istemez.”

“Defol git, Pammy,” diye tersler.

Dramatik bir şekilde homurdanarak, parlak pembe çantasını kapar ve restorandan çıkıp gider. Onun karşısına otururum ve Bryce neredeyse boş olan odaya gergin bir şekilde bakınır.

"Burada sana yardım edecek kimse yok, Brycey. Sence burada olduğunu bana kim söyledi?"

Yutkunur ve deri koltuğa yaslanır. “Ne istiyorsun?”

"Bana ilaç vererek ne halt etmeyi umuyordun, bunu söylemeni istiyorum."

Başını şiddetle sağa sola sallıyor. “Hiçbir fikrim yoktu, yemin ederim. Hepsi Mel’in fikriydi.”

Kendimi durduramayıp, ona yumruk attım ve çenesine tam isabet ettim, başı geriye doğru savruldu. Gözlerinin köşelerinden yaşlar sızarken ağzını tutarak lanet bir çocuk gibi ağladı. “Bana yalan söyleme, seni işe yaramaz pislik. Orada olduğunu biliyorum.”

Teslim olarak ellerini kaldırır, dilini dudağındaki yaradan akan kanı yalar. “Tamam, oradaydım. Ama bu Mel’in fikriydi. Senden alabileceği kadar para koparmak istedi, ben de ona uydum.”

Orospu çocuğu. Şu anda kafasını bu masaya çarpıp gözümü bile kırpmayabilirdim. Ama ellerimi yumruk yapıp kendimi durduruyorum. Onda her şey yalan diye bağırıyor ve benim gerçeğe ihtiyacım var.

Boynumu çeviriyorum. "Yani, o küçük orospu her şeyi planladı, öyle mi?" Başını sallıyor, gözleri dizginlenemeyen bir sevinçle parlıyor.

“Yani barmeni tanıyor olmalı, değil mi Ariana?”

“Evet. Onunla iletişime geçen Mel’di. Ben onu hiç tanımıyorum bile, Nathan. İçkine koymas1 için ona ilaçları o verdi. İş yerinden falan almış olmalı.”

Lanet olası yalancı. Ayrıca bir veteriner hastanesinde Rohypnol’a ihtiyaç duyulmayacağından da oldukça eminim, ama bunu kendime saklıyorum ve Bryce’a kendini asması için daha fazla ip veriyorum. "Peki, onun nihai amacı neydi? Çünkü bu, benim anlayamadığım tek şey."

Bryce öne doğru eğildi. “Senden boşanıp büyük bir tazminat almak, tabii ki.”

Ne saçmalık. O, her şeyden çok parayı düşünür, ama kız kardeşi öyle değil. Bu berbat olayda onun rolünün hiçbir yanı bana mantıklı gelmiyor. “Tabii ki. Yani fotoğraflar sende, değil mi? Benim ve Ariana’nın?”

Dişlerini diliyle yaladı. “Evet.”

“Peki bu fotoğrafları ele geçirmek ve mahkeme salonunda gün yüzüne çıkamamalarını sağlamak için ne kadar istiyorsun?”

Gözleri sevinçle parlıyor. “Eminim bir anlaşmaya varabiliriz.”

“Peki ya kopyalar? Başka kimsenin elinde olmadığından nasıl emin olabilirim?”

"Tek kopyalar bende ve onları imha edeceğim. Sana söz veriyorum."

Ona başımı salladım. Sanki ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanacakmışım gibi,

ama şimdilik onun saçmalıklarına inandığımı düşünmesine izin vereceğim.

"Umarım öyledir, çünkü en son istediğim şey, o kaltak kız kardeşinin paramın tek kuruşuna bile el koymas1dır ve o fotoğraflar delil olarak kullanıldığında, ahlak maddesini öne sürebilir."

"Aynen öyle. Zaten niyeti de bu," der, komplocu bir gülümsemeyle.

Dişlerimin arasından hava emiyorum. Mel’e olan öfkeme rağmen, her şeyi onun üzerine yıkmaya çalışması, bana yaptığı her şeyden daha çok kafasını omuzlarından koparmak istememe neden oluyor. “Ama fotoğraflar sende, değil mi?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

"Tek kopyalar sende. Mel’de değil."

"Ben... ben..." Gömleğinin yakasını çeker ve alnından bir damla ter süzülür.

"Sanki tüm bu olayı o değil de sen ayarlamışsın gibi. Plan, o beni zina ile suçlamazsa bana şantaj yapmak mıydı? Çünkü o bunu yapmazsa elinde hiçbir şey kalmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yatakta uyurken yanımda yatan bir kadının fotoğrafları sızdırılsa umurumda olur mu sanıyorsun, seni aptal pislik?”

“Onun işe yaramaz olduğunu biliyordum,” diye tükürdü ve bir an için Ariana mı Melanie mi dediğini merak ettim. “Tek yapması gereken birkaç ay boyunca seninle yatmak ve sonra söyleneni yapmaktı. Ona bir çıkış yolu sundum ama o bunu yüzüme geri fırlattı.”

Bu, fotoğrafların Ariana’nın söylediğinden daha fazlasını gösterdiğini bana söylemesi için bir fırsattı, ama söylemedi; bu da onun doğruyu söylediğini kanıtlıyordu. Koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, o kız kardeşine yönelik zehirli bir tirad kusuyordu; bu da onun Chicago’da neler olacağı hakkında hiçbir şey bilmediğini daha da teyit ediyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirse de, evlendiğimizde yüzüme yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyor. Evet, sevişmeye başladığımızda fikrini değiştirmiş olabilir, ama beni aldatması için tuzak kurmak niyetiyle benimle evlendi. Hepsi de benden boşanıp bu zavallı herif için birkaç milyon dolara konabilmesi içindi.

Ve o tam da öyle, acınası bir herif.

Küçük öfke nöbeti bittiğinde, öne doğru eğilip ellerimi önümdeki masaya koydum ve günlerdir hissetmediğim kadar sakın hissediyordum. “Sen bittin, Bryce. Seni mahvedeceğim. Sana ya da şirketine üç metrelik bir sopayla bile yaklaşacak tek bir yatırımcı kalmayacak. Bu şehirde işin bitti. Bu ülkede. O yüzden, biriktirdiğin parayla büyük adam olarak geçireceğin son birkaç haftanın tadını çıkar, çünkü her şey yakında durma noktasına gelecek.”

Eğer biraz akıllı olsaydı, Edison Holdings'ten çaldığı paranın bir kısmını offshore hesaplarda saklardı, ama kız kardeşiyle evlenmeden önce onu yeterince araştırmıştım ve bunu yapacak kadar akıllı olmadığını biliyordum.

Ağzını açıp kapatıyor. “Nathan. Hayır, lütfen. Yatırımcılara ihtiyacımız var. Şirketimiz ayakta kalamaz.” Beklediğim gibi, babasının sağladığı statü ve ayrıcalıkları kaybetmek onu en çok inciten şey. Onu dövmemden daha çok. Hapse girmekten daha çok. O, onsuz yaşayamayacağı paradan bahsediyor.

"Mesele de bu zaten. Ve şirketi kurutamayacaksın," diyorum gülümseyerek. "Dediğim gibi, elinden geldiğince iyi hayatın tadını çıkar, çünkü senin peşine düşeceğim, Bryce."

Dudakları, yine epik bir öfke nöbeti geçirecekmiş gibi titriyor. Orada kalıp buna tanık olmak istemediğimden, ona zafer dolu son bir göz kırpma yapıp uzaklaşıyorum.

Bryce mahvoldu; elinde hiçbir şey kalmadı. Gerçeği öğrendim. Kazandım. Öyleyse neden hâlâ kaybetmiş gibi hissediyorum?

Bölüm

Kırk Dört

MELANIE

Dinlenme odasındaki rahat koltuklardan birine çöküp iç çekiyorum. İşler inanılmaz derecede yoğun, ama şu anda beni ayakta tutan tek şey de bu. Aklım meşgul olmadığında, Nathan'la ilgili düşüncelerle doluyor. İki hafta geçmesine rağmen, o gece bana gitmemi söylediği andaki bakışları, uyanık olduğum her an beni rahatsız ediyor. Onun bu şekilde istismar edilmiş olması, bir kadının rızası olmadan ona ilaç verip dokunmuş olması, damarlarımda öfke ve utanç hissi uyandırıyor. Keşke bunu telafi etmenin bir yolu olsaydı.

Ah! Bu hiç iyi değil. Onu aklımdan çıkarmam lazım. Belki de biraz akılsızca TikTok'ta gezinmek tam da ihtiyacım olan şeydir. Ama telefonumu çıkardığımda Ashley'den dört cevapsız arama gördüğümde nabzım hızlanıyor. Ekrana bakıp kafamda en kötü senaryoları gözden geçirirken, telefon elimde çalmaya başlıyor ve ekranında onun tatlı yüzü belirliyor.

Mümkün olduğunca çabuk cevap vermeye çalışırken parmağım titriyor. Cevap verdiğimde, kulaklarımı yürek parçalayan hıçkırıklar dolduruyor.

"Ash, ne oldu tatlım?"

"Buh-Bryce, üniversiteden ayrılmam gerektiğini söyledi."

Öfke içimde kaynıyor. "Ne dedi?"

Uzun bir süre sonra hıçkırıkları dinliyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu yılki öğrenim ücretimin geri kalanını karşılayacak para olmadığı için eve dönmem gerektiğini söyledi. Yarıyı ödemişti ve geri kalanını da ödemesi gerekiyordu ama ödeyemeyeceğini söyledi." Yine burnunu çekiyor. "Hiçbir şey kalmadığını söyledi."

Ağabeyimiz tanıdığım en büyük pislik. İstesin, o parayı bulabilir. Elinde bir şeyler kalmış olmalı, yoksa her hafta lüks arabalarıyla dolaşp en iyi restoranlarda yemek yemiyor olurdu.

“Ne kadar borcumuz var?”

“Bu yıl için kırk bin.”

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. Bu kadar parayı nereden bulacağım ki?

“Birkaç bin dolarlık birikimim var. Belki başka bir iş bulabilirim...” Sesi kesilir. “Bilmiyorum. Bu yılı halletsem bile, gelecek yılı da düşünmem gerek. O da 80 bin dolar eder.”

Gözlerimi ovuşturuyorum ve açtığımda kucağımdaki elime bakıyorum. Sorunlarımızın cevabı tam anlamıyla gözümün önünde duruyor. Bunu yapmak kalbimi kıracak ve muhtemelen evliliğimin tabutuna çakılan son çivi olacak. Ama Nathan beni zaten asla affetmeyecek. Yıllar sürse bile ona borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım.

"Endişelenme tatlım. Ben halledeceğim."

Sanki hıçkırığını bastırıyormuş gibi boğuk bir ses çıkarır. “Ama nasıl, Mel? O kadar parayı nereden bulacaksın?”

“Bulabilirim, söz veriyorum. Bana güven yeter. Her şey yoluna girecek, tatlım. Bryce seni tekrar ararsa, onu görmezden gel.”

Burnunu çekiyor. “Teşekkürler, Mel. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Ash.” Telefonu kapatıp, yapmak üzere olduğum şeye kendimi hazırlıyorum. Bryce bunu beni cezalandırmak için yapıyor ve Ashley’nin benim hatalarım yüzünden acı çekmesine izin veremem.

Bölüm

Kırk Beş

NATHAN

Çocukken her yaz gittiğimiz plajın resmine bakıyorum. Her fırça darbesi sevgi ve neşeyle dolu ve bana daha basit zamanları hatırlatıyor, annemin kemoterapi ve radyasyon tedavileri arasında bu tabloyu çizdiği, vücudunun her geçen gün daha da zayıfladığı anıları olmasına rağmen. Elinde fırça varken ve yanağına boya bulaşmışken gözlerindeki ışık, en karanlık günler bile söndüremezdi. Ölmeden birkaç ay önce bu tabloyu bitirdi ve o plaj, gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım son yer.

Ama bu doğru değil.

Son kez mutlu olduğum anı düşünmek istemediğim için başımı sallıyorum. Chicago'ya gitmeden önce, tam da bu ofiste kucağıma oturduğunda. Ona onu ne kadar sevdiğimi neredeyse söyleyecektim.

Telefonum önümdeki masada titriyor ve ekrana bakmadan cevap veriyorum, dikkatimi dağıtacak her şeye minnettarım.

"Bay James, ben Ernst. Persephone's'ten."

Hayatımda sadece iki kez girdiğim bir kuyumcudan bir adam neden beni arıyor? Ve lanet numaramı nereden buldu?

Cevap vermediğim için Ernst boğazını temizliyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama kayıtlarımızda numaranız var ve siz ve ailenizin bizim çok iyi müşterilerimiz olduğuna düşünerek, bilmek isteyebileceğinizi düşündüm..." Öksürüyor ama devam etmiyor.

"Neyi bilmek?"

"Bazı özel ve seçkin parçalarımız için, parçanın başka bir kuyumcu aracılığıyla satılması yerine geri alım seçeneği sunuyoruz."

"Ee?"

Yine boğazını temizledi, açıkça rahatsızdı. "Eşiniz bu öğleden sonra nişan yüzüğünü iade etti."

Gözlerimi kapatıp çenemi o kadar sıkı sıkı kenetledim ki, şakaklarıma keskin bir ağrı yayıldı. "Ne kadar?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Piyasa değerini ödeyemeyeceğimizi biliyorsunuz, Bay James."

"Ne kadar?" diye bağırdım.

"Yüz altmış bin dolar."

Bu, benim ödediğim paranın neredeyse yarısı. Lanet olası kaltak! Lanet olası evliliğimizi yüz altmış bin dolara sattı. "Alyansını da sattı mı?"

"Hayır, efendim. Sadece nişan yüzüğünü."

Evet, sanırım alyansın değeri sadece on ya da on beş bin dolar civarındadır, ki bu da kıyaslandığında deveye kulak kalır. Muhtemelen yine paraya sıkışana kadar onu elinde tutacaktır. "Onu geri istiyorum."

"Elbette, efendim."

"Ve 160 bin dolardan fazla bir kuruş bile ödemeyeceğim." "Elbette, efendim."

Telefonu kapattım ve sandalyeme yaslandım, kalbim göğsümde çarpıyor, şakaklarım zonkluyordu. Demek yüzüğü satmış, ama ne için? Çünkü o kadar para, benimle evlenerek katlandığı onca şeye değmez. Hayatının o kadar büyük bir kısmını feda etmeye değmez. Sanırım Melanie Edison'un kim olduğunu hiç bilmiyorum.

Çenemi ovuşturarak derin bir nefes alıyorum ve en iyi özel dedektifimi arıyorum. O da bir hacker; Jessie Ryan kadar iyi değil ama bu tür bilgileri elde etmek onun uzmanlık alanı. Kısa bir konuşmanın ardından, bir hafta içinde Mel'in mali kayıtlarını bana göndereceğine söz veriyor.

Bu bir şeyi değiştirecek değil tabii. Yasal olarak para ona ait ve istediği gibi kullanabilir, ama belki de bu parayı ne için istediğini öğrenmek, cinayet işleme dürtüsünü biraz olsun azaltır. Ya da tam tersi bir etki yaratır. Bekleyip göreceğiz.

SADECE DÖRT GÜN SONRA, özel dedektifimden gelen bir e-postaya bakıyorum. Onun için yaptığım işlerin azaldığını fark etmiş olmalı ve iyi bir izlenim bırakmak istemiş. E-postasındaki bağlantıya tıklıyorum ve kayıtlar ekranı dolduruyor. Hesabında iki bin dolardan az para var. Peki benim param nerede lan? Son işlemlerine göz attığımda, Harvard'a kırk bin dolara yakın bir ödeme ve Mel'in yüzüğü için aldığı kalan yüz yirmi bin doları Ashley'e yaptığı bir ödeme görüyorum.

Ve şimdi her şey mantıklı geliyor. Ashley'nin Harvard'da bir yılı daha var ve Melanie, kardeşi ve maddi istismar hakkında yalan söylemediyse, ayrıca kardeşini onu kontrol etmek için kullandığı konusunda da, o parayı Ashley'nin geleceğini güvence altına almak için kullanmış olması mantıklı geliyor.

Bu, onun yaptıklarını değiştirmez. Ama nedense, parayı başkası için kullandığını bilmek, hislerimi farklı kılıyor. Bu, aşık olduğum Melanie, yüzüme yalan söyleyen kadın değil. İçimde kıpırdayan duyguların ağırlığıyla göğsüm ağrıyor. Keşke Melanie Edison'un hangisinin gerçek olduğunu bilseydim.

Bölüm Kırk Altı

MELANIE

Tyler'ın dairesinin anahtarını çantamda ararken, diğer elimde market poşetini dengelemeye çalışıyorum ki, arkamda ayak sesleri duyuyorum. Tanıdık, ağır adımlar ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Kalbim güm güm atarken omzumun üzerinden bakıyorum ve kardeşimle yüz yüze geliyorum. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Bryce."

Kolumu yakalayıp beni döndürdü ve kapıya çarptı, nefesim kesildi ve market poşetini düşürdüm.

Bryce'ın yüzü acımasız bir hırlamaya büründü. "En büyük sözleşmemizi kaybettiğimizi biliyor muydun? Batmamızı engelleyen tek şeyi? Ayarladığım tüm yatırımcılar telefonlarıma bile cevap vermiyor. Hepsi senin lanet olası plana uymadığın için. Her şeyi mahvettin, seni aptal sürtüğ." Bir saniye daha itaatkar küçük kız kardeş rolünü oynamak istemediğimden, ona karşı dik durdum. "Plan falan yoktu. Birine Nathan'ı uyuşturup saldırmasını sağladın. Hapiste olman gerekirdi. Umarım o da şikayetçi olur ve sen de oraya gidersin. Seni zavallı sinsi herif."

Elinin tersiyle sağ elmacık kemiğime sertçe vurdu ve ben yüzümü tutarak geriye sendeledim. Gözlerim yaşlarla doldu ama onun darbesinin acısı, kardeşimin benden nefret ettiğini ve her zaman nefret ettiğini hatırlatmasından çok daha az acı veriyordu.

Bana doğru tekrar ilerliyor ve elini boğazıma dolamak üzereyken, koridordan derin bir ses yankılanıyor. "Ona bir parmağını daha sürersen, o pencereden aşağı atlayacaksın, pislik."

O ses tonu ve tanıdık ses beni ürpertir, ama Bryce benden uzaklaşınca, yüzünde korku dolu bir ifadeyle, rahat bir nefes alırım.

Evet, o bir kadına vuran iri bir adam, ama asla bir erkeğe karşı çıkmaz, hele ki Elijah James'e karşı çıkması imkansız.

Yanağımı ovuştururum ve yaklaşan Nathan'ın ağabeyine sessizce teşekkür ederim. Burada ne işi var hiç bilmiyorum, ama hayatımda hiç kimseyi bu kadar görmekten memnun olmamıştım.

Bryce topuklarını döndürür, soğukkanlılığını korumaya çalışırken dudakları gözle görülür şekilde titrer.

Elijah kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösterir. "Sana hak ettiğin dayakları atmadan önce, ondan ve benden uzaklaşmanı öneririm."

Kardeşim tartışmak için oyalanmaz. Bir darbe bile indirme şansının olmadığını bildiği için, Elijah'ın yanından hızla geçip merdiven boşluğuna doğru koşar. Korkak.

Elijah, kardeşimin uzaklaşan sırtına somurtarak bakar, sonra dikkatini bana çevirir. "İyi misin, Melanie?"

Başımı sallayarak, dalgın dalgın yanağımı ovuşturuyorum. "Evet. Sayende."

Eğilip, yere dökülen market poşetini tekrar kağıt torbaya koyduktan sonra bana uzattı. Ona tekrar teşekkür ettim ve o, önümde durup parmak eklemlerini ovuşturdu. "Onu fena halde dövmeliydim," diye homurdandı.

Bunu yapmadığı için minnettar olsam da, ona karşı çıkmıyorum. Aksi takdirde, kendimi yine ortasında bulacağım bir aile draması daha yaşanırdı. "Neden... Burada ne işin var?"

"Bunu posta kutuna bırakacaktım." Ceketinin içinden bir zarf çıkardı. "Ama sonra Bryce'in buraya geldiğini gördüm ve ben..." Alt dudağını ıslattı. "Eh, sanırım seni kontrol etmekle iyi yapmışım."

Uzatılmış eline bakıp gözlerimi kırpıyorum ve kalbim sıkışıyor. Bu kesinlikle... "Nedir bu?"

"Penthouse'a teslim edildi. Nathan, buna ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Onu elinden alıp posta damgasına bakıyorum, Harvard'dan geldiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Muhtemelen Ashley'nin üniversite harç faturasıdır. "Bana postayla gönderebilirdin."

"Evet, gönderebilirdim." Elijah ellerini ceplerine soktu. "Belki de gözlerinin içine bakıp Chicago'da ne olacağını biliyor muydun diye sormak istedim."

Suçluluk duygusu boğazıma düğümleniyor ve gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Yemin ederim bilmiyordum. Nathan'ın benim yüzümden incinmiş olması, hayatımın geri kalanında her gün beni rahatsız edecek. O kadının ona yaptıkları için kendimi asla affetmeyeceğim."

Adem elması hareket etti. “O kadın ona hiçbir şey yapmadı.”

Onun söylediklerini yanlış duymamış olmayı umarak ona göz kırptım. “Yapmadı mı?”

“Onu uyuşturmak dışında, ki bu da oldukça berbat bir şey. Ama hepsi bu kadar. Ona saldırmadı.”

Rahatlama hissi vücudumu kaplarken nefesimi tutuyorum. Kimse yüksek sesle tecavüz kelimesini kullanmamış olsa da, tam olarak öyle olacaktı ve Nathan'ın bunun kurbanı olmadığını bilmek, göğsümden ezici bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. “Emin misin?”

Elijah başını salladı. “Nathan onunla ve Bryce’la konuştu ve yüzde yüz emin.”

“Oh, şükürler olsun. Bana bunu söylediğin için minnettarım. Teşekkürler, Elijah.”

Koyu renkli gözleri merakla kısılr, yüzündeki ifade ise okunamaz. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından çenesini kaldırır. “O gözüne bir şey sürmelisin.” Sonra arkasını dönüp uzaklaşır, beni Tyler’ın dairesinin önünde tek başıma bırakır.

Bölüm

Kırk Yedi

NATHAN

Abimi yukarıdan bakıyorum, az önce söylediklerini zar zor anlayabiliyorum.

“Onu görmeye mi gittin?”

"Senin istediğin gibi mektubu ona teslim ettim."

“Onu postayla göndereceğini sanıyordum, Elijah. Ne oluyor lan?”

Derin bir nefes alıp, kalın sakalını eliyle okşadıktan sonra karşımda oturdu. “Sınırı aştıysam özür dilerim, ama gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Yaptıklarından sonra...” Derin bir nefes verdi. “Hepimizi incitti, biliyorsun. Ben de ona güvenmiştim. Onun...” Konuşmayı kesti ve onun benim için, hepimiz için ne ifade ettiğini hatırlatmaması için minnettar oldum.

Ama ben onu göremezken onun onu gördüğü düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. *Ya da görmek istemiyorsun*, diyor kafamdaki bir ses, ama ben onu görmezden geliyorum. “Nasıl görünüyordu?”

Gözlerimi kaçırıyor, tıpkı söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı anladığında yaptığı gibi.

“Nasıl görünüyordu, Elijah?”

İçini çeker. “Oraya vardığımda Bryce oradaydı.”

Lanet olsun, biliyordum. Burnumdan soluyorum. “Bir sonraki hamlelerini planlıyorlardı, değil mi?” “Hayır, Nathan. O...” Başını sallıyor. “Ona vurdu.”

Bir anlık öfkeyle kanım damarlarımda kaynamaya başlıyor. Ellerim yumruk oluyor. “Ne yaptı lan?”

"Onu apartmana girerken gördüm, ben de peşinden gittim. Koridordaydılar. Ona aptal orospu dedi, o da sana yaptıkları için hapse girmesini umduğunu söyledi. Ve o da ona vurdu."

Ofisimdeki havayı biri emmiş olmalı çünkü nefes alamıyorum. Sonunda titrek bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimin sakinleşmesini sağlıyorum. “Ona vurdu mu?”

“Evet. Tam yüzüne.”

Onun ellerini kadının üzerinde gördüğümde, içimdeki öfke patlamak üzere. “Kadın iyi mi? O herifin kolunu kırdın mı?”

“Ona oradan defolup gitmesini söyledim. Sen ona ne yapacağını düşünüürken benim onu dövmemeni istemezsin diye düşündüm.”

“O, karıma vurmadan önceydi, Elijah!”

Dişlerini yaladı, beni süzüyordu. İkimiz de ona ne dediğimi biliyorduk ama şu anda ikimiz de bu konuyu açmayacaktık. Onu karım olarak adlandırmışsam ne olmuş yani? Hiçbir anlamı yok. Teknik olarak, o hala benim karım.

Boğazını temizledi. “Ne olursa olsun...”

Dişlerimi gıcırdatarak, “Sakın yapma,” dedim.

Ama o yine de sözünü bitirdi. “Onun bu olayda bir parça bile payı olduğunu sanmıyorum
“O.”

Yumruğumu masaya vurdum. “Yine de bana yalan söyledi. Kalbim ikiye bölündü. Muhtemelen bu iki şeyi de affedebilirdim, ama... “Bana onun için bir anlamım olduğunu düşündürdü.” Bunu affedemem. Asla.

Elijah anlayışla başını salladı. “Biliyorum kardeşim.”

Başımı ellerimin arasına alıyorum, Mel ile ilgili her şeyi ve onu hâlâ ne kadar çok sevdiğimi unutabilmeyi her şeyden çok diliyorum.

“BU ÇOK UZAMAZ,” dedim Teddy’ye, rölantide duran arabadan inmeden önce.

Binada büyük adımlarla ilerliyorum, damarlarımda adrenalin ve öfke dolaşırken Edison Holdings’in en üst kattaki ofislerine doğru yol alıyorum.

Resepsiyonistinın yanından geçip, o kendini beğenmiş pisliğin ofisine doğru ilerliyorum, peşimden koşan ve onun telefonda olduğunu haykıran iki kişiyi görmezden geliyorum. Bryce içeri girdiğimde başını kaldırıyor, bronzlaşmış yüzü soluyor. Arkamdan kapıyı çarpıp kilitliyorum, onu titretmekten sapkın bir zevk alıyorum.

Masasına doğru yürüdüm, elinden telefonu aldım ve görüşmeyi sonlandırdım, ardından cep telefonunu yere attım.

“O k-kimdi...”

"Kim olduğu umurumda değil, seni pislik."

Ceketini düzeltir. “Ne istiyorsun, Nathan? Anlaştığımızı sanıyordum.”

Bugün Elijah ile yaptığım konuşmadan beri damarlarımda kaynayan öfke taşı ve kendimi masanın üzerine atarak onu boğazından yakaladım ve bez bebek gibi salladım. “Senin benimle hiçbir anlaşman yok, pislik.”

Ağzını açıp kapıyor, dudakları titriyor. Onu sandalyesine geri itip ofisinde bir uçtan diğer uca volta atmaya başlıyorum. Öfkemi kontrol altına almazsam onu kendi ellerimle öldüreceğim ve dışarıda yarım düzine tanık varken cinayet suçlamasından kurtulmam imkansız.

Derin nefesler alarak öfkemi ve adrenalinimi yatıştırıyorum. Ve kafasını koparmadan ona bakabileceğim hale geldiğimde, masasının önüne oturuyorum. Beni temkinli bir şekilde süzüyor, seğiren parmakları sandalyesinin kollarını sıkıca kavıyor.

Kibirli, kendini beğenmiş yüzüne dik dik bakıyorum ve Luke Edison gibi iyi bir adamın nasıl böyle boktan bir oğul yetiştirdiğini merak ediyorum. "Çalıştığım insanları tanıyorsun, değil mi Bryce?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, teni tebeşirden daha solgun bir halde başını sallar.

“Senin gibi önemsiz ve zavallı birini ortadan kaldırabileceğimi ve ellerimi en ufak bir şekilde bile kirletmeyeceğimi de biliyor olmalısın. Bunu daha önce de yaptım.”

Yutkunurken gırtlığı hareket ediyor. “Evet.”

Öne eğilip ellerimi masasına koyuyorum ve ona sertçe bakıyorum. “Ama senin için, Bryce, ellerimi seve seve kirletirim.”

Sanki birinin içeri dalıp onu kurtarmasını umuyormuş gibi gözlerini odanın içinde gezdiriyor.

“Eğer bir daha ona dokunursan, seni benim istisnam yapacağım. Kaçabileceğin hiçbir yer yok, seni bulacağım. Ve seni bulacağım, Bryce, vücudundaki her kemiği toza çevireceğim.”

Bana bakıyor, sanki dilsizmiş gibi ağzını açıp kapatıyor.

Kravatını yakalayıp kendime doğru çekerim. “Beni anladın mı lan?” “Evet,” diye kekeler.

Gözlerim masasının üzerindeki antika mektup açacağına kayar. Onu elime alıp kravatını bırakır, bunun yerine sağ elini tutar ve önümdeki masanın üzerine yayarım.

"H-hayır." Başını sallıyor. "Lütfen."

Onun acınası sızlanmalarını görmezden gelerek, keskin kenarı elinin içinden geçirip onu masasına sabitlerim. Boğuk bir çığlık atmak için ağzını açar, ben de parmağımı dudaklarına götürürüm. "Buraya kimsenin girmesini istemezsin, Bryce, çünkü o zaman onlara emekli maaşlarını ve ailenin tüm parasını nasıl zimmetine geçirdiğini anlatmak zorunda kalırım. Hepsini fahişelere ve kumara nasıl harcadığını. Ve bunu istemezsin, değil mi?"

Dudaklarını sıkıca kapatır ve yanaklarından gözyaşları akarken başını sallar. Yüzünün yanına hafifçe vururum. "Aferin oğlum. Şimdi karımdan uzak dur."

Bölüm

Kırk Sekiz

NATHAN

“Siktir, bir şey daha yiyemem,” der Mason yüksek sesle inleyerek, bu sözüyle mutfağa geri döndüğünü fark etmediği babamızdan kulağına bir tokat yer.

"Masamda küfür yok." Babam oturur ve hemen bir puro yakar.

“Onları bırakmış olman gerekiyordu,” diye hatırlatır Elijah.

Babam omuz silker. “Hayatın en basit zevklerinden mahrum kalırsan yaşamak ne anlamı var, evlat? İki kötü alışkanlığım var, puro ve viski, ve ikisinden de vazgeçmeye niyetim yok.”

"Kadınları da unutma, baba." Mason kıkırdar ve ağrıyan kulağına ek olarak sert bir bakış alır.

Babamız yorgun bir şekilde iç çeker, ama bu konu üzerinde daha fazla durmaz. James kardeşler arasında, Mason, babamın sinirleri kopmadan önce onu en çok kızdırabilen kişidir.

“Kalp krizi geçirdin baba. Bunlar sana iyi gelmez,” diye ısrar eder Elijah, ama babamız elini sallayarak onu başından savar.

“Yılbaşı gecesi. Dört oğlum da yanımda ve hayat güzel. En azından puroyu huzur içinde içmeme izin verir misin?”

Ağabeyime bir bakış atarak, daha fazla ısrar etmemesi için onu uyarıyorum. Dalton James elli yılı aşkın süredir puro içiyor. Bir kalp krizi onu durduramaz.

Bana isteksizce başını sallayan Elijah, dikkatini küçük kardeşimize çevirir. “Drake, Chicago’da işler nasıl?”

Drake omuz silkiyor. “Her zamanki gibi.”

“Eve gelmelisin,” der babam sert bir ses tonuyla. “Orada sadece bir iki yıl kalacaktın. Altı yıl geçti ve hâlâ oradasın. Artık ofis sensiz de yürüyebilir, değil mi?”

Drake sinirlenir. “Orayı seviyorum, baba.”

“Ailenin yanında olmalısın,” diye ısrar eder babam, puro dumanını üfleyerek.

Drake’e gizli bir göz kırpma yapıyorum, o da buna karşılık gözlerini deviriyor. Dördümüzle birlikte burada olmak güzel. Son birkaç haftadır penthouse dairem bana çok büyük ve boş geliyor, ki bu Melanie Edison hayatıma girmeden önce on bir yıl boyunca orada tek başıma yaşadığım düşünülürse çok saçma.

“Edison kızıyla işler nasıl gidiyor?” Sanki babam aklımı okuyabiliyor.

Onun adı geçince içimden bir öfke yükseliyor. “Adı Melanie, senin de çok iyi bildiğin gibi, ve işler aynen eskisi gibi, baba. O, en kısa zamanda eski karım olacak, yalancı, ruh emici bir kaltak.”

“Boşanma belgelerini hazırladın mı?” diye soruyor Drake.

“Hayır. Henüz değil,” diye itiraf ediyorum. Onun hakkındaki gerçeği öğrendiğim gün hazırlatmalıydım, ama dikkatim dağınıktı. En azından kendime böyle söylüyorum.

Babam masanın karşısından bana dik dik bakıyor. “Seni engelleyen ne, evlat?”

Ona sertçe bakıyorum. “Meşguldüm. Daha sadece birkaç hafta oldu. Ben hallederim.”

“İstersen senin için ben halledebilirim,” diyor Drake.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. “Hayır, sorun yok. Kendim hallederim.” O belgeleri hazırlatmak her şeyi çok kesin hale getirecek ve sanırım henüz buna hazır değilim.

“Eğer eminsen.” Drake endişeli bir şekilde bana bakar. “Ben hallederim,” diye ısrar ederim.

Babamız burun kıvrarak güldü. Onun sorunu ne lan? Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o. Miras bırakma ihtiyacı tüm hayatımı mahvetti. Önceden iyiydim, ama şimdi lanet olası bir sersemlik içinde dolaşıyorum. Bana şüpheyi baktı. “Sakin o kıza aşık olduğunu söyleme?”

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve çenemdeki kaslar geriliyor. Hepimiz ona aşık olduk, ama hiçbirimiz bunu itiraf etmeyeceğiz. “Hayır. Ona aşık

. Sana söyledim, çok meşguldüm.”

“O zaman evrakları hazırlat ve bu saçmalığı bitir,” diyor babam, sanki bu o kadar kolaymış gibi, ki bu tam bir saçmalık. Onun ihanetinden benim kadar onun da incindiğini biliyorum.

“Neden, baba? Beni bir sonraki para avcısıyla mı eşleştireceksin?”

Şakaklarındaki damar seğiriyor, yüzü koyu bir pembeye dönüyor. Kardeşlerimin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sessizce onu zorlamamamı söylüyorlar. Aramızda, en az çabayla onun kısa fitilini ateşleyebilen kişi benmişim gibi görünüyor.

“Son zamanlarda Maddox’tan haber alan var mı?” diye sordu Drake, konuyu hızla değiştirerek. Küçük kardeşimizin babamız için daha kolay bir konu olduğu söylenemez, ama en azından bu, üzerimdeki baskıyı azaltıyor ve bunun için Drake’e minnettar bir şekilde başımı salladım.

Elijah viskisinden bir yudum alır. “Sanırım şu anda Toskana’ya gidiyor. En azından birkaç gün önce konuştuğumda planı buydu.”

“O da ait olduğu yerde, evde olmalı,” diye homurdanır babamız. “Ya da belki de bunu yapabilecek kadar yeterince gençken,” diye tersliyorum.

Bu sözüm, babam sandalyesini geriye itmeden önce bana bir kez daha sert bir bakış kazandırır. “Elijah. Gel benimle bir yürüyüşe çık. Bana yeni Denver anlaşması hakkında bilgi verebilirsin.”

Elijah bana gözlerini devirdi ama babamızın dediğini yaptı ve ikisi mutfaktan çıkıp Drake, Mason ve beni yalnız bıraktılar.

"Ona gerçekten boşanma belgelerini tebliğ etmek istiyor musun?" diye sorar Mason.

Alt dudağımı dilimle yalayıp tavana bakıyorum. “Bilmiyorum lan.”

Drake öne doğru eğilir, ellerini önündeki masaya koyar. “Yani vermeyecek olma ihtimalin de var mı?”

"Sanırım 'bilmiyorum' demek bu."

Mason sakalını okşarken, Drake sandalyesine yaslanıp bana göz kırpmıyor. “Vay canına dostum,” diyor Drake. “Onun yaptıklarından sonra, barışma fikrini aklının ucundan bile geçirmeyeceğini sanmıştım.”

Ona kızgın bir bakış atarım. “Kim barışmaktan bahsetti, pislik?”

O da bana ters ters baktı. “Yani ondan boşanmak istemiyorsun, ama barışmak da istemiyorsun? Kendini bir tür belirsizlik içinde bırakacaksın, onu saymıyorum bile?”

Hırıldıyorum. “Sence o bundan daha iyisini hak ediyor mu?”

"Hayır, bence sen hak ediyorsun. Neden kendine daha fazla işkence ediyorsun? Eğer bitti ise, bitir gitsin."

Kalbim hızlanıyor, damarlarımda öfke kaynıyor. “Belki de o kadar kolay değildir, Drake. Sence ben de bunun bitmesini istemiyor muyum? Sence her lanet gün, her ne kadar hepsi rol olsa bile, onun tarafından sevildiğimi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemiş olmayı dilemiyor muyum? Kollarımda ne kadar iyi hissettirdiğini, gülümsemesinin en boktan günü bile nasıl aydınlattığını, tadının ne kadar harika olduğunu unutabilseydim, bunu bir saniye bile düşünmeden yapardım.”

Drake konuşmak için ağzını açar, ama Mason kardeşimizin koluna elini koyar ve belli ki söylemek üzere olduğu şeyi iki kez düşünmesini sağlar.

“Ne karar verirsen ver Nathan, biz senin yanındayız,” diyor Mason, Drake’e anlamlı bir bakış atarak.

“Her zaman arkandayız kardeşim,” diye ekler Drake.

İçimden derin bir iç çekiş kaçır. “Biliyorum.” Bundan sonra ne yapmam gerektiğini de biliyorum. Bu konuyu uzatmak ikimize de zarar veriyor ve Mel’in yaptıkları için ondan nefret etmek istesem de, içimden gelmiyor. Yarın her şeyi düzelteceğime dair kendime sessiz bir söz veriyorum.

Ama bu gece, sadece kardeşlerimle burada oturup hayatın eskisi gibi olduğunu hayal etmek istiyorum.

Yarın yeni bir yıl. Yeni bir başlangıç.

Bölüm

Kırk Dokuz

MELANIE

Duşumu yeni almış, iPad'imi alıp odama giderek atıştırmalık bir şeyler yiyip televizyon izlemeyi planlıyordum — ki bu son üç haftadır akşam rutinim haline gelmişti — ki kapı çalındı. Kimseyi beklemiyorum. Tyler dün gece Yeni Yıl partisinde tanıştığı bir adamla dışarıda kaldı ve bana yarına kadar dönmeyeceğini söylemişti. Pijamalarımı giymiş olmayı dileyerek, kapıyı kontrol etmeye giderken bornozumu daha sıkı sarıyorum. Umarım o pislik kardeşim değildir. Gerçi iki hafta önceki karşılaşmamızdan beri benden uzak duruyor.

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve kalbim duruyor. Neden burada olabileceğini düşünmeden kapıyı açıyorum. "Nathan?" Kalbim boğazıma kadar çıkmış olsa da, nefes nefese bir şekilde soruyorum.

Bana doğru çenesini kaldırıyor. Kare çenesini hafif bir sakal örtüyor ve imkansız gibi görünse de her zamankinden daha yakışıklı görünüyor. Belli ki ayrılığımız onu hiç etkilememiş. "Girebilir miyim?" diye soruyor.

Bir adım geri çekilip kapıyı daha fazla açtım. "Tabii."

İçeri giriyor ve erkeksi kokusu etrafımı sarıyor, bir sürü anıyı canlandırıyor. O kapıyı arkasından kapatırken boğazıma düğümlenen pişmanlığı yutuyorum. Kilidin yumuşak tıklaması, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Onunla baş başa kalmak sağlığım için iyi değil.

Nathan'ın derin sesi sessizliği yırtıyor. "Tyler evde mi?" Benim arkamdan bakıyor, kaşları çatılmış.

Bornozumun bağcığıyla oynuyorum. "Hayır. Dışarıda."

Gözlerimi kaçırarak arkamdan bakmaya devam ediyor.

Burada ne işi var? “Bir şey mi istiyordun, Nathan?”

Koyu renkli gözleri sonunda benimkilere dikiliyor. Dilinin ucuyla alt dudağını yalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Tek kelime etmeden birkaç adım yaklaşıyor ve vücudumun her hücresinde onun vücut ısını hissediyorum. “Mel.”

Adım, dudaklarından acı dolu bir inilti olarak çıkıyor ve sanki boğazım daralıyor. Bunu yapamam.

Bir nefes daha almadan, aramızdaki mesafeyi kapatır ve kendimi onunla duvar arasında sıkışmış bulurum. Sert göğsünün benimkine değmesi ve alnıma dokunan nefesi, omurgamın her yerinde bir titremeye neden olur. Gözleri gözlerime saplanırken, elini kalça kemiğimden kaburgalarımın doğru gezdirir ve ardında bir ateş izi bırakır.

Nefesim kesilirken dudaklarım aralanır. Ona durmasını söylemeliyim, ama yapamıyorum. Bunun yerine, bir kolumu boynuna dolayarak onu kendime çekerim. Beni öper. Her şeyi yutan bir ateş ve tutku, ve onu durduracak gücüm yok. Onun sert sıcaklığının beni sarması ve sahip olduğumuz şeylerin anıları yüzünden kalbimin acı çekmesini engelleyemiyorum. Kaybettiğimiz şeylerin. Çünkü o benim her şeyim.

Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve o ağzımın içine inleyerek sertleşmiş bedenini karnıma bastırıyor. Isı içimi kaplıyor. Öpücüğü daha da ateşli hale geliyor, dilini benimkine vurarak benden istediğini alıyor. Ve ben de en az onun kadar alıyorum. Serbest elimi ceketinin içine sokup, kaslı karın kaslarını örten yumuşak pamuklu gömleğin üzerinde gezdiriyorum.

Öpüşmeyi kesip geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi kırptıyorum. "Nate."

Elleri kalçalarımın, uyluklarımın kayıyor ve ben bir nefes daha almadan bornozumu yukarı çekip külotumu ortaya çıkarıyor. Elleri tehlikeli bir şekilde en çok ihtiyacım olan yere yaklaşıırken burnunu çenemden aşağıya doğru gezdiriyor. "Bunu bir daha söyle."

"Nate," diye inliyorum.

Tek eliyle kemerini tokasından çıkarır ve fermuarını açar. "Seninle işim bittiğinde bu lanet olası binanın tamamı adımı bilecek."

Nefesim ciğerlerimde takılır ve içimi beyaz sıcak bir beklenti kaplar. Parmaklarım onunkilere katılır, pantolonuyla uğraşır. Boxerının içine elimi sokar ve elimi penisinin tabanına dolarım, sıkıştırdığımda o alt dudağına dişlerini geçirir. Gözleri geriye yuvarlanır ve

parmakları külotumun narin danteline gömülür. Kumaşın yırtılma sesi beni heyecandan titretir.

Ellerimi kenara itip beni kaldırdı, gözleri hâlâ benimkilere saplanmış halde bacaklarımı beline doladı ve penisinin başını girişime bastırdı. Kalbim çılgın bir ritimle atıyor, bacaklarımın arasında acı veren bir arzu zonkluyordu. Kollarımı boynuna doladım.

Bunu yapmamalıyız. Onu bir daha kaybetmeyi kaldıramam.

Ağzı, sahiplenici ve baskın bir şekilde benimkine çarpıyor ve tek bir sert hamlede içime giriyor. Bir parça acı ile karışık zevk vücudumu sarıyor ve o içimden çıkıp daha da sert bir şekilde içime girerken, canımı kurtarmak için ona sıkıca sarılıyorum. Elini enseme koyarak beni sahiplenici bir şekilde tutarken, vücudu benimkini duvara sıkıştırıyor. Diğer eli serbestçe dolaşüyor, ulaşabildiği yerlerimi kavrayıp sıkıyor. Beni acımasız vuruşlarla sikiyor ve bu bir ceza gibi geliyor ama umurumda değil. Bunu istiyorum

—hayır, buna ihtiyacım var.

“Vay canına!” Sıcak bir zevk içimde kıvrılıyor, uzuvlarımdan geçip vücudumdaki her hücreye yayılıyor. Kendimi böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Vücudumun sadece onun bana yaşatabileceği türden bir coşkuya kavuşmalı çok uzun zaman oldu.

“Sikimi her zaman çok iyi aldın, corazón,” diye fısıldıyor, sıcak ağzını kulağıma bastırarak. Eli aramızda kayıyor ve klitorisimi çimdikliyor, sıkıp ovuştururken vahşi bir hayvan gibi içime girip duruyor. Ve ben hepsini alıyorum, bana verebileceği her şeye çaresizce açım. Sunduğu her kısıntı sevgiye ya da temasa çaresizce açım, çünkü ondan çok uzun zamandır mahrum kaldım. Ve orgazmım bir tsunami gibi üzerime çöktüğünde, o da beni sikmeye devam ediyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve İspanyolca küfürler mırıldanıyor. Birkaç saniye sonra kalçaları duruyor ve ben onun da boşaldığını anlıyorum. Onu kaybedeceğimi şimdiden hissediyorum ve içimden bir inilti kopuyor.

O, sikini içimden çıkarıp pantolonuna geri sokarken, ben bornozumu düzeltirim. Ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir zarf çıkarırken gözlerime bakmaz. Yutkunurum, gözlerim yaşlarla dolar. *Lütfen yapma.*

Hâlâ gözlerimden kaçarak geri adım atıyor ve bana kahverengi zarfı uzatıyor. "Boşanmak istiyorum, Mel."

Parmaklarım titreyerek kağıdı kavrarken, sanki bana ait değillermiş gibi hissediyorum. Dudaklarım titriyor ve içimden fışkırmak isteyen hıçkırığı

içimden fişkırmak isteyen hıçkırıkları tutmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. Ama ona bu zevki tattırmayacağım.

Topuklarını döndürüp daireden çıkıyor ve ancak kapı arkasından kapandıktan sonra, az önce yaptığı şeyin acısını hissetmeme izin veriyorum. Dizlerim bükülüyor ve yere çöküyorum, sırtım serin sıvadan bir hışırtıyla aşağı kayıyor. Gözyaşları yüzümden akıyor ve kırık kalbim tamamen parçalanıyor, parçaları o kadar kırılgan ki en ufak bir esintiyle bile uçup gidecekler.

Benim için dünyadaki en mükemmel erkeğe sahiptim ve onu elimden kaçırdım. Şimdi ise, bizim için bir gelecek şansı olmadığı bilincinin ruhumu parçalayan acısı kaldı geriye. Onun az önce yaptıklarından sonra olmaz. O, tüm olasılıklara rağmen yanmaya devam eden o küçük umut ışığını söndürdü. Ve bu, en acımasız darbe.

Bölüm

Elli

MELANIE

Elimdeki beyaz çubuğa bakıp, nedense çift gördüğümü ve aslında bana bakan iki mavi çizgi yerine tek bir tane olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum. Gözlerimi kısıarak daha yakından bakıyorum ve tüm hayallerim bir anda uçup gidiyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim ki?

Hapımı almayı bıraktığımda adet döngümün bozulduğunu düşünerek, adetimin gecikmesini önemsemedim. Ve her gün neredeyse her saat başı mide bulantısı hissetmeye başladığımda, bunun gıda zehirlenmesi ya da mide virüsü olduğunu kendime inandırmaya çalıştım. Ama şimdi kendi aptallığımın kanıtı tam burada, ellerimde.

Yatak odamın zeminine çöküyorum ve yatağa yaslanıyorum. Yeni bir mide bulantısı dalgası beni sarıyor ve bunun sabah bulantısı mı yoksa aptallığımla yüzleşmenin bir sonucu mu olduğundan emin değilim.

Çocuk istemediğimden değil; istiyorum. Ve şu anda, bekar bir anne olma fikri beni korkutmuyor. Tyler, Ashley ve arkadaşlarım var, bunu başarabilirim. Beni dehşete düşüren, bunu Nathan'a söyleme düşüncesi. Bunun onu tuzağa düşürmek ya da milyarlarca dolarından bir kısmını koparmak için kurduğum büyük bir plan olduğunu düşüneceğinden korkuyorum, oysa gerçek bundan daha uzak olamazdı. Keşke bu, rastgele bir yabancının bebeği olsaydı, çünkü o zaman onunla kaçınılmaz olan, midemi bulandıran o konuşmayı yapmak zorunda kalmazdım.

Ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyorum. Dünyada çocuklarımın babası olarak seçeceğim tek bir adam varsa, o da Nathan James'tir.

Deneyimlerim bana bir şey öğrettiyse, o da pozitif bir hamilelik testinin sadece ilk adım olduğu. Bu, o çocuğu kollarımda tutacağım anlamına gelmez. Ama ya eğer... Kalbimde bir umut ışığı parlıyor.

Her ne olursa olsun, bunu ondan saklamak bir seçenek değil. Sonunda benden nefret etse bile, bilmeye hakkı var. Umarım o, bildiğim gibi iyi bir adam olduğunu kanıtlar ve çocuğumuza sevildiğini hissettirir. Çünkü bu hamilelik ne kadar sakıncalı olsa da, bebeğimiz çok istenen bir bebek. Ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve gözümün köşesinden bir damla yaş sızıyor.

"Sen küçük bir mucizesin, jellybean," diye fısıldıyorum. Sonra telefonumu alıp, her zaman güvенеbileceđimi bildiğim tek erkeği arıyorum.

Tyler üçüncü çalıntıda cevap veriyor. "Selam Goose," diyor şakacı bir sesle, sanırım yanında bir erkek var.

"Konusabilir misin?"

"Seninle mi? Her zaman."

Derin bir nefes alıp, sözlerimi bir solukta söylerim. "Hamileyim."

"Ne?" diye bağıırır. "Bir saniye bekle. Neymiş sen?" "Hamileyim, Ty."

Nefesini verişini duyuyorum. "Bana bir dakika ver, bebeğim."

Geri dönmeden önce, o ve bir adam arasında kısa ve sessiz bir konuşma geçer.

"Üzgünüm. Randevunu mahvettim mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Zaten mahvolmuştu. *Top Gun*'ı sevmedi."

Dehşete kapılmış gibi yapıp nefesimi tutuyorum. "Yeni filmi bile mi?" "Hayır. İnanabiliyor musun?"

"Erkekleri seçme konusunda gerçekten yeteneklisin." Yumuşakça gülüyorum, kuzenime ve ne olursa olsun her zaman yanımda olduğu için minnettarım.

"Hadi bana her şeyi anlat, kızım."

Derin bir nefes alıp, dört hafta önce Nathan'ın kalbimi kırdığı o geceyle ilgili her şeyi ona anlatıyorum. Umutlarımı ve korkularımı döküyorum ve konuşmamızın sonunda bir planım oluyor. Bana verdiği günden beri bakmaya cesaret edemediğim boşanma belgelerini imzalayacağım. Dileğim, onun bir şekilde bunun büyük bir hata olduğunu fark edip fikrini değiştirmesiydi.

Ama o bunu yapmayacak ve belgeleri imzalamam, bunun ondan para koparmak için bir komplo olmadığına dair kanıt olacak. Sonra ofisine gidip ona onun bebeğini beklediğimi söyleyeceğim. Katılmayı ya da katılmamayı seçebilir. Her halükarda, benim için fark etmez.

Çocuk oyuncacı. Değil mi?

Bölüm
Elli Bir

MELANIE

Nathan'ın ofisine doğru yürürken mırıldanmaları ve yan gözle bakışları görmezden gelerek sekreterinin masasının önünde duruyorum. Boğazımı temizliyorum ve o bana bakıyor, yüzünde sempatik bir gülümseme var. Omuzlarımı geriye atıyorum, hissetmediğim bir özgüven numarası yapmaya çalışıyorum. Bunların hepsi kafamdaki bir planken çok daha kolay görünüyordu. Ancak bunu hayata geçirmek, tahmin ettiğimden çok daha korkutucu oluyor. Helen'in gözlerine bakıyorum. "Onunla görüşmem gerekiyor."

"Şu anda müsait değil."

Yerimde donakalıyorum. "Orada olduğunu biliyorum." "Meşgul."

Ellerimi önümde ovuşturuyorum. "Lütfen, Helen. Bu önemli."

Nazikçe gülümsüyor ve gözlerindeki acıma duygusu beni ağlatmak istiyor. Ellerimi yumruk yapıyorum, Nathan'ın ofisinin resepsiyonunda kendimi kaybetmemek için çabalarken tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"On dakika sonra bir toplantısı var," dedi başını hafifçe eğerek.

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var, ama onunla konuşmam gerekiyor." Sanırım sesimdeki çaresizliği fark etti, çünkü bana bir kez daha anlayışlı bir bakış attı ve ne yapabileceğine bakacağını söyleyerek ofisine girdi.

İki dakikadan az bir süre sonra Helen beni içeri davet ediyor. Odaya girdiğimde Nathan başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile girmiyor, başını masasındaki kağıtların üzerine eğik tutuyor. Narsist pislik.

Her adımında bacaklarım titriyor ve en son ne zaman burada olduğumu ve bana söylediği şeyleri unutmaya çalışarak karşısına oturuyorum

. Ona neredeyse söyleyeceğim

şeyleri. Hâlâ bana bakmıyor.

İçimi çekiyorum. “Fazla vaktin kalmadığını söylediler.”

Başını birden kaldırıyor, kaşları çatılıyor. “Ne istiyorsun sen? Eğer şartları konuşmak için geldiyse—”

"Buraya boşanma için gelmedim."

Gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. “Peki ne için?”

Tanrım, lütfen ikimizden birini hemen öldür ve beni bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtar. Titrek bir nefes verip ellerimi kucağımda birleştiriyorum, titremelerini engellemek için sıkıca sıkıyorum.

“Melanie!”

Ses tonuna irkildim ve ayağa kalkıp bu huysuz herifin yanından çıkıp gitmeye can atıyordum. Bunu bilmeyi hak etmiyordu. Bir mucize eseri bunu benimle paylaşmak istese bile, bunu benimle paylaşmayı hak etmiyordu. Ama çocuğumuz, babasını tanıma şansını hak ediyordu, o baba şu anda dünyanın en büyük pislği gibi davranıyor olsa bile. “Sana bunu söylemeden önce, bunun seni kandırmak için bir numara ya da oyun olmadığını bilmeni istiyorum. Bu benim hayatım ve buradan çıkıp seni bir daha asla görmemek beni yeterince mutlu eder, ama...” Derin bir nefes alıyorum. “Aynı zamanda bilmeye hakkın olduğuna da inanıyorum.”

Yüzündeki somurtkan ifade daha da derinleşir. “Neyi bilmeye?” “Hamile olduğumu.”

Sanki bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, ama sessiz kaldı. Büyük Nathan James, sözsüz kalmıştı. Eminim bu ilk kez başa gelen bir şeydi. Koltuğuna geri yaslandı ve kalın saçlarını eliyle taradı. “Nasıl?”

Gözlerimi devirdim. “Biyoloji dersi mi lazım?”

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Doğum kontrol hapı kullanıyordun.”

“Evet, birlikteyken. Ama Tyler’in evine geldiğin gece...” O gecenin anısı aklıma gelince sesim fısıltıya dönüştü. Dört hafta geçmesine rağmen, onun gitmesinin acısı hâlâ taze.

“Yani hapı almayı bıraktın mı?” Bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor.

“Almayı hatırlamam için bir nedenim yoktu ve kafamda başka şeyler vardı,” diye tersliyorum. “Bana boşanma belgelerini yüzüme fırlatmadan önce, sadece veda seksi yapmak için Tyler’in dairesine geleceğine hazırlıklı değilsem beni affet.”

Gözü seğiriyor ve boynunu çeviriyor.

Derin bir nefes veriyorum. Öfke bu duruma yardımcı olmayacak. “Dediğim gibi, bilmen gerektiğini düşündüğüm için söylüyorum, ama senden bir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok, Nathan. Doğrusu, bana bakmaya bile tahammül edemeyen biriyle olmak yerine, bunu tek başıma halletmeyi tercih ederim. Ama çocuğumuzun hayatında yer almak istiyorsan, sana engel olmayacağım.”

Adem elması hareket eder ve bana sert bir bakış atar. “Ve bunun benim olduğundan emin misin?”

Sanki karnıma yumruk atmış gibi oldu. O, zaten kırık olan kalbimden yeni bir parça koparıırken, ben geriye doğru sendeleyip gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Kalan azıcık haysiyetimi toplayıp, hormonların etkisindeki halimin onu ağlarken görmemesi için kendimi zorlayarak, titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. “Hayatın güzel olsun, Nathan.”

Topuklarımı döndürerek ofisinden çıktım ve arkamdan kapıyı sertçe kapattım.

Bölüm
Elli İki

NATHAN

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başım zonkluyor ve kulaklarım çınlıyor; ofisimden çıkarken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Ne kadar da aptal bir herifim.

"Al, buna ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Mason ve bana bir bardak viski uzatıyor.

Uzatılan bardağı görmezden gelerek başımı ellerimin arasına gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Mason'ın ofisinin kapısı açılıyor ve Elijah'ın odayı geçerken çıkardığı ağır ayak seslerini tanıyorum. "Ben de ondan bir tane alayım," diyor küçük kardeşimize.

Mason ona bir bardak doldurur ve Elijah yanımdaki deri koltuğa oturur. "Ee, mesele ne?" diye sorar ağabeyim, her zamanki gibi doğrudan konuya girerek. "Yoksa Drake ve Maddox'un da araması mı gerekiyor?"

Başımı salladım. "İşle ilgili bir şey değil."

Mason burnunu çektirdi. "Bunu tahmin etmiştim kardeşim."

Başımı kaldırıp ona sertçe bakıyorum. "Nasıl?"

"Hayatımda seni iş konusunda bu kadar üzgün görmemişim." Omuz silkiyor ve viski bardağını uzatıyor, bu sefer ben alıyorum.

"Ee?" Elijah beni dırter.

"Mel hamile," diye patladım, umarım bu şekilde daha az acı verir.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır Mason.

Elijah viskisini tek yudumda içti. "Kaç haftalık?"

Başımı sallıyorum. “Bilmiyorum. Sanırım altı haftalık. Nasıl işlediğinden tam emin değilim.” Oysa son bir saati, seks yaptığımız tarihe göre kaç haftalık hamile olacağını araştırarak geçirmiştım.

“İki aydır ayrı yaşıyorsunuz,” diyor Elijah, sanki bu gerçeğin her saniyesini her gün bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Ona boşanma belgelerini verdiğim gün, biz..."

"Boşanma belgelerini vermeden önce onunla yattın mı?" Mason başını geriye eğip karanlık bir kahkaha attı. "Tanrım, dostum, bu çok acımasız. Senin için bile."

“Siktir git,” diye mırıldanıyorum.

Elijah, küçük kardeşimize uyarıcı bir bakış atıyor. “Ve bunu sana bugün mü söyledi?”

“Evet, benden hiçbir şey istemediğini ve benim bu işe karışmamamı tercih ettiğini söyledi, ama bilmeye hakkım olduğunu ve istersem çocuğun hayatının bir parçası olabileceğimi düşündüğünü söyledi.”

O başını sallar. “Mantıklı.”

Ona kızgın bir bakış atarım. “Ne demek, mantıklı?”

Yutkunur. "Bugün boşanma belgelerini imzaladı. Bu öğleden sonra ofisine kuryeyle gönderildi. Helen'dan bu haberi sana benim vermemi istedi. Bu akşam sana söyleyecektim. Boşanmaya ya da evlilik sözleşmesine itiraz etmiyor. Bir kuruş bile almadan çekip gidiyor."

Mason alaycı bir şekilde güldü. “Evet, çünkü onun çocuğunu taşıyor. Bu ona para garantisi vermez mi?”

Şimdi Mason’a kızgın bakışlarımı yöneltiyorum. Hepimiz onun kadar alaycı mıyız?

“Bu ona nafaka garantisi verir, ama bu çocuk içindir, onun için değil. Kesinlikle ailesi için değil,” diye açıklıyor Elijah.

Mason omuz silker ve viskisini yudumlar.

“Önemli olan senin bu konuda ne hissettiğin.” Elijah, omzuma güven verici bir şekilde elini koyar. “Çocuğun hayatının bir parçası olmak ister misin?”

Kalbim mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Ağabeyimin gözlerine bakıyorum ve yemin ederim ki, istesem bile bu adama yalan söyleyemem. “Evet.”

O başını sallar ve boş bardağını kaldırır. “Demek baba olacaksın. Bunu kutlamalıyız.”

"Evet, şey..." Derin bir nefes veriyorum.

Elijah bana anlamlı bir bakış atar. “Ne yaptın?”

“Ona benim olduğundan emin olup olmadığını sordum ve o da çekip gitti.” Mason elini kalbinin üzerine koyar. “Ah!”
"Keser misin şunu?" diye tersliyorum. "Beni neşelendirmen gerekiyordu." Bana bir viski daha doldurur ve göz kırparak uzatır. “Yapıyorum.”
Elijah da kadehini kaldırır. Mason kendi kadehini doldurur, sonra kadehini kaldırır. "Yeni neslin ilk üyesine, dostum."
Elijah kadehini kaldırıp kadeh kaldırır. “Tebrükler.”
Viskimi bir dikişte içip, boğazımda yaktığı hissi tadını çıkarırım.
Elijah kolunu omuzlarıma dolayarak, “Akı başına gelecektir,” der.
Umarım öyle olur.

Ofisten eve dönerken arabamın arka koltuğunda ^{otururken} Mel'i arıyorum. Onu son altı kez aradığımda olduğu gibi, beni sesli mesaja yönlendiriyor. İçimden küfredip başka bir numarayı çeviriyorum.

"Nathan!" Heyecanlı sesi kulağımı dolduruyor. En azından biri benden haber aldığına seviniyor.

"Selam, Jessie."

"Bana başka bir işin var mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Kim o, tatlım?" Kocalarından biri olan Shane arka planda soruyor.

"Nathan. Bana başka bir iş var."

Shane'in karanlık kahkahasını duyuyorum. “Eğer seni böyle çalıştırmaya devam ederse, ona lanet olası bir avans ödeyeceğim de.”

Kız kıkırdar. "Duydun mu?"

"Duydum. Zamanını aldığım için üzgünüm ama bu kişisel bir mesele ve bu konuda başka kimseye güvenmiyorum."

“Hey, meşgul olmayı sevdiğimi bilirsin. Hadi, anlat bakalım.”

Melanie'nin doktor randevularının ayrıntılarını öğrenmem gerektiğini hızlıca açıklıyorum. Mel benimle konuşmayı reddederse, başka seçeneğim yok.

“Şunu bir netleştirelim,” der Jessie, ses tonunda telefonu açan kıkırdayan, dost canlısı kadından eser yoktur. “Karına tam bir pislik gibi davrandıktan sonra, onun mahremiyetini ihlal etmemi mi istiyorsun?”

Yüzümü buruşturuyorum. “Biliyorum. Ama gelecekte pislik gibi davranmak istemiyorum. Ne şekilde olursa olsun, sadece destek olmak için orada olacağıma söz veriyorum.”

“Ya seninle hiçbir şey yapmak istemiyorsa? İsteyecek olsaydı, aramalarına cevap verirdi, değil mi?”

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. “Jessie,” diye inledim. “Hadi ama. Acı çekmeyi hak ettiğimi biliyorum, ama sana söz veriyorum, o bunu tek başına yapmak istemiyor. O incindi ve bunun sorumlusu benim, ama ben bu çocuğun babası olacağım.” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Lütfen?”

O içini çeker. “Peki. Sana bir sonraki randevusunun ayrıntılarını vereceğim, ama ondan sonra kendi başınasın.”

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum, ama o, gelecekte karıma daha az pislik gibi davranacağıma dair benden tekrar söz almadan önce.

Bölüm
Elli Üç

MELANIE

“Keşke orada olsaydım,” diyor Tyler. “Bu işe tek başına kalkışmamalısın, kızım.”

Sesime, hissetmediğim bir güven katmaya çalışıyorum. "Bir şey olmaz."

"O pislik seninle gelmeli," diye homurdanarak ekliyor.

Şu anda o salak hakkında tartışmaya girmek istemediğim için iç çekiyorum. Dört gün önce ofisinden çıktıktan sonra beni birkaç kez aramaya çalıştı, ama canı cehenneme. Eğer gerçekten bunun bir parçası olmak isteseydi, ortaya çıkıp o kadar büyük bir pislik olduğu için özür dilerdi. “Ben idare ederim. Seni sonra arayıp nasıl gittiğini haber veririm. Şimdi gitmem lazım.”

Tyler’la görüşmeyi bitirip apartmandan çıkıyorum, karnımdaki kıpırdanmayı ve kafamda dolaşan olumsuz düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyorum. *Bu sefer her şey yolunda gidecek. Üçüncü seferde şansım yaver gider, değil mi?*

Dışarı çıktığımda güneş gözlerimi kamaştırıyor ve gözlerimi parlamasından korumak için elimi gözlerime siper ediyorum, bu yüzden neredeyse ona çarpana kadar onu görmüyorum. Sert göğsüne çarpmamı engellemek için elini uzatıyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, hem rahatlama hem de öfke içime doluyor, ikisi de üstünlük için mücadele ediyor. İkincisini seçiyorum. Onunla başa çıkarken bu daha kolay. "Ne istiyorsun sen?"

Bu kibirli pislik, kolumu nazıkçe tutup bana kendini beğenmiş bir gülümseme atma cüretini gösteriyor. “Bugün taraman var, değil mi?”

Omuzlarımı silkip onun elinden kurtuluyorum ve boynumu uzatarak öfkemi tam olarak hissettirmek için ona dik dik bakıyorum. “Peki bunun seninle ne alakası var?”

Yüzünü buruşturur. “Söylediklerim için özür dilerim, Mel. O çok alçakça bir davranıştı.”

“Tabii ki alçakçaydı, seni kendini beğenmiş ahmak.” Yanından geçmeye çalışıyorum ama önümü kesiyor ve parfümünün kokusu başımı döndürüyor. *Kahretsin, her zaman bu kadar güzel kokar mıydı?* Zaten bu kadar savunmasızken onu görmekle gelen tüm istenmeyen düşünceleri kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Nathan James’ten nefret ediyorum. “Çekil önümden.”

Omuzlarımı tuttu ve yakışıklı yüzüne bakmak zorunda kaldım. Ona yumruk atmamak için ellerimi ceketimin ceplerine soktum. “Orada olmak istiyorum, Mel. Her randevuda. Bunun bir parçası olmak istiyorum.”

Başımı sallıyorum. “Sana ihtiyacım yok.”

“Biliyorum. Ama sen dedin ki...” Sesi çatlar. “Çocuğumuzun hayatının bir parçası olmayı hak etmiyor muyum?”

Çocuğumuz. Boğazımda bir hıçkırık yükselir, ama onu ait olduğu yere geri yutarım. “Hayır!” Gözleri hüznle dolar ve zayıf zırhım çatlar. “Ama çocuğumuz babasını tanımayı hak ediyor, o yüzden...” Omuz silkerim.

“Yani ultrasona seninle gelebilir miyim?”

Başımı sallarım ama ona bakmaktan kaçınırım. Sesindeki mutluluğun gözlerine yansıdığını görürsem, kalbim daha da kırılır.

Geri adım atıp arabasının kapısını benim için açıyor. İçeri girip kapıya yaslanıyorum, ondan insanca mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum. O da içeri girince, araba kaldırımdan uzaklaşıyor. Randevumun nerede olduğunu ona söylemediğimi fark edene kadar birkaç dakika garip bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Ona randevum olduğunu bile söylememiştim. Ne halt yedim ben?

Koltuğumda dönüp pencereden dışarı bakan onu izliyorum. O kadar sakın ve kendinden emin ki, oysa ben endişe ve korkuyla doluyum. “Bugün tarama yaptıracığımı nereden bildin ki?”

Omuzlarını silker. “Ben çok yetenekli bir adamım.”

“Bunun benim mahremiyetime büyük bir ihlal olduğunu bilmelisin.”

Bana tüm dikkatini veriyor. “Telefonlarıma cevap vermediğin halde başka ne yapabilirdim ki?”

“Çünkü tam bir pislik gibi davrandın,” diye hatırlatıyorum ona.

Alt dudağını yalıyor ve duygularını bastırmaya çalışır gibi gözlerini kapatıyor. “Söylediklerim için özür dilerim.”

“Evet, bunu bana zaten söylemiştin.” Dönüp sokaktaki insanlara bakıyorum.

“Neden bu kadar erken tarama yaptırıyorsun ki?”

Dudaklarımı sıkıca birleştiriyorum. Gözlerimin arkasında gözyaşları yanıyor. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Şimdi değil, onunla değil. Umarım sessizliğim bunu

Yine de ısrar ediyor. “Bir sorun olabilir mi?”

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yanağımdan süzülen gözyaşını

"Bir sorun varsa Mel, bunu bilmem gerekir. Bırak da..."

O beyaz şövalye rolünü oynamaya başlamadan sözünü kesiyorum. Burada kahraman o olamaz. “İki bebeğimi kaybettim.”

“Mel, hiç bilmiyordum. Üzgünüm.” Elim tutmaya uzanır, ama ben elimi çekip alırım.

“Senin acıma duyguna ihtiyacım yok.”

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, ama ben dışarıdaki sokağa odaklanmaya devam ediyorum ve hayatımın o dönemini düşünmemeye elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Neyse ki Nathan beni daha fazla zorlamıyor ve yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçiriyoruz.

Bölüm
Elli Dört

NATHAN

Ekrandaki grenli görüntüde pek bir şey görünmüyor, ama kadın doğum uzmanı bebeğimizi gösterirken gülümsüyor ve hızlı kalp atışlarının sesi küçük muayene odasını dolduruyor.

Ama dikkatimin çoğu Mel'in yüzünde. Daha önce endişeyle kaplı olan yüzü, şimdi bir Noel ağacı gibi parlıyor. Gözleri sınırsız bir mutlulukla parlıyor ve onu bu anki kadar güzel gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Altı hafta üç günlük hamilesiniz," diyor Dr. Walker.

"Vay canına!" Ekrandaki bulanık görüntüye tekrar gözlerimi kırpıyorum. "Bu kadar kesin olabilir misiniz?"

"Elbette," diyor gülümseyerek, sonra tüm dikkatini tekrar Mel'e veriyor. "Geçmişiniz nedeniyle, on haftada ve on iki haftada birer kez daha tarama yapacağız."

Mel anladığını belirtircesine başını sallar ve Mel kendini temizlerken Dr. Walker probu çıkarır ve ekipmanını dezenfekte eder. Ona yardım etme dürtüsüne direnirken ellerim yanlarımda titriyor, ama külotunu giymek için benim yardımına ihtiyacı olmadığına eminim.

Doktor bilgisayara notlar alıyor ve Mel'e bakıyor. "Önceki düşüklerinde kaç haftalık olduğunu hatırlatır mısınız?"

Karımın yutkunurken ince boğazının kalınlaştığını izliyorum. "İlki altı haftaydı, ikincisi on altı haftaydı."

Vay canına. Hamilelik hakkında on altı haftanın oldukça ileri bir dönem olduğunu bilecek kadar bilgim var. Buraya gelirken bu kadar endişeli olmasına şaşmamalı.

Dr. Walker mırıldanıyor, birkaç not daha alıyor, sonra bize doğum öncesi vitaminler ve bakım hakkında bilgi veriyor. Dikkatle dinliyorum ve karım ile bebeğimize mümkün olan en iyi şekilde bakılmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma kendime yemin ediyorum.

Eve dönerken arabada, sonunda Mel'in önceki hamilelikleri konusunu açtım. "Kaç yaşındaydın?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben onu kollarıma sarıp acısını dindirmekten başka bir şey istemiyorum, ama artık bunu yapmaya hakkım olmadığını acı bir şekilde biliyorum. "On dokuz."

Tanrım. O daha bir çocuktü.

"'Sorunlarım' olduğu için üniversiteyi bıraktığım hikayesini hatırlıyor musun?" Son kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor. "Ve herkes kokain bağımlısı olduğumu mu sandı?"

"Evet."

"Doğru değil. Biyoloji profesöründen hamile kalmıştım. Ailem bunun utancına dayanamadı, bu yüzden kaybettiğim iki bebeğin yasını tuttuğumu kimsenin öğrenmemesi için herkesin rehabilitasyona gittiğimi düşünmesine izin verdiler."

"Seni iki kez hamile mi bıraktı?"

Kız başını salladı. "İlk düşük erken oldu. Altıncı hafta civarında, o yüzden bunu 'bazen olur' diye geçiştirdiler. Ama ikincisi on altıncı haftadaydı ve..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Şey, o durum tamamen farklı. İşte bu yüzden bu hamilelikte düzenli ultrason yaptırmamı istiyorlar." Dudağı titriyordu ve o acı hatıraları yeniden yaşamak zorunda kalmasından çok üzüldüm. Onu hamilelikleri hakkında konuşmaya zorlamak istemiyorum, bu yüzden on dokuz yaşındaki öğrencisini hamile bırakan pislik üniversite profesörüne odaklanıyorum.

"Onu seviyor muydun? Babanı?"

"Evet," diyor yumuşak bir sesle ve o adama karşı içimi yakıcı bir nefret kaplıyor; muhtemelen ondan faydalandığı için değil, onu sevdiği için.

"Onunla ne oldu?"

"İlk seferden sonra, tekrar denemeye karar verdik..."

"Hâlâ üniversitede olmana rağmen mi?" Kaşlarımı çattım.

Kafasını sallıyor. “Şimdi kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, ama babam öldükten sonra, kimsem kalmamış gibi hissettim. Kafam karıştı. Sadece arıyordum...” Yanağından bir gözyaşını siliyor.

Sadece onu sevecek birini arıyordu.

“O çok tatlıydı. Çok havalı ve olgundu, anlarsın ya? Onun, tanıştığım en inanılmaz insan olduğunu düşünmüştüm.”

Tabii ki on dokuz yaşındayken sana çok olgun gelmiştir. Ondan nefret ediyorum.

“Bana, annem ve ağabeyimin benim için çizdiği gelecekte çok daha iyi görünen bir gelecek sattı. Bu yüzden, tekrar denemeyi önerdiğinde, bana çok mantıklı geldi. Görünüşü kurtarmak için üniversitede kalmam ve hamileliği saklamam imkansız hale gelir gelmez okulu bırakmam konusunda anlaştık.”

“Lanet olası bir pislik gibi geliyor,” diye tükürdüm, kendimi tutamadan ve onun onu savunmasını beklerken.

Oysa o sert bir kahkaha attı. “Evet, kesinlikle öyleydi.”

“İkiniz arasında ne oldu?”

Güzel yüzü, omzumun üzerinden bakarken çatıldı. “İkinci bebeği kaybettikten sonra beni suçladı. Çok fazla parti yaptığımı ve kendime yeterince iyi bakmadığımı söyledi. Tek *bir* partiye gittim ve bir yudum şarap içtim.” Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü, ben silmeye uzandım ama o, ben silemeden sertçe elimi itti. “Ondan sonra birkaç hafta birlikte kaldık, ama her şeyin benim suçum olduğu yönündeki saçmalıklarıyla durumu gittikçe daha da kötüye gitti. Bu acıyla baş edemedim, bu yüzden ayrıldım ve...” Derin bir nefes verdi. “Eve gidip anneme ve Bryce’a anlattım, onlar da okulu neden bıraktığımla ilgili o aptalca dedikoduyu yaydılar.”

“Peki ya profesör? Sana yaptıklarından paçayı sıyırdı mı?”

“Yasayı çiğnemiş falan değildi. Bryce ve annem her şeyi hasır altı etmek istedi. Sanırım dekan, iddia edilen ilişkimiz hakkında onu sorguya çekti, ama o her şeyi inkar etti. Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti, ben ise...” Ellerini kot pantolonuna sildi. “Şu anda geçmişi yeniden yaşamaya gerek yok, değil mi?”

“Şu anda nerede?”

“Facebook’ta onu takip eden Tyler’a göre, karısı ve iki çocuğuyla Ohio’da yaşıyor.”

“Senin için onun icabına bakmamı ister misin?” diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi. Tek yapması gereken bir kelime söylemek. “Çünkü tanıdıklarım var.”

Bu sözlerimden hafif bir kahkaha kopar, ve lanet olsun, onun gülümsemesini görmeye bayılıyorum. “Sana hiç söylemediğim için özür dilerim, Nathan.” Bana Nathan demesinden nefret ediyorum ama o cevabı içime atıyorum. “Sadece... Bunu kimseyle konuşmak canımı yakıyor ama sana söylemeliydim. Sanırım annem ve Bryce, çocuk sahibi olamayan birinden ziyade, eski bir kokain bağımlısı olarak evlenmemin daha kolay olacağını düşündüler.”

Elini tuttum ve bu sefer çekilmedi, ben de parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim ve parmak eklemlerini öptüm. Helen’e ülkedeki en iyi kadın doğum uzmanını bulmasını söyleyeceğime dair zihnimde bir not aldım ve ona ve bebeğimize paranın alabileceği en iyi tıbbi bakımı sağlayacağıma sessizce söz verdim. Ama bunu ona şu anda söylemiyorum çünkü bunu haddimi aşmam olarak görecektir mi emin değilim ve burada hâlâ ince bir buzun üzerindeyim. “Bana pek çok şey borçlu olabilirsin Mel, ama bunu değil. Ve sen çocuk sahibi olabilirsin, corazón. Bir tane yapacağız,” diyorum bunun yerine.

Bana hafif bir gülümseme atıyor.

“Öyle mi?” “Evet.”

Bölüm
Elli Beş

NATHAN

Veteriner kliniğinin resepsiyonuna adımımı attığımda, ıslak köpek kokusu burnuma çarptı. Bir elimde pembe bir pastane kutusu, diğer elimde ise bir paket servis poşeti tutarak yaklaştığımda, resepsiyonist bana şüpheyile baktı. Masaya ulaştığımda, bana tam anlamıyla kötü kötü baktığı anlaşıldı. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Boğazımı temizledim. “Melanie’yi görmeye geldim.”

Gözlerini devirdi ve omzunun üzerinden, “Mel, tatlım, o salak kocan seni görmeye geldi,” diye seslendi.

Eh, bu da o kötü bakışları açıklıyor. Birkaç saniye sonra, Mel resepsiyonistin arkasındaki kapıdan çıkar, saçlarını gözlerinden çekip üniformasındaki tüyleri siler. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır. “Nathan. Sensin... Ben... ben...” Bana hayretle bakar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Kaç tane pislik kocan var, Spitfire?”

Resepsiyonist elini ağzına götürür ve kıkırdamayı bastırır.

Ama Mel’in yüzü aydınlanır ve gülümsemesi, bir oda dolusu yabancının önünde pislik olarak anılmaya değer. Meslektaşının yanına yaklaşır ve fısıldar, “Ona pislik diyemezsin, Cass. Bu profesyonelce değil.”

Cass beni baştan aşağı süzer. “Ama öyle, değil mi?”

Mel kıkırdar, parlak yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiştir. “Sadece çok nadiren.”

Başımı sallıyorum. Bu kadın beni çılgına çeviriyor ve hayatımda olmamasını çok özlemişim. “Yakın zamanda öğle yemeği için vaktiniz var mı, Bayan

"

O sırtıyor. "Belki yirmi dakika sonra. İstersen dışarıda bekleyebilirsin." Oturma alanına doğru başını sallıyor; orası, kutularından çıkmak için tırmalayan ve miyavlayan kedilerle, ya kafalarında gülünç koniler olan ya da yokmuş gibi davranıp hayalarını yalayan köpeklerle dolu. Bütün insan müşteriler, pislik koca olan bana bakakaldılar.

Derin bir nefes veriyorum. "Peki. Beklerim."

Mel kahkahalara boğulur, ama Cass masanın arkasına açılan küçük yarı kapıyı açar. "Muhtemelen burada bekleseniz iyi olur. Müşterilerimiz Hemşire Mel'e bayılırlar. Orada oturursanız içlerinden biri kışınızı ısırabilir."

Bekleme salonuna bir göz atıyorum, Mel'in evcil hayvanlardan mı yoksa sahiplerinden mi bahsettiğinden emin olamıyorum. Mel'i koridorda takip ediyorum ve o bir ofise kafasını uzatıyor. "Selam Jake. O labradoodle gayet iyi toparlandı ve şu anda dinleniyor. Artık öğle yemeğimi alabilir miyim?"

"Ne istersen, Mel. Hey, istediğin nane çayından aldım."

Ona teşekkür eder ve beni, rahat koltuklarla ve küçük bir mutfak alanıyla donatılmış, açıkça dinlenme odası olduğu belli olan bir odaya götürür. "Kahve ister misin?" Tezgahın üzerinde duran yeşil bir kutuyu inceler. "Yoksa nane çayı mı?"

Çantayı ve kutuyu tezgahın üzerine koyuyorum. "Sen ne içiyorsan o olur."

Kutuyu havaya kaldırdı. "Burada kafeinsiz kahve yok, o yüzden nane çayı içelim." Elektrikli su ısıtıcısını doldururken, ben ellerimi ceplerime soktum çünkü ona yakın olduğumda ona dokunma isteğim hâlâ çok güçlüydü. "Bize öğle yemeği mi getirdin?" Çantaya doğru başını salladı.

"Evet. Çavdar ekmeğine jambon ve İsviçre peyniri."

"Çok nazıksın. Teşekkürler." Dudaklarını yalıyor ve pembe kutuya bakıyor. "Ve lütfen bana bunların içinde jöleli donutlar olduğunu söyle."

"Tam olarak değil, Spitfire." Kapağı açıp bir düzine zencefilli kurabiyeyi ortaya çıkardım.

"Mmm, kurabiye."

Bir tane alıp ona uzattım. "Sıradan kurabiyeler değil. New York'un en iyi fırınından kurabiyeler."

Kurabiyeyi benden alır ve parmak uçları benimkilere değince, kolumdan aşağıya elektrik akımı gibi bir his geçer. Kurabiyeyi yüzüne yaklaştırıp koklar. "Zencefilli mi?"

Başımı salladım. "Annem bunları çok severdi. Kemoterapi yüzünden midesi bulandığında, mide bulantısına iyi gelen tek şeyin bunlar olduğunu söylerdi. Sabah bulantısına iyi gelebilir diye düşündüm."

Bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor ama hemen gözlerini kırıp yaşları siliyor. "Özür dilerim. Bu aralar çok çabuk duygusallaşıyorum." Burnunu çekiyor.

Gözünün köşesinden sızan o tek damla gözyaşını silme isteğine karşı koyuyorum. Ona bir daha dokunursam, bir daha asla durmak istemeyeceğim. "Eminim bu tamamen normal, değil mi?"

"Evet." Gözyaşını kendisi siliyor. "Hamilelik hormonlarının etkisiyle geçecek sekiz aya daha alışsan iyi olur. Buna hazır mısın?" Gözlerini kırıştırarak bana bakıyor ve bu aslında hafif bir şaka olsa da, ikimiz de onun aslında bana onun yanında olup olmayacağını sorduğunu biliyoruz.

Artık ona dokunmaya dayanamayıp, koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hadi bakalım, ateş parçası."

Gülümüyor. O lanet olası tatlı, kalbi eriten gülümseme. "Teşekkürler, Nathan."

Ofise ^{geri döndüğümde}, tanıdık bir yüz sekreterim Helen ile sohbet ediyordu.

"Sapphire, burada ne işin var?"

Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atar, mavi gözleri parıldar. "Perşembe günkü etkinlik için şehirdeyim. Uğrayayım dedim."

Eski üniversite arkadaşımı ofisime davet etmeden önce Helen'dan bize kahve hazırlamasını rica ettim. Pencerenin yanına oturdu, bir an manzarayı hayranlıkla seyretti, sonra dikkatini bana çevirdi. "Bu arada, düğün için tebrikler. Sanırım davetiyem postada kaybolmuş." Kötü bir gülümsemeyle sırtıttı.

"Çok samimi bir törendi. Sadece yakın aile üyeleri vardı, hem de hepsi bile gelmemiştii."

Şüpheyle bana bakarak mırıldanıyor ama daha fazla ısrar etmiyor, bunun için minnettarım. “Peki, Perşembe günü sevimli eşinle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Ve umuyordum ki sizlerle birlikte gidebilirim. Bu tür etkinliklere tek başıma gitmekten nefret ettiğimi bilirsin.”

“Ne? Sapphire Huntington’ın bir randevusu yok mu? İnanmıyorum.”

Gözlerini devirdi. “Chicago’daki tüm kadınlarla çıktım. Belki de New York’a geri dönmem gerek.”

“Buradaki tüm kadınlarla da çıktığına eminim.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Kardeşinin benim eşim olmasını umuyordum ama gelmeyecekmiş.” Yüzünü buruşturdu.

“Hayır. Hazırlanmış büyük bir davası var.”

“Çok fazla çalışıyor. En son ne zaman bir şeyler içmeye çıktığımızı hatırlamıyorum bile. Chicago’ya taşındığında çok heyecanlanmışım ama o senin kadar eğlenceli biri değil.”

“Drake çok eğlencelidir,” diye ısrar ediyorum, onu savunmak zorunda hissediyorum. “Sadece şu anda işine çok dalmış durumda.”

Gözlerini devirdi. “Peki, üçüncü tekerlek olabilir miyim, olamaz mıyım?” Boğazımı temizledim. “Aslında Mel gelmeyecek.”

“Öyle mi?” Gözlerini kısıyor. “Cennette şimdiden sorunlar mı çıktı?”

Hâlâ ofiste taktığım alyansıma bakıyorum. Ayrıldığımız haberi henüz kamuoyuna duyurulmadı, en azından Nielsen’s Veterinary Practice dışında, ve Sapphire’e güvenmeme rağmen, bir şey beni ona gerçeği söylemekten alıkoyuyor. “Hayır. O şehir dışında olacak.”

“O zaman ikimiz de tek başımıza gidebiliriz, değil mi?” Gözleri yaramazca parlıyor. “Tıpkı üniversitedeki gibi.”

Kaşlarımın arasındaki noktayı parmaklarımla sıkıyorum. “Evet.”

“Harika. Çıkmadan önce evine uğrayıp bir içki içelim. Bütün gece sahte gülümsemelerle dolaşmak zorunda kalmadan önce biraz sohbet edelim.”

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. Bu, o minik sirenimden kafamı dağıtmak için tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Bölüm
Elli Altı

MELANIE

“Bugün yemek yedin mi? Vitaminlerini aldın mı?” diye sorar Nathan.

Gözlerimi devirip, telefonumu kulağıma dayarken başımı yastığa gömüyorum.

“Üzgünüm,” diye cevap veremeden derin bir nefes alarak diyor. “Seni kontrol etmiyorum, daha çok halini soruyorum.”

“Biliyorum.” İki hafta önceki taramadan beri her sabah ve akşam beni araması çok sevimli. Ve sohbetlerimizi muhtemelen gerekenden çok daha fazla iple çekiyorum. Sabah bulantılarım ve vitaminlerim hakkında bir kontrol olarak başlayan şey, neredeyse bir saat süren ve tüm günümü anlattığım sohbetlere dönüştü. Tyler şehir dışında ve Ash dersleriyle çok meşgulken, konuşacak birinin olması güzel. Hamileliğimi bilen tek kişiler onlar ve on altıncı hafta taraması yapılana kadar kimseye söylemeyeceğim. “Ve evet, yemek yedim ve tüm vitaminlerimi aldım.”

"Akşam yemeğinde ne yedin?" Ses tonu, bedenimi nasıl ele geçirdiğini hatırlatarak tüylerimi diken diken ediyor. Yüzüm kızarıyor.

"Şey..." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

“Yine akşam yemeğinde jöleli donut yemedin, değil mi, corazón?” Bu kelime kalbimde taze bir yara açıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Gözlerimi kırıp gözyaşlarını silerim ve zorla gülümserim. “Yedim. Bak, bebek ne isterse, bebek onu alır.”

“Eğer düzgün akşam yemekleri yemeye başlamazsan, bir aşçıya yemeklerini getirmesini söyleyeceğim.”

Dudaklarımı yalıyorum. Bu hiç de fena bir fikir değil. “Ne tür yemekler mesela?”

“Besleyici şeyler. Biftek ve dauphinoise patates gibi, belki?”

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha fişkirir ve o da güler. “Mutfağını fena halde dağıttım.”

"Hmm. Kesinlikle dağıttın." Onun düşük sesli homurtusu içimi eritiyor. Benimle flört mü ediyor?

Onun bu eğlenceli yönünü tekrar keşfetmenin cesaretiyle doğruluyorum. “Hey, bugün ne okudum biliyor musun?”

"Neymiş o?"

Derin bir nefes alıyorum. “Bazı hamile kadınların nasıl aşırı azgın hale geldiği.”

Dudaklarının arasından küfürler fişkirir. “Peki sen de öyle misin?” Sesinin derin tınısı bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi yaratır ve bacaklarımı birbirine sıkıştırırım. Eh, artık öyleyim, Ice.

“Şey... Bir nevi. Gerçi bunun tamamen hamileliğimden mi kaynaklandığını yoksa dauphinoise olayını hatırlamamdan mı kaynaklandığını tam olarak bilmiyorum.”

Düşük ve seksi bir sesle mırıldanıyor. “Ne geceydi ama, ha?” Sesi artık daha yumuşak ve pişmanlıkla dolu.

"Kesinlikle öyleydi."

Sesi bir oktav daha alçalır. “Peki bu durumla ilgili tam olarak ne yapacağız, Mel? Yani, bebeğin babası olarak, tüm ihtiyaçlarını karşılamam gerekiyor, değil mi?”

Kesinlikle haklı. Ama cevap veremedim, arka planda yumuşak bir ses duyulur. “Nathan, zamanında yetişmek istiyorsak çıkmamız lazım.” Sanki biri solar pleksusuma yumruk atmış gibi nefesim ciğerlerimde takılır. Yanında biri mi var? “O kim?”

Boğazını temizledi. “O bir iş arkadaşım. Katılmamız gereken bir hayır etkinliği var.”

"Birlikte mi?"

"Evet, birlikte." Sesi artık sinirli geliyor. "O senin çatı katında mı?"

"O eski bir aile dostumuz, Mel."

Demek onun çatı katında. Boğazımda biriken kocaman hıçkırığı yutuyorum. Tanrım, ne kadar aptalım. Başka bir kadınla randevuya hazırlanırken benimle flört ettiğini düşünmek. Ne kadar salakım. “Peki,

, harika bir gece geçir,” diye tersliyorum, sonra telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum.

“Aşağılık herif!” diye bağırdım, keşke burada beni duyan biri olsaydı.

"Ah!" diye bağıriyorum, yatakta doğrulup karnımı tutuyorum.

Karanlık odada gözlerimi kırıştırtarak kendime gelmeye çalışıyorum ve bir başka keskin, bıçak gibi saplanan acı içimi delip geçiyor.

Hayır, lütfen yine olmasın! Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve pijamalarımındaki sıcak, ıslak lekeyi hissediyorum. Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve parmaklarımdaki kanı görmek için lambayı açıyorum. Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz. Her şeyi doğru yaptım. Vitaminlerimi aldım. Fazla esnemedim, ağır bir şey taşımadım.

"Her şeyi doğru yaptım!" diye karanlığa doğru bağıriyorum. Acı ve ıstırap, uzun, hiç bitmeyen bir dalga gibi üzerime çöküyor ve nefes alamayana kadar beni dibe çekiyor. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor, kendimi bir top gibi kıvrılıp hıçkırarak ağlıyorum, kollarımı kendime dolayarak vücudumun beni bir daha yüzüstü bırakmamasını diliyorum.

Bölüm

Elli Yedi

NATHAN

Bir iç çekerek aramayı sonlandırıyorum, sesli mesaj bırakmaya zahmet etmiyorum. Mel, dün geceki olay yüzünden bana kızgın. Kızgın olmak için bir nedeni yok aslında. Ama sanırım ben de onun dairesinde bir erkek sesi duysam, kendimi kaybeder ve ne halılar döndüğünü öğrenmek için hemen oraya giderdim, o yüzden onu suçlayamam.

Öğle arasında iş yerine gidip ona durumu açıklayacağım. Bu sayede mola verip düzgün beslendiğinden de emin olacağım. Şu anda hiç çalışmamasını tercih ederdim ama işini öylece bırakamayacağını ve bırakmayacağını da biliyorum. Üstelik doktor, çalışmaması için hiçbir neden olmadığını söyledi.

Dizüstü bilgisayarına, sonra da duvardaki resme bakıyorum. Bu benim en değerli eşyam. Onu evde tutmam gerekirdi, ama penthouse'umda geçirdiğim zamandan daha fazlasını işte geçiriyorum, özellikle de Mel artık orada olmadığı için. Onun yokluğu, orayı hiç olmadığı kadar boş hissettiriyor.

Sandalyeye yaslanıp ne yaptığını merak ediyorum. Bu sabah kahvaltı yaptımı, kendini hasta hissetti mi? Ona verdiğim zencefilli kurabiyeler mide bulantısına iyi geliyor mu? Onunla sadece telefonla görüşebilmekten nefret ediyorum, bunu tek başına yapması düşüncesinden nefret ediyorum. Orada olmalıydım, kusarken saçlarını tutmalı ve şişmiş ayaklarını ovmalıydım.

Tyler birkaç hafta sonra eve dönecek ve sanırım o zaman ona sahip olacak, en azından o tekrar ayrılana kadar bir hafta kadar. Ama bu konuda kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim. Bebeğimizin tekmelerini ilk kez hissedecek ve karnının her gün büyüdüğünü görecektir olan o olacak. Tüm bu süreç boyunca elini tutacak olan da o olacak. Kıskançlık damarlarımda yanıyor.

En azından bebeği doğana kadar benimle yaşamalı. Tyler nadiren evde oluyor. Ona bakacak birine ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var. Dün geceki telefon görüşmemizin anıları kafamda durmadan dönüyor, özellikle de Sapphire araya girmeden önce konuşmanın aldığı yön.

Hamile kadınların cinsel istek duyması konusunda Google'da arama yaptım ve görünüşe göre bu bir gerçek. Başka birinin onun bu özel ihtiyacını gidermesine izin verirsem, kendimi affetmem.

Ofis telefonumun çalması beni düşüncelerimden koparıyor. Düğmeye basıyorum ve Helen'in sesi ofisimi dolduruyor. "Jasper Hastanesi'nden biri arıyor, efendim."

Kalp atışlarım iki katına çıkar. "Kim hakkında?" "Bayan James."

Sanki biri pipetle ciğerlerimdeki tüm havayı emmiş gibi nefesim kesildi. Elimi masaya koyup kendimi sağlam ahşaba sabitledim ve annemin resmine bakarak, ona baktığımda genellikle hissettiğim huzuru biraz olsun yakalayabilmeyi umdum. "Bağlayın."

Birkaç saniye sonra, biri kafama silah dayasa bile adını hatırlayamayacağım bir doktor, Mel'in hastanede olduğunu ve bebeğimizi kaybettiğini söyler. Telefonu kapattığımı hatırlamıyorum. Söylediklerinin yarısını bile hatırlamıyorum. Ruhum ikiye bölünür. Bebeğimizi kaybetmiş. Ve bu olurken tamamen yalnızmış. Beni çağırmış mıdır? Acı çekmiş midir?

Gözlerimin arkasında gözyaşları yanıyor ve parmak eklemlerimle göz çukurlarımı ovuyorum. Gözyaşları şu anda ona yardımcı olmayacak. Yapabileceğim tek şey, mümkün olduğunca çabuk yanına gitmek.

HASTANE İÇİNDE KOŞUYORUM, karımın tek başına yattığı odayı çılgınca arıyorum. Oraya vardığımda, sarışın bir doktor kapının dışında bekliyor. "Bay James?" Sesini daha önceki telefon görüşmesinden tanıyorum.

"Evet." Arkasında, kapının aralığından Mel'in yatakta kıvrılmış halde yattığını görüyorum.

"Üzgünüm. Kimsenin yapabileceğı bir şey yoktu."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ama ne oldu? Dün gece onunla konuştum, gayet iyiydi. Buraya nasıl geldi? Onu kim getirdi?"

"Taksiyle geldi. Zaten çok kan kaybediyordu ve gece embriyoyu düşürdü. Bu tür şeylerin bir mantığı ya da sebebi yoktur, Bay James.

Sadece olurlar.”

Ona sertçe bakıyorum, başka bir klişe bekliyorum ama o bir şey söylemiyor. Bunun yerine bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. “Kaybınız için çok üzgünüm. Karınız hazır olduğunda eve gidebilir.”

“Yani durumu iyi mi? Fiziksel olarak demek istiyorum?”

“Evet. Önümüzdeki birkaç gün boyunca adet kanaması gibi biraz daha kanama olabilir, ama bunun dışında tamamen sağlıklı. Eminim evde daha rahat edecektir.”

Ona teşekkür edip odaya dalıyorum. “Mel.” Sesim yalvarır gibiydim, ama o başını kaldırmıyor.

Yatağının kenarına diz çöküp, yanaklarından akan gözyaşlarını siliyorum, ama yerlerine hemen yenileri geliyor.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı ve kalbim binlerce küçük parçaya bölündü. Ona biraz olsun rahatlık vereceğini düşünseydim, hepsini ayaklarının dibine sererdim.

“Hayır, corazón. Üzülecek hiçbir şeyin yok,” diyorum ona, sesimdeki titremeyi fark ederek.

Gözlerini kırpmadan arkamdan bir noktaya bakıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru çekip odaya göz gezdiriyorum. Hastanelerden nefret ediyorum. Orada hiçbir zaman iyi bir şey olmaz. “Hadi seni eve götürelim.”

O bakmaya devam ediyor, ben de elimi yanağına koyup, başparmağımın ucuyla yumuşak, ıslak tenini okşuyorum. “Mel. Buradan çıkıp eve gitmek ister misin?”

Derin ve hırıltılı bir nefes alır. “E-evet.”

"Aferin kızım." Onu yataktan kaldırıyorum, sonra paltosunu ve çantasını alıyorum. "Tedward dışarıda."

Titrek bacaklarıyla ayağa kalkıyor. “Beni Tyler’ın evine götürebilir misin?” “Mümkün değil, corazón. Benimle eve geliyorsun.” “İyiyim. Bana bakmana gerek yok.”

Evet, gerçekten bakmam gerek. Hayatım boyunca kimseye bakmak zorunda kaldığımdan daha fazla, şu anda sana bakmam gerekiyor. Bu cevabı yutuyorum. “Şu anda seni yalnız bırakmamın imkanı yok, corazón. Hadi şimdi buradan gidelim.” Kolumu beline doluyorum ve daha fazla direnç göstermediğinde rahatlıyorum.

Arabanın arka koltuğunda, benden olabildiğince uzak bir yerde kıvrılmış halde, Mel eve giderken yol boyunca neredeyse tek kelime etmedi. Olanlar için beni mi suçluyor? Buna her hakkı var. Onu üzdüm, sonra da lanet olası bir hayır yemeğine gitmek için telefonu kapattım. Onu asla yalnız bırakmamalıydım, hem de benim çocuğumu taşıyorken, hele de geçmişini düşünürsek. Onu fena halde hayal kırıklığına uğrattım ve kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum.

Eve vardığımızda ona bir bardak soğuk su doldurdum ve hepsini içti. Sonra mutfakta durdu, o kadar kırık ve kaybolmuş görünüyordu ki, onu kollarıma sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordum. Ama benden bunu isteyip istemediğini bilmiyorum. Kendi kalbim o kadar kırık ki, kaybettiğimiz şeylerden bahsetmek bile beni tamamen mahvederken, onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum.

“Yorgunum,” diyor sonunda, sesi korkutucu derecede kısık ve çekingen. “Sanırım biraz uzanacağım.”

“Tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı?” Sorumun ne kadar saçma olduğunu fark edince yüzümü buruşturuyorum.

Kafasını sallar ve tek kelime etmeden mutfaktan çıkar, sanki gün boyu uyurgezer gibi ve ben burada değilmişim gibi. O gider gitmez, mutfak adasındaki bir tabureye oturur ve başımı tezgaha dayarım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz olmamıştım ve onun acısını dindirmek için her şeyi verirdim.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için koridorda dolaşıp odasının önünde dururum, alnımı kapıya dayarım. Onun hıçkırıkları kalbimi yeniden parçalar. Parmaklarım kapı kolunu kavrar ve içeri girmeli miyim yoksa onu kederiyle baş başa mı bırakmalıyım diye düşünürüm. Ama ben de burada boğuluyorum ve bu acının nasıl bir şey olduğunu az da olsa anlayan tek kişi o.

Kapıyı itip içeri giriyorum; gözlerim, yatağın ortasında kıvrılmış, kollarını vücuduna dolamış ve şiddetli ıstırapıyla titreyen haline takılıyor. Tek kelime etmeden, yanına doğru yatağa sürünerek yaklaşıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Bana doğru eriyip gidiyor, yanağını göğsüme dayıyor ve sanki bu dünyada ait olduğu tek yermiş gibi bedenime sokuluyor.

. O ağlarken onu tutuyorum, gözyaşları gömleğimi ıslatırken benim de sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan s z l yor ve sadece kaybettiğimiz  ocuk için değil, sadece bize ait olan gelecek için de yas tutuyorum.

Bölüm

Elli Sekiz

MELANIE

Gözlerimi açıyorum, pencereden içeri parıldayan öğleden sonra güneşinin ışınlarına gözlerimi kırpiştirıyorum. Acı yeniden içimi kaplıyor ve kalbim bir kez daha parçalanıyor. Nathan'ın göğsüne kıvrılmış durumdayım ve yanağım, gözyaşlarımla ıslanmış gömleğine yapışmış. Kollarında kırıldanıyorum ve o anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı sarıyor. "Nereye gitmeye çalışıyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Burnumu çekiyorum. "Gömleğini ıslattım, özür dilerim."

Başımın üstüne nazikçe bir öpücük konduruyor. "İhtiyacın varsa bir okyanus kadar ağlayabilirsin Mel. Ben burada olacağım."

Yine burnumu çekiyorum. "Vücudum tutuldu. Hareket etmem lazım."

Mırıldanır ama beni bırakır, yan dönmeme izin verir. Bana dönüp baktığında, başparmağının ucuyla yanağımı okşar. "Yanında olamadığım için çok üzgünüm, corazón."

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey değişmezdi." Yutkunuyor.

"Benim için değişirdi."

"Her şeyi doğru yaptım. En azından öyle düşünüyorum." Gözlerimi kırpıp bir gözyaşını sildim.

Elini çeneme koyar. "Yaptın Mel. Her şeyi yaptın. Bu senin suçun değil. Bunu bildiğini söyle bana."

Mantığım bunun doğru olduğunu söylüyor, kalbim henüz buna inanmama izin vermese de. "Ya eğer..." Dudaklarım titriyor.

Dudaklarını alnıma değdiriyor. "Ne, corazón?" "Ya ben kırılmışsam?" Sözler ağlamaklı bir sesle ağızından çıkıyor.

O içini çeker, sıcak nefesi benimde dans eder. “Değilsin. En azından senin kastettiğın şekilde değil. Ama hepimiz biraz kırılmışız, Mel. Bu, iyi yaşanmış bir hayatın kaçınılmazlığıdır. Ve bizi biz yapan, yeniden bir araya gelen parçalarımızdır.”

Elimi gömleğine sıkıca tutturup yüzümü bir kez daha göğsüne gömdüm. “Bugün geldiğın için teşekkür ederim.”

"Senin ve bebeğimizin yanında olmayacağım bir dünya yok. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Ama artık bir bebeğimiz olmadığı gerçeğı, gözlerimi yine yaşlarla dolduruyor. Bu, onunla benim için sonsuza dek bir son, ama şu anda ikimiz de bunu kabul etmek istemiyoruz. Çünkü şu anda, birbirimizden başka kimsemiz yok.

"Öğle yemeğini uyuyarak geçirdik. Sana bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim."

Elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştiriyor. “Yine de yiyeceksin, corazón.”

Zayıf bir itirazda bulunuyorum ama elimi tutup beni yataktan kaldırdığında direnmiyorum.

Bölüm
Elli Dokuz

MELANIE

Isıtmalı mermer zeminler, Tyler'ın dairesindeki ahşap zeminlerin aksine, çıplak ayaklarımın altında hoş bir sıcaklık veriyor. Kahve kokusu ağzımı sulandırıyor. Nathan çoktan makinenin başına geçmiş, sırtını bana dönerek kendine bir fincan dolduruyor. Gri eşofman altı ve dar bir tişört giymiş, ben de kapı çerçevesine yaslanıp onu seyrediyorum. O gerçekten iyi bir adam. Dün gece çok tatlıydı. Akşam yemeğini yedikten sonra, beyni uyuşturan bir televizyon programı izledik. Başımı onun kucağına dayayarak uykuya daldım ve uyandığımda saçlarımı okşadığından eminim.

Sonra beni odama kadar geçirdi ve ona benimle kalmasını söylemeye çok yakındım, ama o alnıma bir öpücük kondurup bana iyi geceler diledi. Sanki ondan benimle geceyi geçirmesini istemek, sırf yanımdaki vücudunun sıcaklığından rahatlık duymak için olsa bile, bir sınırı aşmak gibi geldi.

O topuklarını döndü, ben de boğazımı temizledim, ona bakmıyormuş gibi davrandım.

"Günaydın. Uyudun mu?"

Başımı sallayıp esnedim. "Uyudum. O yatağın ne kadar rahat olduğunu unutmuşum. Tyler'ın eski katlanır kanepesinden her zaman daha iyi."

Bana hafif bir gülümseme attı ve ben de "İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz, ama bu yeni bir şey değil." Kahvesinden bir yudum alır. "Bir fincan ister misin?"

"Evet, lütfen. Bana biraz kafein ver." Bir tabureye oturup, temiz bir fincanı doldurmasını izliyorum. "Artık o kafeinsiz saçmalığı içmeme gerek yok, değil mi?" Duygularımın kabarması beni şaşırtıyor ve

. Yeterince hızlı olamıyorum. Yüzündeki endişe, tüm bunları ona yüklediğim için kendimi suçlu hissettiriyor.

Kupayı önümdeki tezgaha koyar ve dudaklarını başımın üstüne değdirir. "Ağlamayı durduramıyorum, özür dilerim," derim burnumu çekerek.

"Korkunç bir şey yaşadın, Mel. İstedğin kadar ağlamaya hakkın var."

Tiştörtünü tutuyorum ve yüzümü göğsüne dayıyorum, rahatlatıcı erkeksi kokusunu içime çekiyorum. "Neden biz? Neden bunu koruyamadım?"

"Bilmiyorum lan, corazón." Diye iç geçiriyor. "Keşke bilseydim."

Ona bakıyorum ve yüzüne kazınmış keder kalbimi yeniden parçalıyor. "Erken olduğunu biliyorum, ama nasıl olacaklarını hayal etmişim, anlıyor musun? Senin gibi çok zeki mi olacaklardı, yoksa benim gibi hayvanları ve doğayı mı seveceklerdi?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ben de hayal ettim." "Öyle mi?"

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Evet. Dans gösterilerine ve küçükler ligi maçlarına mı gidecektim, yoksa bilim fuarlarına ve münazara yarışmalarına mı? Ya da hepsine birden."

Göğsümde sönük bir ağrı hissediyorum. "Bunların hiçbirini birlikte yapamayacağımız için üzgünüm. Sen en iyi baba olurdun."

Gözünün köşesinden bir damla yaş süzülür ve bu beni neredeyse ikiye böler. Çenesini başımın tepesine dayar. "Ben de üzgünüm, Mel."

Benden nefret eden o yüksek teknoloji fırının üzerindeki saate bakıyorum. "Ofise gitmen gerekmiyor mu? Cumartesi günleri çalıştığını söylemiştin."

"Bugün değil. Evden biraz iş yapacağım."

Nathan asla evden çalışmaz. "Bana bakıcılık yapmana gerek yok, biliyorsun. Ben idare ederim."

"Biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Aslında, ben eve dönsem iyi olur, seni rahat bırakayım. Bilirsin, geçen geceki arkadaşın tekrar ziyarete gelmek isterse diye."

Gözleri karardı ve çenesi sıkıldı. "O eski bir arkadaşım, Mel. Yemin ederim aramızda hiçbir şey yok. İkimiz de bir hukuk derneği etkinliğine birlikte giden iki arkadaşık. Ben öyle bir adam değilim."

İçimden bunun doğru olduğunu biliyorum, ama bu gitmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. “Yine de gitmeliyim.”

Derin bir nefes alır ve geri çekilir, çenemi kavrayıp başımı eğerek gözlerine bakmamı sağlar. “Şu anda yalnız kalmak mı istiyorsun?”

İstemiyorum, ama ona yük olmak da istemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

“Bana gerçeği söyle,” diye yalvarır. “Çünkü ben kesinlikle yalnız kalmak istemiyorum. Ama gerçekten istediğin buysa, seni Tyler’ın evine geri götürürüm ve ben de Mason ya da Elijah’ın yanına giderim.”

Bu itirafı beni şaşkına çevirdi. Aramızda yaşanan onca şeyden sonra, benden olabildiğince uzaklaşmak isteyeceğinden emindim. “Seninle burada kalmayı tercih ederim.”

"Güzel. O zaman karar verildi. Tyler ne zaman dönüyor?"

"İki hafta sonra."

Kollarını bana doladı ve fısıldadı, “O zaman iki hafta.” “Evet, sonra da bir daha başını ağrıtmayacağım.”

Bölüm Altmış

NATHAN

İki hafta. Mel ile aramızdaki bu lanet olası şeyin ne olduğunu ve bu konuda ne yapacağımı anlamak için sadece iki haftam var. Çünkü burada olma sebebi yıkıcı olsa da, hayatımdaki varlığı her şeye daha fazla anlam katıyor. Dün sabah, o ağlarken onu kucaklayarak son iki aydır uyuduğumdan daha iyi uyudum.

Bugün benim çatı katımda dolaştı, televizyon izledi, dergi okudu ve bizlere öğle yemeği pişirdi; ben ise dizüstü bilgisayarımda önemli e-postaları kontrol ettim. Bütün gün etrafımda dolaştı ve onun yakınımda olmasını sevdim, ama on dakikadan fazla bir süre önce odadan çıktı ve henüz geri gelmedi.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp onu aramak için koridora çıkıyorum. Odasına vardığımda kapı açık ve banyodan duş sesi geliyor. Banyo kapısı açık, odaya girip adını sesleniyorum.

Cevap yok.

Birkaç saat önce duş almıştı, bu yüzden bu kadar kısa sürede tekrar duşa girmiş olması bana tuhaf geliyor. Ellerimi yumruk yapıp vicdanımla mücadele ediyorum. Eğer sadece duş alıyorsa ve ben oraya girersem, mahremiyetini ihlal etmiş olacağım. O hala karım olsa ve ben onun lezzetli teninin her santimini görmüş, dokunmuş ve tatmış olsam bile. Ama eğer üzgünse ya da bir şey olduysa... Onun üzgün ve yalnız kalma riskini göze almaktansa, af dilemeyi tercih ederim.

Banyoya giriyorum ve onu duşun zemininde bir top gibi kıvrılmış halde görüyorum, sıcak su vücuduna akarken alnı dizlerine yaslanmış. Uyluklarının arasından duş giderine doğru ince bir kan damlası akıyor.

Evrene karşı öfke, onun bunu yaşamak zorunda kalmasına duyduğum öfke göğsümde kabarıyor. Bunu yutkunup kabinin içine giriyorum, çömeliyorum.

"Hey corazón."

Bana doğru gözlerini kırptırıyor. "Ben, ben..." Vücudunu sarsan hıçkırıklar.

Yanına yere oturup onu kucağıma çekiyorum, sıcak su ikimizin üzerine akıyor, giysilerimi ıslatıyor.

"Y-yine k-kanamaya b-başladım. En k-kötüsünün g-geçtiğini s-sanıyordum a-ama..." Hıçkırıyor.

"Şşş," kulağına fısıldayarak onu sakinleştiriyorum. "Her şey yolunda." Bunu içimden gelmesi de ona söylüyorum. Şu anda her şey yolunda olmaktan olabildiğince uzak. Varlığımın her parçasını saran çaresizlik hissi o kadar şiddetli ki, her nefes alışımında tadını alıyorum.

"Üzgünüm, Nate," diye fısıldıyor, başını göğsüme yaslayarak. "İlişkimizi mahvettiğim için."

Yemin ederim ki az önce nefesimi kesti. Binlerce bıçağın keskinliği içimi deşiyor ve üzerime çöken suçluluk ve üzüntü dalgası başımı döndürüyor. Her şey hakkında bu kadar suçluluk duymasından nefret ediyorum. Bizim hakkımızda. Ailesi hakkında. Bebek hakkında. "Bizi mahvetmedin, corazón," diye mırıldanıyorum, ama suyun sesi ve ağlaması yüzünden beni duyduğundan emin değilim.

Bölüm

Altmış Bir

MELANIE

“Merhaba Mel, nasılsın? Birkaç kez aradım ama cevap vermedin. Hâlâ çok hasta olduğunu düşündüm.” Küçük kız kardeşimin heyecanlı sesi kulağımı dolduruyor ve ben hıçkırığımı bastırıyorum. Onu aramaya cesaretimi toplamam dört günümü aldı. Ona artık teyze olmayacağını nasıl söyleyeceğim? Sanırım en kolayı, lafı pat diye söylemek.

“Bebeği kaybettim, Ash.” Sessizce söylüyorum, bu odada kalamayacak kadar acı verici olduğu için bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye korkuyorum.

Keskin bir nefes alışını duyuyorum. “Oh, Mel. Çok üzıldüm.” Son kelimeyi hıçkırarak söylüyor.

"Evet, ben de."

"Eve geliyorum. Bu gece otobüse bineceğim ve yarın New York'ta olacağım."

"Hayır, gelmeyeceksin," diye ısrar ediyorum. "Hiçbir dersi kaçırmayacaksın."

O homurdanıyor. “Dersleri telafi edebilirim. Tyler yok, değil mi? Seni bu durumla tek başına bırakmayacağım.”

“Yalnız değilim. Birkaç hafta Nathan’ın yanında kalacağım.”

"Oh." Sesi yumuşadı. Ona ayrıldığımızı söyledim ama detayların çoğunu atladım. Kız kardeşim, her zamanki gibi, bana baskı yapmadı. Hazır olduğumda ona anlatacağımı biliyor. "Nasıl bir şey?"

“Aslında fena değil. Hayır, iyi. Çok tatlı ve destekleyici davranıyor.”

"Olması gerektiği gibi." Burnunu çeker. "Yine de eve geliyorum."

Kaşlarımla arasındaki noktayı parmaklarımla sıkıyorum. “Derslerini kaçırıp notlarını tehlikeye atmayacaksın, Ash.”

Dramatik bir şekilde içini çeker. “Beni üniversiteye göndermek için ne kadar fedakarlık yaptığını biliyorum. Hiçbir dersi kaçırmayacağım.”

Rahat bir nefes alıyorum. “İyi.”

“Ama bu hafta sonu eve geliyorum. Pazar günü futbol maçım var ama trenle gelebilirim. Ya da Cuma günü derslerden sonra uçağa binip Cumartesi günü gece uçağıyla dönerim.”

“Buraya uçakla gelmeyeceksin. Trenle de gelmeyeceksin. Bilet parasını karşılayamazsın.”

“Birkaç yüz dolar tutar. Beni fazla endişelendiriyorsun.”

Hayır, ne kadar az paramız olduğunu bilmiyorsun. “Lütfen beni dinle. Elindeki her kuruşu biriktirmelisin.” Sesimi fısıltıya indiriyorum. “Artık hiçbir şey kalmadı. Okul ücretini ve kiranı ödedim, ama diğer her şeyin masrafını karşılamam gerekiyor, tatlım.”

Yumuşak bir şekilde hıçkırıyor. “Senin yanında olamayacağım düşüncesinden nefret ediyorum, Mel.”

“O senin kız kardeşin mi?” Nathan’ın derin, yatıştırıcı sesi arkamdan geliyor ve dönüp kapı çerçevesine yaslanmış halini görüyorum. Başımı sallıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur. “Ne zaman buraya dönmeyi planlıyorsun?”

Ashley bana ne dediğini sorarken, ona gözlerimi kırpmıyorum.

“Mel?” diye soruyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. “Cuma gecesi.” “Ona havaalanında jetini hazır tutacağımı söyle.” “Ne diyor?” diye ısrar ediyor Ashley.

“Bunu yapmana gerek yok,” derim ona, kız kardeşimi görmezden gelerek.

Omuzlarını silker. “Kendi uçağını kullanmayacaksan

kullanmayacaksa

n ne anlamı var?” “Mel!” diye bağırır Ashley.

“Nathan, istersen cuma gecesi senin için jeti göndereceğini söyledi.”

Kulağıma çılgılık atıyor. “Evet! Evet, isterim. Ve beni öğlene kadar buraya geri getirebilirse

öğlene kadar kalabilirim.”

“Pazar sabahı erkenden gitmesi ve öğlene kadar geri dönmesi gerekiyor,” diye açıklıyorum.

O başını sallıyor. “Sorun değil.”

“Lanet olası özel jet. Aman Tanrım.” Ashley kıkırdıyor. “Ve seni de görebileceğim.”

"Ona burada kalabileceğini söyle," diye ekliyor Nathan. "Nathan senin de burada kalabileceğini söyledi."

"İyi, çünkü annemle Bryce'ın yanında kalmamın imkanı yok." Sahte bir kusma sesi çıkarır.

"O zaman cuma günü geç saatlerde görüşürüz." Vedalaşıyoruz ve telefonu kapatıp Nathan'ın yanına gidiyorum. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Kız kardeşine, parası yetmediği için eve gelmemesini söylediğini duyacak kadar uzun süre," diye cevapladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra yüzü yumuşadı. "Ona bebekten bahsettin mi?"

"Evet. Bu yüzden eve gelmek istiyor. Yalnız kalmama dayanamadığını söyledi."

Homurdanır ve yüzünde bir anlık incinmişlik belirir.

"Ona yalnız olmadığımı söyledim," diye aceleyle açıklıyorum. "Seninle olduğumu ve bana hak ettiğimden çok daha nazik davrandığını söyledim."

Başını yana eğip merakla bana bakıyor ve birdenbire aramızdaki her şey garip ve gergin hissettiriyor. Vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. İkimizden birinin tek bir adım atması bile birbirimize yapışmamıza neden olur ve bunu o kadar çok istiyorum ki, kendimi geri çekmek zorunda kalıyorum. Kollarının beni sarmasının bana bu kadar rahatlık vermesinden nefret ediyorum. Daha fazlasını istemekten nefret ediyorum. Onun her parçasını istemekten nefret ediyorum. Bu hafta her gece uyanık kaldım, onun yatağına gidip yanına kıvrılmak istedim.

Ellerinin ve ağzının üzerimde olması ne kadar güzel olurdu diye merak ettim, ve hissettiğim bu kemiklerimi parçalayan umutsuzluğun sadece bir parçasını bile olsa, sadece bir anlığına da olsa, ortadan kaldırabilir miydi diye düşündüm.

"Ashley'e yardım ettiğin için teşekkürler, Nathan. Bu benim için gerçekten çok önemli." Onun derin kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Önemli değil," diyor, sesi duygudan boğuk.

Başımı sallıyorum. "Benim için değil." Parmak uçlarımda yükseliyorum, elimi ensesine kaydırıyorum ve parmaklarımı ensesindeki kalın saçlara doluyorum. Sonra dudaklarımı yanağına bastırıyorum, ona en yumuşak öpücüğü veriyorum ve onun eşsiz, rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Boğazından bir inilti geliyor ve kendimi zorla ondan uzaklaştırmam gerekiyor.

Hâlâ ruhumu okumaya çalışır gibi bana bakıyor ve onun beni etkisi altına aldığı büyüü bozmam gerektiğini hissediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Gidip akşam yemeğini hazırlayayım." Bunun üzerine mutfığa çekiliyorum.

Bu durum geçici. Tyler geri döner dönmez bu çatı katından ayrılacağım ve Nathan James hayatımdan sonsuza dek çıkacak. Kendimi ona yeniden aşık olmaya izin verirsem, ayrılmak zorunda kaldığımda bu beni paramparça eder. Ve onu ikinci kez kaybettikten sonra kendimi toparlayabileceğimden emin değilim.

Bölüm Altmış İki

NATHAN

Mel, asansör kapılarına bakarken ayak parmaklarının ucunda sallanıyor. Bütün gün gergin, tedirgin ve muhtemelen heyecanlıydı. Bana anlattığına göre, Noel'den beri küçük kız kardeşini görmemiş ve bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum çünkü teknik olarak istediğim zaman onları görmeye gidebilmeme rağmen Drake ve Maddox'u ne kadar özlediğimi biliyorum. Babamın evinde geçirdiğimiz berbat Noel'in anısı, Mel ve kız kardeşinin yokluğunun babam, kardeşlerim ve benim tarafımdan derinden hissedildiği o günün anısı, ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Duvara yaslanıp, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu izliyorum. Teddy bir dakikadan az bir süre önce Ashley'nin yukarı çıktığını söylemek için aradı ve Mel neredeyse çalışma odasından fırlayıp koridora koştu. Bebeğini kaybetmeden önce bu kadar neşeli olduğunu görmemiştim ve eskiden olduğu kişiye dair bu küçük ipucu, kalbimi mutlulukla ısıtıyor.

Asansör kapıları açılır ve Ashley dışarı fırlayıp doğrudan Mel'in bekleyen kollarına atılır. O, aynı parlak yeşil gözleri ve uzun kestane rengi saçlarıyla, ablasının daha küçük, daha genç bir versiyonu gibidir. İkisini kucaklaşırken izlerim ve birkaç saniye sonra Ashley ağlamaya başlar, bu da bana onların kederine izinsiz giren bir röntgenci gibi hissettirir.

Şimdiye kadar bu keder sadece Mel ve bana aitti. Bunu onunla paylaşmak bana samimi bir his vermiş ve rahatlatmıştı. Şimdi ise kederini ablasıyla paylaşıyor ve bunun olması gerektiği gibi olduğunu bilsem de, bu durum kendimi daha az ihtiyaç duyulmuş hissettiriyor.

Saat geç oldu. Yatmaya gitmeli ve onları ben izlemeden baş başa bırakmalıyım, ben de öyle yapıyorum. Ve yatakta uzanırken,

bu dünyada geçirdiğim otuz sekiz yıl boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmediğimi fark ediyorum.

MEL, elinde kahvesiyle oturma odasındaki kanepede bacak bacak üstüne atmış, esnemesini bastırmaya çalışıyor.

"Sen ve kız kardeşin geç saatlere kadar ayakta mı kaldınız?" diye soruyorum, ses tonum hafif tutmaya çalışmama rağmen endişeyle dolu. Ama eğer ona bakmama izin vermeyecekse, kendine iyi bakması gerekiyor.

"Evet," diyor yumuşak bir iç çekişle. "Yarın Boston'a dönmeden önce, kız kardeşimle geçirebileceğim her anın tadını çıkarmam gerektiğini düşündüm." Yüzünde hüznün beliriyor ve Ashley ile Tyler'ın sürekli bu kadar uzakta olmasının onun için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bugün ikinizin planı ne?"

Gözlerini devirdi. "Of. Ashley'nin en sevdiği eğlence: alışveriş."

Yanındaki kanepeye oturdum. "Alışverişi sevmez misin?"

Burnunu kırıstırıyor. "Pek sayılmaz. Bir amacım olduğunda alışveriş yapmayı severim, mesela bir etkinlik için kıyafete ihtiyacım olduğunda, ama sırf alışveriş yapmak için değil. Oysa Ash, her gün bütün gün alışveriş yapabilir ve bundan asla sıkılmaz."

Çenemi elimle okşarım. "O zaman senin için alışveriş yapabileceğin bir bahane uydurmamız gerekiyor."

"Yok, gerek yok."

"Ama bugün senin için daha eğlenceli hale getirmek için bu gerekiyorsa, bu akşam yemeğe ne dersin? Seni ve Ashley'i bir yere götürürüm, sen de o gece için bir kıyafet alabilirsin."

Kafasını salladı. "Dışarı çıkmak istemiyorum."

"Peki. Akşam yemeğini ben pişiririm, ama yine de bir bahane olabilir."

Yanakları pembeleşti, başını eğdi ve alt dudağını ısırıldı. Şimdi kendimi pislik gibi hissediyorum çünkü parasının kısıtlı olduğunu biliyorum. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp siyah Amex kartımı alıyorum. "Bunu al ve sen ve Ash ne isterseniz onu alın."

Bana şaşkın şaşkın bakar. "Ciddi misin?" Suçlayıcı ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken eder. "Aramızda olan onca şeyden sonra, bana yaptığın suçlamalardan sonra, senin parayı alacağımı mı sanıyorsun?"

Derin bir nefes verdim. “O zaman Ashley için al.”

Gözlerini yine devirdi. “Onun da senin parana ihtiyacı yok.”

Zaten yüz altmış bin doları olduğunu söylemek üzereyken dilimi ısırıp kartı cüzdanıma geri koydum.

Garip bir sessizlik içinde oturuyoruz ve ben bu sessizliği bozmak üzereyken o konuşuyor. “Yine de çok nazıktın. Teşekkür ederim.” Kolunu koluma hafifçe çarpıyor. “Ama paramı alamayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Aptalca bir öneriydi. Sadece ikinizin de güzel bir gün geçirmesini istiyorum.”

"Olacak." Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Alışverişte güzel bir gün geçirmek için çok para harcamana gerek yok, en azından Ash'le birlikteyken. Bizimle gelmek ister misin? Sana vitrinlere bakmanın sanatını öğretir."

Onunla bir gün geçirmek, o işkenceyi bile çekici kılıyor, ama kız kardeşiyle kaliteli zaman geçirmeyi hak ettiği için reddediyorum. “Kulağa inanılmaz eğlenceli gelse de, sanırım pas geçeceğim.”

Kıkırdıyor. “Evet, seni suçlamıyorum, Ice.”

O ismi kullandığında kalbim göğsümde iki kat daha hızlı atmaya başlıyor. O da bunu hissetmiş olmalı ki nefesini yutuyor.

“O duş inanılmaz!” Ashley’nin heyecanlı çılgılığı aramızdaki havayı deliyor. Koltuğa yığılıyor ve askeri bir hassasiyetle planlamış gibi görünen alışveriş programını gözden geçirmeye başlıyor.

Cep telefonum çalar ve odadan çıkmak için mükemmel bir bahane sunar. Ekranda yanıp sönen ismi gördüğümde, günümün çok daha karmaşık hale gelmek üzere olduğunu anlarım.

Duyulmayacak bir mesafeye gelene kadar bekledikten sonra telefonu açıyorum. “Selam, Jessie.”

"Merhaba Nathan. Sana vereceğim bazı bilgiler var. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, ama acil olmadığını söylemiştin ve buralar son derece yoğundu." Derin bir nefes alır. "Her neyse, beni tam bir tavşan deliğine soktun."

"Öyle miydi?"

Gülüyor. “Uzun zamandır bu kadar çok çalışmamıştım.”

“Kahretsin. Çok zamanını aldıysa özür dilerim.” Birkaç dakika önce telefonumda onun adını görene kadar, birkaç ay önce Luke Edison’un cinayetini araştırmasını istediğimi neredeyse unutmuştum.

“Lütfen özür dileme. Bu tür işleri seviyorum. Ama on yedi yıl önceki kayıtlara ulaşmak, daha yakın zamana ait bilgileri elde etmek kadar kolay değil

“Hepsi bu kadar. Takip edilecek o kadar çok yanıltıcı ipucu vardı ki. Bunu örtbas eden her kimse, işini gerçekten çok iyi yapmış.”

İlgi uyandıran bu durum karşısında ofisime gidip kapıyı kapattım. “Tamam, elinde ne varsa anlat.”

“MEL NASIL?” Elijah, kahvelerimizi ve iki adet bear claw içeren tepsiyi masaya koyduktan sonra oturdu.

Bebeğini kaybetmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve biz de, ben yanındaki kanepede çalışırken o berbat televizyon programlarını izleyip kitap okuduğu bir rutine yerleştik. Her gün onun kahkahalarını ve neşesini biraz daha fazla görüyorum. Kız kardeşinin eve gelmesi kesinlikle moralini düzeltmiş görünüyor. “Sanırım beklendiği kadar iyi.”

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen?"

Omuz silktim. "İyiyim."

"Bana yalan söyleme, Nathan."

"Ne? İyiyim. Yani, bu... bebek onun bir parçasıydı, Elijah.

Kendinden bir parça kaybetti."

Kahverengi gözleri yumuşadı. "O senin de bir parçandı."

Boğazımdaki hüznün düğümünü yutuyorum. "Biliyorum. Ama iyiyim."

"Peki ya sen ve Mel arasındaki durum?"

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?"

Omuzlarını silker. "İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz. Kalıcı olarak mı geri döndü?"

Başımı sallıyorum. "Sadece kuzeni gelecek hafta şehre dönene kadar."

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Tanrı aşkına, Elijah, bu bir tür terapi seansı mı?" Yan masadaki kadının onaylamayan bakışını görmezden geliyorum.

Gözlerini devirdi ve bana ters çıkmamdan hiç etkilenmeden öne doğru eğildi. "Seni çok önemsiyorum, pislik. Dava et beni."

Burnumdan soluyorum. "Eğer sana

dava açarsam, kazanırım." "Evet,

Iceman gerçek bir köpekbalığıdır."

Omuzlarımı silktim. "Evet, bunu unutma dostum."

O sırtarak omzuma bir şaplak atar. “Bana öyle geliyor ki, buz adam veteriner hemşiresi için erimiş.”

Çenemi sıkıp ona dik dik bakıyorum.

Başını yana eğdi. “Sinirine mi dokundum?” “Siktir git.”

“Güzel,” diye mırıldanır.

“Gerçekten iyi bir ağabey olmak istiyorsan, bu akşam yemeğe gelebilirsin.”

Yüzü şaşkınlık maskesine bürünür. Sanırım on bir yıldır burada yaşadığım süre içinde akşam yemeği için daireme en fazla iki kez gelmiştir. “Akşam yemeği mi? Neden?”

“Mel’in kız kardeşi yarına kadar bizimle kalıyor. Babalarının cinayetiyle ilgili onlara vermem gereken bazı haberler var. Orada, ikisinden birinin bıçakla boğazımı kesmeye çalışmasını engelleyecek birinin olması beni çok daha rahat hissettirir.”

Elijah kaşlarını çattı. “Luke Edison’un cinayetiyle ilgili ne buldun?”

Saatime bakıp içimden küfredirim. Şimdi çıkmazsam toplantıya geç kalacağım. “Akşam sana anlatırım. Saat yedide orada olabilirsin, değil mi?”

Başını salladı. “Gelemem. Amber’in bu akşam katılması gereken bir sosyete etkinliği var. Benim de gitmem gerekiyor.”

“O lanet olası etkinliklerden nefret edersin. Orada olmana ihtiyacım var kardeşim.”

Yüzünü buruşturdu ve ben de çok şey istediğimin farkındaydım. Evliliği büyük bir krizdeydi ve karısını ve onun o havalı sosyete etkinliklerinden birini ekmesi, karısını çok kızdıracaktı. Ama o da Luke’un ona ihtiyacı olduğunda hiç yanında olmuyordu. “Mason’a soramaz mısın?”

“Söyleyemem. Şu anda bir aktörle çıkıyor ve dün gece onun gösterisini izlemek için Londra’ya uçtu. Drake’in Pazartesi günü hazırlanması gereken bir ifade vermesi var, o yüzden bir gecelik bir şey için Chicago’dan uçmaz. Maddox’u önermeden önce söyleyeyim, şu anda nerede olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Yani son çare ben miyim?” Omuz silktim.

“Sayılır.”

Kıkırdayarak gülüyor ve başını sallıyor. Bunun doğru olmadığını biliyor. “Peki. Akşam yemeğine gelirim.”

“Teşekkürler dostum. Gerçekten minnettarım.”

Bölüm Altmış Üç

MELANIE

“Akşam yemeği saat kaçta?” Ashley ocaktaki tencerenin kapağını kaldırıp içine bakıyor.

Nathan onu uzaklaştırır. "Yedi."

Melanie kalçasını tezgaha dayar ve Nathan'ın sebzeleri doğramasını izler.

"Kardeşin de geliyor, değil mi? Elijah?"

“Evet.”

Kaşlarını kaldırır. “Sana benziyor mu?” Nathan omuz silker. “Sanırım. Neden?”

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle seğirir. “Ashley!” Onu azarlıyorum. “Orada flört ettiğin kişi benim kocam.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum. Boşanmak üzereyken ona hâlâ kocam diyebilir miyim?

Nathan topuklarını döndürür ve bana şaşkın gözlerle bakar. “Küçük kız kardeşin benimle flört mü ediyor?”

“Sakin ol, Ice. O herkesle flört eder.”

Gözlerinin köşeleri kırışır. Bana sırtarak bakar, ben de ona gülümserim. Geniş, samimi bir gülümseme. Ashley'nin burada olması bizim için iyi. O, Nathan ile aramızda sürekli tırmanan gerginliği yumuşatan bir tampon gibi. Ve şu anda her şey rahat ve – cesaretimi toplayıp söyleyeyim – normal geliyor.

“O zaman kardeşinle flört edebilir miyim?” diye soruyor Nathan’a.

“Hayır. O da evli,” diye cevaplar Nathan, dikkatini tekrar kesme tahtasına çevirerek.

"Hay aksi," diyor küçük kız kardeşim somurtarak.

Nathan ona bir gülümseme atar ve dirseğinin yanındaki tezgâhtaki brokoli başını kendisine uzatmasını işaret eder.

Ashley ona işini soruyor ve ülkenin en kötü şöhretli suçlularından bazılarıyla çalışmış olması onu büyülemiş görünüyor. O da onun meraklı sorularını sabırla yanıtlıyor. Tanrım, o harika bir baba olurdu. Kalbim sızlıyor ve elimi boş mideme bastırıyorum, içimde kıpırdanmaya başlayan acı pişmanlık duygularını yutuyorum.

Arka planda sohbetleri devam ediyor ve bu normal durum içimdeki boşluğu biraz olsun dindiriyor. Bir haftadan fazla bir süredir ilk kez, mutluluğun benden sonsuza kadar kaçmayacağına gerçekten inanıyorum. Bu fırtınadan sonra bir gökkuşağı çıkacak. Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

ELIJAH GELDİĞİNDE, Ashley her zamanki gibi yeni insanlarla tanışmaya hevesli bir şekilde onu karşılamak için dışarı koşar. Hepimiz selamlaşınca mutfağa geri döneriz ve o beni kenara çeker. "Kardeşinden bile daha yakışıklı," diye kulağıma fısıldayarak kıkırdar.

Hadi oradan. "Ayrıca senin için çok yaşlı. Ve evli," diye hatırlatıyorum ona.

Karşımda dönerek dilini çıkarır. "Bu, manzarayı hayranlıkla izleyemeyeceğim anlamına gelmez."

Başımı sallıyorum. Akşam yemeği kesinlikle ilginç geçecek.

Bölüm

Altmış Dört

NATHAN

Boğazımı temizliyorum ve Elijah bana endişeli bir bakış atıyor, sanki keyifli akşam yemeğimizin ortasına bir el bombası atmak üzere olduğumu biliyormuş gibi.

Dikkatimi Mel ve kız kardeşine yöneltirim. “İkinizle konuşmam gereken bir şey var.”

Ashley bana merak dolu bir ifadeyle bakıyor, ama Mel'in gözleri büyüyor ve masanın öbür ucundan yayılan endişesini hissedebiliyorum. Sanırım beni düşündüğümünden daha iyi okuyabiliyor.

“Bunu size anlatmak için doğru bir zaman asla olmayacak, ama ikinizin de bilmesi gereken bir şey.”

Ashley konuşur. “Nedir?”

“Babanızın cinayetiyle ilgili. Olay yerinde polisler tarafından vurulan Wilson ve Inglewood, onu öldüren adamlar ve bu, ters giden bir soygundu...” Elimi çeneme götürdüm. “Ama bu fırsatçı bir suç değildi. Her şeyi Bryce ayarlamıştı.”

Mel elini ağzına götürür, gözleri yaşlarla dolar.

"Ne?" Ashley nefesini tutar. "Bunu nereden biliyorsun? Anlamıyorum."

"Mel, Bryce'in olanlardan her zaman onu sorumlu tuttuğunu ve o hafta sonu plaja gitmenin onun fikri olduğunu söylediğinde, bana mantıklı gelmedi. Hacker bir arkadaşımın bunu araştırmasını istedim. Bryce'in çok kötü insanlara çok fazla borcu olduğunu öğrendi. Kendi parası kalmadığı için Bryce, evinize girmek için hem Wilson'ı hem de Inglewood'u işe aldı."

Mel ilk kez konuşuyor. “Evde kimse olmaması gerekiyordu.”

“Aynen öyle. Kasaya ait şifreleri ele geçireceklerdi ve neredeyse bir milyon dolarla kaçacaklardı. Ama baban oradaydı...”

“Hayley’nin havuz partisi yüzünden,” diye sözünü keser Mel ve Ashley ablasının elini sıkar.

“Bryce, işi iptal etmeleri için onlara zamanında haber veremedi. Onlar milisler tarafından yetiştirilmiş, büyük komplo teorisyenleriydi ve cep telefonu taşımayı reddediyorlardı.”

“Yani babam onlarla yüzleşti ve onlar da onu vurdular mı?” der Ashley, dehşet ve hayranlıkla gözlerini kocaman açarak.

“Evet, balistik raporu öyle olduğunu gösteriyor. Ama Bryce, Wilson ve Inglewood’a ulaşamamış olsa da, NYPD’den bir arkadaşına, Dedektif O’Grady’ye ulaşmayı başardı ve O’Grady olay yerine ilk varan kişi oldu. O’Grady, Luke’un öldürüldüğünü fark ettiğinde, Bryce’ın rolünün ortaya çıkmasını engelleme için tek yolunun ikisini de öldürmek olduğunu anladı. Panik alarmını çalıştırdı, meslektaşları olay yerine vardıklarında kendisinin de yeni geldiğini ve Wilson ile Inglewood’u meşru müdafaa amacıyla vurduğunu iddia etti. Her şey kusursuzdu.”

Mel bana sadece şaşkın şaşkın bakıyor, ama Ashley alçak sesle ısıklık çalıyor. “Peki hacker arkadaşın bu bilgiyi nasıl elde etti? Ve bunun güvenilir olduğundan emin misin?”

“Onun yöntemlerini sorgulamıyorum, ama evet, güvenilir. Cinayet günü O’Grady ile Bryce arasındaki telefon kayıtlarını gördüm. Bir saat içinde dört arama yapılmış, bu süre zarfında baban öldürülmüş.”

Ashley öne doğru eğildi, bir eli hâlâ kız kardeşinin elini tutuyordu. “Peki şimdi ne olacak? Bryce tutuklanabilir mi? Ya da bu Memur Grady?”

“Maalesef, Bryce’ı herhangi bir mahkemede soygun komplosu suçundan mahkum etmek için yeterli delil yok. Wilson ve Inglewood öldü. Memur O’Grady yaklaşık yedi yıl önce öldürüldü. İronik bir şekilde, bir soygun olayına müdahale ederken görev başında vuruldu. Ve Bryce’ın borcu olduğu adamlar, şey, herhangi bir soruşturmada işbirliği yapmayacaklar ve kendilerini suçlu duruma düşürmeyecek ya da kârlı haraç işlerini ifşa etme riskini almayacaklar.”

"Siktir," diye mırıldanır

Elijah. "Aynen!" diye onaylar Ashley.

“Yani Bryce, babamın mirasının yasal vasisi ve Edison Holdings’in CEO’su olur olmaz bu adamlara ailemizin parasıyla ödeme mi yaptı?” diye sordu Mel, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda.

Başımı sallarım.

“Biliyor musun, bunların hiçbirisi beni hiç de şaşırtmadı.” Ashley başını sallar, düğme burnu tiksinti ile buruşur, ama benim asıl endişelendiğim kişi ablasıdır.

Kızım duygularını açıkça gösterir ve yüzünde tüm duygular belirir. Öfke. Şok. İhanet. Kırpikleri, akmayan gözyaşlarıyla ıslanmış halde titriyor. Çatalı masaya düşüyor ve yemek odasından kaçıyor.

Elijah, Ashley ve ben endişeli bakışlar atıyoruz.

"Gidip ona bir bakayım," diyor Ashley.

Ben başımı sallıyorum, sandalyemi geriye itmiş durumdayım. "Tatlıyı bitir. Ben giderim."

Ashley bir saniye beni düşünür, kız kardeşini benim teselli etmeme izin verme fikriyle boğuşuyor gibi görünür, ama birkaç saniye sonra kabul edercesine başını sallar.

Mel'i odasında, yatağının kenarında oturmuş boşluğa bakarken buluyorum. Kapı açık ama yine de kapıyı çalıyorum. Kafasını kaldırıyor ve yanaklarını silkeliyor.

“Son zamanlarda tek yaptığım şey ağlamak gibi geliyor,” diyor sert bir kahkaha atarak. “Şimdiye kadar sürekli ağladığımı görmekten bıkmış olmalısın.”

Yatağın kenarına oturup omzumu onun omzuna dayıyorum. “Keşke kendine bu kadar sert davranmasan, corazón.”

Burnunu çekerek başını salladı.

"Acıttığını biliyorum, ama ikinizin de bilmesi gerektiğini düşündüm."

Dudaklarını sıkıştırır ve burnundan derin bir nefes alır. "Gerçek her zaman en çok acıtan şeydir, değil mi?"

Koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. “Her zaman değil.”

Dönüp bana bakar, yosun yeşili gözleri parıldıyor. “Hayır, haklısın. Yalanlar çok daha fazla acı verir. Özellikle de o yalanlar bilincine o kadar yerleşmişse ki, senin bir parçan haline gelmişse. Kim olduğunu şekillendirir, verdiği her kararı etkiler.”

Elini avucuma alıp parmaklarımızı birbirine geçirdim.

“Bana babamın ölümünün benim hatam olduğuna inandırdı. On üç yaşındaydım ve o beni bunun benim hatam olduğuna ikna etti.” Vücudunu sarsan hıçkırıklar.

Elini daha sıkı sıkıyım, onu öldürüp cesedini asla bulunamayacağı bir yere gömmek istediğim dürtüye direnirim. Bunu başka bir güne bırakacağım. Bunun yerine, içindeki acıyı dökmesine izin veririm.

“Hayatımın her günü bunu başıma vurdu. Bu yüzden onunla bağlarımı koparamadım. Bu yüzden onun tüm saçma planlarına razı oldum. O günden beri aldığım her karar, babamın benim yüzümden öldürüldüğü inancından etkilendi.”

Boş eliyle yanağını ovuşturdu ve bakışları sertleşti. “Ondan nefret ediyorum Nathan. Ondan lanet olsun *nefret ediyorum!*”

Evet, ben de. “Onu bir daha görmek zorunda değilsin, Mel. İstersen onunla, annenle de tüm bağlarını koparabilirsin. Ya da sahip oldukları her şeyi alarak ikisine de haddini bildirebilirsin. Benden ne yapmamı istediğini söyle, ben de halledeyim.”

Bana bakışları kalbimin daha hızlı atmasına ve pantolonumun içindeki aletimin seğirmesine neden oluyor. “Gerçekten yaparsın, değil mi?” Yüzü hafif bir gülümsemeyle yumuşuyor.

Senin için her şeyi yaparım. “Sadece söylemen yeter.”

“Onlara bir şey olmasını istemiyorum. Vicdanımda böyle bir yük istemem. Ayrıca, eninde sonunda karma onları yakalayacaktır. Ama bağları koparmak istiyorum. Edison Holdings ile ilgili her şeyden adımlı sildirmek istiyorum. Bu mümkün mü? Böylece ikisiyle de bir daha hiçbir ilgim kalmaz mı?”

Kaşlarımı çattım. Edison Holdings, babasının mirasıydı ve Bryce'ın son on yedi yılı şirketi kurutmakla geçirmiş olması, bunun telafisi imkansız olduğu anlamına gelmezdi. “Emin misin? Çünkü Bryce'ı CEO'luktan alabilirim ve geçici bir CEO atayabiliriz...”

“Hayır.” Başını salladı. “Yorulduğum, Nathan. Sadece uzaklaşmak istiyorum. Her şeyden.”

Benden bile mi? Bu düşünce nefesimi keser, ama bunu dile getirmem. Ya evet deseydi? “O zaman bunu gerçekleştiririm.”

Gözleri parlıyor ve içini çekiyor. “Böyle iyi bir adam olduğun için teşekkür ederim.”

Bana yaslanır ve ben kollarımı ona dolayarak dudaklarımı saçlarına değdiririm. *İyi bir adam.* Kendimi daha önce hiç öyle görmemiştim. İş hayatında ve özel hayatımda acımasız olan ben, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamamıştım ve bu, bunca yıldır işime çok yaradı. Öyleyse neden onun bana öyle demesi, elimden gelen her şeyi yapıp onun haklı olduğunu kanıtlamak istememe neden oluyor?

Bölüm

Altmış Beş

NATHAN

Televizyon izlerken üzerimde uykuya dalmasına bayılıyorum. Rüyasında yumuşak pembe dudaklarının hafifçe aralanışını ve sevimli burun deliklerini buruşturuşunu. Bugün işten eve geldiğimde onun burada olması çok hoşuma gitti. Varlığı, penthouse'umun her köşesine yayılmış durumda: kalıcı parfüm kokusu, mutfaktaki kitapları, buzdolabındaki sevdiği yiyecekler, sehpadaki dergi yığını. Aylarca ayak basmadığı yatak odamda bile izleri var ve o burada olduğu için, benim yatağında geçirdiği tüm gecelerin anıları şimdi daha da net.

Tyler geri dönene ve o evine gidene kadar sadece üç gecem kaldı, ama ne halt etmek istediğim konusunda hâlâ net bir fikrim yok. Onun ne istediği konusunda da hiçbir fikrim yok. En iyi arkadaşlarımız gibi bu mekanı paylaşıyoruz, ama bundan çok daha fazlası olduğumuzu hatırlatan şeyler hiç uzak değil. Aramızdaki kimya hâlâ var ve kendime dürüst olursam, düşükten sonra iyileşiyor olmasaydı şimdiye kadar onu yatağıma atmış olurdum. Onu her lanet gece ve gündüz sikiyor olurdum.

Boşanma belgelerimiz ofisimdeki kasada duruyor, her şeyi resmileştirmem için beni bekliyor. Sanırım bunu yapıp yapmayacağıma karar vermek için üç günüm var. Ya da onun bunu isteyip istemediğine. Onun güzel yüzüne bakıyorum. Evliliğimizin başında bana söylediği yalanlar, şu anki durumumuzdan çok uzak görünüyor. Ve eğer tüm bu olaylardaki rolü hakkında doğruyu söylüyorsa, o yalanlar son birkaç haftadır yaşadığımız cehenneme kıyasla önemsiz kalır.

Yanımda telefonum titriyor, ekranda Drake'in yüzü beliriyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek fısıldayarak cevap veriyorum. "Selam."

"Selam, tüm evrakları hazırladım. E-posta ile gönderirim, bir göz atarsın."

"Şimdiden mi? Sana bunu daha bu sabah sormuştum. Hiç izin almıyor musun?"

Gülüyor. "Bunun cevabını zaten biliyorsun kardeşim. Ayrıca, halledilmesi kolay bir işti. Mevcut CEO şartları kabul ederse, tartışılacak bir şey yok."

"Oh, kabul edecektir," diyorum alçak bir sesle.

"Tabii ki. Onu Şükran Günü hindisi gibi bağladın." Drake yine güldü. "Şu anda bu konuda yapmam gereken başka bir şey var mı?" "Hayır. Bir süre bekleyeceğim. Sadece ihtiyacımız olursa diye bir seçenek olsun istedim."

"Tamam." Drake yüksek sesle esner. "Öyleyse, ben bu gecelik bu kadar." "İyi geceler dostum. Ve teşekkürler."

İyi geceler diye mırıldanır ve telefonu kapatır.

Mel'in alnından bir tutam saç geriye doğru itiyorum ve o memnuniyetle gülümsüyor. O lanet gülümsemeyi özlemişim.

Ama göz kapakları titreyerek açılır ve gülümseme kaybolur. Kalbim onun için acıyor. Sanki her uyandığında, her şeyi yeniden hatırlıyor ve keşke onun acısını dindirebilsem. "Yine uykuya daldım mı? Çok özür dilerim."

"Özür dileme."

Oturur ve esner. "Buna alışmamam lazım. Tyler, onun kollarında uykuya dalmamdan nefret eder."

Benim dışımda kimseye uykuya dalmasını istemiyorum. Hayali bir saat zihnimde dakikaları sayıyor, bana onun benimle bu kanepede oturacağı sadece üç gece kaldığını hatırlatıyor. Evet, ne yapacağımı bulmam lazım çünkü ne istediğimi tam olarak biliyorum.

Ön verandada ^{durmuş,} eve davet edilmeyi bekliyorum, kaslarımı gerginleştiren gerginliği gidermek için boynumu çeviriyorum. Ayağımı yere vurup çenemi gıcırdatıyorum. Dalga mı geçiyor benimle? Kapıyı tekrar çalıyorum ve birkaç saniye sonra bir hizmetçi kapıyı açıyor.

"Miranda'yı görmeye geldim." Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

“Önceden aradım,” diye homurdanıyorum.

Hizmetçi başını sallar ve beni içeri alır, Melanie’nin annesinin koltuğa oturmuş, tatlı çay gibi görünen bir şeyi yudumladığı oturma odasına götürür.

Bana bakışlarını dikeyor, küçümsemesini gizlemeye bile zahmet etmiyor, ki bu benim için sorun değil çünkü onu, oğlunu ne kadar nefret ediyorsam o kadar nefret ediyorum.

“Nathan James.” Alaycı bir şekilde gülümsüyor. “Bu şerefi neye borçluyum?”

Karşısındaki koltuğa oturup dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. “Tek istediğim gerçek, Miranda. Vücudunda kızına karşı bir gram bile anne sevgisi varsa, bana lanet olası gerçeği söyle. Bryce’ın planladığı şey hakkında bir şey biliyor muydu? Beni tuzağa düşürme planını hâlâ sürdürdüğünü?”

Bir sigara yakıp uzun bir nefes çeker, daralmış soluk yeşil gözleriyle yüzümü inceler. Uzun bir mavi duman püskürtür ve bacak bacak üstüne atar. “Melanie bu işin içinde değildi.”

“Hiçbir şeye mi?”

Sigaranın ucunu süslü mücevherli bir küllüğe attı. “İkiniz evlenmeden önce ona bal tuzağı fikrinden bahsetmişti, ama Melanie, Bryce’ın ne kadar ileri gidebileceğinin farkında değildi.”

O geceki oteldeki anılar, içimde öfkeyi kaynatıyor. “Bana ilaç vereceğini bilmiyordu mu?”

Miranda başını salladı.

Dışlerimi gıcırdattım. “Sen biliyor muydun?”

Gözlerini devirdi. Tabii ki biliyordu.

“Chicago’da bir şeyler olacağını biliyor muydu?” Sonsuzluk gibi gelen bir süre beklerken kalbim duruyor. Mel’in uyuşturucudan haberi olmadığına inanıyorum, ama o öğleden sonra kardeşi bana tuzak kurduğunu bilerek ofisime geldi mi?

Sigarasından bir nefes daha çeker, gözleri benimkilere saplanır. “Hayır.”

Sandalyeye geri yaslanıp, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Midemde rahatlama ve pişmanlık hissi dalgalanıyor. Mel bana doğruyu söylemiş. Kalbimde bunu biliyordum, ama sanırım içimdeki bir parçam bunu duymaya ihtiyaç duyuyordu.

“Evlendikten birkaç hafta sonra Melanie, Bryce’a planını uygulamaya gerek olmadığını söyledi, ama o geri adım atmayı reddettiğinde ona yalvardı. Bryce, onu başından savmak için planını uygulamayacağına söz verdi.”

“Neden fikrini değiştirdiğini ona söyledi mi?”

Miranda alaycı bir şekilde gülümsedi. “Kızım her zaman hayalperest biriydi, Bay James.”

Yumruklarımı sıkıp açıyorum, öfkemi zar zor bastırabiliyorum. “Ne dedi?”

Dudaklarını büzüyor, dudaklarının etrafındaki ince çizgiler, cerrahi müdahaleyle gerginleştirilmiş cildinde daha belirgin hale geliyor. “Söylediklerinden çok, ikinizle ilgili kafasındaki saçma sapan düşünceydi.”

Dişlerimi sıkarım. “Nedir o?”

Gözlerini devirdi. “Aşk olduğunu.”

Aşk mı? Kaşlarımı çattım, o da güldü. “Aptal kız, ikinizin aşık olduğunu sanıyordu.” Burnunu çektim. “Eğer sana nazıkçe rica ederse, ihtiyacımız olan parayı bize ödünç vereceğine bizi ikna etmeye çalıştı.”

Derin bir nefes alıyorum, kafamda pek çok duygu dolaşıyor, ama hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığım bir şey var ve Miranda bunu bilmeli.

Ayağa kalkıp ceketimi düzeltirim. “Kızına, o işe yaramaz pislik oğluna duyduğun kadar güvenmemen çok yazık, Miranda, çünkü Mel haklıydı.” Başını eğip, dudaklarını ince bir grimasa büründürerek bana dik dik bakar. “Kızın için *her şeyi* yapardım. Hatta sana ve o serseri oğluna finansman bile sağladım. Görünüşe göre yanlış ata oynamışsın.”

Bölüm Altmış Altı

NATHAN

Eve geldiğimde kanepede oturmuş kitap okuyordu, kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. Lanet olsun, onu kucaklayıp, bu dünyada ona zarar verebilecek her şeyden korumak istiyorum. Ve hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirmek istiyorum. Onu bırakamam.

“Selam.” Karşısındaki sehpaye tünedim. “Selam.

Günün nasıl geçti?”

"Aslında evet."

"Bu iyi," diyor, zayıf bir gülümseme denemesi yaparak.

"Akşam yemeğine çıkmaya ne dersin?" Saatime bakıyorum. "En sevdiğin biftek restoranında bir masa ayarlayabilirim."

Burnunu kırııştırıyor. "İnsanlarla uğraşmak pek içimden gelmiyor."

Onun önüne diz çöküyorum. "O zaman tüm mekanı rezerve ederim."

Bu, en azından yüzünde gerçek bir gülümseme belirmesini sağlar. "Bu tam Nathan James'in yapacağı bir şey."

"Sadece yüzünde bir gülümseme görmek istiyorum, corazón. Bunun için ne yapabilirim, söyle bana."

Derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını sıkıştırdı. "Yemek her zaman iyi bir başlangıçtır. Ama sanırım paket servis daha çok bana göre."

“Paket servis seni gülümsetir mi?”

“Herhangi bir paket servis değil. Jersey’s’ten bir pepperoni pizza ve ayrıca...” Dişlerini dolgun alt dudağına batırdı.

“Ayrıca?”

"Kanepede eski bir film izlemek? Senin çalışmak yerine gerçekten izlemenle?" Sanki çok şey istiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor, oysa bu yetmez bile. Kanepede kıvrılmış, o bana yaslanmış, ikimiz de battaniyenin altına sokulmuş halimizin görüntüsü, pantolonumun içindeki sikimi titretir. "Bu gece yapmak istediğin şey bu mu?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır. "Her şeyden çok."

Neden bu benim için de geçerli? Kanepede sarılıp yağlı pizza yemek tam olarak benim tarzım değil, ama bunu onunla yapmak cennetteymiş gibi geliyor. "Birkaç e-posta göndermem ve duş almam lazım. Siparişi sen verir misin?"

Gözleri parlıyor ve dolgun pembe dudaklarında gerçek bir gülümseme beliriyor. "Filmi ben mi seçeceğim?"

Hafif bir rahatsızlık numarası yaparak gözlerimi devirdim, ama gerçekte ona yakın olmak için her şeyi yapardım. "Madem ısrar ediyorsun."

Duştan çıkıp kurulduğumda kalp atışlarım hızlanıyor. Evde kalıp kanepede pizza yiyeceğiz, peki neden kendimi on beş yaşında ve Cindy Green ile ilk randevuma çıkmak üzereymiş gibi hissediyorum? O lisede baş ponpon kızdı ve ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamam aylarımı almıştı. Sorumu bitirmeden evet demişti ve o günden beri hiçbir kadının yanında o kadar gergin hissetmemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

Koridorda onun sesinin geldiği yöne doğru yürüyorum. Yemeği mi sipariş ediyor? Hayır, pizza kokusu alıyorum. Tanıdık bir ses onun sesine katılıyor ve kalbim ağzıma geliyor.

Tyler ne halt ediyor da bu kadar erken New York'a dönmüş?

Mutfağa giriyorum ve ikisinin sarıldığını görüyorum. Ben odaya girdiğimde ayrılıyorlar ve Mel bana bakıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Tyler erken geldi."

Tyler topuklarını döndürür. "Evet. Ben yokken kızıma göz kulak olduğun için teşekkürler. Artık ona ben bakabilirim."

Dudaklarımı yalayıp ikisine bakıyorum. *O benim kızım.* En azından öyle sanıyordum, ama onu gördüğüne çok mutlu. Belki de ona bakacak doğru kişi odur. Ailesine karşı duyduğu suçluluk duygusundan dolayı benimle evlendi, başka bir şeyden değil. Onlarla ilgili her şeyden uzaklaşmak istediğini bana çoktan söylemişti ve bunun beni de kapsadığını düşünmeden edemiyorum.

“Pizzayı o getirdi.” Melanie masadaki kutuya başını salladı. “Harika. İkiniz de onu yanınıza almalısınız,” dedim, kelimeleri ağzımdan çıkarmak zorunda kalıyorum.

Yüzü düştü ve bunu söylediğim için kendime tekme atmak, sonra da Tyler’ı dairemden kovmak istedim, ama aptal gururum buna izin vermedi.

“O zaman eşyalarımı almalıyım,” diyor sessizce.

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine, lanet gecemi ve muhtemelen tüm lanet hayatımı mahveden adam olan Tyler’a öfkeyle bakıyorum.

Mel odadan çıkar ve Tyler ellerini mutfak tezgahına dayar, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırır ve gözlerini şüpheyile kısar.

“Sana her zaman saygı duyduğumu biliyorsun. Her zaman, başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamayan süper zeki bir adam olduğunu düşünmüşümdür, ama ben...” Başını sallar. “Artık, sanırım daha iyi anlıyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

Dudaklarını yalıyor ve açık kapıya bir göz atıyor, sonra tüm dikkatini tekrar bana veriyor. “O, başına gelen en iyi şey, Nathan. Ve bence sen de bunu biliyorsun.”

Ellerim yumruk haline geldi. “Ne düşündüğümü bildiğini sanma, Tyler.”

“Oh, bunu yapmaya cesaret edemem.” Alaycı bir kahkaha atar ve mutfak adasına oturur, sonra beyzbol şapkasını çıkarır ve elini saçlarının arasından geçirir. “Biliyorsun, o hayvanları hep sevmiştir. Konuşmaya başladığı günden itibaren her Noel ve doğum gününde babasına köpek almak için yalvarırdı. Ve on üç yaşına bastığında, babası öldürülmeden birkaç ay önce, babası sonunda pes etti.”

Neden bana bunu şimdi anlatıyor ki?

“Ama Mel yeni bir köpek yavrusu istemedi. Hayır, babasını onu barınağa götürmesi için ikna etti. Oraya vardığımızda, hayatında gördüğün en yaşlı, en çirkin köpeği seçti. Yani bu şeyin gri bir burnu ve tek gözü vardı, ama o, onun kendi köpeği olduğunu ısrar etti. Mel’in annesi taş kalpli bir cadaloz olabilir, ama Luke çocuklarını çok severdi. Küçük kızının, içinde sadece birazcık hayat kalmış bir köpeğe bağlanmasını istemiyordu. Onu oturup bu köpeğin en iyi ihtimalle birkaç yılı kaldığını açıkladığında, ne dedi biliyor musun?”

Bir iç çekmeyi zorla bastırdım. “Hayır.”

“Kızım babasının gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: ‘Hastalanıp ölecek ya da araba altında kalacak bir köpek yavrusu alabiliriz. Aşk, ne kadar zamanımız kaldığını umursamaz

. Sadece bulabildiği yerde mutluluğu yakalar.’ dedi. Ve o da ona o köpeği hemen aldı. Kız ona Floyd adını verdi ve o, üç yıl boyunca en iyi arkadaşı oldu. Kız on altı yaşına bastıktan birkaç gün sonra öldü ve kızın kalbi paramparça oldu. Annesi, öleceğini bildiği bir şeye bu kadar bağlanmasının aptalca olduğunu söyledi, ama o köpek ona ölçülemez bir mutluluk ve rahatlık getirdi, ve ben, ona sadece üç ayı kaldığını bilseydi yine onu seçeceğinden eminim.”

Boğazımda bir düğüm oluşuyor, konuşmamı zorlaştırıyor, bu yüzden konuştuğumda sesimde belirgin bir titreme oluyor. “Hoş bir hikaye.”

Tyler başını bir kez salladı ve homurdandı. “Mesele şu ki Nathan, yarının ne getireceğini kimse bilemez. Elinden geldiğince o küçük mutluluk parçacıklarına tutunmalısın ve o anın tadını çıkarmalısın. Eğer Mel ile ilişkin gerçekten bittiyse, evet, kesinlikle onu bırakmalısın. Her şey zamanla ölür, ama ölmelerini engellemek için onları öldürmek bana göre delilik. Yani, ileride daha fazla acı çekmemek için onunla ilişkinizi bitiriyorsanız, o zaman tüm o havalı diplomalarınız ve keskin zekanızla, tanıştığım en büyük aptalsınız.”

Mutfaktan çıkar ve ben, kafamda o kadar çok soru ve duygu dolaşırken ona bakakalırım ki, ayaklarımın üzerinde sallanırım.

Yumuşak ayak sesleri beni sersemliğimden uyandırır. Bir saniye sonra, süveter ve kot pantolon giymiş, yanakları pembe ve sanki ağlamış gibi gözleri kızarmış halde kapıdan içeri girer.

“Ty nerede?” diye sordu, sesi duygudan boğuklaşmıştı.

Kafamı salladım. “Seni aramaya gittiğini sanıyordum.”

Arkasına bakıyor. “Belki tuvalete gitmiştir.”

Adanın diğer tarafına doğru yürüyorum, ona doğru attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Beni izliyor, dudağını ısırtıyor ve ayaklarını sürüklüyor.

Derin bir nefes alıyorum, yarım saat önce benimle film izleme ihtimalinden ne kadar heyecanlandığını hatırlıyorum. Tyler haklı; hayat bana bir şey öğrettiyse, o da mutluluğun her zaman sürmediğidir ve elimizden geldiğince ona tutunmamız gerektiğidir. “Kal, Mel.”

Bana gözlerini kırpıştırarak bakıyor ve ben bir adım daha atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp birbirimize sadece birkaç santim uzaklıkta kalıyoruz. “Ne?” Sesi neredeyse bir fısıltı.

“Tyler’la eve gitme.”

"A-anlamıyorum. Bu gece kalayım mı?"

Bir elimi ensesine kaydırıp, diğer elimi eşofmanımın cebine soktum; onu kucağıma alıp yatağa taşıyarak oraya zincirlemek istememi engellemek için. "Hayır, bu gece için değil. Bana çocuk yapmak için de değil. Suçluluk duyduğun için ya da ailelerimizle ilgili herhangi bir şey yüzünden de değil. Benim için kal. Çünkü bu koca dünyada onsuz yaşayamayacağım tek şey sensin."

Dudakları aralandı ama konuşmadı. Nefesi boğazında takıldı.

"Seni seviyorum Mel, ve bugün seni sevebilmek için yarın ölsem bile olur."

Gözleri yaşlarla doldu ve kalbimin durduğu, dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğim bir an için, bana artık çok geç olduğunu söyleyeceğini sandım. "Ben de seni seviyorum, Nate."

Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum, boş kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekip dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Dilimi ağzının içine kaydırarak onu sahipleniyorum, rahatlatma ve arzuyla inliyorum ve bu ses onun inlemeleriyle karışıyor. Elleri boynuma dolanıyor, parmakları saçlarıma karışıyor ve beni kendine çekiyor. Kollarımda o kadar iyi hissettiriyor ki, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Beklemekten bıktım. Onu daha önce hiçbir şeyi istediğim kadar çok istiyorum.

"O zaman eve yalnız mı gideceğim?" Tyler'ın sesi odada yankılanıyor.

Onu öpmeyi bırakıyorum, ama dudaklarımı onunkilerden ayırmıyorum. "Defol buradan, Ty."

O burun kıvrarak gülüyor. "Kaba. En azından bir dilim pizza alabilir miyim?" Geri çekilip, derin bir nefes alıyorum. "Hepsini al, sadece git."

Adımları kaybolup yine sadece ikimiz kalmadan önce, onun kahkahasını ve pizza kutusunun hışırtısını belli belirsiz duyuyorum.

Kafasını geriye eğdi, dişlerini dudağına batırdı ve yeşil gözleri parladı. "Az önce akşam yemeğimizi aldı."

Ellerimi onun iki yanına koyup kalçalarını kavradım ve onu tezgaha doğru ittim. "Benim akşam yemeğim değil, corazón."

Koyu renkli kirpiklerini kırıştırıyor, güzel yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. Onu tezgahın üzerine kaldırıp hemen almalıyım, ama ona dokunmayalı çok uzun zaman oldu ve acele etmemeliyim. Onu kaldırıp bacaklarını belime doluyorum ve yatak odasına taşıyorum; orada, o lezzetli vücudunun her bir santimini yeniden tanımak için istediğim kadar zamanım olacak.

Onu yatak odamıza götürür götürmez, kıyafetlerini çıkarıyorum, serin havaya maruz kalan tenini öpüyorum. Dokunuşumla titriyor, teninde tüyler diken diken oluyor.

"Sen lanet olası mükemmelsin, corazón. Lanet olası mükemmelsin," diye homurdanıyorum, o çıplak kalınca onu yatağa itiyorum.

O benim soyunmamı izliyor, gözleri yarı kapalı ve nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyor. Üzerine sürünerek, bakışlarımın vücudunun her çıplak santimini taramasına izin veriyorum. O çok güzel. Kollarını boynuma doluyor, aceleyle yüzümü kendine çekiyor ve onu kısa bir süre öpüyorum, ama dudakları şu anda ağzımın olmasını istediğim yerde değil. Daha aşağıya iniyorum, dişlerimi derisinin üzerinde gezdiriyorum ve o sırtını kavisliyor, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip adımı inliyor.

Köprücük kemiğinden meme uçlarına doğru bir yol çizerek yalıyorum, her birine nazıkçe ısırıp, dilimi uçlarında gezdiriyorum. Sonra daha aşağıya iniyorum, dudaklarım cildinden neredeyse hiç ayrılmıyor. "Bunu çok özledim, Mel."

"Ben de," diye inliyor, altımda kıvranıyor. "Sana ihtiyacım var, Nate."

Bacaklarını daha da açıyorum ve başımı eğiyorum, böylece tatlı kokusu burnumu dolduruyor. "Biliyorum, corazón. Ben buradayım."

Islak merkezini yalıyorum ve ağzımın ondan çıkardığı seslere karşılık sikimden ön sıvı akıyor. O da en az benim kadar buna ihtiyaç duyuyor, bu da ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmak için beni daha da çaresiz hale getiriyor. Dilimi klitorisi üzerinde gezdirirken, tadı dilimi kapladığında inliyorum.

"Hâlâ benim için çok ıslanıyorsun, değil mi, corazón?"

"E-evet." Kalçalarını sallıyor, ben onu emip yalarken yüzümün üzerinde zıplıyor, ıslak amcığını yukarı aşağı hareket ettiriyor, sonra da ihtiyaç duyan klitorisine odaklanıyorum. Şişmiş tomurcuğu ağzıma alıyorum ve parmağımı içine kaydırıyorum, o da parçalanıyor, bacakları titriyor ve amcığının duvarları kasılırken adımı haykırıyor. Ve lanet olsun, bunu duymayı özlemişim.

Zirveye ulaşana kadar onu yalıyorum, vücudu titremeyi bırakana kadar zevk dalgalarını uzatıyorum. Sonra dudaklarımı karnından boynuna doğru gezdiriyorum, sonra da açılmış bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ellerini ellerimle kavrayıp başının üstüne sabitlerken, sikimi sıırıslıkla amının girişine dayıyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

"Nate," diye nefes nefese söylüyor ve başını geriye atmış, her nefes alışında göğüsleri inip kalkarken bile sesinde bir tereddüt hissediyorum. Son iki hafta boyunca

"Bu iyi mi? Canını acıtıyor muyum?"

Topuklarını kalçamın kaslarına batırıyor ve nefesini tıslayarak veriyor.

"Acıtmıyor, ama... doğum kontrolü kullanmıyorum."

Lanet olsun! Bu neden onu spermimle doldurma isteğimi daha da artırıyor?

"Umurumda bile değil, corazón. Senin umurunda mı?"

Başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Daha derine giriyorum ve parlak yeşil gözlerine bakıyorum. "Bunu istiyor musun?"

Gözleri geriye yuvarlandı. "Evet!" Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve içinden sonuna kadar kayarak, sıcak, ıslak kanalının her santimini doldurdum ve lanet olsun, ama bu eve dönmek gibi hissettirdi. Kemiklerime kadar işleyen bir rahatlama ve zevk içimi kapladı, vücudumun her hücresinde bir ateş yakarken, onu yavaşça girip çıkıyordum, her doldurduğumda benim her santimimi hissetmesini sağlıyordum.

Bu, sikişmekten olabildiğince uzak bir şey. Bu, aynı ruhun iki yarısının yeniden bir araya gelmesi. Bu, elimizde kalan her şeyi verip almam. O inliyor, ben onu yavaşça ve kasıtlı olarak alırken tatlı sesleri çaresizlikle dolu, bu anın her saniyesini sonsuza dek hafızama kazıyorum. Her seferinde onun içine daldığımda, vücudunun her parçasının benimkine teslim olduğunu hissediyorum. Ve inlemeleri iniltiye dönüştüğünde, duvarları etrafımda titrediğinde, kalçalarımı sallıyorum, penisimin ucunu onun derinlerindeki hassas noktaya sürüyorum; bu onu kollarımda titretip, adımı bir dua gibi fısıldatıyor.

Ben de doruğa yaklaşıyorum, ama ona daha fazlasını vermem gerekiyor. Daha fazlasını almam gerekiyor. Onun içinden kayarak çıkıyorum, o itiraz etmek için inlediğinde gülümsüyorum, ama onun yerine onu parmaklarımla dolduruyorum, vücudunda aşağı doğru inip, elimle onu sikerken ıslak amını yalıyorum. O benim altımda kıvranıyor, vücudu ona vermek için can attığım bir başka orgazmın peşinde. Sanki bir gecede ayrı kaldığımız tüm zamanı telafi edebilecekmişim gibi. Bu imkansız olabilir, ama denemeye niyetliyim.

Benim için ikinci kez orgazm oluyor, sıvıları avucumdan bileklerime akıyor ve ben onları yalayıp, onun lezzetli, bağımlılık yapan tadının tadını çıkarıyorum. Bundan asla doyamayacağım. Ondan. Bizden.

Saçlarını alnından geriye doğru itiyorum, dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. Yeşil gözleri arzuyla kararmış, yanakları pembeye dönmüş ve güzel dudakları aralanmış halde, orgazmın etkisinden yavaş yavaş çıkıyor. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan, sikimi bir kez daha içine kaydırıyorum ve sırtı kavisleniyor.

"Nate!" diye inliyor, tırnaklarını omuz bıçaklarıma geçiriyor.

Alnımı alnına dayıyorum ve onu yavaşça sikiyorum. "Biliyorum, corazón. Ben buradayım."

Gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor. "Çok iyi hissettiriyorsun," diyor, sesi kısık. "Bana bunun sonsuza kadar süreceğini söyle."

Neredeyse nefesimi kesiyor. Bir daha asla benden, bizden şüphe etmesini istemiyorum. Dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Sana sonsuza kadar ve bir gün daha söz veriyorum, corazón."

Kalçalarını sallıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Sözünü tutmanı bekliyorum."

Bir saniye daha kendimi tutamayana kadar, yavaş bir tempoda onu sikmeye devam ediyorum. İçine boşaldığımda, sıkı amını spermimle doldurduğumda, vücudumda dolaşan endorfin dalgası yüzünden neredeyse bayılmak üzereyim.

Ama onun içinde olmak ne kadar inanılmaz olsa da, sonrasında onu kollarımda kıvrılmış halde tutmaktan daha güzel bir şey yok. Bir pizza daha sipariş ediyorum ve yatakta, onun seçtiği peynirli romantik filmi izleyerek yiyoruz. Film bitmeden uykuya dalıyor, başı göğsümde, bacağı benim bacağımda üzerinde, çıplak ıslak amcığı kalçamda.

Başının üstüne öpücük kondurup gülümsüyorum. Karım. Benim her şeyim.

Bölüm

Altmış Yedi

MELANIE

Uyandığımda yatak boş. Elimi serin pamuklu çarşafların üzerinde gezdiriyorum ve Nate'in yatağın o tarafında sıcaklığın olmadığını fark edince, boğazımda biriken derin hüznü yutuyorum. Dün gecedan sonra, sanmışım ki... Uyluklarımın arasındaki sönük ağrı bana bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyor. Hepsi gerçektir. Söylediği şeyler. Beni öpüş şekli. Benimle sevişmesi. Çünkü dün gece yaptığımız şey sikişmek değildi.

Gözümde akan bir damla gözyaşını siliyorum ve derin bir nefes alıyorum; yorganı çekip yataktan kalkmaya hazırım, ama ben yapamadan kapı açılıyor. Nate, elinde bir tepsi tutarak ve üzerinde o lanet olası gri eşofman altı dışında hiçbir şey giymeden içeri giriyor; ben de kendimi zorlayarak oturur pozisyona geçiyorum ve başucu lambasını yakıyorum. O yaklaşırken, taze krep kokusu burnuma doluyor ve ağzımın suyu akıyor.

Nathan yanıma oturur ve krep, taze meyve ve kahveyle dolu kahvaltı tepsisini kucağıma koyar. Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Bana yatakta kahvaltı mı hazırladın?"

Tabağımdan yarım çilek alır, ağzına atar ve bana göz kırpar. "Seni yarım düzine kez orgazma ulaştırdıktan sonra biraz beslenmeye ihtiyacın olacağını düşündüm."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Aslında, sadece beş kez oldu."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğiriyor. "O zaman bu gece performansımı kesinlikle artıracam."

Bir dilim muz alıp ısıyorum, lezzetli krep yığınının gözlüyorum ve benimle paylaşacağını umuyorum çünkü neredeyse kafam kadar büyükler.

“Sana getirdiğim tek şey bu değil,” diye ekliyor ve beni yine yakışıklı yüzüne bakmaya zorluyor. Eşofmanının cebine uzanıp küçük siyah bir yüzük kutusu çıkarıyor.

Muzu yutkunarak, onunla kutu arasında bakışlarımı gezdiriyorum, nabzım hızlanıyor. Kutuyu açtığı anda nefesim kesiliyor. Gözlerim doluyor. “Y-yüzüğüm. Nasıl oldu da...”

"Kuyumcu, onu ona geri sattığını söyledi." Aman Tanrım.

"Onu sadece..."

Alnımdan bir tutam saçı geriye itti ve ancak o zaman evlilik yüzüğünü tekrar taktığını fark ettim. Bana boşanma belgelerini uzattığı günden beri evlilik yüzüğümü çantamda saklıyordum. “Parayı ne için kullandığını biliyorum Mel ve sorun değil.”

Suçluluk duygusu beni sardı. “Üzgünüm, Nathan. Her şey için. Ben...”

“Biliyorum.” Serbest elinin parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. “Ve Chicago’da olanlarla senin hiçbir ilgin olmadığını da biliyorum.”

Rahatlama hissi içimi kapladı, içimden ısıttı. O güzel elmasa baktım, gerçek olduğuna inanamıyordum. O yüzüğü gördüğüm andan itibaren sevmiştim, ama şimdi çok daha fazla anlam ifade ediyordu. “Geri mi aldın? Benim için mi? Ama biz...” Cümleyi bitiremedim.

"Eğer düşündüğün buysa, onu asla başka birine vermezdim. Ama başka birinin onu satın alabileceği düşüncesinden nefret ediyordum ve sanırım içten içe bir gün onu sana geri verebileceğimi umuyordum." Yüzüğü kutudan çıkarır ve sol elimi eline alır. "Mel, tekrar karım olur musun?"

"Hiç durmadım. Bir saniye bile."

Bana attığı gülümseme, karnımın derinliklerinde uçan kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop gibi. Yüzünü tamamen aydınlatıyor, yüzünün köşeleri kırışıyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. “Perfecto como tu.”

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı. "Romantik olduğunda İspanyolca konuşmaya başlaman çok hoşuma gidiyor."

Başını salladı ama gülümsemesi yüzünden eksik olmadı. “Krepini ye.”

Dudaklarımı yalıyorum. “Ya başka bir şey yemek istersem?”

Koyu renkli gözlerini kısıyor ama çatalıyla kocaman bir krep parçası alıyor. “Yemeğe ihtiyacın var. Şimdi ağzını aç.”

Ağzımı açıp onun beni beslemesine izin veriyorum. Lezzetli, tereyağlı krepler damak tadımı dolduruyor, ardından tatlı şurup geliyor ve ben

“Bunlar çok lezzetli. Sen de denemelisin.”

Öne eğilir ve dudaklarındaki kalan şurubu yalar. “Mmhmm, lezzetli.”

Gözlerimi devirdim. “Kendini çok kibar sanıyorsun, Bay James.”

"Lanet olası ipekten bile daha pürüzsüzüm, Bayan James. Seni bu şekilde elde ettim, değil mi?" Çenemin çizgisini öpücüklerle izliyor.

"Aslında, bence beni o kocaman şeyinle elde ettin..." Alt dudağıma dişlerimi batırıyorum.

Bana kaşlarını kaldırır. “Banka hesabın mı?”

Koluna bir tokat atıp dehşete kapılmış gibi yapıyorum. “Senin kocaman...”

"Penthouse'un mu?" diye önerdi.

Gözlerimi kısıyorum. “Hayır. Devasa egon.”

Gülerek, tepsiyi yataktan alır ve yere koyar. Sonra üzerime sürünür, beni yatağın aşağısına doğru çeker, ta ki onun altında kalana kadar, ve ellerimi başımın üstüne sabitler. “Hiç de öyle diyeceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, corazón.”

“Peki sence ne diyecektim?” Diye nefesimi vererek, onu içine almak için bacaklarımı daha da açtım.

Kalçalarını sallayarak, sertleşen penisini, onu hissetmek için can atan bölgeme sürüyor. “Sana göstersem nasıl olur?”

Bölüm

Altmış Sekiz

NATHAN

Telefonum önümdeki mutfak tezgahında titriyor ve ekranda Drake'den gelen bir mesaj beliriyor.

■

Dışarıdayım. Elimde kapuçino ve waffle var

Kaşlarımı çatarak ona mesaj attım.

■

Yanlış numaraya mı gönderdin?

■

Hayır dostum! Penthouse'una çıkan asansörün önündeyim. Bir düğmeye bas da beni yukarı al

Onun Chicago'da olması gerekiyordu. Burada ne işi var? Mutfaktaki interkomun başına gidip ekrana bakıyorum ve tabii ki kardeşim orada, yüzünde şapşal bir gülümseme, elinde bir tepsi kahve ve kahverengi bir kağıt torba.

Onu yukarı çıkarmak için düğmeye basıyorum, onu buraya neyin getirdiğini anlamasam da onu gördüğüme seviniyorum. Dolaptan tabakları alıyorum ve birkaç saniye sonra koridordan gelen ağır ayak seslerini duyuyorum.

Kağıt torbayı ve içinde üç fincan kahve olan tepsiyi havaya kaldırdı. "Selam kardeşim."

"Asla eli boş gelmemen çok hoşuma gidiyor." Getirdiklerini mutfak adasına koydu ve ben ona sarıldım. "Ama burada ne işin var?" Başını eğdi ve yüzünü buruşturdu. "Berbat bir ağabey oldum. Senin yanında olmalıydım, ama o duruşma..." Derin bir nefes aldı. "Senin ve Mel için üzgünüm"

. Senin ve Mel için. Ve bebek için de.”

"İstesen de berbat bir ağabey olamazdın, ama teşekkürler." Ona tekrar sarıldım. "Burada olmana çok sevindim."

"Evet, Mase, Mel'in bir süre seninle kalacağını söylemişti, ama hâlâ burada mıydı emin değildim. Her ihtimale karşı ona kahve ve waffle getirdim."

Kahretsin, Mel! Mutfığa çıplak girmeden önce ona misafirimiz olduğunu söylemeliyim. On dakika önce duşa girmeden önce kahvaltı için giyinmesini istediğimde ona böyle giyinmesini söylemiştim. Koridordan gelen ayak sesleri, çok geç kaldığımı gösteriyor. Elimi Drake'in gözlerinin üzerine koyuyorum ve o şaşkınlıkla çığlık atıyor. Birkaç saniye sonra Mel mutfığa giriyor. Neyse ki çıplak değil, ama sadece uyluk ortasına kadar uzanan bir gömleğimi giymiş ve umarım altında külot vardır.

Drake başını elimden çekiyor.

"Drake!" Mel ellerini çırpır. "Seni görmek ne güzel."

Onun kıyafetini inceleyip bana yan gözle baktığını fark etmemek imkansız. "Waffle getirdim."

Gözleri parlıyor. "O zaman seni gördüğüme daha da sevindim." Mutfığı geçip kağıt torbaya bakıyor, sonra dolgun dudaklarını yalıyor. Garip bir şekilde kendimi garip hissederek boğazımı temizliyorum. Kardeşimi en son gördüğümde, boşanma belgeleri hakkında konuşuyorduk.

"Bebek için çok üzüldüm, Mel," der Drake.

Gözleri hüznle doluyor, ama ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim." "Yiyelim mi?" diye öneriyorum.

"Lütfen. Çok acıktım..." Yanakları pembeye döner ve dudaklarını sıkıca kapatır. Yarım saat önce onu ne kadar sert siktiğimden bahsetmek üzere olduğunu neredeyse eminim. İki gün önce parmağına yüzüğü taktığımdan beri yaptığım tek şey bu sayılır, ama sadece bu anı bile onu bir bakire gibi kızartmaya yetiyor.

Drake bana sırtıarak baktı. "Kötü bir zamanda mı geldim dostum? Çünkü daha sonra tekrar gelebilirim."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Hiçbir şeyi bölmüyorsun, Drake," diyor Mel tatlı bir sesle. Ona göz kırpmıyorum. "En azından şimdilik."

"Nate!" diye çığlık atar Mel ve yüzü daha da kızarır. Onu utandırmaya dayanamayıp, kolumu beline dolayarak onu öperim. Görünüşe göre günün sonunda tüm kardeşlerim yeniden bir araya geldiğimizi öğrenecek.

Drake'in getirdiği waffle'ları bitirdikten sonra, o gitmek için hazırlanıyor. "Sanırım ikinizi de akşam yemeğinde babamın evinde görecekim, değil mi?"

Mel'in tepkisini ölçmek için ona bir göz attım. Bütün günü onunla baş başa geçirmeyi ve bu süre içinde vücudunun her santimini keşfetmeyi planlıyordum. Ama gözleri parlıyordu ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyordu. On üç yaşından itibaren pek bir ailesi olmadığını unutmak benim için çok kolaydı. Benimkini de hafife almak da öyle.

"Tabii, daha sonra oraya geliriz," diyorum ona.

Mel ellerini çırpar ve sevinç çığlığı atar.

Drake onaylayarak başını sallıyor ve kollarını güzel karımın etrafına dolayarak ona meşhur ayı kucaklamalarından birini yapıyor. Kulağına bir şey fısıldıyor ve bu, Mel'in gözlerini yaşırtıyor ama sabah boyunca yüzünde olan gülümseme daha da genişliyor.

O gittikten sonra, ona dokunmak için can atarak onu kendime çekip sarılıyorum. Bana yaslanır, başını göğsüme dayar. "Sana ne dedi?"

Gülüyor. "Bu ikimizin arasında kalacak, Ice."

Kardeşlerimin ve babamın Mel'e bu kadar ilgi gösterip beni neredeyse görmezden gelmeleri, sanki pazar akşam yemeğine bir ünlü getirmişim gibi hissettiriyor. Ama onların sevinci, özellikle de onunki, hiçbirine bunun için kin beslememi engelliyor. Kardeşlerimi mutfağa kovup içecekleri hazırlamalarını ve yemeği kontrol etmelerini sağladıktan sonra, babam Mel'i kollarının arasına çekiyor ve onu bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca sarılıyor. Onun babama nasıl eridiğini izliyorum. Bütün ailem onu ilk gördükleri anda ona aşık oldu ve onları suçlayamam.

Babam geri çekildiğinde, ikisinin de gözlerinde yaşlar var. "Geleceğinde bol bol bebek olacak. Bunu hissedebiliyorum." Babam, Mel'in yüzündeki bir gözyaşını nazikçe siliyor. "Verona'm, Elijah'ı doğurmadan önce dört bebek kaybetti, sonra da bana beş oğul bahşetti."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Böyle bir şey yaşadıklarını hiç bilmiyordum. Kız hıçkırığını bastırıyor. "Teşekkür ederim, Dalton."

"Hayır, ben teşekkür ederim tatlı kız. Bu yaşlı adamın buz gibi kalbini erittin."

Drake yanıma yanaşır. "Vay canına. Pop'u parmağında oynatıyor. Onu en son... o zamandan beri böyle gülümserken görmemiştim." Cümleyi bitirmesine gerek yoktur.

Cümleyi bitirmesine gerek
yok.

Memnuniyetle iç geçiriyorum. “Evet, büyülediği tek kişi o değil
büyülediği tek kişi değil.”

“Görüyorum kardeşim.” Kolunu omzuma doladı. “Senin
senin adına mutluyum.”

Arkamızda bir boğaz temizliği duyulur. Drake ve ben arkamıza döneriz ve
karşımıza çıkan manzaraya gözlerimi kırıştırırım, bunun bir halüsinasyon
olduğundan eminim. Sesimi bulmayı başarırım. “Maddox!”

Devasa spor çantasını yere güm diye bırakır ve elini dağınık sakalının
içinden geçirir. “Selam!”

Drake nefesini tutar. “Tanrım, Mad.”

En küçük kardeşimiz omuz silkiyor. “Olanları duydum. Bir kucaklaşmaya
ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

"Tabii ki sarılmaya ihtiyacım var." İkimiz de aynı anda harekete geçtik,
odayı geçip ortada çarpıştık, birbirimize sarılırken kollarımız ve omuzlarımız
birbirine karıştı. Taze hava, nane ve kahve kokuyordu.

“Üzgünüm kardeşim.” Güçlü kollarını sırtıma doluyor. “Elijah bana olanları
anlattı, çok kötü.”

Yüzünü omzuma çekiyorum. “Seni gördüğüme çok sevindim.” Maddox’un
bir daha asla geri dönmeyeceğine dair söz vererek bu evden ayrılalı dört yıl oldu.

"Hey. Seni özleyen tek kişi o değil," diyor Drake ve ben Maddox'u
bırakıyorum ki diğerleri de onu selamlayabilsin.

Mel ince parmaklarını benimkilerle birleştirirken ben ona hayran hayran
bakıyorum. “Bu senin küçük kardeşin mi?”

"Evet." Ona gülümsüyorum.

“Bu, hakkında çok şey duyduğum bayan mı?” diye sorar Maddox, önümüze
gelerek.

"Bu benim karım, Mel."

"Mel." Cebinden bir şey çıkarır. "Bunu senin için aldım. Bir şaman
tarafından kutsanmış. Doğurganlık için." Ona kadın figürü şeklinde küçük bir
tahta oyma verir.

Mel onu elinden alır ve göğsüne bastırır. “Çok nazıksın. Teşekkürler,
Maddox.”

“Oğlum?” diye sorar babamız boğuk bir sesle.

Maddox dudaklarını yaladı, koyu kahverengi gözleri hüznle, belki de
pişmanlıkla doluydu. “Selam, baba.”

“BURADA KALMAYI GERÇEKTEN ÇOK SEVİYORUM.” Mel bacağını üzerime atar ve vücudunu benimkine bastırır. “Seni baban ve kardeşlerinle görmek çok güzel.”

Parmak uçlarımla omurgasını yukarı aşağı okşuyorum. “Ben de seni onlarla görmekten hoşlanıyorum, corazón.”

“Maddox’la tanışmak da harikaydı.”

Onu sıkıca kendime çekip, başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Maddox’un evde olması, zaten inanılmaz olan bu günün üzerine konan kiraz gibi. Karımı kollarımda uyandırmaktan, parmağında yüzüğümün olmasından, onunla ve Drake’le waffle yemekten, ve tüm bunları dünyada en çok sevdiğim insanlarla akşam yemeği yiyerek tamamlamaktan daha iyi bir şey olamaz. “İkinizin iyi anlaşmasına sevindim.”

“O çok ilginç biri. Anlatacak o kadar çok hikayesi var ki.”

Evet, sen bunun yarısını bile bilmiyorsun. Bu düşünceyi kendime saklıyorum. Anlatacak hikayelerim değil.

"Baban da onu evde gördüğü için çok mutluydu."

"Evet, hepimiz mutluyuz."

Esniyor ve bana sokuluyor. “Seni seviyorum, Ice.”

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. “Ben de seni seviyorum, Spitfire.”

Bir süre sonra Mel’in nefesi düzeliyor, onu üstümden kaydırıp yataktan kalkıyorum. O yanımdayken uykuya dalmakta zorlanmam alışılmadık bir durum ama zihnim eski anılarla dolup taşıyor. Çocukluğumuzdaki kardeşlerim ve ben. Birbirlerine çok aşık olan, sarılan, öpüşen ve gülen annemle babam. Annemin ölümü. Maddox’un ayrılışı.

Bir eşofman altı giyip pencereye doğru yürüdüm ve karanlığa baktım. Babamın, annemle pek çok yaz akşamını geçirdiği bankta oturduğunu görünce hüznün beni sardı. Onu orada, soğukta tek başına görünce, bir kapüşonlu sweatshirt ve spor ayakkabılarımı giyip uyuyan karımı bırakıp dışarı çıktım.

Dışarı çıktığımda soğuk hava buzlu su dalgası gibi yüzüme çarptı, babamın yanına gidip yanına oturdum. “Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun? Donacaksın.”

Yüzünü gece gökyüzüne doğru kaldırıyor. “Sadece biraz hava almak istedim.” “İyi misin?”

Gözlerini kapatıp gülümsüyor. "İyiden de iyi, evlat."

"Maddox'un eve dönmesi ne güzel."

Adem elması hareket ediyor. “İyi olmaktan da öte. Onu bir daha göremeyeceğimi sanmıştım.”

Omzunu sıktım. “Biliyorum, baba.”

Bana dönüyor, gözleri yaşlarla dolmuş. “Onun eve dönmesi, senin ve Mel’in yeniden bir araya gelmesi... Bugün güzel bir gün oldu.”

Bankın arkasına yaslandım. “Evet, kesinlikle öyle.”

“Onu seviyor musun, evlat?”

"Tüm kalbimle."

Uyluklarımı okşadı. “İkiniz için de mutluyum.”

“Tavsiyene uymadığım için kızgın değil misin? Asla aşık olma tavsiyesine?”

Kahkahası sessiz geceyi yırtıp geçiyor. “Siz çocuklar ne zaman benim tavsiyelerimi dinlediniz ki? Üstelik bu, şimdiye kadar verdiğim en berbat öğüt oldu.”

“Bunu diğerlerine de söylemen gerekmez mi?”

Yine gülüyor, bacaklarını çaprazlayıp ayak bileğini uyluğuna dayıyor. “Onlar biliyor, evlat. Tıpkı senin bildiğin gibi, onlar da biliyor.”

Bölüm

Altmış Dokuz

NATHAN

İkimize de birer fincan kahve doldurup mutfak tezgahına koyar, kalçasını benimkine sürter ve kalbimin bir an durmasına neden olan kocaman bir gülümseme atar.

Tanrım, ben de kimim ben? Hayatımda bu kadının olması beni lanet olası bir oyuncak ayıya dönüştürdü, ama ben bunu seviyorum.

"Bugün işe dönmeyi dört gözle bekliyor musun, corazón?"

O, gözleri sevinçle parlayarak başını salladı. "Evet. Bu sabah hepsi bana mesaj attı, çok tatlı ve destekleyiciydiler. Dönüşümü kutlamak için kahvaltıda jöleli donut alacağız." Parmak uçlarında zıpladı.

Dudaklarımı başının üstüne dayıyorum. "Sen ve jöleli donut bağımlılığın."

Kıkırdar. "Biliyorum. Tek kötü alışkanlığım bu."

"Bugün erken çıkman gerektiğini unutma. Patronunla konuştum bile." O içini çeker, ben de kahvemi bırakıp ona sarılırım. "İstemiyorsan oraya gitmek zorunda değilsin, corazón."

Bana bakıyor, yeşil gözleri güven ve sevgiyle dolu. "Ama gitmem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen bu konuyu kapatman senin için iyi olur. Korkacak hiçbir şeyin yok. Eğer sana en ufak bir rahatsızlık verecek şekilde bakarsa bile, çenesini kırarım, sonra da istediğin diğer kemikleri." Kardeşinden nefret ediyorum, ama onu hayatıma soktuğu için ona her zaman minnettar olacağım. Bu yüzden, bir gün fikrini değiştireceğini umsam da, o pisliği öldürmeme konusundaki isteğine saygı duyacağım.

"Artık ondan korkmuyorum."

“Hayır, çünkü o lanet olası bir korkak. Ve sana bir daha parmağını bile sürerse, eline bir mektup açacağıdan fazlası girecek.”

Nefesini tutar ve ben de onun bunu bilmediğini hatırlarım. Kahretsin. “Ne demek istiyorsun? Sen... Nathan.” Sert bir bakışla beni azarlar.

O anı hatırlayarak hırladım. “Elijah sana ne yaptığını anlattı, Mel. Hâlâ yürüyebildiği için şanslı.”

Gözlerini kırptırır. “Ama sen ve ben... biz daha... Bunu benim için mi yaptın?”

Saçlarını geriye tarayıp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. “Senin için ölürüm, corazón, o yüzden senin için öldürür ve sakat bırakırım, buna emin olabilirsin.”

Kıkırdaması beni gülümsetir. “Kardeşimi bıçakladığın için sana gülmemem gerek, ama...” Dudaklarını sıkıştırır. “Hak ettiğinden az değil.”

Onaylayarak mırıldandım, dudaklarımı çenesinden boynuna doğru gezdirdim. O memnuniyetle mırıldandı, başını geriye attı ve boğazına tam erişim izni verdi. Pantolonumun içindeki aletim sertleşti ve o kendini bana sürttü. Arzuyla homurdandım. Ondan kalmasını istememin üzerinden üç gün geçti ve bu süre boyunca ellerimi ya da ağzımı ondan bir saniye bile uzak tutamadım.

“İşe gitmem gerek,” diye inliyor.

Saatime bakıyorum. “Biraz vaktimiz var. En fazla otuz dakika geç kalırsın.”

Dişlerimi boynundaki hassas cilde sürüyorum ve o titriyor. “Yapamam.” Beni itmek istermiş gibi ellerini göğsüme koyuyor, ama aynı zamanda kalçalarını ağrıyan sikimin üzerinde sürüyor. “Bu benim ilk günüm

.”

“Belki de işini bırakıp benim yirmi dört saatlik seks oyuncagım olmalısın. Ne zaman ihtiyacım olursa her zaman hazır olacaksın.”

Gülüyor. “Ya da belki de sen benim olmalısın.”

Cildini ısıyorum. “Eğer istediğin buysa, corazón.” “Mmm, çok cazip,” diye mırıldanıyor.

Derin bir nefes alarak boynunu öpmeyi bırakıyorum, kışına sert bir tokat atıyorum ve kahveme geri dönüyorum. Bana zaferle sırtıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. “Daha sonra baş başa kalana kadar bekle, Bayan James.”

Gözlerini kırptırıyor. “Sabırsızlanıyorum.”

Sekreterim ofisimin açık kapısından kafasını uzatır. “Misafirleriniz toplantı odasında bekliyorlar, efendim.”

Başımı sallayarak onu uğurlarım ve Mel’in elini tutarım, o masamın kenarına otururken elini nazıkçe sıkarım. “Hazır mısın, corazón?”

Gözlerini kapatır ama hafifçe başını sallar. “Ben buradayım, seninleyim.”

Gözlerini açıp bana titrek bir gülümseme atıyor. “Biliyorum. Onlarla aynı odada olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de onunla.”

"Bu, ikisiyle de aynı havayı paylaşmak zorunda kalacağın son sefer olacak."
"Söz veriyor musun?"

Onu kollarıma çekip sıkıca sarılırım. “Söz veriyorum. İnanılmaz bir hayatımız olacak Mel ve onların bu hayatta hiçbir payı olmayacak.”

Yanağını göğsüme yaslar. “Seni seviyorum, Nate.”

Dudaklarımı saçlarına değdiriyorum ve hindistan cevizi şampuanının kokusu beni sarmalıyor. Bu koku her zaman zihnimi sabah rutinimize götürüyor; o duş alırken ben de bir demlik kahve hazırlıyorum. Bu, hayatımın ayrılmaz ve tatmin edici bir parçası haline gelen birçok basit günlük rutinden biri. “Ben de seni seviyorum, corazón.”

Derin ve titrek bir nefes alır. “Sanırım bunu yapsak iyi olacak.”

Yönetim kurulu odasına birlikte giriyoruz ve kimseye tek kelime etmeden yan yana oturuyoruz. Miranda karşımızda oturuyor, elleri kucığında birleşmiş, yüzünde hafif bir gülümseme var. Maskenin ardındaki acımasız, kindar kadını bilmeyenlere, o ağırbaşlı ve zarif bir kadın gibi görünür. Bryce ise öfkeden köpürmektedir. Sıkılmış yumrukları toplantı masasının üzerinde durmaktadır; sağ elinin arkasındaki parlak yara izi beni gülümsetir, ama o bakışlarını yere indirmiş, ne bana ne de kız kardeşine bakmaya cesaret edememektedir. Masadan eğilip ağzına bir yumruk atmam için ne kadar az bir tahrik yeterli olacağını şüphesiz farkındadır. Ve bu, hak ettiği en az şey olacaktır.

Melanie omuzlarını geriye doğru çekip çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, ama karımı yeterince iyi tanıyorum, ondan yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum.

Sessizliği bozan Miranda oluyor. “Bugün bizi buraya neden çağırdığınızı sorabilir miyim, Bay James?” Kızına bakma zahmetine bile girmiyor.

Sandalyeye yaslanıp, masanın altından elimi Mel'in uyluğuna koyup ona hafifçe sıkıyorum. "Bence bu soruyu karıma sorsanız daha iyi olur, Bayan Edison."

Miranda'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır, sonra kendini toparlayıp Melanie'ye doğru eğilir. "Neden buradayız?"

Mel boğazını temizler. "Edison Holdings'te bazı değışiklikler olacak."

Bryce ilk kez konuşur. "Ne gibi değışiklikler?" diye homurdanır. "İşletme bir tröst altında ve bizler de tröst yöneticileriyiz. Bizim rızamız olmadan değışiklik yapamazsınız."

Mel bana bakar, dilini alt dudağının üzerine çıkarır. Başımı sallayarak, her şeyin yolunda olduğunu ona gösteririm. Her şeyi onunla ayrıntılı olarak gözden geçirdim.

"Yeni mütevelliler atanıyor. Elijah ve Mason James," der Mel kararlı bir sesle.

"Siktir mi atıyorlar?" diye bağırır Bryce.

"Evet, tabii ki onlar, Bryce," diye karşılık verir. "Babam hepimizi korumak için o tröstü kurdu, ama tröst yöneticilerinin fonları kötüye kullanması durumunda tröst yöneticilerinin görevden alınmasına veya tröstün feshedilmesine izin veren bir madde olduğunu biliyor muydun?"

Bryce'ın kaşları çatılır, ama konuşan annesidir. "Fonların kötüye kullanıldığını kanıtlayamazsın."

Mel ellerini masaya koyar. "Oh, evet, kanıtlayabilirim. On yedi yıllık Vegas iş gezileri. Ash ve beni taşımak için satın alınan tüm yepyeni, en üst sınıf arabalar. Ashley ya da ben en son ne zaman ikinizden birinin bizi bir yere götürmesine ihtiyaç duyduk?"

"İkiniz de Edison Holdings'i yönetmeye layık olmadığınızı kanıtladınız ve açıkçası, vakıf fonunda yönetilecek hiçbir şey kalmadı; geriye sadece feci bir şekilde batmakta olan bu şirket var. Gerekli evraklar çoktan sunuldu."

Bryce hırladı. "Buna itiraz edeceğiz."

İçimden derin bir kahkaha kopar ve Bryce, odaya girdiğimden beri ilk kez göz teması kurar. "Deneyebilirsin, salak. Ama sözleşme çok açık ve Melanie ile Ashley'nin yeni mütevelliliğine talebini reddetmek için gerekçen olsa bile, sefil hayatının geri kalanını mahkemede geçirmeni sağlarım. Seninle işim bittiğinde, bir sokak köşesinde oturup bozuk para dileniyor olacaksın." Yüzündeki somurtkan ifade derinleşir. "Alternatif olarak, ceza davası açıp seni hayatının geri kalanı boyunca hapse attırabiliriz. Bu seçeneklerin ikisi de benim için uygundur."

“Buna gerek kalmayacak,” der Miranda, o ahmak oğlu kendini daha da derin bir çukura sokmadan önce. “Bu, Bryce ve benim için ne anlama geliyor? İşletme için?”

Sandalyeye yaslanıp Mel’in harika haberi vermesine izin veriyorum. “Bildiğiniz gibi, iş son altı yıldır zararda gidiyor, ama Nathan ve ben hesapları inceledik ve biraz sıkı çalışma ve sağduyu ile bu durumu tersine çeviremememiz için hiçbir neden yok.”

Bryce burun kıvrıyor ve ben ona dudaklarını sıkıca kapatmasına neden olacak uyarıcı bir bakış atıyorum.

“Yeni bir bağımsız CEO atandı. Çok deneyimli ve yeni fikirleri keşfetmeye hevesli, ayrıca...”

“Yani aile işimize yeni birini getirip...”

Yumruğumu masaya vurdum ve Bryce irkildi. “Karım konuşurken bir daha sözünü kesersen, dişlerini boğazına kadar sokarım. Anladın mı?”

Yüzü alışılmadık bir şekilde soluyor ve başını sallıyor. Mel’e gülümsüyorum. “Devam et, corazón.”

Bana tatlı bir gülümseme attıktan sonra dikkatini tekrar annesine ve kardeşine çevirdi. “Çok harika fikirleri var ve şirketi yeniden ayağa kaldırabileceğine inanıyoruz. İlk tahminlere göre Edison Holdings iki yıl içinde tekrar kâr etmeye başlayabilir.”

“Yani kocanın kardeşleri yeni mütevelliler ve tröstten faydalanacak tek kişinin sen olmanı mı sağlıyorlar?” diye sordu annesi, sesinde küçümseme doluydu.

Mel öne doğru eğilir, ses tonu keskin ve iddialıdır. “Vakıflar böyle işlemez, anne. Düzgün yönetildiklerinde, vakıflar olması gereken kişilere fayda sağlar. Elijah ve Mason’ın vakıftan hiçbir şeye ihtiyacı yok. Benim de vakfa ihtiyacım yok.”

“Artık zengin bir kocan olduğuna göre,” diye alay eder Miranda.

Mel sırtını dikleştirir ve çenesini sıkar. “On bir yıldır ikinizden de tek kuruş almadım. Para umurumda değil, anne. Ama Ashley bunu hak ediyor. Kirayı ödemek için iki işte birden çalışmak zorunda kalmadan üniversiteyi bitirip derslerine konsantre olmayı hak ediyor. Vakfın lehtarını o olacak. Tam da olması gerektiği gibi.”

“Peki ya biz?” Bryce, tam bir çocuk gibi sızlanıyor. “Anne, sana evi elinde tutmanı

evini ve belirli bir yaşam tarzını sürdürmeni sağlayacak bir aylık harçlık verilecek, belki alıştığından biraz daha

mütevazı olsa da, rahat bir yaşam sürmenize yetecek kadar.”

“Peki ya ben?” Bryce, yüzü neredeyse morarmış ve ağzından tükürükler saçılırken sordu.

“Sen, sevgili kardeşim, tam olarak hak ettiğini alacaksın.” Melanie ona tatlı bir gülümseme sunar, ellerini önünde birleştirir ve gözlerinin içine dik dik bakar. “Hiçbir şey.”

Ah, bu kadına bayılıyorum.

Bryce, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatıyor. “Sakin ol, evsiz kalacak değilsin ya,” diyorum omuz silkerek.

Sandalyesini geriye itiyor, sanki her an büyük bir öfke nöbeti geçirecekmiş gibi görünüyor. “Bunu yapamazsın. Ben de babamın vasiyetinin mirasçısıyım.”

"O zaman her zaman diğer seçeneğe başvurabiliriz ve hayatının geri kalanında Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin nezaketi sayesinde bedava konaklama ve yemek keyfi yaşayabilirsin," diye gülümseyerek hatırlatıyorum. Onun kıvranışını izlemeye bayılıyorum.

Bryce’ın ağzından köpükler çıkıyor. Ayağa fırlıyor ve sandalyesi yere düşüyor. Kaslarım gerilir. Mel’e doğru bir adım attığı anda bu pisliği yere sermeye hazır ve istekliyim. Ama Miranda da ayağa kalkar ve elini koluna koyar. “Gidiyoruz,” der soğukkanlılıkla. O kurnaz bir kadındır, yani bununla mücadele etmelerinin imkansız olduğunu ve hak ettiğinden çok daha fazla hoşgörü gösterildiğini bilir.

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikledim. “Gitmeden önce, söyleyeceğim bir şey daha var.”

Miranda ve Bryce ikisi de dönüp bana öfkeyle bakıyor. “Melanie, şirketteki hisselerini Ashley’e devrediyor. Artık onun hayatının bir parçası olmayacaksın. Asla. Hayatımızla ilgili ilgini çeken bir şey duyarsan, onu görmezden gel. Ona ulaşip nasıl olduğunu öğrenmek ya da bir sıkıntından kurtulmana yardım edip edemeyeceğini görmek istersen, bunu kesinlikle yapma. Çocuğumuzun onda olduğunu duyarsan ve sevgi dolu büyükanne ya da amca rolünü oynamak istersen, bunu lanet olasıca unutursun. Ve eğer ikinizden birinden bir daha haber almak zorunda kalırsa, ikinizi de mahvederim ve bunun için uyumdan bir saniye bile kaçırmam.”

Mel tam da olması gerektiği yerde, yanımda duruyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Son bir hor görme bakışıyla Bryce ve Miranda toplantı odasından çıkıyorlar. Onlar gider gitmez karım derin bir nefes alıyor ve bana yaslanıyor. Onu sakinleştirmek için kolumu onun omuzlarına doluyorum. “Harikaydın, corazón.”

“Bacaklarım sürekli titriyordu.”

“Kimse fark etmedi. Mahkeme salonunda seninle karşı karşıya gelmek zorunda kalmayacağım için mutluyum, Goose.”

Gülüyor ve o melodik ses nabzımı hızlandırıyor, sikim seğiriyor. Parmak uçlarımı omurgasından aşağı, kalça kemiğine doğru gezdiriyorum. Dokunuşumla titriyor. “Bu toplantı odasında hiç seks yaptın mı?” diye soruyor yumuşak bir mırıldanmayla, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Pantolonumdaki o seğirme çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

İşle zevki asla karıştırmayan bir adam olarak, bu binanın sahibi olduğum yedi yıl boyunca yönetim kurulu odamda kimseyle sevişmeyi hiç düşünmemiştim. Şimdi ise tek düşünebildiğim şey bu. “Henüz değil. Neden, aklında bir şey mi var?”

Benden uzaklaşır, dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alır. “Belki.” Masanın başındaki sandalyeye ulaşana kadar geriye doğru yürümeye devam eder. Sandalyeyi çekip oturur, yüzünde sinsi bir gülümseme, gözlerinde şeytani bir parıltı vardır. Dilini dışarı çıkarır, dolgun dudaklarını ıslatır. “Bana doğru emekle.”

Kafamı eğiyorum, yanlış duyduğumdan eminim. “Ne?” “Oh, beni duydun Ice. Emekle. Bana.”

Başımı salladım ve gülmeme engel oldum. “Oh hayır, corazón. Bu işler böyle yürümez.”

Dudaklarını büzüyor, gözleri vücudumu tarıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve pantolonunu ve külotunu yavaşça çıkarıyor, çorapları ve spor ayakkabılarıyla birlikte tekmeliyor. Tekrar oturduğunda bacaklarını genişçe açıyor, mükemmel pembe amını bana sergiliyor. Zaten sularıyla parıldıyor ve yenip sikilmeyi diliyor. “Bana emekle gel dedim,” diye tekrarlıyor.

Derin bir nefes veriyorum, gözlerim onun gözleri ile bacaklarının arasındaki boşluk arasında gidip geliyor — benim nirvanam. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, sikimin zonklamasını ve duyularımı bulanıklaştırmasını engellemeye çalışıyorum, çünkü düzgün düşünemiyorum. Ve elbette bu, kendi lanet olası toplantı odamda dizlerimin üzerine çöküp odanın karşısına ona doğru emeklememin tek mantıklı açıklaması. Yüzündeki şeytani gülümseme büyür ve ben yaklaştıkça, tahrik olmasının kokusu güçlenir, ağzımın suyu akar.

Ona ulaştığımda, adeta zevkten mırıldanıyor. Ellerimi bacaklarının üstüne koyuyorum ve burnumu uyluklarının iç kısmında gezdiriyorum. Boğazımdan derin bir hırıltı çıkıyor.

"Aferin oğlum," diyor ve ben yumuşak tenini ısıırıyorum, o da çığlık atıyor.

"Beni zorlama, corazón."

Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı yukarı kaldırıyor. "Dizlerinin üstünde bana çok yakışıyorsun, Ice."

"Eğer istersen, senin için her lanet günü dizlerimin üstünde geçiririm," diyorum ona dürüstçe. "Özellikle de bu lezzetli amcığı yalamaya yol açıyorsa." Başımı eğip ıslak yarık boyunca yalıyorum, o da adımı inleyerek söylüyor. Dilimi derisinin üzerinde gezdirmem onu kıvrandırıyor ve deri koltuğa damlatıyor. Ellerimi uyluklarının arkasına doluyorum ve onu öne doğru çekiyorum, böylece kıcı koltuğun kenarına oturuyor, sonra bir daha bu şansı asla yakalayamayacakmışım gibi onu yalıyorum, emiyorum, yalıyorum ve ısıyorum, ta ki bana boşalmasına izin vermem için yalvarana kadar.

"Nate, lütfen," diye bağılıyor.

"Bu amcık kimin, corazón?"

"Sen. Her zaman," diye sızlanıyor, muhtaç ve çaresiz.

Başımı kaldırıp, gözlerini açık tutmaya çalışan ona bakıyorum. "Bana yalvardığında çok güzel görünüyorsun."

Tüm öfke ve arzuyla yüksek sesle inliyor. "Lütfen!"

Kıkırdarım, onun yalvaran inlemelerini ve hıçkırıklarını keyifle dinlerken, burada kontrolün kimde olduğunu ona hatırlatırım. Ve ancak bacakları titreyip gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladığında ona ihtiyacı olanı veririm, yüzüme ve takım elbiseme fışkırana kadar şişmiş klitorisini dilimle okşarım.

Topuklarımin üzerine otururum, ağzımı siler ve derin bir nefes alırım; neredeyse kemiksiz, sandalyeye sarkmış halde ona bakarım. Tanrım, o gerçekten mükemmel.

Öne eğilip dudaklarımı kulağına dayıyorum. Bana sarılıyor, parmak uçlarıyla takım elbisenin yakasını kavırıyor. "Nefesini topla, corazón, çünkü seni bu masanın üzerine eğip o kadar sert sikeceğim ki, beni sana sürünerek gelmemi sağladığın için pişman olabilirsin."

Yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Hadi bakalım, Ice." Tanrım, lanet olsun! Bu kadını hayatımdan daha çok seviyorum.

Bölüm

Yetmiş

NATHAN

On ay sonra
Yılbaşı Gecesi

Ellerimi ceplerime sokup New York şehrinin silüetine bakıyorum. Uzaklarda havai fişekler gece gökyüzünü aydınlatıyor ve çocukken kardeşlerimle birlikte her zaman gece yarısından önce havai fişekleri atmakta ısrar ettiğimizi düşünerek gülümsüyorum. Bu, ailemle geçirmemiş olduğum ilk Yılbaşı. En azından ailemin o kısmı ile. Artık yeni bir ailem var.

Arkamı dönüp onun uyumasını izliyorum. Üzerinde sadece bir çift külot olmasına rağmen, yorgani tekmelemiş ve elini koruyucu bir şekilde karnının şişkinliğine koymuş. Bebeğimizin doğum tarihi iki gün önceydi, ama annesinin rahminin rahatlığından ayrılmak istemiyor. Tıpkı babası gibi inatçı.

Pantolonumu çıkarıp yatağa yanına uzanıyorum, elimi kalçasına kaydırırken göğsümü çıplak tenine bastırıyorum. Sırt üstü dönüyor ve uykulu bir iç çekiş bırakıyor. "Uyuyakalmışım. Topun düşmesini kaçırdım mı?"

Omzuna bir öpücük kondurup duvardaki televizyona bakıyorum. "Henüz değil, corazón. On beş dakikamız daha var."

"Bu yıl Yeni Yıl için en kötü arkadaş olduğum için özür dilerim."

"Hayır." Onu tekrar öpüp elimi karnının üzerinde gezdiriyorum. Oğlumuz karnına tekme atıyor ve ben gülümsüyorum. "Sen kesinlikle en iyisisin."

"Çok nazıksın," diye mırıldanır, güzel kalçalarını bana bastırır ve sikimi sertleştirir.

"Bana böyle sürtünerek, sen tam bir yaramaz sirensin."

Kıkırdıyor. "Eh, film den sonra bana bakacağına söz vermiş tin."

"Biliyorum, ama izlerken uyuyakaldın." Omzunu ısı rıyorum.

Karnını okşadıktan sonra elini benim karnımın üzerine koydu. "Ne diyebilirim ki? Bir insanı büyütmek zor bir iş, Ice."

"Biliyorum, corazón, ve sen harika bir iş çıkarıyorsun." "Öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Boynuna öpücükler yağdırıyorum ve o inliyor. Elimi tutup, bacaklarının arasına indiriyor. "Şu anda sana bakmamı ister misin?"

Külotunu kenara çekiyorum ve sırtı kavisleniyor. "Evet, lütfen." "Karım benim için ne kadar da muhtaç bir küçük fahişe."

"Evet," diye nefesini tutar, kalçalarını sallayarak parmaklarımın klitorisine sürtünmesini arar. Orta parmağımın ucuyla şişmiş et parçasını ovuştururum ve o inler—ihtiyaç ve arzuyla dolu bir ses. İçine girmek için can atıyorum. Boynunu ve omuzlarını öperek onu biraz daha kızdırıyorum, sikimin onu almak için ağlamasına neden olan bir dizi inilti ve inilti çıkarıyorum. Durduğumda inliyor ve ben gülmeme engel oluyorum. "Ellerim üzerindeyken çok çaresiz oluyorsun."

Bana karşılık olarak küstahça bir cevap bile vermiyor çünkü haklı olduğumu biliyor. Külotunu çıkarıp yere atıyorum. Onu yan çevirdikten sonra, bacağı nı benim bacağıma doluyorum ve beni için daha fazla açıyorum. Bu, hamile olduğu için onu sikmek için en rahat pozisyon ve aynı zamanda onu diğerlerinden daha çabuk boşaltıyor. "Ama ben de sana o kadar çaresizim ki, corazón."

Kıkırdıyor. "Oh, bunu biliyorum."

Sertleşmiş penisimin başını ıslak kanalının girişine dayıyorum. "Biliyor musun, ha?"

"Evet. Kabul et. Benden doyamıyorsun, Bay James."

"Seni ne kadar istediğimden hiç şüphe duymadım, Bayan James." Yavaş ve derin bir hamlede içinden sonuna kadar kayıyorum ve duvarları etrafımda dalgalanıyor, beni sıkıyor ve daha derine çekiyor. "Seninle sevişmeyi seviyorum." Çenesini tutup başını bana doğru çeviriyorum. Çekilip tekrar içine girerken dudaklarına nazıkçe öpüyorum, bu da onun ağzıma inlemesine neden oluyor. "Ve seni çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Başımı salladım. “İmkansız.” Sonra dudaklarımı yine onun dudaklarına yapıştırdım, kalçalarımı sallayıp onu yavaşça sikerken tüm gücümle onu öptüm. Arka plandaki televizyonun hafif sesi topun düştüğünü işaret edince öpüşmemizi sonlandırdık.

Televizyona bir göz atıyor, sonra bana dönüyor, gözleri parlıyor. “Oops, kaçırdık.”

Biraz daha sert giriyorum ve o inliyor. “Hiçbir şeyi kaçırmadım, corazón. Tam burada olmak istediğim tek yer burası ve yapmak istediğim tek şey bu.”

"Ben de."

Elimi tekrar bacaklarının arasına kaydırıyorum, şişmiş klitorisini daireler çizerek okşuyorum ve onu yavaşça orgazma ulaştırıyorum. O da benim adımı inleyerek söylüyor ve sikimi o kadar sıkı sıkıyor ki, beni de kendisiyle birlikte doruğa ulaştırıyor.

Sırt üstü yattım ve o bana dönerek, ben bir kolumu ona dolarken omzumun kıvrımına sokuldu. Alnına bir öpücük kondurdum. “Sanırım yepyeni bir Yeni Yıl geleneği başlattık, corazón.”

"Peki bu gelenek nedir?"

"Gece yarısını karımın içinde, sikim sonuna kadar içindeyken geçiriyorum."

O kıkırdayarak güldü. “Aile partilerinde bu biraz zor olabilir.”

"Bunu halledeceğim."

Esniyor, yanağını göğsüme sürtüyor. “Bundan hiç şüphem yok, Ice.”

Epilog

MELANIE

Bir yıl sonra
Yılbaşı gecesi

Nathan kolunu belime doladı. Ona gülümsedim ve "Oğlumuz sorunsuz bir şekilde uyudu mu?" diye sordum.

"Evet. Sanırım sadece babasının kucağına ihtiyaç duymuş," diye cevaplıyor, yüzü gülüyor. Babalığı da her şeyi yaptığı gibi benimsemiş; sanki bu rol için doğmuş gibi. Onu oğlumuzla birlikte görmek, ona her gün biraz daha aşık olmamı sağlıyor.

Elimi tutuyor ve bana yaklaşıyor, dudaklarını kulağıma dayıyor. "Sanırım gitmemiz gereken başka bir yer var, Bayan James."

Nathan'ın ailesiyle dolu odaya göz gezdiriyorum; Tyler ve Ashley de benim kadar sıcak bir şekilde aralarına kabul edilmişler. Bu, James ailesinin yıllık Yeni Yıl partisi ve eminim ki olmamız gereken tek yer burası. "Neden bahsediyorsun?"

Bana göz kırptı. "Oh, bilirsiniz." Cevabımı beklemeden, beni gürültülü partiden dışarı çekti ve birkaç kapı ötedeki bir odaya götürüp içeri itti.

O arkamızdaki kapıyı kapatırken kıkırdıyorum. "Burada ne yapıyoruz?"

Bana dönüp baktığında, yüzünde şeytani bir gülümseme var. "Geleneklerimizi unutmuş olamazsın, corazón."

Yanaklarım kızarıyor. "Oh."

"Oh." Sesi alçak, boğuk bir hırıltı gibidir ve kemerini çözmeye başlamış halde bana doğru yaklaşır.

"Ama ailemiz koridorun hemen aşağısında."

Başını sallıyor. "Kimse buraya gelmez."

O beni adım adım takip ederken, ben ondan uzaklaşıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. “Gece yarısı orada olmazsak, nerede olduğumuzu merak ederler.”

Pantolonunun kemerini çözer. “Umurumda değil.”

Duvara çarparak, elbisenin ince kumaşı arasından sırtımın sıcak tenine soğuk sıva değince nefesim kesilir. “Ama belki de umurumda. Oraya geri dönmek zorunda kalacağım ve...” Cümleyi bitirmek yerine alt dudağımı ısırırım.

“Senden damlayan spermimle mi?” Yanaklarım daha da kızarıyor.

Bir adım daha öne atıp beni duvara bastırıyor. “Partiden hoşlandığımı sanıyordum. İstersen seni yatağa götürüp orada sikebilirim, ama o zaman sabaha kadar oradan çıkamayız. Seçim senin, ama her halükarda sikileceksin.”

Ellerimi göğsüne koyuyorum. “Kendinden çok eminsin.”

“Gece yarısı nerede olacağımı sana söylemiştim, Mel. İçinde. Şimdi o sözünden geri dönemem. Kötü şans getirebilir.”

Kollarımı boynuna doladım ve düşünceli bir şekilde başımı salladım. “Sanırım bu yıl oldukça iyi geçti. Bir sonrakine de aynı şekilde başlamak mantıklı.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Aynen öyle.” Fermuarını açtı. “Külotunu çıkar.”

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. “Yapamam.”

Yakışıklı yüzünde bir kırılganlık belirir. “Neden?”

Dudaklarımı kulağına dayadım. “Çünkü giymiyorum.”

Hayvani homurtusu bacaklarımı jöleye çeviriyor. “Sizi fena sikeyim, Bayan James.” Bir eliyle elbisemi yukarı çekiyor, diğer eliyle pantolonunu çıkarıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, o da penisinin başını girişime bastırıyor ve nefesini kesiyor. “Her zaman benim için hazırsın, değil mi, corazón?”

"Her zaman."

İçime giriyor ve onunla bu kadar dolu olmanın muhteşem hissine haykırıyorum. “Bunu çabucak halledeceğim, sonra seninle vakit geçireceğim.”

“Sana bir şey söylemeliyim,” diye nefes nefese söylüyorum, o beni duvara çivilerken.

Hızını yavaşlatır ve alnını alnıma dayar. "Bütün gece ustaca bir damla şampanya bile içmemenle bir ilgisi var mı?"

“Fark ettin mi?”

Burnunu çenemin üzerinde gezdirip kulağımın altına bir öpücük konduruyor. “Seninle ilgili *her şeyi* fark ederim, corazón. Ne zaman öğrendin?”

"Bu akşam, akşam yemeğinden önce. Sana daha önce söyleyecektim ama Drake seninle bir şey konuşmak istedi ve sonra herkes hep kulak misafiri oldu. Şimdilik bunu aramızda tutmak istiyorum."

Gözlerimin içine bakıyor. “Beni tekrar baba yapıyorsun.”

Yüzümden gülümsemeyi silemeden başımı sallıyorum.

“Kesinlikle öyle.”

“Sen gerçekten inanılmazsın. Hayatta bu kadar şanslı olmak için ne yaptım bilmiyorum.”

“Sen şanslı doğdun,” diye hatırlatıyorum ona.

Başını salladı. “Sen gelene kadar bunların hiçbir anlamı yoktu. Sen ve çocuklarımız olduğu sürece her şeyi bir saniyede feda ederdim, Mel. Ciddiyim.”

Bir elimi yanağına koyuyorum, o da yüzünü avucuma bastırıyor. “Biliyorum.” Sonra iç kaslarımı onun penisi etrafında sıkıyorum, o da gözlerini geriye devirip bir dizi küfür mırıldanıyor. “Ama hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin. Hepsine sahip olabilirsin, Nate.”

Kalçalarını salladı ve ıslak bir sıcaklık içimi yakmaya başladı. “Zaten her şeye sahibim, corazón.”

Evet, sahip. Ben de öyle.

Nathan ve Mel'e veda etmeye henüz hazır değil misiniz? Özel bonus bölümünü [buradan](#) edinebilirsiniz

James kardeşlerin geri kalanına hazır mısınız? 3 hikayelerini şimdi ön sipariş verebilirsiniz

[Drake'in](#) -

[hikayesi](#) -

[Elijah'ın](#) -

[hikayesi](#)

[Mason'ın](#)

[hikayesi](#)

Jessie Ryan ve dört İrlandalı mafya kocası hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, tamamlanmış serinin 1. kitabını burada bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

Nathan'ın arkadaşları Moretti'ler hakkında biraz daha bilgi edinmek isterseniz, Chicago serisi de şu anda satışta

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

Sadie Kincaid'in diğerk kitapları

Sadie'nin en yeni serisi Chicago Ruthless şu anda ön sipariş için hazır. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını anlatan bu seri, sizi bir duygu seline sürükleyecek. Gerilim, aksiyon ve bolca tutkuyla dolu bu seriyi bugün sipariş edin

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York serisini henüz okumadıysanız, kitapları Amazon ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz. [Ryan Rule](#)

[Ryan'ın Kurtuluşu](#)

[Ryan'ın İntikamı](#)

[Ryan'ın Hükümdarlığı](#)

[Ryan Yenilendi](#)

New York Acımasız kısa öyküler burada bulunabilir

[Bir Ryan Hesaplaşması](#)

[Ryan Geri Sarma](#)

[Ryan'ın Kısıtlaması](#)

[Ryan'ın Cadılar](#)

[Bayramı Ryan'ın](#)

[Noeli Ryan'ın Yeni](#)

[Yılı](#)

Los Angeles'ın kralı ve kraliçesi Alejandro ve Alana ile Jackson ve Lucia hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz.

Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Siddetli Kral](#)

[Siddetli Kraliçe](#)

[Siddetli İhanet](#)

Siddetli Takıntı

Londra'nın en gözde çifti Gabriel ve Samantha hakkında okumak isterseniz, Amazon'da Sadie'nin London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

Karanlık

Melek

Düşmüş

Melek

Karanlık/Düşmüş Melek Düeti

Eğer çok ateşli kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie ayrıca Mack ve Jenna'nın başrolde olduğu Bound serisini de yazıyor. 1, 2, 3 ve 4. kitaplar şu anda satışta.

Bağlı ve Evcilleştirilmiş

Bağlı ve Paylaşılmış

Bağlı ve Hakimiyet

Altında Bağlı ve

Aldatılmış

Teşekkür

Her zamanki gibi, tüm harika okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Sevgili kemer fahişelerim! Hepiniz süperstarsınız. Harika ARC ve sokak ekiplerime, bu kitaplara olan sevginiz beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okuyuculara da şunu söylemek isterim: yazdığım her şey sizin için ve hepiniz hayallerimi gerçeğe dönüştürüyorsunuz.

Bu yolculuğu daha da özel kılan tüm yazar arkadaşlarıma.

Destekleri, dürüstlükleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için sevgili asistanlarım Kate, Kate ve Andrea'ya çok özel bir teşekkür.

Sessiz ninja Bobby Kim'e. Beni daha iyi olmaya teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Ve çılgın yazma sürecime katlanan ve her kitabımı bir öncekinden daha iyi hale getirmeme yardım eden muhteşem editörüm Jaime'ye.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz oğullarıma. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, tüm kitap erkek arkadaşlarımdan bir araya geldiği Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür. Sen olmadan bunu başaramazdım!

Yazar Hakkında

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, cesur kadınları okumayı ve yazmayı seven, karanlık ve çağdaş bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla iletişim kurmayı çok seviyor, o halde neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin kızları ve Ateşli Alfalar](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>